

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 1: Pho tượng của Baltalon)

Contents

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 1: Pho tượng của Baltalon)	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02	10
4. Chương 03 Phần 1	17
5. Chương 03 Phần 2	21
6. Chương 04	25
7. Chương 05	32
8. Chương 06	39
9. Chương 07	48
10. Chương 08 Phần 1	54
11. Chương 08 Phần 2	60
12. Chương 09	65
13. Chương 10 Phần 1	72
14. Chương 10 Phần 2	77
15. Chương 11	84
16. Chương 12 Phần 1	91
17. Chương 12 Phần 2	96
18. Chương 13 Phần 1	100
19. Chương 13 Phần 2	104
20. Chương 14	110
21. Chương 15 Phần 1	117
22. Chương 15 Phần 2	122
23. Chương 16 Phần 1	126
24. Chương 16 Phần 2	130
25. Chương 17 Phần 1	134
26. Chương 17 Phần 2	139
27. Chương 18 Phần 1	144
28. Chương 18 Phần 2	150
29. Chương 19 Phần 1	155
30. Chương 19 Phần 2 (hết)	161

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 1: Pho tượng của Baltalon)

Giới thiệu

Chuyện xứ Lang Biang xoay quanh cuộc phiêu lưu kỳ thú của hai nhân vật chính Nguyên và Kăply d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xu-lang-biang-tap-1-pho-tuong-cua-baltalon>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1: Thầy râu bạc

Không biết tự bao giờ, người làng Ke gọi ngọn đồi đó là đồi Phù Thủy. Có lẽ cái tên đó đã có từ lâu lắm, vì hầu như các bậc trưởng lão trong làng đều lắc đầu khi đám trẻ thắc mắc tại sao ngọn đồi lại mang cái tên kỳ bí như vậy.

Trường làng nằm xoay lưng vào ngọn đồi, khoảng cách từ trường đến chân đồi không xa lắm, nhưng có thể nói mà không sợ sét giáng xuống đầu rằng từ khi ngôi trường được xây dựng đến nay, trải qua không biết bao nhiêu là thế hệ nhóc tí ôm cặp đến trường, chưa từng có đứa nhóc nào dám đặt chân lên đồi Phù Thủy.

Đồi Phù Thủy nằm ở cuối Đường Lên Núi, cây cối rậm rạp, um tùm, do không có ai lai vãng nên bộ mặt ngọn đồi còn khoác thêm vẻ âm u, huyền bí. Hằng ngày bọn học trò trường làng rất khoái cái trò rủ nhau thò đầu qua cửa sổ nhìn lên ngọn đồi phía sau bằng ánh mắt hiếu kỳ và hồi hộp bàn tán lung tung. Tất nhiên là chúng thấy tất cả những gì có thể trông thấy ở một ngọn đồi: những con chim lớn lượn từng bầy bên trên những ngọn cây, thỉnh thoảng lại sà xuống rồi lại nháo nhác tung lên như nắm lá ai ném vào trong gió, những cánh hoa vàng lốm đốm không rõ là hoa gì, những con chồn chạy luồn trong bụi rậm chốc chốc lại vọt ra khoảng đất trống, và những con sóc lượm hạt, tóm lại chúng thấy đủ thứ, cũng có nghĩa là chẳng thấy gì cả. Để cho xứng với cái tên của ngọn đồi, những gì bọn trẻ trông thấy phải nói là quá xoàng.

Khi câu chuyện này bắt đầu thì Nguyên và Kăply đang theo dõi ngọn đồi từ cửa sổ lớp học.

- Tao chẳng thấy gì đáng sợ!

Nguyên nói, nó năm nay mười sáu tuổi, là đứa gan dạ nhất làng.

Kăply, ít hơn một tuổi và ít gan dạ hơn một chút, gật đầu:

- Nhất là khi mày đang đứng ở chỗ này.

Nguyên cảm thấy bị xúc phạm. Nó quay lại nhìn bạn:

- Tao đã thử lên ngọn đồi mấy lần.

Tiết lộ của Nguyên khiến Kăply chờ người ra:

- Thật đấy hở?

- Thật! - Nguyên đưa một ngón tay lên miệng. - Nhưng mày chớ có hé ra với ai đấy!

Nguyên chỉ tay lên lùm cây ở lưng chừng đồi, giọng thấp xuống nhưng không giấu được vẻ hãnh diện:

- Tao đã mò lên tới chỗ đó.

Kăply rùng mình, có cảm giác một thứ quỷ quái gì đó đang cựa quậy và kêu ọc ạch trong bụng. Nó nhìn bạn bằng cặp mắt lé xệ:

- Thế mà mày vẫn an toàn ra về?

Nguyên cầm tay Kăply đập binh binh lên ngực mình:

- Thì mày cũng thấy đây nè. Tao đang đứng trước mặt mày mà.

Tiếng chuông vào lớp chặn ngang mớ câu hỏi đang chuẩn bị trôi ra cửa miệng Kăply.

Kăply ngồi vào chỗ, lật tập với vẻ điên tiết thấy rõ.

Tiếng giấy cọ vào nhau, kêu soàn soạt một cách bực dọc. Nguyên sợ hãi huých vào hông bạn:

- Nhẹ tay tí nào! Coi chừng thầy Râu Bạc!

Thầy Râu Bạc dạy ở ngôi trường này lâu lắm rồi. Ba của Nguyên và Kăply hồi bé cũng học thầy Râu Bạc. Mà hình như ông của Nguyên và Kăply hồi bé cũng học thầy Râu Bạc nốt.

Những câu nói ưa thích của thầy bao giờ cũng bắt đầu bằng hai chữ “hồi đó”:

- Hồi đó ba của trò thông minh hơn trò nhiều.

- Hồi đó ông ngoại của trò đâu có quậy dữ như trò.

- Hồi đó bà nội của trò đâu có tè trong quần mỗi khi bị kêu lên bằng như trò bây giờ.

Mỗi khi thầy trừng mắt nhìn đám học trò ồn ào và tăng hăng hai, ba tiếng liên tiếp là bọn nhóc biết thầy sắp sửa nói “hồi đó” và thế là đứa nào đứa nấy tự tìm cách dán miệng mình lại.

Người làng Ke rất tự hào về thầy Râu Bạc. Vì thầy được xem là người sống lâu nhất làng, được toàn thể già trẻ lớn bé trong làng yêu quý và tôn kính. Có người nói thầy đã một trăm lẻ năm tuổi. Có người nói một trăm hai chục, có người nâng lên tới một trăm tám mươi, tức là hơn kỷ lục ghi trong sách Guinness tới mấy chục tuổi lận. Thật ra không ai biết chính xác thầy Râu Bạc có mặt trên cõi đời này bao nhiêu năm rồi. Chính thầy Râu Bạc cũng không biết. Và đó chẳng phải là điều gì kỳ lạ ở cái làng này. Ông nội của Nguyên cũng không nhớ chính xác tuổi của mình là chín mươi hai hay chín mươi bốn, ông nội của Kăply cũng không biết mình thực ra là chín mươi chín hay một trăm lẻ hai. Ở làng Ke, ai cũng sống lâu và những người sống lâu thường mắc chung một thứ bệnh là hầu như không ai nhớ được tuổi của mình. Vì vậy chẳng ai thắc mắc thầy Râu Bạc thiệt ra là bao nhiêu tuổi. Giả như có ai đó nói thầy hai trăm năm mươi bảy tuổi chắc cũng chẳng có ai phản đối. Phản đối làm gì khi ông nội thằng Nguyên và ông ngoại thằng Kăply cũng từng ôm cặp tới học thầy, bị thầy bắt quỳ gối một xiú và đến bây giờ, đã già sụm rồi vẫn còn sợ thầy một phép.

Kăply bị Nguyên thúc cùi chỏ, liền ngồi im. Nó cũng đâu có khoái nghe câu “Hồi đó ông của trò đâu có khoái cái trò làm ầm ĩ trong lớp như trò”.

Nó ngồi im, không lật tập ì xèo nữa nhưng bụng nóng như hơi lửa. Câu chuyện của thằng bạn nó đang đến hồi hấp dẫn tự nhiên bị tắt ngang khiến nó bứt rứt khó chịu quá. Y như một miếng bánh đang kề miệng bỗng bị ai giật mất.

Trên bảng thầy Râu Bạc bắt đầu dạy môn địa lý.

- Trước khi học địa lý thế giới, các trò phải học địa lý nước Việt Nam. Trước khi học địa lý Việt Nam, các trò phải học địa lý của cái tỉnh mà các trò đang sống. Nhưng tỉnh không phải là đơn vị nhỏ nhất. Vì vậy trước khi học địa lý cái tỉnh các trò đang sống, các trò phải học địa lý của...

Thầy Râu Bạc ngưng ngang, long lanh mắt chờ học trò nói nốt từ còn lại. Đó là thói quen ưa thích của thầy.

Quá rành thầy, mấy chục cái miệng liền rập rang:

- Thừa thầy, làng Ke ạ.

Thầy Râu Bạc bày tỏ sự hài lòng bằng cách động cây thước xuống bàn đánh “rầm” một tiếng:

- Đúng rồi, hôm nay các trò sẽ được học về làng Ke.

Làng Ke thì đứa nào chẳng biết. Tụi nhóc như bầy sói con, xưa nay chẳng góc ngách nào trong làng là chưa thăm dò, sục sạo. Tất nhiên nếu không kể đồi Phù Thủy.

Nhưng làng Ke theo lời mô tả của thầy Râu Bạc mang một hình ảnh vô cùng mới mẻ:

- Làng Ke của các trò, hừm, dĩ nhiên là của cả ta nữa, có hình thù của một con ngựa. Đầu ngựa hướng Bắc, đuôi ngựa hướng Nam, bụng ngựa hướng Đông, lưng ngựa hướng Tây. Đầu ngựa có miếu thờ thần Tam giáp, người có công thành lập làng. Bụng ngựa là chợ Ke. Khu dân cư trải dài từ cổ ngựa đến rốn ngựa, được chia thành sáu khúc...

Nguyên và Kăply giương cặp mắt lạ lùng uống từng lời thầy giảng. Kăply thôi vung văng với cuốn tập trước mặt. Nó khoanh tay để trên bàn, công nhận là thầy giảng hay thiệt. Trước nay tụi nó chưa nghe ai nói về làng Ke cận kề và hấp dẫn đến thế. Nhưng có một điều Nguyên và Kăply rất háo hức muốn biết, vậy mà ngồi góc cổ cả buổi vẫn không nghe thầy nhắc tới. Đó là đồi Phù Thủy.

Đồi Phù Thủy nằm sau lưng trường, thuộc về hướng Tây. Nhưng thầy Râu Bạc cứ thao thao về đầu ngựa, đuôi ngựa và bụng ngựa mà chẳng nhắc gì đến lưng ngựa.

- Thế còn lưng ngựa, thưa thầy?

Năm, sáu tiếng nói vọng lên từ các dãy bàn.

- Trò nào nhảy vô hòng ta đó! - Thầy Râu Bạc trừng mắt. - Trò có biết hồi đó ông ngoại của trò...

Nhưng thầy Râu Bạc nhận ngay ra là có tới cả đồng học trò “nhảy vô hòng” thầy cùng một lúc nên thầy không biết phải bắn tia nhìn của thầy về hướng nào. Thầy lừ lừ quét mắt từ trái qua phải, rồi từ phải qua trái, chòm râu dày và trắng của thầy rung rinh như có gió thổi, rồi trước vẻ mặt sợ hãi của học trò, thầy thở phì một cái và thỉnh linh hạ giọng:

- Lưng ngựa hả? Lưng ngựa là núi. Là vách núi. Là núi thì chẳng có gì để kể cả!

Thầy chấm câu bằng cách một lần nữa động thước đánh “rầm” xuống mặt bàn khiến mấy cuốn sách đang nằm ngủ trên đó giật mình nảy tung lên. Đám học trò cũng giật bắn lên theo và khi hoàn hồn tụi nó nơm nớp hiểu rằng tốt nhất là chớ có đại dột hỏi thêm một câu nào nữa về cái lưng ngựa cấm kỵ kia.

- Ngày mai tao sẽ lại leo lên đồi! - Trên đường về, Nguyên thì thầm vào tai Kăply.

- Đi một mình hử! - Kăply lo lắng hỏi.

- Một mình, nếu mày không đi theo.

Nguyên nói và nhìn Kăply qua khóe mắt, vẻ chờ đợi.

Nhưng Kăply không nói gì. Rõ ràng Kăply và Nguyên là bạn thân, nhưng có thân đến mức sẵn sàng cùng bạn dẫn xác đi lên ngọn đồi âm u rùng rợn và chác chấn đầy rẫy nguy hiểm đó không thì Kăply còn phải nghĩ thêm một lát nữa.

- Theo tao, trên đó chẳng có gì nguy hiểm cả! - Như đọc được sự đắn đo trong lòng bạn, Nguyên bỗng nói.

- Toàn là cây cối. Và gió thổi lộng. Ồ, thêm vài con thú nhỏ. Những con thú nhỏ thì chẳng làm hại ai.

- Chim chóc nữa! - Kăply bổ sung.

Nguyên hớn hử, giọng nó du dương như tiếng sáo:

- Thì mày cũng biết rồi đấy, toàn những thứ vô hại cả!

Nhưng Kăply không để bị mê hoặc. Những thứ vừa kể đúng là vô hại. Nhưng đó là những thứ hữu hình. Còn những thứ vô hình nữa chi. Cuối cùng nó đành dốc ra nỗi lo lắng trong lòng:

- Nhưng nếu vậy, tại sao ngọn đồi đó có tên là đồi Phù Thủy?

Câu hỏi của Kăply khiến Nguyên xịu mặt. Tiếng nói của nó nghe hết tiếng bong bóng xì hơi:

- Điều đó thì tao chẳng biết!

Nó lật đật nói thêm:

- Và cả làng Ke chắc cũng mù tịt!

Rõ ràng Nguyên cố làm Kăply hiểu rằng đó là chuyện đương nhiên, có nghĩa là đừng băn khoăn về cái tên vớ vẩn đó làm chi.

Nhưng cũng rõ ràng là Kăply không nghĩ như vậy:

- Theo tao, có một người biết.

Cặp lông mày trên trán Nguyên lập tức xếp thành một đường thẳng:

- Mày muốn nói tới thầy Râu Bạc?

- Ồ, thầy chứ ai! Thầy sống không biết bao nhiêu năm ở cái làng này rồi, chắc từ lúc ông tụi mình chưa sinh. Dám ông cố mình hỏi bé cũng học thầy lắm à.

Nguyên thò tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc:

- Nhưng mày cũng thấy hồi sáng nay rồi, thầy làm như không muốn nhắc gì đến đời Phù Thủy.

- Chính vì vậy tao mới nghi thầy biết rõ về nó!

Kăply nói như thể nó chỉ phỏng đoán nhưng căn cứ vào cái giọng chắc nịch của nó, có thể thấy nó sẵn sàng nuốt luôn cái lưỡi nếu nó đoán sai.

Nguyên cắn môi, mặt nó nhăn lại không rõ vì ý nghĩ trong đầu quá hắc ám hay tại rằng nó lỡ cắn mạnh quá:

- Chẳng lẽ mày định đến gặp thầy trước khi quyết định có lên đời hay không?

Nếu áp dụng các hình ảnh mà thầy Râu Bạc vừa vẽ ra sáng nay để mô tả địa thế làng Ke, thì căn nhà của thầy nằm ngay... móng ngựa. Đó là một căn nhà gỗ nhỏ nằm ở hướng Tây Nam, tuốt rìa làng. Căn nhà đứng lẻ loi dưới một cây đa cổ thụ, cách xa khu dân cư làng Ke vốn tập trung đông đúc ở hướng Đông, trông cao ngạo, lạnh lẽo và huyền bí như một cái miếu thờ. Người làng Ke coi lối sống tách biệt của thầy Râu Bạc là chuyện hiển nhiên, mà thực ra thì một bậc kỳ lão như thầy cũng xứng đáng sống trong một cái miếu thờ lắm, tất nhiên là với điều kiện thầy phải sốt sáng qua đời.

Bây giờ thì cặp lông mày của bậc kỳ lão đó đang dựng đứng lên khi Nguyên và Kăply thành linh hiện ra trước cửa nhà thầy. Về mặt của thầy như muốn báo cho hai đứa nhóc biết là tụi nó đang làm cái chuyện có lẽ là chưa từng xảy ra trong vòng một trăm năm nay.

- Các trò dám không xin phép ta mà tự tiện đến đây. Các trò có biết hồi đó... hồi đó...

Thầy Râu Bạc giận đến nỗi không thể nào nói hết câu nói ưa thích. Chắc nhiều thế hệ dân làng Ke chưa ai từng thấy một cơn giận như thế của thầy. Chòm râu dày của thầy rung bần bật, mũi thầy đỏ lên và nở ra, còn cặp mắt thầy giương tròn quay, không ngừng đảo lia, vừa đảo vừa nhấp nhô, có vẻ như nếu có thể nhảy được thì nó đã nhảy tót ra ngoài hốc mắt của thầy để bắn xuyên qua sọ của người đối diện.

Nguyên và Kăply mặt xám xanh. Trông thầy giống y chang một con sư tử, Nguyên sợ hãi nghĩ và nó nhìn trân trân vào cái chòm râu thầy, nơm nớp chờ một cái bờm dài mọc ra từ chỗ đó.

- Thưa thầy...

Mãi một lúc, Kăply mới bóc được miếng băng keo vô hình dán ngang miệng nó. Nhưng nó cũng chỉ thốt được có hai tiếng rồi làm thỉnh ngó xuống dưới chân như để kiểm tra hồi sáng lúc ra khỏi nhà nó có nhớ mang giày hay không.

Nguyên đỡ lời bạn bằng giọng nịnh nọt thấy rõ:

- Tụi con rất thích bài giảng sáng nay của thầy.

Nguyên vừa nói vừa đưa mắt thăm dò và nó mừng rơn khi thấy trán thầy Râu Bạc từ từ dần ra.

2. Chương 01 Phần 2

- Nhưng có một vài điều tội con chưa rõ, - Nguyên dè dặt tiếp, đôi chân nhấp nhồm như sẵn sàng bỏ chạy nếu thầy Râu Bạc gầm lên, - do đó tội con muốn thỉnh giáo thầy...

Thầy Râu Bạc có vẻ như muốn gầm lên thật. Chòm râu rung rinh dữ tợn cho biết phía sau nó có một hàm răng đang nhe ra. Còn chiếc áo của thầy thì căng phồng lên như chuẩn bị phát nổ. Nhưng rốt cuộc chẳng có sấm sét nào giáng xuống hết. Một phút khắc khoải trôi qua lời thỉnh cầu của Nguyên, và thầy Râu Bạc sau tích tắc cân nhắc đã quyết định đập nắp miệng núi lửa trong lòng thầy lại.

- Thôi được rồi, các trò vào đây.

Thầy Râu Bạc quay mình đi trước, hai chú nhóc leo theo sau. Nguyên huých chỗ vào hông bạn một cú khoát trá và khi Kăply định huých trả lại để chia sẻ niềm vui thắng lợi thì đúng lúc đó thầy Râu Bạc như có con mắt sau lưng hắng giọng một tiếng khiến Kăply hoảng hồn rụt tay lại.

Đồ đạc trong nhà thầy Râu Bạc bày biện rất đơn sơ. Có vẻ như thầy chẳng bao giờ tiếp khách nên chiếc bàn để chính giữa nhà chỉ có một chiếc ghế trơ trọi.

Làm sao mà thầy có thể sống trong căn nhà như thế này hả? Nguyên kinh ngạc nhủ bụng, nó đảo mắt nhìn quanh, chẳng biết thầy ngủ ở đâu khi thấy trong nhà chẳng có chỗ nào ngả lưng được.

Để mặc bọn trẻ đứng xớ rớ giữa nhà, thầy Râu Bạc thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế duy nhất và rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt Nguyên và Kăply như muốn nhìn thấu ý nghĩ trong đầu bọn trẻ:

- Chắc các trò muốn hỏi ta về đôi Phù Thủy?

- Dạ, - Kăply cố trấn tĩnh, - con nghĩ ở làng Ke chỉ có thầy mới biết nguồn gốc của cái tên đó.

- Trò đoán đúng! - Thầy Râu Bạc xác nhận một cách ngạo nghễ. - Trừ những người đã qua đời, trong số những người hiện nay còn sống e rằng chỉ có ta là người duy nhất từng đặt chân lên đôi Phù Thủy.

Kăply ngửa miệng tính khoe thằng bạn nó cũng đã lên đôi Phù Thủy mấy lần nhưng may sao đến phút chót nó kìm tính trí để tốp cơn cao hứng bặt đi.

Nhưng làm như thầy Râu Bạc nhìn thấy cái điều Kăply định nói nên mắt thầy đột ngột lóe lên đầy đe dọa:

- Các trò đừng đại đột nghĩ đến chuyện mò lên đôi. Từ trước đến nay đã có nhiều người bỏ mạng trên đó rồi.

Nguyên nghe như có một mũi dùi xuyên qua đầu mình. Nó há hốc miệng:

- Ai vậy thầy?

- Ta có nói các trò cũng không biết đâu. Chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi. Nhưng kể từ khi dân làng bắt đầu xa lánh ngọn đôi thì hầu như không ai chết nữa.

Kăply vừa nắc vừa xì ra câu hỏi như nó đang phun ra một hạt tảo nghẹn ngang trong cổ họng:

- Sao... sao... những người đó chết vậy thầy?

Đôi mắt của thầy Râu Bạc vẫn bám cứng gương mặt bọn trẻ, quai hàm thầy nhúc nhích y như thể thầy đang quạu quọ nhai bộ râu của mình. Từ sau hàm râu không ngừng lay động đó, bay ra một tiếng thở phì:

- Có lẽ ta cũng nên nói sơ qua cho các trò biết! Phía Tây của làng Ke các trò cũng đã học qua rồi, là lưng ngựa. Lưng ngựa là núi. Núi đá. Đôi Phù Thủy hiển nhiên là dựa lưng vào núi. Nhưng cũng không hoàn toàn chính xác như thế. Đôi Phù Thủy không tiếp giáp hẳn với núi đá. Ở giữa có một cái vực sâu không đáy. Rơi xuống là toi mạng. Thế đấy!

Thầy Râu Bạc chấm dứt bài giảng một cách đột ngột làm hai thằng nhóc ngây ra.

- Là sao ạ! - Kăply liếm đôi môi khô rang. - Ý thầy muốn nói người ta bỏ mạng vì đã sảy chân rơi xuống vực?

- Vậy tụi con đừng mon men đến bên miệng vực thì đâu có sao hả thầy! - Nguyên láu táu tiếp lời.

- Tụi bay đúng là một lũ ngu ngốc! - Thầy Râu Bạc đột nhiên phát khùng. - Tụi bay cứ mò lên đó đi. Rồi ba mẹ tụi bay tha hồ mà đi tìm.

Thầy ngoảnh quanh không thấy cây thước đâu để thầy động, liền vung tay nện xuống mặt bàn đánh “chát” một tiếng:

- Tụi bay ngu lắm. Bởi vấn đề ở đây không phải là ở gần hay xa miệng vực. Những ai liều lĩnh mò lên ngọn đồi đều rút hết ráo xuống vực. Tụi bay hiểu chưa?

- Dạ, chưa hiểu! - Nguyên nuốt nước bọt cảm thấy mình ngu thiệt. - Làm sao mà tự nhiên rút xuống vực được kìa?

Thầy Râu Bạc đứng phắt lên khỏi ghế. Chòm râu trên mặt thầy rung rinh dữ dội. Nguyên và Kăply dám cá mười ăn một là thầy đang nổi giận đùng đùng, mặc dù tụi nó không hiểu thầy nổi giận chuyện chi.

Đang đứng thẳng người, cánh tay giơ cao gần đụng trần nhà như định giáng sấm sét xuống đầu hai tên học trò bướng bỉnh, thầy Râu Bạc bất thần rơi bịch người trở lại xuống ghế.

- Thôi, ta cũng không muốn giấu giếm các trò nữa, - giọng thầy Râu Bạc dịu hẳn, nghe lạ hoắc y như thể thầy đang nói bằng giọng của ai đó, - ta sẽ nói cho các trò hay, với điều kiện là các trò phải hứa là không nói lại với bất cứ người nào khác.

- Tụi con hứa ạ!

Nguyên và Kăply thốt ra gần như đồng thời, y như thể giành nhau xem ai hứa trước.

Thầy Râu Bạc bắt đầu câu chuyện bằng cách ngược mắt nhìn lên, làm như thầy chép sẵn câu chuyện ở chỗ nào đó trên trần nhà:

- Cách đây đã lâu, lâu là lâu như thế nào ta cũng không nhớ nữa, chỉ biết là lâu lắm, có một người phụ nữ sống trên ngọn đồi đó...

Nguyên và Kăply hồi hộp đến căng cứng người, hầu như không cả thở, mắt hau háu dán chặt vô chòm râu thầy như dán vô cái loa phát thanh. Bộ tịch của tụi nó không giống như chờ nghe mà giống như đang rình rập để tóm bắt từng lời văng ra từ chòm râu của thầy Râu Bạc, cố sao cho đừng rơi rớt.

- Ngôi nhà của người phụ nữ đó chắc cũng đơn sơ như nhà ta thôi, nhưng bọn trẻ làng rất thích lên chơi trên đó. Người phụ nữ đó cũng rất thích trẻ con. Bà cho chúng bánh kẹo và đồ chơi. Bà lấy các thứ đó không phải từ trong túi áo hay giỏ xách, mà từ trong không trung. Bà quơ tay một cái, lấy cho đứa này một chiếc bánh kem, quơ tay một cái nữa lấy cho đứa khác một con búp bê, một cái nữa lại lấy thêm một thứ khác nữa...

- Như vậy bọn trẻ chắc phải sợ tè ra quần chứ thầy! - Kăply chột ngựa miệng hỏi xen ngang.

Ánh mắt thầy Râu Bạc rời khỏi trần nhà và đáp một cách thô bạo xuống gương mặt của Kăply. Thầy trừng trừng nhìn nó nhưng vẫn trả lời:

- Hừ, thoát đầu thì bọn nhóc hơi hoảng. Chúng cho người đàn bà đó là một mẹ phù thủy. Nhưng rồi những món bánh ngon ngọt và các thứ đồ chơi xinh đẹp đã hấp dẫn chúng. Thế là chúng quên hết mọi sợ hãi.

Mắt thầy Râu Bạc lóe lên:

- Rồi đến một ngày tất cả bọn chúng đều biến mất. Không ai biết điều gì đã xảy ra cho bọn trẻ. Những người thân của chúng liền đổ xô lên đồi sục tìm. Và sau đó, sau đó như thế nào, các trò biết không?

Kăply đáp mà nghe cổ họng khô dần:

- Dạ chắc là không một ai trở về.

- Đúng thế! - Thầy Râu Bạc gục gặc chòm râu. - Chà, lâu lắm ta mới nghe trò nói một câu thông minh y ông ngoại trò hồi đó.

Nguyên và Kăply bộ mặt lập tức chuyển sang màu cà chua chín, một đứa vì sung sướng, một đứa vì ghen tị. Bởi cũng đã lâu lắm, tụi nó mới nghe thầy Râu Bạc mở miệng khen học trò.

- Hồi đó cũng tại cái vụ tìm kiếm dây dưa này mà suýt chút nữa làng Ke đã bị xóa tên trên bản đồ. Cho đến khi trưởng làng ra lệnh chấm dứt mọi lòng sục và cấm tiết dân làng lén phéng lên đồi thì dân số làng Ke đã giảm mất một nửa.

Thầy Râu Bạc thở dài:

- Rất nhiều năm sau này, có người tình cờ phát hiện cơ man là xương người dưới đáy vực.

Kăply tưởng như mình đang rớt vào một hố băng. Nó tính hỏi người đó là ai và hiện còn sống hay không nhưng quai hàm nó đã cứng đơ.

- Chuyện đó có thật không hả thầy?

Tự nhiên Nguyên buột ra một câu mà khi nói ra rồi nó mới thấy là mình ngu như heo.

Thầy Râu Bạc như một quả mìn bị châm ngòi. Thầy bắn tung ra khỏi ghế lần thứ hai, giọng thầy sôi lên và nếu không sợ cháy chòm râu rậm, chắc thầy không ngại ngần gì mà không phun lửa.

- Sao mà trò dám hỏi ta bằng cái giọng như thế hả? Hồi đó ông nội của trò đâu có hỗn láo như trò bây giờ.

Mặt Nguyên trắng bệch như trét bột mì. Nó lắp bắp:

- Con xin lỗi thầy. Ý của con là... con chỉ muốn...

- Trò khỏi cần nói, ta cũng biết trò muốn gì rồi. Trò muốn dò xét, lòng sục đòi Phù Thủy chứ gì! Trò tưởng mấy lần trò lên lút mò lên đồi, ta không biết hả?

Lần này thì Nguyên khỏi phân trần luôn. Tại cũng như Kăply, quai hàm của nó bỗng nhiên cứng như gỗ và đôi chân nó rõ ràng là đang giẫm ngay chóc xuống cái hố băng Kăply đang đứng này giờ. Nguyên không nói được, cũng không nhúc nhích được nhưng đầu óc nó chưa đến nỗi bị tê liệt. Cho nên nó cứ thắc mắc hoài về cái chuyện làm sao mà thầy Râu Bạc biết tổng hết những việc làm của nó.

Chòm râu thầy Râu Bạc vẫn tiếp tục bốc khói trước mặt hai đứa nhỏ:

- Trò phải biết không phải tự nhiên mà ngọn đồi đó có tên là đồi Phù Thủy. Nếu trò không tin ta thì mặc kệ trò. Trò cứ việc dẫn xác lên đó đi, để xem có ai dẫn xác trò về không cho biết!

- Thưa thầy...

Kăply đột nhiên tìm lại được tiếng nói. Nó tính lên tiếng bao che cho bạn nhưng thầy Râu Bạc đã xua tay, găm gờ:

- Các trò về đi! Ta không muốn nghe các trò nói bất cứ một câu gì nữa. Về đi!

Vai xệ xuống, Nguyên và Kăply lếch thếch rời khỏi nhà thầy Râu Bạc với bộ dạng của hai đứa học trò vừa rớt bịch trong kỳ thi kiểm ra.

Kăply giữ bộ mặt dầu dầu chừng vài trăm bước chân. Đến một khoảng cách biết chắc thầy Râu Bạc không thể nghe thấy, nó liền phá ra cười:

- Chà, tao chưa bao giờ thấy thầy Râu Bạc nổi khùng dữ vậy! Tao cứ tưởng mỗi đứa ăn vài cú đá vào mông rồi chứ!

- Cũng tại tao! - Nguyên làu bàu. - Tao đã hỏi một câu đúng là đại ngu!

- Quên chuyện đó đi! - Mặt Kăply vẫn tươi hơn hớn. - Dù sao cuộc gặp gỡ bữa nay phải nói là thành công quá sức tưởng tượng. Tụi mình đã biết được khối chuyện về đồi Phù Thủy.

- Mày tin những gì thầy Râu Bạc nói là thật sao! - Nguyên đột ngột hỏi.

- Ô, chứ chẳng lẽ là giả! - Kăply chớp chớp mắt vẻ bối rối. - Tao nghĩ thầy chẳng có lý do gì để bịa ra những chuyện đó.

- Tao nghĩ thầy không khoái cái chuyện bọn mình thám hiểm ngọn đồi.

Kăply quay phắt sang bạn, mắt nheo lại như bị chói nắng:

- Ê, có một mình mày lên đồi thôi đấy nhé. Tao chưa có nhận lời à.

Nguyên phớt lờ phản ứng của Kăply về hai chữ “bọn mình”. Nó tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Tao có cảm giác thầy đang canh giữ ngọn đồi từng phút một. Nếu không thầy chẳng thể nào biết được tao từng mò lên đó.

Dĩ nhiên không cần phải thông thái lắm mới thấy những bản khoả của Nguyên là hoàn toàn xác đáng:

- Ô, vụ này lạ thật! - Kăply gục gặc đầu.

- Tao dám đánh cá với mày thầy Râu Bạc dựng lên câu chuyện rừng rợn đó là để hù bọn mình.

- Chắc, mắc mớ gì thầy phải ngăn cản bọn mình kia! - Kăply đập đập tay lên trán, câu chuyện bỗng trở nên gay cấn đến mức nó không những không bắt bẻ hai chữ “bọn mình” trong câu nói của bạn mà còn để chính cái từ đó nhảy vô miệng mình. - Chẳng lẽ có một kho báu đang được cất giấu trên đó?

Nguyên kín đáo liếc bạn qua khoeo mắt, hí hửng khi thấy Kăply bắt đầu quan tâm đến bí ẩn của ngọn đồi, và cái lối Kăply bị dính cứng vào câu chuyện chẳng khác gì chiếc lá bị hút vào vũng nước xoáy làm Nguyên khoái trá quá.

- A, kho báu đó, nếu có chắc là lớn lắm! - Nguyên hòa theo với cái giọng hân hoan trắng trợn như thể nó đã biết kho báu đó nằm ở đâu.

Nguyên không ngờ tiếng reo hò quá trớn của mình đã đánh thức Kăply. Và thằng này đã kịp nhìn nó bằng ánh mắt cảnh giác:

- Mày vẫn còn muốn rủ tao lên đồi sao?

- Nếu mày không đi thì tao đi một mình... - Nguyên thở dài và cụp mắt xuống với cái vẻ rất chi là vờ vịt. - Bởi vì trừ thầy Râu Bạc ra, khắp làng Ke không ai có thể xác nhận câu chuyện thầy kể là thật hay là dốt tở.

Dù rất nghi ngờ vẻ mặt rầu rĩ như sắp sửa tử vì đạo của bạn, cái câu vừa rồi Kăply biết là Nguyên nói đúng. Nó đã từng hỏi ông ngoại nó, bạn của ông ngoại nó và bạn của bạn ông ngoại nó, những người có mặt ở cái làng này xấp xỉ một trăm năm, nhưng chẳng ai biết tại sao ngọn đồi phía sau trường có tên là đồi Phù Thủy, và cũng chưa có ai từng đặt chân lên đó. Có nghĩa là cái tên đó, cũng như cái lệnh cấm đó, đã có từ lâu lắm.

- Thế nhờ những điều thầy Râu Bạc nói là thật thì sao! - Kăply thốt thành lời những lo lắng trong đầu. - Nếu trên đồi đúng là đang trú ẩn một mụ phù thủy thì bọn mình sẽ tan xác dưới đáy vực.

- Mày nghe đây! - Nguyên đập hai bàn tay vào nhau. - Những gì thầy Râu Bạc nói với bọn mình chưa hẳn là thật. Giả dụ thầy không cố tình hù bọn mình thì câu chuyện đó cũng xảy ra rất lâu rồi đúng không? Mày cố ra lệnh cho cái đầu của mày suy nghĩ đi! Có phải nếu mụ phù thủy kia vẫn còn ở trên đồi thì làng Ke hẳn đã xuất hiện lắm chuyện kỳ quái rồi không? Nhưng chẳng có chuyện gì đáng kể là kinh hãi cả, ngay một lời đồn cũng không. Ông mình, bà mình, ba mình, mẹ mình, rồi tới mình, có ai thấy gì đặc biệt đâu!

Kăply nghe lòng bùng hai lỗ tai. Nó lúc lắc đầu và đáp trả lời thuyết giảng tràng giang đại hải của thằng bạn bằng một câu cụt ngắn:

- Giờ tính sao?

- Chiều mai lên đồi.

Kăply ngược mặt lên nhìn bạn, nó thấp hơn Nguyên gần một cái đầu:

- “Bọn mình” lên á?

- Không có mày thì tao cũng vẫn đi.

Nguyên nói hùng hổ nhưng ánh mắt nó cho thấy nó đang mong Kăply nhận lời đi với nó đến chết đi được. Nhưng Kăply đã bất ngờ ngoảnh mặt đi chỗ khác:

- Chiều mai tao bận rồi!

Rồi cũng bất ngờ như thế, nó quay mặt lững thững bỏ đi. Nguyên nghệt mặt dõi theo lưng bạn, ngạc nhiên sao thằng Kăply không biến thành thứ gì đó, như một con cóc hôi hám chẳng hạn, quách cho rồi.

3. Chương 02

Chương 2: Đồi Phù Thủy

Nguyên có mặt ở chân đồi phía Bắc lúc hai giờ trưa. Leo lên đồi Phù Thủy từ hướng Nam như mọi lần, tức men theo Đường Lên Núi, chắc chắn gần hơn và dễ hơn, nhưng nguy cơ bị thầy Râu Bạc phát hiện lại cao hơn. Đến giờ này mỗi khi nhớ tới bộ mặt đỏ bừng như hơ lửa của thầy hôm qua, Nguyên vẫn còn hãi. Nó không hiểu được làm sao mà thầy Râu Bạc lại khó chịu với cái chuyện tụi nó mò lên đồi như thế. Thấy lo cho tính mạng của tụi nó thật hay quả tình thầy đang cất giấu bí mật gì trên đó.

Nguyên vừa nghĩ ngợi vừa dọ dẫm bằng cặp mắt không ngừng đảo dác đong đưa. Những lần trước, Nguyên nảy ra ý định lên đồi chỉ vì nghịch ngợm, vì khoái chơi ngông. Nó đã chán cái cảnh cả bọn chen chúc nhau thò đầu qua cửa sổ lớp học mỗi ngày để chỉ trở và bàn tán suông như một lũ chết nhát lắm rồi. Ý nghĩ trở thành người đầu tiên của làng Ke trong vòng một trăm năm nay đặt chân lên đồi Phù Thủy đối với nó thật hấp dẫn. Bữa nay, ý nghĩ đó còn sôi sục hơn do được đốt nóng bởi ngọn lửa háo hức khám phá bí mật của thầy Râu Bạc, cái bí mật mà nó tin là rất có thể thầy chôn dưới một gốc cây nào đó trên đồi.

Chốc chốc Nguyên lại dừng bước, đưa tay quẹt mồ hôi trên trán, trên cằm và trên cổ. Mặt trời ban trưa trút xuống đầu nó từng búng hơi nóng mặc dù nó cố tình lê bước dưới những tàng cây rậm.

Nguyên vừa đi vừa dừng, tới lần thứ mười thì đã đến lưng chừng đồi. Những lần trước Nguyên cũng chỉ leo lên tới khoảng này rồi lại quay xuống. Đường như có một nỗi sợ không tên đã níu lấy chân nó, bắt chấp việc nó là đứa trẻ gan dạ nhất làng.

Nguyên đứng tại chỗ một hồi lâu, nghiêng tai nghe ngóng. Những ngọn gió vừa quăng mình rào rào trên ngọn cây vừa hú lồng lộn khiến Nguyên thấy rờn rợn. Ở dưới thấp, gió hiền hòa hơn, lên cao bỗng như mọc thêm chân thêm cánh để dọa người. Rất nhiều lần Nguyên thấy mình bị bao bọc giữa vô số những tiếng sột soạt khả nghi chung quanh. Nguyên biết đó là tiếng những con thú nhỏ đang lén lút đi lượn trong bụi rậm nhưng có lúc nó lại không quả quyết được điều đó.

Nguyên lại đưa tay chùi mồ hôi trán, ước chi lúc này mọc ra thêm chừng mười hai con mắt để khỏi phải lo lắng ngoảnh tới ngoảnh lui nặng nề.

Đang căng thẳng, một tiếng động lớn vang lên ngay sau lưng làm Nguyên giật bắn cả người, tóc gáy đồng loạt dựng đứng lên còn trái tim rõ ràng là vắng đi đâu cả thuốc. Nó quay phắt lại, mắt trừng trừng nhìn vô lùm cây đang lung lay dữ tợn.

Cho tới khi kịp quét mắt xuống đất và nhác thấy một bàn chân thò ra dưới bụi cây thì Nguyên cảm thấy không chỉ trái tim mà ruột gan phèo phối nó cũng trôi tuột đi đâu mất. Miệng nó há to như miệng cống, từ đó một tràng hải hùng lồng lộn tuôn ra:

- A a a a a a a aaaaaaaa...

Chắc chắn trong khoảnh khắc kinh hoàng đó, bộ não của Nguyên đang bị hình ảnh mụ phù thủy trong câu chuyện của thầy Râu Bạc đè cho bẹp rúm.

Bàn chân dưới bụi cây bị tiếng thét của Nguyên lôi ra thêm một khúc, rồi lại lôi ra thêm một bàn chân nữa, và khi có đủ hai chân rồi thì cái hình thù trong bụi cây lồm cồm đứng dậy.

Nguyên như đứng trông khi khuôn mặt đang toe toét cười của Kăply hiện ra sau đám lá xanh.

Không biết mất bao nhiêu lâu, lục phủ ngũ tạng mới trở về đúng vị trí trong cơ thể Nguyên. Nó hóp một hơi không khí, và giận giữ phun ra phều phều:

- Bộ mày không nghĩ ra được trò nào tử tế hơn hả Kăply?

Kăply cười hì hì:

- Cùng đi với mày lên đồi là cái trò tử tế nhất trong đời tao đó.

Nguyên nhăn nhó ôm ngực có cảm tưởng như nó vừa nuốt nguyên một quả táo to đùng:

- Tốt quá há? Suýt chút nữa tao đã chết ngắc trước khi chết vì rơi xuống vực rồi.

Hai đứa nhóc dọ dẫm đi tiếp. Lần đầu tiên có bạn đi cùng, Nguyên cảm thấy nặng như dẹt đi trên đầu và gió bớt gặm thét hơn.

- Mày bám theo tao từ lúc nào thế! - Nguyên hỏi, tay vẫn còn xoa xoa nơi ngực.

- Từ lúc mày vừa ra khỏi nhà.

- Thế hôm qua mày bỏ đi là cố tình trêu tao đấy?

- Tao muốn coi thử mày gan cỡ nào... - Kăply cười khoái chí. - Hóa ra mày hết cũng to quá đó chứ!

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, gặm gừ:

- Mày mà tao còn sống để mày hét!

Vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc hai đứa trẻ đã lên tới đỉnh đồi. Lúc này, Nguyên và Kăply đứng giữa đám cây cối um tùm, ở trên đầu chim từng bầy nháo nhác, những con chim lạ với những sải cánh dài không ngừng kêu quang quác.

Nguyên vệt lá nơm nớp nhìn xuống chân đồi:

- Lũ chim làm náo động kiểu này chẳng biết thầy Râu Bạc có nghe thấy không há?

Nguyên cứ sợ thầy Râu Bạc biết tụi nó mò lên đồi Phù Thủy. Cứ theo thái độ của thầy hôm qua, có vẻ như thầy sẵn sàng nuốt sống tụi nó nếu biết tụi nó lại tự tiện lòng sực ngọn đồi.

Kăply đảo mắt nhìn quanh, nói giọng tỉnh khô:

- Thầy biết thì đã sao. Cùng lắm thầy chỉ hò hét như hôm qua thôi. Thầy đâu có nỡ làm hại bọn mình... Thực tình tao chỉ sợ mụ... mụ...

Đang nói, Kăply bỗng tắc tị như có ai nhét giẻ vô miệng nó. Nguyên ngạc nhiên ngoảnh lại, thấy Kăply đang há hòng nhìn chăm chăm về bên tay trái, mắt mở to đầy hãi hùng.

Nguyên nhìn theo ánh mắt bạn, và ngay tức khắc bụng nó quặn lại như bị ai xoắn lấy.

Ngay dốc phía Tây của ngọn đồi, về hướng vực thẳm nếu đúng là ở đó có một cái khe vực như thầy Râu Bạc nói, thấp thoáng một căn nhà gỗ nấp dưới những tán lá rậm rạp và không ngừng lắc lư như có bàn tay nào đó đang lay lấy lay để.

- Căn... nhà... của...

Nguyên lắp bắp một cách khó khăn, còn tệ hơn một đứa trẻ mới học nói. Nhưng Nguyên cũng chỉ nói được ba tiếng thôi rồi đứng trơ ra đó. Ngay lúc này nó thực tình hối hận vì đã không tin lời thầy Râu Bạc.

Hai đứa chôn chân có đến một lúc lâu, với cảm giác rõ rệt là cảnh lá chung quanh rên rỉ mỗi lúc một lớn dần.

Trước mắt tụi nó những tán lá cứ lắc lư, lắc lư và lắc lư. Và hai đứa trẻ thấp thỏm chờ bàn chân mình bị trôi tuột đi, chờ một sức mạnh vô hình nào đó bắt thần lôi tụi nó nhào xuống vực.

Nhưng lâu thật lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì xảy ra. Nguyên là đứa đầu tiên phát giác ra cái điều đáng lẽ ra tụi nó phải phát giác ngay từ đầu:

- Gió... phải rồi chính gió đã làm lay động những tán lá...

- Ồ, phải rồi, gió...

Kăply mấp máy môi theo, câu nói của Nguyên vừa rồi đã kéo nó ra ngoài rìa của nỗi sợ hãi người. Nhưng Kăply không phải là đứa trẻ dạn dĩ lắm. Cho nên mặt nó nhanh chóng trắng bệch trở lại:

- Nhưng rõ ràng thầy Râu Bạc đã không bịa chuyện... Căn nhà đó...

Nguyên nói cố giữ cho hai hàm răng dừng va vào nhau, không rõ để trấn an bạn hay trấn an chính mình:

- Dù sao thì câu chuyện thầy kể cũng đã xảy ra cách đây hơn một trăm năm rồi. Chắc chắn mộ phù thủy nọ đã không còn ở trên đời.

Nguyên vừa nói vừa lăm lét liếc về phía căn nhà như sợ mộ phù thủy bất thần chui ra để cải chính lời nhận xét bừa bãi của nó.

Ánh mắt Kăply cũng bám cứng căn nhà nhưng gương mặt co rúm của nó lúc này đã dần ra, chứng tỏ nó tin những gì Nguyên nói nếu không hoàn toàn là sự thật thì chắc cũng không đến nỗi hoàn toàn sai bét. Ừ, nếu mộ ta đang ở trong căn nhà kia không đời nào mộ để cho hai đứa nhỏ như nó yên thân mà bàn tán lung tung như thế!

- Bây giờ bọn mình quay về chứ! - Kăply nhìn Nguyên, thì thào với vẻ van lơn lộ liễu.

- Lại đằng đó xem sao đã!

Nguyên đáp bằng cái giọng không để cho ai phản đối, và nó nhấn mạnh quyết tâm của mình bằng cách bỏ đi trước, kéo theo cái đuôi léch thếch xanh lè xanh lét là Kăply phía sau.

Căn nhà gỗ dần dần hiện rõ trước mắt bọn trẻ và trông giống giống căn nhà của thầy Râu Bạc, có điều nom nó hoang tàn xập xệ hơn. Vách trước căn nhà gần như mục nát, xiêu vẹo và thủng lỗ chỗ, có cảm giác chỉ cần gí một ngón tay vào là cả bức vách sẽ ngồi sụp xuống và tan ngay thành bột. Xuyên qua bức vách trống hoác, bọn trẻ nhìn thấy một cái bàn bốn chân lỏng khỏng và khá hơn căn nhà của thầy Râu Bạc là có tới hai chiếc ghế và thêm một cái giường, tất cả đều bằng gỗ và cũng như bức vách mọi thứ đều có vẻ như sắp sụm bả chề tới nơi.

Nguyên lôi Kăply vào trong nhà như lôi một bao gạo khiến thằng này phải kêu lên vì chân va vào bức cửa.

Nguyên cúi nhìn cái bụi bị văng mất một khúc vì cú chạm vừa rồi, tặc lưỡi với vẻ khoái trá:

- Căn nhà này đúng là lâu đời lắm rồi. Và cũng rõ ràng là lâu lắm rồi không có ai ở đây.

Kăply giằng khỏi tay bạn. Nó ngồi xẹp xuống, vừa bóp bóp cổ chân vừa nói:

- Có chắc không đó?

Nguyên đi lòng vòng trong nhà, dòm dòm mỗi nơi một tí rồi buông người xuống chiếc ghế bên cạnh, giọng quả quyết:

- Nếu có người ở, căn nhà dứt khoát phải được sửa sang, phải...

Chiếc ghế cắt ngang lời khẳng định của Nguyên bằng cách bất thần gãy sụm bốn chân hất nó lăn tròn xuống đất.

- Đồ đạc ở đây cũ quá rồi, tốt nhất là ngồi chồm hồm như tao vậy nè! - Kăply góp ý, vất vả lắm nó mới không phá ra cười trước gương mặt như bị ai kéo lệch đi của bạn.

Suốt gần hai tiếng đồng hồ sau đó, Nguyên và Kăply thi nhau dò dẫm và bới tung căn nhà, sục sạo cả những khu vực lân cận, nhưng không tìm thấy một bí mật gì đáng giá, chỉ trừ cái vực sâu ở khu “lưng ngựa” ngăn

cách ngọn đồi với vách núi phía Tây. Tụi nó không dám mon men đến bên miệng vực nhưng phát hiện đó chứng minh là thầy Râu Bạc không gạt tụi nó, ít ra là ở những chuyện mà thầy thấy không cần thiết phải gạt.

- Tao nghĩ thầy Râu Bạc chẳng giấu kho báu nào trên ngọn đồi này đâu! - Cuối cùng, Kăply quệt mồ hôi trán, thở phò phò, kết luận.

- Nếu thế tại sao thầy ngăn cản bọn mình lên đồi? Mà cũng thấy rồi đó, bọn mình chạy lăng quăng cả buổi mà đâu có sao!

- Nhưng bọn mình đã tìm kĩ rồi mà có thấy cái quái gì đâu!

Nguyên có vẻ như không nghe bạn mình nói gì. Nó đập hai tay vào nhau đánh “bộp”:

- Chiều mai bọn mình phải đem theo cuốc xẻng.

- Chi vậy?

- Tao nghĩ thầy Râu Bạc chôn cái gì đó dưới nền nhà.

Kăply thực tình không muốn trở lại ngọn đồi bí hiểm này thêm lần nào nữa nhưng nó biết mình không thể cãi lại bạn cho đến chừng nào chưa đào tung cái nền nhà đó lên.

Hai đứa đi trở xuống và khi rời khỏi chân đồi chưa quá hai trăm thước tụi nó bỗng đụng phải một người mà tụi nó không hề muốn gặp chút xíu nào trong lúc này: thầy Râu Bạc.

Thầy Râu Bạc như hiện ra từ trong không khí. Rõ ràng Nguyên và Kăply vừa đi vừa thận trọng nhìn trước ngó sau vẫn không phát hiện ra bóng dáng thầy, tụi nó chỉ đột ngột nhìn thấy thầy khi thầy đã đứng lù lù một đồng trước mặt.

Thầy Râu Bạc đứng chắn ngang đường nhìn hai đứa học trò đang co rúm bằng ánh mắt xẹt lửa:

- Các trò đi đâu về đây?

Kăply ấp úng:

- Dạ tụi con đi chơi về ạ.

- Các trò đi chơi ở đâu?

Thầy Râu Bạc gằn giọng, mắt xoáy vào mặt bọn trẻ, và chòm râu dày của thầy chính xác là đang rung rinh.

Nhìn chòm râu đó, Kăply có cảm tưởng mình để lạc tiếng nói ở chỗ nào đó trên đỉnh đồi. Nó cứ giương mắt lên nhìn chòm râu, không thốt được lời nào, tệ hơn nữa là không làm sao dời đôi mắt chắc là trông rất ngu của nó đi chỗ khác.

Nguyên cố hít vào một hơi đầy:

- Tụi con chỉ đi chơi loanh quanh đây thôi ạ.

- Hừm, loanh quanh! Ta biết các trò loanh quanh ở đâu rồi!

Thầy Râu Bạc găm lên, tay giơ cao khỏi đầu, và như hôm qua, đã bắt đầu trông giống sư tử. Nhưng rồi thầy chẳng làm gì hết, có thể là vì lúc này ba thầy trò đang đứng giữa đường, nhưng có thể là thầy thực sự không định làm gì trừ cái chuyện hươ tay hươ chân tá lả theo thói quen. Chỉ có tiếng nghiến răng ken két truyền ra từ sau chòm râu rậm:

- Trưa mai sau giờ học, các trò ở lại gặp ta!

Nói xong, thầy giận dữ bỏ đi. Lần này ngoái cổ nhìn theo, bọn trẻ trông thấy rõ môn một thầy đi về phía ngọn đồi.

- Thầy lên đồi Phù Thủy! - Nguyên lẩm bẩm.

- Chết rồi! - Kăply kêu lên lo lắng. - Nhất định thầy sẽ nhìn thấy hàng đồng dấu vết bọn mình để lại.

- Sợ quái gì! - Nguyên nhún vai. - Đẳng nào thầy cũng biết tổng bọn mình vừa từ trên đó về, có dấu vết hay không có dấu vết cũng thế thôi!

Trước mặt Kăply, Nguyên cố làm mặt tỉnh. Chứ tối đó thực sự là nó không sao chớp mắt được. Nó làm đủ mọi cách để dán mình vào giấc ngủ nhưng tất cả cố gắng của nó trở nên vô ích khi sự sợ hãi dần thành một cục to tổ chẳng ở giữa. Nó biết thừa việc lên đồi để chạy nhảy chơi đùa với việc lên đồi để đào bới sục sạo là hai chuyện khác nhau thê thảm, dĩ nhiên sự trừng phạt cũng hoàn toàn khác nhau. Giả như thầy Râu Bạc có chôn kho báu bí mật trên đồi thật và khi phát hiện hai tên học trò bướng bỉnh tọc mạch đang tìm cách bươi bươi móc móc khều khều chọc chọc cái kho báu của mình, không biết thầy sẽ xử trí như thế nào? Nguyên tự hỏi và nó tự trả lời bằng một cái rùng mình.

Sáng hôm sau Nguyên và Kăply chào nhau bằng hai cặp mắt đỏ kè vì mất ngủ. Cũng như Nguyên, Kăply rõ ràng đã trần trọc suốt đêm.

Hôm đó, lần đầu tiên Kăply ngồi học mà không gây ra một tiếng động nào. Nó thu mình lại, cố lọt ra khỏi tầm nhìn của thầy Râu Bạc, lật tập rón rén và khi chép bài, ngồi bút của nó chạy trên giấy với một sự rụt rè trông thiệt là kỳ cục.

Nguyên trông khá hơn Kăply một chút, vẫn liêu mạng nhìn lên bảng, tất nhiên với tư thế sẵn sàng lẩn tránh ánh mắt của thầy Râu Bạc nếu phát hiện thầy sắp sửa quét tia nhìn về phía nó.

Nhưng buổi sáng hôm đó trôi qua trong một bầu không khí thanh bình đáng kinh ngạc. Cặp mắt thầy Râu Bạc không hề trợn lên lấy một lần, cũng không một cú động thước diéc tai như thường thấy và đặc biệt là thầy không nói một câu nào có hai chữ “hồi đó”.

Có thể nói từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay, chưa bao giờ đám học trò làng Ke có một buổi học hạnh phúc như thế.

Nguyên nghiêng đầu về phía Kăply sung sướng thì thầm:

- Không biết sáng nay thầy Râu Bạc ăn phải món gì mà trông thầy nguội ngất.

- Chẳng qua thầy khoái quá nên không thèm nổi cái đó thôi! - Kăply đáp trả vẻ tươi hơn hớn của bạn bằng giọng rầu rầu. - Thầy biết rõ lát nữa thầy sẽ nhai xương bọn mình mà.

Giọng lười bi quan của Kăply như một mũi tên ghim chặt Nguyên vào nỗi sợ mà nó đang cố cựa quậy để thoát ra. Nụ cười trên môi nó như bị ai lấy giẻ chùi mất. Nó lại quay nhìn lên bảng, vô cùng căng thẳng khi lần này có cảm tưởng rõ rệt là bộ mặt thầy Râu Bạc trông ang ác. Trong một thoáng, Nguyên như nhìn thấy sự hí hửng ngấm ngấm nấp đằng sau vẻ hòa nhã vờ vịt của thầy.

Hồi chuông hết giờ đập vào tai Nguyên và Kăply nghe rùng rợn như hồi chuông báo tử. Cả hai lo lắng nhìn nhau, đứa này chìa bộ mặt trắng bệch vào mặt đứa kia, càng làm tăng thêm sự căng thẳng trong lòng nhau.

- Hai trò lên đây!

Giọng thầy Râu Bạc như một cái vỗ vai thô bạo, đánh thức Nguyên và Kăply khỏi sự bản thân mê muội. Hai đứa choàng tỉnh ngược mặt lên, giật mình thấy lớp học vắng hoe. Tụi học trò đã ra về hết ráo từ hồi nào, chỉ còn hai đứa nó đang rúm ró giúi mình vào một chỗ và từ trên bảng thầy Râu Bạc đang trừng mắt ngó xuống.

Nguyên và Kăply lú lú bước ra khỏi chỗ ngồi, xiêu vẹo tiến lên bảng. Cho đến khi đứng trước mặt thầy Râu Bạc, đầu hai đứa vẫn cúi gằm như thể mỗi đứa đang công một bao gạo to tổ bố trên lưng.

Trong tư thế chẳng nhìn thấy gì hết đó, tụi nó nghe tiếng thầy Râu Bạc trút xuống rào rào trên đầu:

- Hôm qua các trò đi lên đồi Phù Thủy phải không?

- Dạ... phải... ờ, ờ... mà không phải...

Nguyên ấp úng, khổ sở nhận ra rằng mình càng chối càng giống y như khẳng khái thừa nhận.

Tiếng thầy Râu Bạc lại tỉnh queo dội xuống, như không thèm nghe bọn nhãi nói gì:

- Hừm, thực sự thì ta đã thấy hàng đồng chúng có trên đồi.

Lần này thì Nguyên ghen hờn. Nó nhìn chăm chăm xuống chân, tất cả những gì nó mong muốn trong lúc này là làm sao ặt đất nứt toác ra để nó chui xuống trước khi thầy Râu Bạc kịp gạ hỏi lung tung rồi sau đó treo cổ tụi nó lên. Nhưng Nguyên chẳng thấy mặt đất dưới chân nó nhúc nhích gì cả. Nó chỉ nghe thấy ở bên cạnh, Kăply vừa phát ra một tiếng khịt mũi không cần thiết. Chắc Kăply đang sợ đến sồn ra quần! Nguyên nhủ bụng và len lén đưa mắt nhìn lên.

Sừng sững ngay trước mặt, thầy Râu Bạc vẫn đang dán mắt vào tụi nó, nhưng đáng ngạc nhiên là vẻ mặt thầy lại không có vẻ gì giận dữ. Phát hiện đó khiến Nguyên không tin vào bất cứ con mắt nào trong hai con mắt của mình. Lúc này thực sự là nó rất muốn đưa tay lên véo đuôi một cái để xem mình tỉnh hay mơ.

- Hởm rầy ta không muốn các trò lém phéng lên đòi chằng qua là vì lo cho tính mạng của các trò! - Thầy Râu Bạc nói bằng cái giọng Nguyên và Kăply chưa từng nghe bao giờ, nó ngọt ngào như thể vừa được vớt ra từ thùng mật ong. - Ta vẫn nghĩ đồi Phù Thủy là nơi chôn cất những cạm bẫy chết người như ta từng biết.

Tới lúc này thì Kăply đã đủ can đảm để ngừng mắt nhìn lên và nó thở phào khi thấy chòm râu thầy bĩa nay bất động như một con mèo đang nằm ngủ, nom hiền lành và vô hại.

Những tiếng nói du dương tiếp tục đưa ra từ sau chòm râu khả ái đó:

- Nhưng có lẽ là ta đã quá lo lắng. Hừm, chuyện xảy ra đã lâu quá rồi, rất có thể mụ phù thủy hắc ám đó đã bỏ đi.

- Như vậy là chiều nay tụi con được tiếp tục lên đồi chơi hả thầy?

Rõ ràng là Nguyên rất hào hứng, đến mức mặc dù nó không đủ liều, câu hỏi vẫn tự động bật ra.

Nhưng thầy Râu Bạc hôm nay như đã chán làm sư tử. Thầy nói bằng giọng mèo dễ dãi:

- Ta nghĩ như vậy. Chỉ có điều, - mắt thầy thoát lóe lên, - đây là bí mật giữa ba thầy trò ta thôi. Ta nhớ các trò đã hứa với ta rồi mà, phải không?

Có lẽ Nguyên và Kăply không ngờ thầy Râu Bạc đồng ý gỡ bỏ lệnh cấm đối với tụi nó nhanh chóng như thế. Đối với tụi nó câu chuyện ngày hôm nay phải nói là đã diễn ra một cách quá sức êm đẹp và kết thúc hoàn toàn bất ngờ, còn hơn cả trong mơ. Cho nên cả hai cái miệng cùng ngoác ra đến tận mang tai và cùng phẩn khởi ré lên:

- Thưa thầy, tụi con nhớ rồi ạ.

- Thật tình là tao không thể hiểu nổi!

Kăply vừa nói vừa xoay xoay cán xẻng trên vai, nó và Nguyên đang trên đường đến đồi Phù Thủy.

- Về thầy Râu Bạc á?

- Về thầy Râu Bạc và cả về mày?

- Về tao á?

- Ủ! - Kăply lơ mắt nhìn bạn. - Thầy Râu Bạc đã nói rõ ràng như thế rồi, bọn mình còn tha cuộc xẻng theo làm chi?

Nguyên đang đưa cây cuốc trên tay, giọng đại ca:

- Mày thiệt là đại ngu! Thầy Râu Bạc nói mà mày tin được à?

Kăply nghe như có một hạt bụi bay vô mắt mình. Nó chớp lia chớp lịa:

- Chẳng lẽ...

- Nghe đây nè! - Nguyên nhếch mép cắt ngang lời bạn. - Thầy nói như vận cốt để đánh lạc hướng bọn mình thôi, hiểu chưa?

Liếc bộ mặt đang nghệt ra của bạn, Nguyên giải thích với vẻ độ lượng:

- Thầy biết là không thể nào ngăn cản được bọn mình lên đồi, do đó thầy làm ra vẻ chẳng thèm cảm đoán nữa. Thầy muốn cho bọn mình tin là thầy chẳng chôn giấu kho báu nào trên đó.

Nguyên động cây cuốc xuống đất đánh “bịch” một cái, nói giọng khoe khoang:

- Nhưng tao không dễ bị mắc lừa như mày đâu. Tao phải nghĩ ngợi suốt cả đêm qua mới khám phá ra âm mưu của thầy đấy!

Kăply lại xoay xoay cán xẻng nhưng lần này nó làm thình. Thực bụng thì Kăply không tin vào lập luận của bạn lắm. Nhưng nó cũng hiểu khó mà lay chuyển được ý nghĩ trong một cái đầu ương bướng như cái đầu của thằng bạn nó.

Kăply lăm lũi đi bên cạnh Nguyên. So với hôm qua, tụi nó đi đứng mạnh bạo hơn nên tiến lên đồi khá nhanh. Tiếng gió gào rú, tiếng cành lá va đập và rên rỉ tỉ tê, tiếng sột soạt triền miên trong bụi rậm không còn khiến tụi nó cảnh giác cao độ nữa.

Nhưng đây là nơi lúc chưa lên đến đỉnh đồi. Còn khi đã đứng trên đỉnh đồi và đưa mắt nhìn về phía căn nhà gỗ, Nguyên và Kăply bỗng cảm thấy chần chừ.

Không ai bảo ai nhưng cả hai đều có cảm giác là căn nhà bữa nay hình như hơi khang khác. Chỉ là cảm giác thôi, chứ hỏi tụi nó cái khang khác cụ thể đó là cái gì thì tụi nó ngơ ngác là cái chắc.

- Lạ quá mày! - Kăply lào xào.

Nguyên lưỡng lự một thoáng rồi thò tay kéo tay bạn:

- Bọn mình lại đó coi!

Đi chừng chục bước thì Nguyên hiểu ra tại sao tụi nó thấy căn nhà không giống hôm qua. Nó đứng lại, mắt không rời khỏi căn nhà lúc này đã trông rõ hơn, khê lăm bầm:

- Hình như mái nhà mới được lợp lại.

Kăply cũng đã nhận ra những phiến lá mới lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bụng nhoi nhói, nó muốn thốt ra một câu gì đó nhưng quai hàm nó không chịu tuân lời nó.

Ở bên cạnh, tiếng của Nguyên lại vang lên rì rầm:

- Thầy Râu Bạc?

Kăply giật bắn, quay đầu nhón nhác nhìn quanh. Chẳng thấy chòm râu nào thấp thoáng quanh đó, nó ngoảnh lại nhìn Nguyên ra ý hỏi.

- Tao muốn nói cái mái nhà mới toanh này là thành tích của thầy Râu Bạc! - Nguyên tặc lưỡi giải thích, trước sau nó không hề nhìn Kăply lấy một cái nhưng vẫn rõ hết mọi nhất cử nhất động của thằng này.

Ồ, sao mình không nghĩ ra chuyện đó kìa! Hôm qua chính mắt mình nhìn thấy thầy Râu Bạc đi lên đồi kìa mà! Ý nghĩ đó giúp Kăply dễ thở hơn một chút, và quai hàm nó bắt đầu hoạt động trở lại:

- Ờ há!

Nó nói tiếp bằng giọng bắn khoăn:

- Nhưng thầy làm thế để làm gì há? Không lẽ thầy tính dọn lên ở trên này?

- Chứ còn gì nữa! - Nguyên nói như thể chính thầy Râu Bạc đã bàn bạc trước với nó về kế hoạch của thầy. - Từ ngày bọn mình nổi hứng xông lên đây, đồi Phù Thủy đã không còn là khu vực bất khả xâm phạm. Thầy buộc phải dọn lên ở ngay trên đỉnh đồi để bảo vệ kho báu bí mật của thầy.

Lý lẽ Nguyên đưa ra nghe xuôi tai đến mức mặc dù bán tín bán nghi, Kăply chẳng biết nói gì ngoài hai tiếng “ờ há” rồi tiếp tục leo đèo đi theo bạn về phía trước.

Căn nhà gỗ không chỉ có mái lá mới. Bức vách mục nát, ngả nghiêng và thùng thình mảng hôm qua đã biến mất, thay vào đó là những tấm gỗ trơn láng, trắng tươi và đều tăm tắp như vừa được chở từ xưởng mộc tới.

Trên bức vách ngon lành đó, trở lịch sự một cái cửa chính và hai cái cửa sổ nằm hai bên và tất cả được viền một cách bay bướm bằng những nẹp gỗ màu nâu sẫm.

Kăply tò mò ngoảnh căn nhà, miệng trầm trồ:

- Thầy Râu Bạc coi vậy mà khéo tay quá mày.
- Ồ, có óc thẩm mỹ nữa.

Nguyên nói rồi nó không kèm được thắc mắc:

- Tao chỉ không hiểu là làm sao chỉ trong một buổi chiều thầy có thể làm được cả khối chuyện như vậy. Xẽ những thớt gỗ này ra rồi ủi cho chúng láng o đâu có dễ.

Câu nói của Nguyên quét lên mặt Kăply một lớp bột mì. Mũi run run, nó cố ngó ra một cách cắt nghĩa đỡ hại thần kinh nhất:

- Chắc thầy đã chuẩn bị sẵn những thứ này từ lâu rồi và cất ở đâu đó.

Không rõ Nguyên có đồng ý với những nhận định của bạn không mà nó chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ bước tới vài bước, đến sát vách nhà và thò đầu dòm vô bên trong qua những cánh cửa mở toang.

4. Chương 03 Phần 1

Chương 3: Những kẻ lạ mặt

Cũng như bên ngoài, đồ vật trong nhà sau một đêm bỗng trở nên mới tinh. Chiếc giường, chiếc bàn và ba chiếc ghế dòm lảng coóng, y như thể sáng nay chúng còn nằm ngoài cửa hàng. Vách phía trong hôm qua còn dơ đầy, bụi đóng cả lớp, bữa nay sạch bong như vừa tắm dưới mưa rào.

Kăply thò đầu vào cạnh cái đầu của bạn, nhấp nhòm ngó nguây, tưởng mình đang ngủ mơ:

- Thật không thể tin được.
- Mày nhìn kia! - Nguyên nhắc. - Hôm nay dư ra một chiếc ghế.
- Ồ, chi vậy há? Thầy Râu Bạc đâu có vợ con!
- Mày ngu quá. Đó là thầy Râu Bạc chuẩn bị đón tiếp bọn mình! - Nguyên nói giọng hân diện. - Kể từ lúc thầy mở miệng tuyên bố “đây là bí mật giữa ba thầy trò ta”, thầy đã coi bọn mình như thượng khách của thầy rồi. Thầy muốn lấy lòng bọn mình mà.

Kăply chẳng hiểu thầy Râu Bạc lấy lòng tụi nó làm cái quái gì, nhưng ba cái ghế đang nằm chình ình trước mắt không cho phép nó cãi lại thẳng-bạn-lúc-nào-cũng- ình-là-đúng của nó.

- Vô bên trong không?

Nguyên hỏi, và cũng chỉ hỏi cho có hỏi. Không đợi Kăply đáp, nó cầm cuốc lớn tơn bước qua ngạch cửa. Năm cứng cán xéng trên tay, cổ tưởng tượng đang nắm một thanh bảo kiếm, Kăply lập bập bước theo.

Kăply cứ thấy sờ sờ dù không biết chính xác là mình sợ điều gì, vì xét cho cùng nó thấy cũng đâu có gì đáng sợ. Những sự thay đổi này rõ ràng là do bàn tay thầy Râu Bạc. Mà thầy Râu Bạc thì đâu có ở đây. Hơn nữa thầy cũng biết thừa là chiều nay tụi nó sẽ mò lên đồi và không hề tỏ ý ngăn cản.

- Ê, coi nè!

Tiếng Nguyên bắt thần vang lên làm Kăply giật bắn. Nó quay phắt lại, thấy bạn đang chỉ tay vào hai chiếc ghế cao nằm khuất sau bức vách bên trái. Bức vách chỗ đó tự nhiên thụt vô một quãng vừa đủ kê lọt hai chiếc ghế mà Nguyên vừa phát hiện.

- Ở đâu ra hai chiếc ghế này há! - Kăply dụi mắt ngạc nhiên. - Hôm qua bọn mình đâu có thấy.

Hai chiếc ghế đó có hình thù rất kỳ dị, chẳng giống chút xíu nào với ba chiếc ghế để ở giữa nhà, cũng có nghĩa là không giống bất cứ chiếc ghế nào mà Nguyên và Kăply từng thấy trên đời. Ghế đóng bằng thứ gỗ có mùi như đàn hương, được sơn thành từng vạch đen trắng như da ngựa vằn và chỉ có một chân. Cái chân ghế độc nhất đó nằm ở ngay chính giữa, giữ thăng bằng nhờ vào cái đế có hình thù một cái móng ngựa to bè. Ghế không có tay dựa nhưng hai bên nhô lên hai cái vòng bằng kim loại hình tai lừa, chẳng biết để làm gì. Nếu hai cái vòng đó buông xuống từ xà nhà thì các vận động viên thể dục dụng cụ còn có thể xỏ tay vào để nhào lộn, chứ còn nhô lên từ một chiếc ghế thì thiệt là quái đản.

Nguyên gí sát mắt vào hai chiếc ghế, sầm soi xem có cơ quan máy móc gì gắn trên đó không, hay ít ra cũng hy vọng vớ được một hàng chữ chỉ cách sử dụng hoặc cho biết nơi sản xuất nhưng chẳng thấy chút manh mối gì.

- Kỳ quái thiệt! - Nguyên vỗ vỗ tay lên chiếc vòng kim loại, tặc lưỡi nói.

- Thầy Râu Bạc rình hai chiếc ghế này ở đâu về vậy kìa! - Kăply chép miệng hỏi trống trống.

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, làu bàu:

- Không hiểu thầy mắc chứng gì mà cứ khoái bày ra toàn những chuyện bí hiểm!

Kăply nổi hứng đề nghị:

- Bọn mình ngồi lên ghế thử xem! Chắc là êm lắm!

Nguyên nheo mắt nhìn hai chiếc ghế lạ với vẻ cảnh giác.

- Không hiểu khi bọn mình ngồi lên, chúng có nổ tung ra không há.

Câu nói của Nguyên làm Kăply thụt mắt. Nó co vùi:

- Vậy thì thôi!

Nguyên vỗ vai bạn, cười khì:

- Tao nói đùa đấy. Tao đã xem kỹ rồi, hai chiếc ghế này chẳng có máy móc gì đâu.

Nói xong như để chứng minh, Nguyên dựng chiếc cuốc vào vách rồi nhanh nhẹn nhảy tót lên một chiếc ghế. Nó nhún lên nhún xuống, ngạc nhiên thấy chiếc ghế nhún theo y như có lò xo.

- Cái chân ghế co giãn được mầy ơi! - Kăply nhìn chằm chằm vào phía dưới chiếc ghế Nguyên đang ngồi, hí hửng reo lên.

Kăply lập tức bỏ cái xẻng xuống, hăm hở leo lên chiếc ghế bên cạnh, ì ạch hơn một chút vì nó thấp hơn thẳng bạn nó một khúc. Rồi nó cũng hào hứng nhún lấy nhún để, miệng cười toe toét:

- Giống cưỡi ngựa quá mầy! Hèn gì những chiếc ghế này có hình dáng y như mấy con ngựa.

Nhưng lập đi lập lại mỗi trò nhún nhảy hoài cũng chán, hai đứa liền tụt xuống đi loanh quanh trong nhà, rướn cổ nghiêng ngó, cố tìm xem ngoài hai chiếc ghế kỳ quái đó, còn thứ gì đáng lưu ý nữa không.

Lảo rảo một hồi, Nguyên thò tay cầm lên cây cuốc, hắng giọng:

- Bọn mình về đi. Chắc chẳng còn gì lạ nữa đâu!

- Về! - Kăply trở mắt nhìn chiếc cuốc trên tay bạn. - Bọn mình chưa đào nền nhà lên mà.

- Thôi, không đào lên nữa! - Nguyên phẩy tay, nó nói mà không hề nêu lý do.

Kăply vác xẻng lên vai, làm thỉnh đi theo bạn. Trong bụng thắc mắc quá sức nhưng Kăply không thềm hỏi. Nó biết sớm muộn gì Nguyên cũng sẽ tự động nói ra, đó là cách ưa thích của thẳng bạn nó để chứng tỏ ta đây thông minh đặc biệt.

Quả như Kăply nghĩ, lên tới đỉnh đồi, Nguyên đột ngột dừng lại và đưa cặp mắt đại ca ra nhìn nó:

- Mầy có biết tại sao tao hủy bỏ kế hoạch đào bới của bọn mình không?

- Không biết! - Kăply đáp, rồi nó nói thêm bằng giọng cầu nhàu. - Đào hay không đào cũng đều là kế hoạch của mày mà!

- Hôm qua tao quyết định đào vì đó là cái nền nhà bỏ hoang! - Phớt lờ sự châm chọc của bạn, Nguyên khệnh khạng giải thích. - Còn hôm nay thầy Râu Bạc có vẻ sắp sửa dọn về đó ở, nghĩa là căn nhà đã có chủ. Mà nhà có chủ thì mình không thể tự tiện cày xới như cày xới một mảnh ruộng hoang...

Kăply hỏi chen ngang:

- Thế còn kho báu thì sao?

- Mày yên tâm đi. Tao đã tính rồi. Bọn mình sẽ thăm dò bằng cách khác.

Khi nói câu này, cặp mắt Nguyên lóe lên và Kăply công nhận là những lúc như vậy, cặp mắt thằng bạn mình trông cương quyết không thua gì cặp mắt của thầy Râu Bạc.

Kăply đang định hỏi lại cách khác là cách gì thì ngay trong khoảnh khắc đó, một tiếng cười khe khẽ vọng tới tai nó khiến nó cảm thấy tiếng nói của mình rơi đi đâu mất và bụng nó đột nhiên nặng chịch như có ai đang đổ đầy chì.

Kăply nhìn sang Nguyên, thấy bạn mình tự nhiên biến sắc và nơm nớp ngoái cổ nhìn quanh, nó biết dứt khoát là nó không nghe nhầm. Ai cười vậy kia? Thoạt tiên Kăply nghĩ tới thầy Râu Bạc nhưng rồi nó biết là không phải. Thầy Râu Bạc không biết cười, ít ra là vì không ai thấy thầy cười bao giờ. Mọi đứa học trò làng Ke đều biết rõ sự bộc lộ tình cảm của thầy tóm tắt chỉ có hai kiểu và chúng có thể đọc vanh vách điều đó qua chòm râu rất khoái chựa quậy của thầy: Khi chòm râu nhúc nhích tức là thầy đang nghiêng răng, còn khi nó lay động dữ dội như đang trải qua một trận bão thì đứa nào cũng biết là thầy đang quát mắng hoặc sắp sửa quát mắng. Nhưng nếu không phải thầy Râu Bạc thì là ai?

Như thể đọc được thắc mắc trong đầu bạn, Nguyên thỉnh linh lên tiếng:

- Một đứa nào đó.

- Đứa nào vậy! - Kăply hỏi lại một cách máy móc, như đang trong cơn mộng du.

- Một đứa nào đó trong làng.

Lần này câu nói của Nguyên dài thêm vồn vện có hai tiếng, nhưng ý nghĩa đã khá rõ ràng.

Và Kăply như được tọng vô họng một liều thuốc bổ siêu hạng, tỉnh ra ngay lập tức.

- Ô há! - Nó lúc lắc đầu như để làm văng ra những ý nghĩ u ám. - Thế mà tao không nghĩ ra.

Nguyên lâu lâu, ánh mắt vẫn xẹt ngang xẹt dọc trong các bụi cây:

- Chả biết đứa nào liều mạng như thế.

Kăply đầu óc bây giờ đã hoàn toàn trở lại bình thường. Nó nghĩ một khi nó và thằng bạn nó đã dám mò lên đồi Phù Thủy thì những đứa khác cũng có thể làm như thế lắm, chẳng có gì đáng gọi là liều mạng. Nhưng Kăply cố tự ngăn mình biến thành lời những suy nghĩ nhạo báng đó, chỉ phụ họa theo bạn bằng cách làm thỉnh bất cái đầu xoay tròn bốn phương tám hướng.

Trong khi Nguyên và Kăply đảo mắt kiếm tìm một cách vô vọng thì tiếng cười khi nãy lại bất thần vang lên, lần này bọn nhóc nghe rất rõ tiếng cười vắng tới từ phía bên tay phải, ở một khoảng cách không xa lắm.

- Đi!

Nguyên kêu lên và nôn nóng băng mình đi trước.

Nguyên đang đi xăm xăm bỗng dừng phắt lại, hết một chiếc F1 đập thẳng đột ngột, khiến trán Kăply đập vô ót nó một cái "cạch".

Kăply đưa tay xoa trán, nhăn nhó:

- Ui da! Mày đi đứng cái kiểu gì...

Chắc Kăply tính phun một câu bá láp gì đó nhưng bàn tay Nguyên đã kịp dán cứng đôi môi nó lại.

- Im nào! - Nguyên gí sát miệng vào tai bạn, thì thầm bằng giọng căng thẳng. - Có người...

Thoạt tiên, Kăply không hiểu tại sao thằng bạn nó mặt mày nghiêm trọng đến thế. Có người thì đã sao. Một đứa nhóc nào đó ở làng Ke xét cho cùng đâu có đến nỗi đáng sợ như thầy râu Bạc. Trong khi ngay cả thầy râu Bạc nếu thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt tụi nó lúc này, thằng bạn nó cũng đâu đến nỗi quỳnh như vậy.

Nhưng khi Kăply nhón gót nhìn qua vai bạn để thấy được cái mà bạn nó thấy, nó chợt hiểu rằng thằng bạn nó còn mở miệng nói được là giỏi hết chỗ chê rồi.

Tại vì lúc này, trên bãi cỏ rộng chạy dọc sườn đồi thoải đang ngồi không chỉ một mà hai thằng nhóc lạ hoắc lạ hươ. Kăply ngo nguậy đầu sau kẻ lá, mắt giương muốn rách cả khoe cổ nhìn cho rõ hơn. Và càng nhìn nó càng tin chắc là mình chưa hề gặp qua hai thằng nhóc này bao giờ. Cách ăn mặc của hai thằng nhóc lạ mặt không khác gì tụi con nít làng Ke, một đứa mặc áo màu vàng hoa cải đứa kia mặc áo màu xanh da trời, nhưng mặt mày bọn này trắng trẻo một cách khác thường (một đứa nhóc làng Ke có nước da trắng trắng thôi có bói cũng không ra), nhưng kì dị nhất là mái tóc của tụi nó. Tóc của tụi nó không phải màu đen mà có màu xanh lá cây. Thoạt đầu, Kăply tưởng tụi nó bẻ lá chụp lên đầu che nắng nhưng trông kỳ một hồi nó biết là không phải. Cái mớ xanh xanh phủ trên đầu tụi nó đích thị là tóc. Tóc dày, rậm, phủ xuống tận vai và uốn thành từng lọn.

- Hai thằng này ở nơi khác đến!

Tiếng Nguyên thì thầm bên tai như để xác nhận những suy đoán trong đầu Kăply.

- Nhưng mái tóc... - Kăply ngập ngừng buột miệng.

- Tụi nó nhuộm. Cái vụ này bây giờ đang là mốt mà.

Nguyên đáp bằng cái giọng y như thể nó đã từng nhuộm tóc cả chục lần rồi.

Thực tình thì Kăply cũng chẳng quan tâm đến vụ tóc tai cho lắm. Có cả đồng thứ quan trọng hơn để nó thắc mắc:

- Nhưng tụi nó đến đây bằng cách nào? Đến làm gì? Chẳng lẽ tụi nó không biết đây là khu vực cấm?

Nguyên đáp trả tràng hồi đồn của bạn bằng ba tiếng gọn lỏn:

- Mày ngu quá!

Rồi sợ nói vắn tắt quá, thằng bạn của nó sẽ không biết cái ngu nằm ở đâu, nó chép miệng nói thêm:

- Tụi này là tụi đi du lịch dã ngoại. Tụi nó đến chỗ này hoàn toàn là tình cờ thôi. Tao cá với mày là tụi nó cóc biết đồi này là đồi Phù Thủy hay khu vực cấm kỵ gì ráo.

Kăply lại lia mắt qua kẻ lá, cố kiếm tìm một câu giải thích khác nơi hai thằng nhóc trước mặt. Nhưng những gì nó trông thấy có vẻ muốn phụ họa vào nhận xét của bạn nó.

Phía xa, thằng nhóc áo vàng ngồi bệt trên cỏ, chân duỗi thẳng ra đằng trước, nãy giờ đang cúi đầu mải mê chơi với thứ gì đó đặt trên đùi. Gần hơn, thằng nhóc áo xanh cúi sát đầu vào xem, thỉnh thoảng bật cười khúc khích, thân hình của nó án ngữ mất tầm nhìn của Nguyên và Kăply nên tụi nó không biết thằng nhóc kia đang chơi cái trò quỷ quái gì. Chỉ đến khi thằng nhóc áo xanh cười gập người xuống, để lộ khoảng trống trên lưng, Nguyên và Kăply mới thấy được thằng nhóc kia đang làm gì: nó vẽ.

Kăply ngạc nhiên quá sức. Nó không hiểu thằng nhóc áo vàng vẽ thứ gì mà thằng bạn nó cứ chốc chốc lại phì cười như thế. Nó nhướn cổ và cố mở căng mắt, nhưng chẳng thấy thêm được gì ngoài cái chuôi cọ đang gác ngoắc lung tung.

- Nó vẽ tranh phong cảnh! - Nguyên huých cùi chỏ vào hông Kăply. - Tao đã nói rồi. Đây là tụi nhóc đi dã ngoại mà.

Mặc dù Nguyên đã nói như thế đó là điều quá hiển nhiên, Kăply vẫn cứ muốn nhìn tận mắt bức tranh trong tay thằng nhóc áo vàng.

Nó bám tay leo lên cành cây trên đầu, cố đu mình lên cao để nhìn cho rõ. Hành động bất ngờ của Kăply làm Nguyên tái mặt. Nó tóm lấy chân Kăply kéo lại, giọng cố nén, nghe rin rít như xát muối:

- Đừng có giở trò ngu ngốc!

Bất thần bị bạn giật ngược, Kăply tuột tay khỏi cành cây, rơi đánh “bịch” một cú như trời giáng. Tiếng động do cú ngã phát ra lớn đến mức họa may chỉ có ai điếc đặc mới không nghe thấy.

Đã vậy, sau khi chạm đất, người Kăply lại nảy lên và lăn thêm mấy vòng, cả người văng tuốt ra khỏi chỗ nấp, rồi như có ai thổi, cả người nó lăn tròn theo sườn dốc như một bánh xe cao su.

5. Chương 03 Phần 2

Kăply lăn trong bao nhiêu lâu và lăn tới đâu, cả nó và Nguyên đều không biết. Đứng chết đĩnh trong bụi cây, Nguyên nhắm tịt mắt không dám dòm. Còn Kăply lúc đầu tay chân còn quơ loạn cào cào và cố chống hai mí mắt lên, rồi thấy càng quơ quào người nó lăn càng nhanh, cảnh vật trước mắt thì quay tít vòng vòng, nó ớn quá cũng nhắm nghiền mắt lại luôn.

Đến khi nghe một cái “kình”, người đau nhói, nó bất thần quay ngang, Kăply biết là mình vừa va phải một gốc cây, nhờ vậy mà dừng lại được.

Kăply nén đau lóp ngóp bò dậy, nhúc nhích hai mí mắt một hồi rồi từ từ hé ra.

Thoạt tiên Kăply thấy hắt vào mắt nó là hai cái gì mờ mờ, giống như hai cái trứng gà bóc được chôn giữa mớ rau xanh. Đến khi đã chớp mắt thêm vài ba cái và thấy một trong hai cái trứng nhoẽn miệng cười với nó thì Kăply kịp hiểu ra hai cái trứng đó là hai khuôn mặt trắng trẻo còn đám rau xanh chính là mái tóc kì dị của hai thằng nhóc lạ mặt.

Khuôn mặt cười là khuôn mặt của thằng nhóc áo xanh. Thấy Kăply mở mắt, nó hỏi:

- Đau không hở mày?

Kăply quên cả sợ, xoa xoa nơi bị sượt, nhăn nhó đáp:

- Đau muốn đập mặt đây nè. Va phải gốc cây mà không chết là may lắm đó.

Thằng nhóc áo xanh cười thành tiếng:

- Nhưng mày đầu có va phải gốc cây.

Kăply ngay lập tức quét mắt một vòng rộng, mặt thộn ra. Ở quanh đó chẳng có cái cây nào cả. Lạ thật, thế cái gì đụng phải mình một cú quá mạnh vậy ta?

- Mày va phải tao đó.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Kăply, thằng nhóc áo xanh như đoán biết đối phương đang nghĩ gì, bèn nói:

Bây giờ thằng nhóc áo vàng mới quay qua. Nó nhìn lom lom vào mặt Kăply:

- Làm sao mà mày lăn cù từ trên kia xuống thế?

Trong một thoáng, Kăply có cảm giác mình đang dúm đầu vào một tổ ong. Mặt nó nóng ran, nó gãi cằm, ngượng ngập đáp:

- À, đấy là do tao sẩy chân. Đang đi, tao vấp phải một hòn đá, thế là...

Kăply liếc xuống xấp giấy vẽ lúc này đã được xếp lại trên tay thằng nhóc áo vàng, cố lái câu chuyện qua hướng khác.

- Tụi mày là khách du lịch hở?

- Ủ, - thằng áo xanh nhanh nhẩu, - tụi tao đến ngọn đồi này sáng nay. Tụi tao đã đi qua nhiều nơi nhưng phải nói là chưa có nơi nào đẹp như ở đây.

Như vậy là Nguyên đoán đúng, Kăply nhủ bụng và lại đưa mắt nhìn xấp giấy trên tay thằng áo vàng, hỏi với vẻ hiểu biết:

- Mày vẽ gì vậy? Tranh phong cảnh hở?

- Không! - Thằng áo vàng lắc đầu và chìa xấp giấy ra. - Mày thích thì cầm xem đi.

Kăply gí sát mắt vào xấp giấy trên tay. Tầm trên cùng vẽ một con ngựa đang phi nước đại, bồm tung như khói, bốn vó gần như không chạm đất. Kăply đưa bức tranh ra xa rồi kéo lại gần rồi đẩy ra xa, ngoẹo đầu ngắm nghía, ngạc nhiên thấy bức tranh này cũng giống như những bức tranh ngựa nó đã từng xem, nghĩa là chẳng có gì kỳ quặc để thằng nhóc áo xanh phải phì cười. Có lúc Kăply cúi mũi vào sát bức tranh như thể đánh hơi nhưng vẫn chẳng khám phá được điều gì khác lạ.

Kăply tò mò giở xem những bức tranh bên dưới. Thằng áo vàng vẽ tất cả là ba bức tranh. Bức thứ hai vẽ một con rồng đang uốn mình nhe nanh múa vuốt, bức thứ ba vẽ một hiệp sĩ có mái tóc màu xanh lá cây bù xù hệt đám cỏ rối, tay cầm thanh gươm ngắn cùn, mặt mày đặng đặng sát khí như sắp sửa đánh nhau với ai.

Săm soi một hồi, Kăply uể oải đưa trả xấp tranh lại cho thằng áo vàng, và khen một câu phải nói là rất chí hời hợt:

- Mày vẽ cũng đẹp đó chứ.

Thằng áo vàng như không nhận ra vẻ thờ ơ của Kăply. Nó đứng dậy, kẹp xấp tranh vào nách, tươi cười:

- Thầy tao cũng khen tao vẽ đẹp, nhưng ổng bảo tao phải học thêm ít nhất là hai trăm năm nữa họa may mới được phân nửa trình độ của ổng.

Thằng áo xanh đập tay lên vai Kăply, đột ngột nói:

- Mày kêu thằng bạn mày ra đây đi. Tụi tao sẽ dẫn hai đứa mày về nhà tụi tao chơi.

Kăply há hốc mồm như ai vừa tọng vô họng nó một nắm lông chim. Nó khọt khẹt như cái cát-xét bị kẹt băng.

- Ủa... làm sao... tụi mày...

Thằng áo xanh tỉnh queo:

- Tao thấy thằng bạn mày lấp ló đằng kia từ lúc nãy lặn.

Kăply quay đầu về phía bụi cây, chưa biết có nên cất tiếng gọi hay không đã thấy Nguyên vệt đám cây lá, lò dò đi ra.

Hai thằng nhóc lạ mặt dẫn Nguyên và Kăply đi về phía Tây, vượt qua lùm cây Nguyên và Kăply nấp khi này, thẳng tới chỗ căn nhà gỗ vừa được sửa sang.

- O tụi mày ở đây hả! - Nguyên sững sốt buột miệng.

- Ủ. Chắc tụi mày đã thấy qua căn nhà này rồi.

Kăply kêu lên:

- Đây là căn nhà của thầy Râu Bạc mà.

Thằng áo vàng nhướng mắt, vẻ lạ lùng:

- Thầy Râu Bạc hả? Ông là ai vậy?

- Ờ... ờ... ông là thầy của tụi này...

Kăply bối rối giải thích, cảm thấy những điều mình nói chẳng ăn nhập gì đến khung cảnh trước mắt.

- Theo tao thì đây là căn nhà vô chủ, chắc bỏ hoang từ lâu lắm rồi! - Thằng nhóc áo xanh vừa bước vào nhà vừa khoa tay nói, cố tình làm ngơ vẻ nghi ngờ lơ lơ trên mặt hai đứa bạn mới. - Tụi tao phải tu bổ lại dữ dội lắm mới ở được.

Trong khi thằng áo vàng loay hoay tìm cách treo những bức tranh vừa vẽ lên vách, thằng áo xanh chỉ tay vô hai chiếc ghế kỳ dị, niềm nở mời:

- Hai đứa mày ngồi đây chơi.

- A! - Kăply reo lên. - Ra đây là ghế của tụi mày. Hồi nãy tụi tao đã ngồi thử rồi. Êm ghê là.

Kăply vừa nói vừa hí hửng nhắc mình leo lên ghế. Ở bên cạnh, phân vân một chút, Nguyên cũng trèo lên chiếc ghế thứ hai. Khi nãy tụi nó đã soi mói hai chiếc ghế này khá kỹ lưỡng, đã leo lên ngồi, thậm chí còn nhún lẩy nhún để một lúc lâu nhưng chẳng thấy gì đáng sợ.

- Loại ghế này rất êm, có thể ngã ra làm giường được, rất tiện để đi xa! - Đợi Nguyên và Kăply yên vị trên ghế, thằng áo xanh bắt đầu quảng cáo. - Trong một số trường hợp, có thể ngồi dính cứng luôn.

Thằng áo xanh càng nói càng hào hứng, nó vung cả hai tay ra phía trước.

- Tao nó thật đấy! Dính cứng!

Hai tiếng cuối cùng, Nguyên và Kăply ngạc nhiên khi thấy thằng áo xanh nói như hét.

Tụi nó chưa kịp hiểu hết những gì thằng nhóc vừa tuôn ra, chợt có tiếng gì như tiếng ngựa hí vang bên tai khiến cả hai giật mình ngoái cổ dòm quanh.

Trên đồi Phù Thủy chắc chắn không có ngựa. Nguyên và Kăply biết rõ điều đó. Đồi Phù Thủy chỉ có những con thú nhỏ như chồn, thỏ, sóc và chuột, tuyệt nhiên không có ngựa hoang. Còn lũ ngựa thồ của làng Ke có kẻ dao vào cổ cũng chẳng ai dám để bọn chúng bèn mảng đến chân đồi. Cho nên khi nghe tiếng ngựa hí bất thần đập vào tai, tụi nó cảm thấy thiệt là quái đản.

Nhưng Nguyên và Kăply chỉ thấy lạ lùng lúc đó thôi. Sau khi dòm dáo dác, chẳng thấy bóng dáng một con ngựa nào quanh đó, Nguyên mở to mắt nhìn bạn:

- Mày cũng đâu có thấy con ngựa nào phải không, Kăply?

- Ồ, không thấy gì hết! - Kăply đáp, nó lúc lắc đầu liên tục qua hai bên. - Chắc tụi mình bị ù tai.

Phải rồi, đích xác là mình nghe nhầm. Đồi Phù Thủy làm quái gì có ngựa! Nguyên lẩm bẩm, cố nén một tiếng thở phào. Nhưng khi ngược lên, bắt gặp nụ cười khó hiểu trên mặt thằng nhóc áo xanh, Nguyên bất giác cảm thấy ruột gan mình trôi tuột đi đâu mất: Ồ, làm sao mà cả hai đứa đều cùng lúc nghe nhầm được há?

Ý nghĩ thoát hiện trong đầu khiến Nguyên nơm nớp đảo mắt rà quanh lần nữa. Lần này, ánh mắt nó dừng lại bức tranh ngựa treo trên bức vách đối diện. Bức tranh này do thằng nhóc áo vàng vẽ ngoài trời lúc nãy. Con ngựa bạch trong tranh được vẽ ở hướng chính diện, có khuôn mặt dài thượt với hai cái tai nhỏ nhô lên như hai tai nấm, đang cất vó hăm hở phi hết tốc lực. Con ngựa được vẽ sống động đến mức Nguyên có cảm tưởng nó đang cố tìm mọi cách phi ra khỏi bức tranh. Thậm chí có lúc Nguyên cảm thấy hai cánh mũi to tướng của con ngựa đang phập phồng vì quá cố sức.

Kăply ngoảnh sang, thấy bạn đang nhìn bức tranh ngỡ ngàng đến xuất thần, nó liền đưa mắt quan sát con ngựa trong tranh. Lúc ở ngoài sườn đồi, Kăply đã nhìn thấy bức tranh này một lần, nhưng lúc đó nó sầm soi thật lâu vẫn chẳng thấy có gì đặc biệt. Nhưng bây giờ thì Kăply không thể quả quyết được như thế. Quả là bức tranh bây giờ đã xuất hiện nhiều điều khác lạ. Kăply nhớ là lúc nó trông thấy bức tranh này lần đầu, mặt ngựa nhìn nghiêng chứ không nhìn thẳng bằng như lúc này, và cổ ngựa cổ nhiên cũng không cất cao như nó đang nhìn thấy.

Mày nhăn tít, Kăply chồm người tới trước để nhìn cho rõ, mũi nó cơ hồ dài ra thêm một tấc. Và càng xem lòng nó càng thấy chờn chợn. Cũng như Nguyên, rõ ràng Kăply có cảm giác cánh mũi con ngựa trong tranh đang phập phồng, và đến khi những đám bọt trắng xóa bắt đầu sủi ra từ hai lỗ mũi đang phì phọt kia thì nó giật gấu quần biết rằng những gì nó trông thấy không còn là cảm giác nữa.

Hai cánh mũi của con ngựa thực sự là đang phồng lên xẹp xuống liên hồi theo đà phi, còn đôi mắt có vẻ đã lảo liên từ nãy đến giờ.

Kăply chưa kịp trấn tĩnh đã nghe “bực” một tiếng, đầu con ngựa đã thò hẳn ra ngoài bức tranh và từ phía dưới hai cánh mũi đang thở ra một cách nhẹ nhàng kia bắn ra một tràng tiếng hí khoan khoái vang lừng.

Cả Nguyên lẫn Kăply hoảng hốt ngã bật ra sau, nhắm tịt mắt lại, hồn vía rõ ràng bay đi đâu mất.

Chỉ rất lâu sau tiếng hí chấm dứt, biết chắc mình chưa bị chết bẹp dưới đà phi của con quái mã, Nguyên và Kăply mới từ từ hé mắt ra.

Trước mặt tụi nó, con ngựa đã thụt đầu vào lại trong bức tranh, vẫn đang bất động với tư thế cũ, nom hiền lành như chưa hề tìm cách xông ra. Ngay cả bức tranh cũng lành lặn, phẳng phiu, không một vết rách, mọi thứ có vẻ như muốn toa rập với nhau để chứng minh cho Nguyên và Kăply thấy là những gì tụi nó vừa chứng kiến chỉ là ảo giác.

Nguyên sững sờ nhìn bức tranh, rồi quay sang Kăply đang đóng băng trên ghế, đoạn lia mắt qua hai thằng nhóc lạ mặt, thấy mình hoang mang đến độ hết chỗ nói. Có vẻ như nó không biết chuyện gì vừa xảy ra, không biết nó đang ở đâu, thậm chí nó là ai. Cái đầu của nó lúc này giống như một quả chanh đã bị vắt hết nước.

- Con ngựa... con ngựa...

Mãi một lúc, cổ họng Nguyên mới bắt đầu có cảm giác trở lại. Nó cố mấp máy môi, nhưng cũng chỉ để lấp bấp những từ hết sức ngớ ngẩn.

Như đọc được thắc mắc trong đầu người bạn mới, thằng nhóc áo vàng mỉm cười:

- Đúng là con ngựa vừa xông ra. Nhưng tụi mày yên chí đi. Trình độ của tao chưa thể khiến các hình vẽ thoát hẳn ra ngoài...

Tiếng gió rít đánh “véo” cắt ngang câu nói của thằng áo vàng. Cùng lúc đó, Nguyên nghe mát lạnh bên má trái. Nó ngoảnh sang, liếc nhìn thấy người hiệp sĩ trong bức tranh treo trên vách trái đã nhào hẳn một cánh tay ra ngoài, thanh gươm bén ngọt và sáng lấp lánh trên tay ông đang ngoay ngoay như cố rạch những đường chằng chịt lên má nó.

Nếu lúc này thằng áo vàng cao hứng vẽ thanh gươm kia dài thêm một tấc, mình đổ máu là cái chắc rồi! Nguyên rùng mình nhủ bụng, cố nghiêng người sang bên phải để tránh xa mũi kiếm. Người hiệp sĩ rõ ràng phát khùng trước hành động của Nguyên. Ông điên cuồng khua loạn xị thanh gươm, vừa cố rướn người ra khỏi bức tranh đến nỗi chiếc áo ông đang mặc kêu đánh “toẹt” một cái, rách toác một đường dài ngay chỗ tiếp giáp với bức tranh.

Tiếng thét be be của Kăply sau lưng càng làm Nguyên thêm quẫn. Nó ngoảnh lại, thấy Kăply cũng đang cuống quýt ngoẹo đầu ra sau cố né những luồng khói mù mịt phun từ miệng con rồng không biết từ lúc nào đã nhô ra khỏi bức tranh bên phải và đang uốn éo cái đầu đầy đe dọa trong không trung.

Kăply ôm mặt ho sặc sụa và thét lên kinh hoàng:

- Đồi Phù Thủy... chúng là phù thủy...

Nguyên cảm thấy cả người nó như đột ngột bị nhúng vào hố băng. Tiếng thét của Kăply đã đánh thức thần trí mù mị của nó. Đúng rồi, hai thằng nhóc này rõ ràng không phải là khách du lịch bình thường. Nguyên đau đớn nghĩ. Chúng là phù thủy. Chúng chính là tai họa của làng Ke hàng trăm năm trước.

Nguyên cựa quậy người tính lao xuống đất nhưng cặp móng của nó đã dính chặt vào ghế như được dán bởi một thứ keo vô hình.

- Tụi mày không trèo xuống được đâu! - Thằng áo xanh lắc đầu. - Thần chú Dính cứng đã cột chặt tụi mày vô ghế rồi.

Kăply lúc này sợ đến độ muốn nuốt luôn cả lưỡi. Cặp mắt nó trợn lên nhưng thực tình thì chính nó cũng không biết nó đang nhìn đi đâu.

- Tụi mày đừng lo! - Thằng áo vàng dịu dàng trấn an. - Khi tụi mày tới đó, sẽ có người giải phép cho tụi mày. Chỉ là một chuyến đi chơi thôi mà.

Nói xong thằng áo vàng giơ một cánh tay ra phía trước, hô lên một câu kì cục:

- Thế giới thứ nhất!

Ngay lập tức, Nguyên và Kăply cảm thấy chiếc ghế tụi nó đang ngồi lắc lư dữ dội, như cổ hất văng tụi nó ra. Mới tích tắc đây thôi, tụi nó muốn rời khỏi chiếc ghế quái quỷ này đến chết được nhưng lúc này theo phản xạ tự nhiên, cả hai vội đưa tay lên nắm chặt lấy chiếc vòng tai lửa ra sức ghì lại.

Trước khi kịp ý thức mình đang làm gì, mí mắt Nguyên và Kăply đã nặng nề sụp xuống, hoàn toàn không cưỡng lại được.

6. Chương 04

Chương 4: K'Brăk và K'Brêt

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đầu óc Kăply bắt đầu hoạt động trở lại. Nó nhớ những hình ảnh cuối cùng mà nó trông thấy trước khi bất tỉnh là gương mặt méo đi vì sợ hãi của thằng Nguyên bạn nó, là nụ cười gian manh của hai thằng nhóc lạ mặt, mà bây giờ nó tin chắc là hai tên phù thủy cực kỳ xảo quyệt, là căn nhà gỗ lung lay quá xá cỡ như đang trải qua một trận động đất cỡ 12 độ rích-te. Kăply biết là căn nhà thực ra không hề nhúc nhích, chỉ tại chiếc ghế nó ngồi lắc lư dữ quá nên nó thấy thế thôi.

Lúc này Kăply biết mình đã tỉnh, nhưng nó chẳng thêm mở mắt vội. Nó không muốn hai tên phù thủy oắt con phát giác ra điều đó. Nó cứ nằm im lìm như chết, suy nghĩ và tính toán. Kăply chẳng biết mình đã bất tỉnh trong bao lâu. Ông nó, ba nó, mẹ nó (và chắc chắn có thêm cả bà nó nếu bà nó chưa qua đời) không biết đã lên đường tìm kiếm nó chưa. Còn thầy Râu Bạc nữa. Chẳng rõ thầy có biết gì về tai họa mà tụi nó gặp phải hay không.

Không hiểu sao Kăply rất hy vọng ở thầy Râu Bạc. Nó tin là thầy và chỉ có thầy mới đủ sức giải cứu tụi nó khỏi tay hai tên phù thủy nham hiểm kia. Cũng như tụi nó, thầy rất khoái cái trò đi lang thang trên đôi Phù Thủy, chắc chắn sớm muộn gì thầy cũng phát hiện ra tụi nó đang bị cầm tù. Nghĩ đến chỗ này, Kăply phấn khởi đến mức chẳng buồn nhắm tịt mắt nữa.

Sau khi cẩn thận đóng tai nghe ngóng, biết chắc không có ai ở quanh đây, Kăply chậm chạp hé hé mắt ra.

Đập vào mắt nó là một tấm thảm trắng tươi chạy dài từng sọc lớn, nhưng chớp mắt vài cái, Kăply nhận ra đó là màu trắng của ruột gỗ: trước mắt nó là một bức vách rộng do hàng trăm miếng gỗ ghép lại với nhau đều tăm tắp. Rõ ràng đây không phải là căn nhà gỗ bé tẹo ở đôi Phù Thủy, mặc dù những tấm gỗ trắng tươi và láng o kia có vẻ cùng nguồn gốc với những bức vách mới cấu mà tụi nó đã trông thấy lúc còn ở trên đồi.

Ồ, thế thì mình đang ở đâu đây? Kăply đâm hoảng với câu hỏi vừa nảy ra trong đầu. Nó lóp ngóp bò dậy, nhận ra mình đang bò trên một chiếc giường gỗ lót nệm lông chim. Y như bức vách mênh mông kia, cái giường này cũng hoàn toàn xa lạ với nó. Điều đó càng làm nó thêm cảm thấy bất an. Thế còn Nguyên đâu?

Kăply lo lắng quay thêm một vòng bất gặp ở bên cạnh một cái giường y hệt cái giường của nó. Hai cái giường kê song song nhưng do khi nảy quay lưng lại, Kăply không nhìn thấy.

Trên giường lúc này có một người đang nằm, căn cứ theo những tiếng khò khò phát ra đều đặn thì chính xác là đang ngủ, nhưng không phải là thằng bạn thân của nó. Kăply tưởng như có ai nện búa lên đầu khi sau một hồi trở mắt dòm dò, nó sững sờ nhận ra kẻ đang nằm chính là một đồng bạn kia là thằng nhóc áo vàng.

Không ổn rồi! Phải chuẩn ngay! Kăply tái mặt tự ra lệnh mình và hấp tấp bò thụt lui, cầu trời cho thằng phù thủy ác ôn kia hóa thành đá luôn cho rồi.

Nhưng khi Kăply vừa lùi tới mép giường và đặt được một chân xuống sàn thì thằng áo vàng thành linh mở mắt. Thấy Kăply định thoát thân, nó bắn tung người lên như thể cái nút chai sâm banh bật nắp và ngay trong khi còn đang lơ lửng trên không, nó ngoác mồm rống lên một tràng khủng khiếp:

- A... a... a... a... aaaaaaaaaa...

Kăply biết rằng hành động đúng đắn nhất lúc này là vắt giò lên cổ chạy luôn nhân lúc thằng áo vàng còn chưa kịp rơi trở xuống. Nhưng cặp giò của nó quả tình là không nhúc nhích được, nó trắng ra là hoàn toàn mất hết cảm giác.

“Ầm” một tiếng, thằng áo vàng té xuống giường một cú như trời giáng, và trước cặp mắt kinh ngạc của Kăply, nó lồm cồm nhồm dậy rồi cũng như Kăply, nó vội vã bò thụt lui về phía mép giường đối diện và thọc chân xuống sàn, quỳnh quýu đến mức không kịp thò tay xoa lấy cặp mông chắc là nát bét.

Thằng áo vàng chưa kịp đặt nốt chân kia xuống đã nghe tiếng chân người huỳnh huỵch chạy tới, và nó không hiểu sao bỗng nằm chết cứng luôn ở tư thế đó.

Ở bên này, Kăply cũng vắt nửa người trên mép giường, chân trên chân dưới, nghe cơ thể lạnh ngắt từng phần theo tiếng bước chân dội tới mỗi lúc một gần, đau đốn tưởng tượng tới tình cảnh con thỏ sập bẫy chờ người tới tóm.

Kăply nghe tiếng kẹt cửa phía sau lưng, tiếng chân người bước vào, tiếp liền là tiếng reo mừng rỡ của một thằng nhóc:

- A, anh K'Brăk và anh K'Brêt tỉnh lại rồi!

K'Brăk? K'Brêt? Kăply nghe tai mình lùng bùng như có một bầy ong đang bay tán loạn trong đầu.

- Ủa, mà hai anh nằm cái kiểu gì ngộ vậy! - Tiếng nói khi nãy lại vang lên, không rõ rệt là kinh ngạc hay chế giễu.

Liền đó, Kăply nghe một bàn tay nhỏ đặt lên vai mình, lay lay:

- Anh K'Brêt, anh còn sống thiệt là may quá!

Mình đâu có phải là K'Brêt? Sao thằng nhóc này nó lại hồ đồ như thế nhỉ? Kăply làu bàu trong đầu, bực mình vì cái quai hàm xui lơ lâu quá.

- K'Tub, khiêng anh K'Brêt lên giường đi... - Tiếng một người đàn ông ồm ồm ra lệnh ngay sát sau lưng Kăply. - Anh K'Brêt và anh K'Brăk còn chưa khỏe đâu!

Như vậy tên của thằng áo vàng là K'Brăk. Còn K'Brêt đích thị là tên thằng áo xanh! Ốc Kăply lóe lên. Nhưng mình đâu phải là K'Brêt. Thằng K'Brêt chính hiệu hiện đang ở đâu há? Kăply mới nghĩ tới đó đã bị thằng K'Tub nhắc bổng lên. Cùng lúc, nó cũng kịp thấy người đàn ông vừa lên tiếng xuất hiện ở chiếc giường bên kia.

Ông cao lổng khổng, gương mặt dài, ồm nồm ồm nhách như suốt đời chỉ xực mỗi món dưa chuột, nhưng nhờ bộ ria con kiến và ánh mắt lấp lánh đầy nguy hiểm nom ông oai vệ một cách đáng sợ. Như K'Brăk và K'Brêt, ông có mái tóc màu xanh lá cây, dù gương mặt ông không được trắng trẻo lắm. Ông mặc bộ quần áo trắng, cổ quần khăn rằn, chân mang đôi guốc gỗ, lúc này ông kéo lê đôi guốc phát ra những tiếng lọc cọc đi về phía thằng K'Brăk.

Thằng K'Brăk có vẻ xuôi xị sau cú rơi vừa rồi. Nó dờ ra như con cá mắc cạn, mặc người đàn ông xốc nách lôi lên giường và xoay ngang xoay dọc thoải mái như xoay một khúc cây.

- Đi, K'Tub! - Người đàn ông nói bằng giọng không để thằng K'Tub phản đối. - Lát chiều, ta hãy vào thăm!

K'Tub có vẻ muốn nấn ná nhưng không dám cãi lời người đàn ông. Nó lê bước ra cửa, cố ngoái đầu lại nói:

- Anh K'Brăk và anh K'Brêt nằm nghỉ nhé. Chiều em sẽ dẫn chị Êmê vào chơi.

Trời, còn chị Êmê nào nữa? Kăply hoang mang nghĩ bụng và ném cho thằng K'Brăk một cái nhìn chán ghét. Nó ngán ngẩm hỏi, chả buồn nghĩ cách thoát thân nữa:

- Thằng bạn mày téch đi đâu rồi?

Khi người đàn ông lẻo khẻo vừa dắt thằng K'Tub ra khỏi phòng. K'Brăk đã bật ngay dậy. Nó ngồi co chân sát mép giường, hai tay bó gối và trả lời Kăply bằng giọng cảnh giác:

- Tao cũng chẳng biết nữa.

K'Brăk nói tiếp bằng giọng hần học:

- Chứ chẳng phải tụi mày nhốt nó rồi sao?

- Cái gì! - Kăply giương mắt ếch. - Tụi tao nhốt nó?

- Chứ không phải sao! - Mặt K'Brăk vẫn lạnh tanh, giọng càng lúc càng cay cú. - Tụi mày lừa tao và thằng Kăply ngồi lên hai chiếc ghế yêu tinh đó rồi đưa về đây. Bây giờ thằng Kăply biến mất...

- Mày vừa bảo gì thế! - Kăply giơ tay lên, hấp tấp cắt ngang lời K'Brăk. - Mày cùng đi với thằng Kăply à? Thế mày không phải là thằng K'Brăk sao?

- Hừm, K'Brăk! - K'Brăk dẩu môi, trông nó giống hệt một con khỉ già. - Mày đừng có vờ vịt. Mày thừa biết tao là thằng Nguyên mà.

Kăply có cảm giác như va phải tường. Trán nó nhăn tít:

- Nguyên? Làm sao mày là thằng Nguyên được? Là Nguyên sao mày không nhận ra tao?

K'Brăk nhếch mép:

- Ai bảo tao không nhận ra mày hả K'Brê? Lúc ở trên đồi Phù Thủy, chính mày và thằng K'Brăk đã tìm mọi cách ám hại tao và thằng Kăply...

- Tao không phải là thằng K'Brê! - Kăply kêu lên. - Tao là Kăply!

Thú nhận của Kăply chẳng tác động đến K'Brăk mấy may. Nó chỉ tay về phía cuối phòng, giọng khinh khỉnh:

- Mày hãy soi mặt mày vào chiếc gương kia kìa. Muốn giả dạng Kăply, điều trước tiên mày phải hóa trang cho giống đã.

Kăply ngoảnh nhìn theo tay chỉ của K'Brăk. Tít đằng cuối phòng có một chiếc bàn vuông thấp màu nâu sẫm. Trên bàn bày dăm thứ lặt vặt: mấy cuốn sách, một hộp cắm viết, bộ ấm chén và một pho tượng nhỏ. Trước bàn, ốp chặt vào vách là một chiếc gương đồng hình bầu dục với vô số những phù điêu chạm trổ quanh đường viền.

Kăply lập tức phóng xuống khỏi giường, vọt thẳng lại chỗ chiếc bàn, không đợi K'Brăk khích đến lần thứ hai.

Vừa nhác thấy mặt mình phản chiếu trong gương, Kăply thét lên một tiếng kinh hoàng và lao đảo thối lùi ra sau năm, sáu bước, nếu không gương lại kịp nó đã ngã chống kênh ra rồi. Lúc này một xác chết dưới gầm bàn chắc cũng không thể làm Kăply sợ hãi đến vậy. Bởi vì gương mặt mà Kăply vừa trông thấy trong gương không giống chút gì với gương mặt quen thuộc của nó. Đó là gương mặt của thằng nhóc áo xanh - thằng K'Brê. Cái áo nó mặc cũng không phải là cái áo thường ngày. Đó chính là cái áo của thằng K'Brê. Kăply đưa mắt nhìn xuống chân, bây giờ nó mới phát giác ra cái quần mà nó đang mặc là cái quần của thằng K'Brê, đôi giày cũng là đôi giày của thằng K'Brê nốt.

Hèn gì thằng K'Tub kêu mình là anh K'Brê và thằng K'Brăk không chịu tin mình là Kăply. Một tia chớp chợt lóe lên trong óc Kăply: Ồ, như vậy thì đang ngồi đằng kia không phải thằng K'Brăk rồi! Nó đích thị là thằng Nguyên, bạn mình. Chỉ có điều nó đeo gương mặt thằng K'Brăk, cũng như mình đang đeo gương mặt thằng K'Brê vậy thôi.

- Thế nào hở K'Brê! - Tiếng K'Brăk đặc thảng phía sau lưng. - Mày có thấy mày là đứa đại ngốc chưa. Hà hà, mày chỉ lừa tao được một lần thôi, K'Brê à.

Kăply cố bắt mình xoay người lại, phải khó khăn lắm nó mới cử động được. Nó nhìn về khoái trá trên mặt bạn mình bằng ánh mắt buồn bã:

- Bây giờ thì tao tin mày là thằng Nguyên rồi.

Kăply thở dài:

- Nhưng mày cũng nên soi qua mặt mày trong gương một chút đi Nguyên.

- Tao thấy không cần! - K'Brăk bây giờ là Nguyên, đáp giọng khiêu khích, và vẫn ngồi yên trên giường.

- Theo tao, mày nên bỏ chút thì giờ bước lại soi gương! - Kăply chép miệng. - Rồi mày sẽ hiểu tại sao khi này tao không nhận ra mày, cũng như tại sao mày không nhận ra tao là thằng Kăply.

Đột ngột, Nguyên cảm thấy mất tự tin. Trước câu nói lấp lửng của Kăply, nó lò mò cảm thấy một sự quái dị nào đó đang chờ đợi mình.

Nó ngần ngại đặt chân xuống đất, rồi cứ đứng đực ra đó, ánh mắt đi qua đi lại giữa tấm gương và khuôn mặt thằng Kăply, đầy do dự.

- Đi soi gương đi! - Kăply hát hàm về phía bạn, nói như ra lệnh.

Trong một thoáng, Nguyên như mất tự chủ. Nó nặng nhọc kéo lê nó về phía cuối cái phòng, trông vất vả như con rùa kéo cái mai của mình, vừa muốn vừa không muốn thò cái đầu vào cái gương kia một chút xiu nào.

Kăply đứng yên tại chỗ, quay mình hồi hộp nhìn theo bạn. Và đúng như nó nghĩ, vừa nhìn thấy bộ mặt trắng bóc với mớ tóc xanh rì của thằng K'Brăk trong gương, thằng bạn nó rống lên một âm thanh gì đó rất giống với tiếng còi xe lửa khi chui ra khỏi đường hầm. Đúng tuốt đằng xa mà nó vẫn nghe đầu nó kêu u u.

Kăply đưa hai tay lên bịt tai, cố nghĩ dấu sao đó cũng là dấu hiệu tốt lành. Đúng chóc là thằng Nguyên rồi! Thằng K'Brăk thật sẽ không bị kích động quá mức khi nhìn thấy mình trong gương như vậy!

Kăply và Nguyên cùng chìa bộ mặt rầu rầu vào mắt nhau, cùng không nói tiếng nào. Bây giờ hai đứa đã ngồi chung một chỗ, mỗi đứa tựa lưng vào một thành giường đối diện, đứa này giương mắt ngó chăm chăm vào bộ mặt lạ hoắc của đứa kia.

- Tất cả những chuyện kỳ quái này là sao hở mày! - Kăply là đứa đầu tiên tìm cách đánh tan bầu không khí khắc khoải đang chạy quanh phòng. Nó hỏi Nguyên bằng giọng tin tưởng của một người bệnh hỏi ý kiến bác sĩ.

Nhưng hôm nay ngay cả Nguyên cũng không còn tin vào khả-năng-nói-gì-cũng-đúng của mình. Nó trả lời câu hỏi của bạn bằng một câu hỏi của chính nó:

- Tại sao tự dưng mày biến thành thằng K'Brêt, còn tao biến thành thằng K'Brăk vậy hả?

- Ồ, thiệt là kỳ cục. Mà hai thằng phù thủy nhóc đó ở đâu ra vậy kia?

- Tụi nó đem mình tới đây và biến tụi mình thành hai đứa nó để làm cái quái gì chứ?

- Bây giờ hai đứa nó trốn ở đâu há?

Kăply và Nguyên càng nói càng hăng, đến mức tụi nó không nhận ra cuộc đối thoại chỉ toàn là những câu hỏi.

Chắc chắn sẽ có ít nhất là vài chục câu hỏi nữa xối xả tuôn ra nếu như ngay lúc đó, thằng K'Tub không thành linh xuất hiện.

Thằng nhóc đẩy cửa một cái rột, đâm bổ vào, bô bô bằng cái giọng rất chi là hí hửng:

- Chào anh K'Brăk, chào anh K'Brêt. Các anh chơi trò gì hò hét vui quá vậy?

Thằng K'Tub vừa hỏi vừa toét miệng ra cười. Mới gặp K'Tub có hai lần nhưng Kăply có cảm giác K'Tub là thằng nhóc cực kỳ yêu đời. Trông nó lúc nào cũng tươi tỉnh, vui vẻ và đặc biệt luôn luôn phấn khích.

Miệng vẫn toe toét, không đợi Nguyên và Kăply đáp, nó quay ra sau, tía lia:

- Có chị Êmê tới thăm mấy anh nữa nè.

Nguyên và Kăply ló mắt nhìn ra cửa, ngạc nhiên không thấy ai ngoài thằng K'Tub lóc chóc.

Kăply mấp máy môi:

- Chị Êmê á?

Như thể nghe thấy lời thì thầm của Kăply, từ bên ngoài vang lên tiếng kêu lãnh lút vui mừng của một cô gái:

- Anh K'Brăk! Anh K'Brêt!

Một cái bóng trắng trắng lao vụt vào phòng, nhanh như chớp xẹt. Nguyên và Kăply vừa thấy mắt hoa lên, cái bóng đã đứng ngay bên mép giường, hiện rõ là một cô gái trạc mười lăm, mười sáu tuổi. Cô gái mặc quần áo trắng toát, đôi mắt to và đen lay láy như hai hạt nhãn, khuôn mặt bầu bĩnh, cái mũi hơi hếch nom có duyên tẻ. Đặc biệt, tóc của cô gái không giống lá cây. Tóc của cô có màu vàng óng.

Cô gái đứng sững trước mặt Nguyên và Kăply, nhìn hai đứa bằng ánh mắt ngỡ ngàng và có vẻ gì đó giống như là tha thiết. Kăply dán mắt vào gương mặt xinh đẹp của cô gái, nói như mê sảng:

- Êmê á?

Nó quên mất nó đã hỏi một câu giống như vậy cách đây chưa đầy một phút.

- Chào anh K'Brêt! - Êmê mỉm cười với Kăply nhưng mắt lại rưng rưng, như thể nó đang vừa cười vừa khóc.
- Nghe K'Tub nói anh và anh K'Brăk đã tỉnh, em mừng quá! Thiệt là may, em cứ nghĩ hai anh không thể nào sống sót sau khi trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriăk chứ.

Kăply cảm giác có một màn sương đang phủ xuống đầu nó.

- Buriăk á! - Nó lẩm bẩm một cách máy móc.

- Chính là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu. Cậu K'Tul đã khẳng định như thế.

- Nhưng ba em đâu có tận mắt nhìn thấy Buriăk! - K'Tub thành linh lên tiếng.

- Lúc đó ba tới trễ một chút, nhưng ba vẫn nhận ra kẻ ra tay độc ác đó là Buriăk, K'Tub à.

Người đàn ông ôm lồng không vừa nói vừa bước vào phòng. Hóa ra ông ta tên K'Tul, là ba của thằng K'Tub! Nguyên nhủ bụng, lo lắng không biết số phận của nó và Kăply sắp tới sẽ rẽ theo hướng nào.

Ông K'Tul bước tới bên giường, nhìn K'Tub bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Ba đã bảo đợi đến chiều hãy vào thăm, sao giờ này con đã ở đây?

Thằng K'Tub dường như chẳng ngán gì lời quở trách của ba nó. Nó cười tươi rói:

- Tại chị Êmê nôn nao muốn gặp anh K'Brăk và anh K'Brêt, ba à.

Êmê ngược lên nhìn ông K'Tul, không buồn chùi nước mắt:

- Sao cậu biết là Buriăk ra tay hớ cậu?

Ông K'Tul nhún vai, đôi mắt lấp loáng trông thật dữ tợn:

- Đơn giản thôi, Êmê à. Xét về trình độ, chỉ sứ giả mới đủ khả năng hãm hại được K'Brăk và K'Brêt. Và trong các sứ giả dưới quyền Bastu, Buriăk là kẻ thích sử dụng lời nguyền Tan xác nhất.

- Nhưng tôi không phải là K'Brêt! - Như không chịu đựng nổi sự căng thẳng, Kăply bắt thần hét lên. - Tôi là Kăply sống ở làng Ke và chẳng bị lời nguyền Tan xác nào đánh trúng cả!

Kăply trông rất giống lên cơn điên. Nó hét sùi cả bọt mép và đột ngột đến mức Nguyên không biết làm sao chặn hòng thằng bạn mình lại. Mặt tái ngắt, Nguyên lảo liên nhìn hết người này đến người khác, phấp phồng chờ một biến cố khủng khiếp.

K'Tub phản ứng trước tiên. Nó ôm vai Kăply, lắc như lắc một chai rượu:

- Anh K'Brêt, anh nói nhảm gì thế hả? Tỉnh lại đi, anh K'Brêt!

- Tỉnh cái con khỉ! - Kăply phát khùng. - Tao không phải là anh K'Brêt của mày đâu, K'Tub!

- Buông anh K'Brêt ra đi con! - Ông K'Tul thở một hơi dài sườn sượt. - Ai trúng phải lời nguyền Tan xác, nếu không chết cũng hóa thành lú lẫn như thế thôi.

- Không thể như thế được! Không thể được! - Thằng K'Tub nhảy tưng tưng. - Ba phải tìm cách phục hồi trí nhớ cho anh K'Brăk và anh K'Brêt! Ba phải cố lên nghe ba!

Trong đáy mắt ông K'Tul ánh lên vẻ đau khổ:

- Chắc chắn ba sẽ cố, K'Tub à.

Về mặt của ông K'Tul khiến Êmê cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt. Nó đau đáu nhìn cậu nó:

- Có thật là phục hồi được không hở cậu?

- Được.

Trầm ngâm một hồi, ông K'Tul đáp bằng cái giọng rừ rừ không giống chút gì với cái giọng rồn rảng tự nhiên của ông, gây cảm giác như chính ông cũng không tin vào sự xác nhận của mình lắm.

Êmê nhận ra ngay sự khác lạ đó. Nó cần môi muốn bật máu:

- Nhưng chắc là không đơn giản hở cậu?

- Ồ cực kỳ khó khăn, cực kỳ phức tạp! - Ông K'Tul buồn bã thú nhận. - Phải lấy cho được hai quả táo vàng ở núi Lưng Chùng nghiền thành bột, bỏ vào vạc nấu với gan rồng và cá kiếm trong một trăm ngày mới tạo ra thuốc phục hồi trí nhớ được. Trong khi ở chỗ ta chỉ có mỗi món mật cá kiếm.

Phương thuốc ông K'Tul đưa ra khiến Êmê lẫn K'Tub chết điếng. Gan rồng là báu vật trong thiên hạ, nhưng dù sao cũng có thể tìm được. Còn những quả táo vàng thì thiệt tình tụi nó không dám mơ tới. Vì tụi nó đều biết so với đường lên núi Lưng Chùng thì đường lên trời còn dễ hơn gấp ngàn lần.

K'Tub lại ôm lấy vai Kăply, lần này nó không lắc lắc nữa mà ôm cứng lấy, nước mắt nhỏ tong tong:

- Như vậy là khó cho anh rồi, anh K'Brêt ơi!

Khuôn mặt tươi cười của thằng K'Tub không hợp chút xíu nào với chuyện khóc lóc nên khi nó ngoác miệng bù lu bù loa trông nó rất kỳ cục. Bị những giọt nước mắt của K'Tub rơi tí tách trên cổ, Kăply thấy nhồn nhột như có ai cù nhưng nó cố để không bật cười. Nó biết nó không phải là thằng K'Brêt. Nó chẳng mất trí nhớ gì ráo, vì vậy nó chẳng cần có gì đến mật cá kiếm, gan rồng hay những quả táo quái quỷ gì đó. Nghĩ đến chuyện những người đứng trước mặt nó đều bị thằng K'Brăk và thằng K'Brêt lừa đến mếu xệch miệng, Kăply thấy ngứa ngáy quá. Đã mấy lần nó tính nói huých toẹt ra toàn bộ sự thật về chuyện tráo người này, nhưng rồi nghĩ lại, nó thấy thiệt là vô ích khi làm cái chuyện vớ vẩn đó. Nó và Nguyên có nói ra chắc chẳng ai tin. Mọi người sẽ cho là tụi nó bị lú lẫn dưới tác động của lời nguyền Tan xác.

Cuối cùng, Kăply đành chọn cách ngồi im ru bà rù, bụng vừa tức cười vừa thấy tội tội. Tình cảm của thằng K'Tub dành cho K'Brêt không hiểu sao khiến lòng Kăply cảm thấy nao nao.

Trong khi K'Tub ôm cứng lấy Kăply thì Êmê lao về phía Nguyên.

Nó cầm lấy tay Nguyên, lắc qua lắc lại:

- Anh K'Brăk, anh nhận ra em không?

Nguyên gật đầu:

- Em là Êmê.

Như có ai vừa thổi một ngọn nến dưới da Êmê, mặt nó sáng bừng lên:

- Hay quá.

Êmê neho neho đôi mắt đẹp, âu yếm hỏi tiếp:

- Thế anh có nhớ anh hứa cuối tuần này anh sẽ dẫn em đi chơi ở đâu không?

Khác với Kăply, ngay từ khi sự rối rắm lộn xộn bắt đầu, Nguyên đã quyết định nhập vai thằng K'Brăk để dò xét chung quanh và tìm cách thoát thân. Nhưng Êmê mới hỏi câu thứ hai, nó đã gập gay go.

- Ờ, ờ, cuối tuần này hả?

Nguyên bối rối đáp, nó đưa tay dứt một cọng tóc trên đầu:

- Đi chơi hả? Ở đâu kìa?

Êmê lắc tay Nguyên mạnh hơn, như cố đánh thức ký ức của Nguyên:

- Anh cố nhớ lại đi! Anh định dẫn em tới nhà thầy gì đó?

- À, thầy Râu Bạc.

Nguyên buột miệng theo quán tính. Vừa thốt xong, nó giận điên người khi nhận ngay ra sự nói năng bá láp của mình.

Cặp mắt của Êmê lại rưng rưng:

- Anh quên sạch hết thật rồi sao anh K'Brăk! Tội nghiệp anh quá!

Như không kèm được xúc động, Êmê đưa bàn tay Nguyên lên môi.

- Dừng!

Tiếng ông K'Tul hét giật như sấm nổ, muốn xé nát màng tai của mọi người. Nhưng đã không còn kịp nữa: Êmê đã hôn lên tay Nguyên.

Kăply giật mình dờm sang, đứng tròng khi thấy Nguyên đang từ từ co rút lại. Thân hình bạn nó càng lúc càng bé lại, thoáng mắt chỉ còn bằng đứa bé sơ sinh.

- Trời đất! Sao vậy nè?

Êmê hét lên và buông tay Nguyên nhảy lùi ra sau.

Cũng như Kăply, K'Tub đứng há hốc miệng, không thốt được một lời, đôi tay quàng trên vai Kăply đột ngột cứng như gỗ.

Trong phòng lúc này có tất cả là năm người, nhưng đã có tới bốn người trơ như tượng. Chỉ còn mỗi ông K'Tul là còn tỉnh táo.

Ông lắc mình một cái, đã đứng ngay cạnh chiếc giường. Trông ông lúc này nhanh như một con báo, chẳng còn vẻ gì lẻo khoẻo, chậm chạp.

Ông giơ tay lên, nhưng không hướng về phía Nguyên. Bàn tay chìa thẳng vào Kăply và K'Tub, ông quát lên bằng một thứ giọng khàn khàn như phát ra từ lỗ mũi:

- Tách ra!

K'Tub đang ôm cứng lấy Kăply, tự nhiên thấy mình đứng tuốt luốt ngoài cửa phòng.

- Ba... - K'Tub ngơ ngác kêu lên.

- Cần thận vẫn hơn, K'Tub à! - Ông K'Tul thở phào. - Con ôm chặt như thế, nếu chẳng may môi con chạm vào người anh K'Brêt, anh K'Brêt sẽ teo tóp như anh K'Brăk ngay tức khắc cho coi.

- Nhưng tại sao lại thế hở cậu! - Êmê thét lên đau đớn. - Tại sao anh K'Brăk và anh K'Brêt lại nhiễm chứng hoại sinh của thể giới thứ ba?

- Đây không phải là chứng hoại sinh! - Ông K'Tul điềm tĩnh đáp, mắt vẫn dán chặt vào Nguyên lúc này đang ngo ngoe trong bộ đồ đã trở nên quá thùng thình so với thân hình tí hon của nó.

- K'Brăk và K'Brêt đã bị lời nguyên Tan xác của Buriăk đốt cháy hết năng lượng đó thôi. Cả hai không thể chịu đựng nổi một cái hôn của bất cứ ai trong chúng ta.

Nói xong, ông cúi xuống thận trọng ẵm Nguyên lên. Trông ông rất lúng túng, có lẽ đã lâu lắm, từ khi thằng K'Tub khôn lớn đến nay, ông chưa từng ẵm một em bé bao giờ.

- Cậu ẵm anh K'Brăk đi đâu thế! - Êmê sụt sịt hỏi, mặt méo đi vì lo lắng.
- Cháu yên tâm! Cậu sẽ có cách phục hồi lại năng lượng cho K'Brăk và K'Brêt.

Quay qua Kăply, ông K'Tul gọn lỏn:

- Con đi theo ta!

Nói xong ông xốc Nguyên như xốc một bao bột trên tay và xoay mình tiến ra cửa. Kăply lách thếch lê bước theo sau như người mộng du.

Êmê cạnh giường, K'Tub cạnh cửa, cả hai đứa đứng chôn chân, hồi hộp căng mắt nhìn. Tụi nó muốn đi theo đến chết được, nhưng tụi nó cũng biết rằng nếu không được phép, không ai trên thế giới này được đặt chân vào bí thất của pháp sư K'Tul.

7. Chương 05

Chương 5: Con số kỳ lạ và pho tượng bí ẩn

Cũng như lần trước, Nguyên và Kăply tỉnh dậy trên chính chiếc giường lót nệm lông chim. Khác một điều là lần này hai đứa nó nằm chung một giường.

Vừa mở mắt ra, tụi nó đã nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Êmê và K'Tub sát rạt bên cạnh. Hai đứa này đứng ngay mép giường và đang giương cặp mắt lo âu lên nhìn tụi nó.

Nguyên và Kăply vừa chớp chớp mắt, K'Tub đã nhảy tưng lên như pháo thăng thiên, miệng reo ầm:

- Tỉnh rồi! Tỉnh rồi!

Êmê luồn tay dưới đầu Nguyên, mừng rỡ:

- Em đỡ anh ngồi dậy nhé.
- Khỏi! Khỏi! Anh tự ngồi dậy được mà!

Nguyên quỳnh quýn nói và hoảng hốt nhích người ra xa, rõ ràng là nó chưa quên cái hôn trêu mền của Êmê mới đây.

- Đừng sợ! - Êmê cười nói. - Cậu K'Tul nói anh và anh K'Brêt đã được phục hồi năng lượng rồi mà, phải vậy không K'Tub?

Êmê quay sang K'Tub, thấy thằng nhóc dường như không để tai vào câu hỏi của mình. Đang nhảy tưng tưng, K'Tub bỗng đứng trơ, mặt ngẩn ra nhìn chằm chằm về chỗ Nguyên, chính xác là nhìn xuống chỗ Nguyên vừa nằm.

Thái độ lạ lùng của K'Tub khiến Êmê ngạc nhiên nhưng ngay tức khắc nó nhìn rõ điều gì đã làm K'Tub xao nhãng đầu óc. Trên tấm nệm lông chim, ngay chỗ Nguyên vừa rời khỏi, không biết từ bao giờ xuất hiện con số 28 sáng lóng lánh như lân tinh, chẳng rõ viết bằng thứ mực gì.

- Ôi con số gì thế! - Êmê sửng sốt kêu lên.

Bây giờ Nguyên và Kăply cũng đã nhìn thấy con số kỳ lạ đó.

- Ồ, - Nguyên lẩm bẩm, - ai đánh số trên giường chi vậy kìa?
- 28 nghĩa là sao há! - Kăply thắc mắc.

K'Tub chồm người sát tới, nó đã cử động được, miệng lầu tầu:

- Để em chùi thử coi!

Nhưng tha hồ cho K'Tub kỳ cọ, con số 28 vẫn không hề mờ đi chút xíu nào.

- Để chị!

Êmê nói, quá sốt ruột trước sự cố gắng vô vọng của K'Tub. Môi mím chặt, những lọn tóc vàng lúc lắc treo trên vai và gương mặt trắng mỗi lúc mỗi đỏ ửng vì cố sức, Êmê như chúi hẳn người xuống tấm nệm. Nhưng ngay cả Êmê cũng không thể làm con số kỳ lạ đó biến mất được.

Cuối cùng, nó bước lui một bước, nói như ra lệnh:

- Anh K'Brăk và anh K'Brêt xuống khỏi giường đi!

Đợi Nguyên và Kăply leo xuống đất và chạy tuốt ra ngoài xa, Êmê vươn thẳng người, giơ tay phải ra phía trước, mặt mày nghiêm trọng như sắp đánh nhau với một con rồng chứ không phải đang chuẩn bị xóa một con số, trầm giọng hô:

- Mất tám mất tích.

Con số lại sáng lên thêm chút nữa, đầy chế nhạo. Rõ ràng nó không chịu mất tám mất tích mà còn muốn giễu cợt Êmê.

- Mặc kệ nó đi! Chị không xóa được đâu! - K'Tub nói. - Con số này đã bị phù phép rồi.

Êmê đưa tay lau mồ hôi trán, thở đánh thượt:

- Nhưng ai đã phù phép nó? Ai đã viết ra con số này? Và viết ra để làm gì?

Êmê làm một tràng khiến K'Tub nhăn mặt:

- Làm sao em biết được. Có thể là ba em.

Cặp mắt Êmê tròn xoe:

- Cậu K'Tul ư?

- Em nghĩ thế! - K'Tub bối rối sục tay vào mớ tóc xanh lá cây. - Viết ra một con số mà ngay cả chị cũng không xóa nổi chỉ có thể là ba em thôi.

- Không phải ba!

Từ ngoài cửa, giọng ông K'Tul vang lên. Ông bước vào phòng, cao lêu nghêu, chân vẫn kéo lê đôi guốc gỗ kỳ dị.

Ông quay đầu một vòng, ánh mắt lấp loáng một cách nguy hiểm. Rồi giống như Êmê trước đó, ông tiến đến trước chiếc giường nệm lông chim, giơ tay cao bên trên con số 28, khẽ mấp máy môi:

- Mất tám mất tích.

Giọng ông nghe như vỗ về, tất nhiên là nhẹ nhàng hơn Êmê rất nhiều. Tám con mắt của bọn trẻ bám cứng xuống tấm nệm và bốn đôi môi cùng thở phào khi thấy dưới cái giọng êm như ru của ông, những con số mờ dần, mờ dần rồi biến mất.

- Ai đã viết những con số này hở ba?

Ông K'Tul rùng vai (Kăply có cảm giác như ông đang cố nhét cái đầu vào giữa đôi vai gầy lúc nào cũng nhô cao của ông):

- Ba không rõ. Có thể là dì Êmô.

- Mẹ con á! - Êmê ngạc nhiên. Rồi nó lắc đầu quày quặt. - Không phải đâu. Mẹ con lúc này đang ở chỗ giáo chủ Ama Êban mà.

- Như vậy là có ai đó đùa chơi.

Ông K'Tul thờ ơ nói, vẻ không muốn quan tâm đến ba cái chuyện nghịch ngợm đó làm chi ệt. Ông quay sang chỗ Nguyên và Kăply đứng, hắng giọng hỏi, ý rằng đây mới thiệt là chuyện nghiêm túc:

- Hai con thấy khỏe chưa?

- Dạ khỏe rồi ạ... - Nguyên và Kăply đồng thanh đáp.

Ông nheo nheo mắt:

- Năng lượng của các con đã được phục hồi, nhưng khả năng vận dụng pháp thuật xem như mất gần hết. Dù sao sau khi lãnh đủ lời nguyền Tan xác của Buriăk mà chỉ bị mất trí nhớ và khả năng điều khiển phù chú là may lắm rồi.

Mình và Nguyên có biết pháp thuật hồi nào đâu mà mất với chẳng mất! Kăply tức cười quá nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ rầu rầu. Nó biết trong hoàn cảnh hiện nay, tụi nó chẳng có cách nào khác là giương mắt ếch ra xem những diễn biến càng lúc càng kỳ quặc và ráng mắt chờ dịp thoát thân.

Làm như biết Kăply đang nghĩ ngợi lung tung trong đầu, ông K'Tul đưa tay ngoắc nó:

- K'Brêt, lại đây!

Kăply rụt rè bước lại, bụng hồi hộp không biết ông K'Tul muốn gì ở nó.

- Đưa tay phải ra trước mặt! - Ông K'Tul ra lệnh.

Kăply đưa tay phải ra trước mặt. Suýt chút nữa nó đã phì cười, vì nó thấy sao mà nó giống ông K'Tul và con nhỏ Êmê hết sức vậy không biết.

Kăply nghe giọng ông K'Tul vang lên đều đều bên tai:

- Con nhìn xuống tấm nệm coi! Con có thấy một cọng lông chim sút ra không?

- Thấy ạ.

- Con để tay ngay bên trên cọng lông chim, nhìn chăm chăm vào nó, đầu óc hết sức tập trung và nói “bay lên”. Rồi, làm đi!

Kăply cố làm theo lời dặn dò của ông K'Tul. Nó duỗi thẳng tay bên trên tấm nệm, dán mắt vào chiếc lông chim và rì rầm:

- Bay lên!

Cọng lông chim chẳng hề nhúc nhích tí ti.

- Con nói to hơn chút nữa! - Ông K'Tul bảo.

Kăply cất cao giọng:

- Bay lên!

Nhưng cọng lông chim vẫn nhất quyết ù lì. Nó cứ trơ ra như trên người.

- Em biết anh làm được mà anh K'Brêt! - K'Tub động viên giọng rất đổi tha thiết. - Chỉ cần anh tập trung tinh thần...

Nghe cái giọng như muốn khóc của K'Tub, Kăply thấy áy náy quá chừng. Kăply cố bắt mình tập trung đầu óc, mặc dù trong thâm tâm nó chẳng tin chút xíu nào về cái việc nó có thể khiến cho cọng lông chim động đậy, vì nó biết rõ nó không phải là thằng K'Brêt. Lần này Kăply cố hét thật to:

- Bay lên!

Trong một thoáng Kăply tưởng mình hoa mắt. Rõ ràng nó đang nhìn thấy cọng lông chim bốc mình lên, lơ lửng giữa không trung một lúc rồi là rơi xuống.

Êmê reo lên:

- Giỏi lắm, anh K'Brêt!

Còn K'Tub thì nhảy cẫng, tay vỗ bôm bốp:

- Em đã biết trước thế nào anh cũng làm được mà.

Nguyên đứng vào chỗ của Kăply, theo lệnh của ông K'Tul, ngay trước chiếc giường. Và cũng như Kăply, nó giơ thẳng tay ra trước mặt, mắt nhắm vào cọng lông chim trên tấm nệm. Thành công của Kăply khiến Nguyên tự tin hơn nhiều. Chỉ sau tiếng hô đầu tiên, cọng lông chim đã bốc mình lên thật cao, suýt chút nữa Nguyên đã chụp được nó trong tay.

K'Tub một lần nữa bắn mình lên theo thói quen và hét lên một tiếng rùng rợn như còi tàu:

- Tu... y... y... ê... ê... t...

Êmê đâm bổ về phía Nguyên. Nó chụp tay Nguyên lắc qua lắc lại một cách xúc động:

- Hay lắm, anh K'Brăk!

Trước vẻ mặt sững sờ của Nguyên, nó cầm tay Nguyên đưa lên miệng hôn một cái “chóc” rồi nhe răng cười:

- Thấy chưa anh có bị co rút nữa đâu!

- Nhưng K'Brăk và K'Brêt bây giờ chỉ có thể thực hiện những pháp thuật sơ đẳng như thế thôi!

Ông K'Tul vừa nói vừa lọc cọc lê đôi guốc ra khỏi phòng. Tới cửa, ông quay đầu lại, nhắc:

- Tụi con chuẩn bị xuống ăn trưa đi là vừa rồi đấy!

Thằng K'Tub đang sung sướng quá nên chẳng thấy đói bụng chút xíu nào. Hai chữ “ăn trưa” đối với nó không gợi lên điều gì hấp dẫn. Nó nhìn về mặt thần thờ của Nguyên và Kăply, hạ giọng an ủi:

- Hai anh đừng buồn. Em và chị Êmê sẽ giúp hai anh ôn lại mọi thứ!

K'Tub không biết đối với Nguyên và Kăply, khiến một chiếc lông chim bay lơ lửng trên không đã là chuyện quá sức tưởng tượng của tụi nó rồi, nghĩa là tụi nó không còn mơ ước gì hơn nữa. Cho nên hai đứa mới thộn mặt ra, chứ thiệt tình tụi nó có buồn cái quái gì đâu.

- Ôn gì cơ! - Nguyên bần thần hỏi lại, nó nghe tiếng thằng K'Tub léo nhéo bên tai nhưng không rõ thằng này định nói gì.

- Ôn lại bài vở ấy... - K'Tub đập lên tay Nguyên. - Khi nào khỏe hẳn dĩ nhiên anh và anh K'Brêt sẽ được nhận vào học tiếp ở trường đào tạo tài năng Đămri. Những lúc ở nhà, em và chị Êmê sẽ giúp hai anh ôn lại những gì hai anh đã quên.

Như để chứng minh, nói xong K'Tub kéo tay Nguyên chạy băng băng lại chỗ tấm gương. Nó cầm lên mấy cuốn sách trên bàn, vung vẩy trước mặt Nguyên, rạng rỡ khoe:

- Anh thấy không. Những thứ trong này anh và anh K'Brêt đã học qua rồi, ôn lại cũng nhanh thôi mà.

Nguyên liếc mấy cuốn sách trên tay K'Tub, tò mò đọc các tựa: “Pháp thuật nhập môn”, “Bảy bước để trở thành phù thủy sơ đẳng”, “Hiệu ứng Lang Bian”, “Làm quen với dược liệu”..., bụng chẳng hiểu làm thế nào mà nó và Kăply có thể nhét các thứ quái đản này vào đầu cho được.

- Í, pho tượng của anh K'Brăk ở đâu ra vậy kìa?

Tiếng kêu của Êmê thành linh vang lên, cắt đứt những lo lắng trong đầu Nguyên. Cả ba ngoảnh lại, thấy Êmê đang chỉ tay vào một pho tượng nhỏ đặt trên bàn. Pho tượng bé bằng cái ly uống nước, chẳng biết làm bằng vật liệu gì nhưng nom rất sinh động. Hôm qua lúc chạy lại soi gương, Nguyên đã trông thấy pho tượng này nhưng lúc đó nó không để ý. Bây giờ trở mắt dòm kỹ, nó nhận ra đó đúng là tượng của thằng K'Brăk. Vì pho tượng đang trong tư thế ngồi vẽ, cánh tay cầm cọ vung lên một cách bay bướm. K'Brăk là chúa thích vẽ. Những bức tranh mà nó vẽ trên đôi phù thủy hôm nọ đã làm Nguyên và Kăply kinh hoàng như thế nào, đến bây giờ nhớ lại Nguyên vẫn còn muốn sồn ra quần.

- Ô, lạ quá ha! - K'Tub nhìn chòng chọc pho tượng, miệng lẩm bẩm.

Kăply nói:

- Hôm qua anh đã trông thấy pho tượng này rồi, K'Tub!

K'Tub nhìn Nguyên:

- Chắc đây là tác phẩm của anh K'Brăk?

- Anh có biết gì đâu! - Nguyên lắc đầu. - Anh tưởng pho tượng này được đặt ở đây lâu rồi chứ!

- Nó chỉ mới xuất hiện một hai ngày nay thôi anh K'Brăk à... - Đang nói, giọng K'Tub bỗng chùng xuống. - Ờ, em quên là anh không còn nhớ gì...

K'Tub đau đớn nói và nó thò tay định cầm pho tượng lên. Nhưng ngay lập tức, mặt nó ngây ra: Pho tượng như được chôn cứng xuống mặt bàn, không hề nhúc nhích.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, K'Tub khom người cầm pho tượng bằng cả hai tay, bặm môi lay lay để. Trông nó hì hục hết như một người làm vườn đang cố nhổ bật một gốc cây bướng bỉnh. Nhưng có thể thấy rõ là pho tượng không hề trôi lên mà ngược lại, mồ hôi trên trán K'Tub thì nhau rơi xuống lộp độp.

Nhớ đến cọng lông chim khi nãy tự dưng Nguyên nổi hứng đề nghị:

- Để anh hút nó lên cho, K'Tub.

Nguyên duỗi thẳng tay bên trên pho tượng, cố tập trung đầu óc vào câu thần chú vừa học và trợn mắt hét vang:

- Bay lên.

Trái với sự chờ đợi của Nguyên, chẳng có gì bay lên cả. So với cọng lông chim, pho tượng thiết tình là lì lợm hơn nhiều. Mặc cho Nguyên lặp đi lặp lại câu thần chú hai ba lần, lần sau hùng hổ hơn lần trước, pho tượng vẫn nhất định trơ trơ. K'Tub thở ra:

- Anh mới phục hồi năng lượng, chưa thể nhấc pho tượng này lên được đâu. Chắc phải nhờ tới chị Êmê.

- Chẳng ăn thua gì đâu, K'Tub... - Êmê lắc đầu. - Tác giả pho tượng này với tác giả con số khi nãy chắc là một. Chị không giải nổi phép phép của người đó đâu.

Rồi Êmê nhìn ra cửa, giục:

- Chuyện đó để tính sau đi! Bây giờ xuống ăn trưa kéo cậu K'Tul đợi.

Nguyên và Kăply theo chân Êmê và K'Tub bước ra hành lang. Từ hôm bị bắt cóc đến nay, đây là lần đầu tiên tụi nó ra khỏi phòng. Cả hai ngạc nhiên nhận ra tòa nhà tụi nó đang ở có đường nét khá vuông vức, bên trong các phòng toàn bộ đều được ốp bằng gỗ thơm và trắng như giấy, từ sàn nhà, trần nhà đến các khung cửa, một số cửa được lắp kính, từ bên trong có thể ngắm cảnh quan đẹp như tranh vẽ ở ngoài trời. Nhưng mé ngoài các bức vách đều được làm bằng đá, một loại đá giống như hoa cương, có màu đen và láng bóng.

Đi hết hành lang dài, cả bọn bước xuống một cái cầu thang xoáy tròn ốc, được làm bằng những phiến đá dẻo thành hình giống như một cái lỗ khóa, chúng được đặt phiến này lên phiến kia tạo thành những bậc thang, dẫn xuống một thảm cỏ xanh nằm ngay khu vườn bên dưới, nơi ông K'Tul đang ngồi đọc báo trước một cái bàn dài.

Trên mặt bàn chạm trổ một cách tinh xảo đủ thứ hình thù kì lạ đang bày la liệt thức ăn đựng trong những cái đĩa bạc lớn có chân, và giống y chang hai cái ghế kỳ quái mà K'Brăk và K'Brêt đã dùng để đưa Nguyên và Kăply về đây, những cái chân đĩa cũng có hình thù những cái móng ngựa.

Đang chạy tới chạy lui giữa chiếc bàn và nhà bếp bên phía trong để bưng bê thức ăn là hai đứa bé, một trai một gái, trạc tuổi K'Tub, mặt mày dĩ nhiên trắng bóc và tóc trên đầu cũng dĩ nhiên có cái màu rất tiếp với cây lá trong vườn.

- Tụi nào vậy K'Tub! - Nguyên kề tai K'Tub thì thầm.

- Gì cơ?

- Hai đứa nhỏ kia kìa!

- Trời đất, trí nhớ của anh thiệt là hỏng hết rồi! - K'Tub la lên. - Thằng Đam Pao và con Choleng mà anh cũng không nhận ra hả? Tụi nó ở đây từ hồi nào đến giờ mà.

Nguyên đưa tay vỗ vỗ trán:

- Ồ, đúng là anh quên sạch hết rồi!

K'Tub dường như chợt nhận ra mình la hơi lớn. Nó thò tay nắm lấy tay Nguyên, giọng áy náy:

- Anh đừng lo. Thế nào em cũng nghĩ ra cách đến núi Lưng Chừng kiếm mấy quả táo vàng về chữa trị cho anh với anh K'Brêt.

Thằng K'Tub nói bằng giọng quả quyết nhưng nếu nhìn vào ánh mắt buồn xo của nó, có thể thấy nó không tin vào lời hứa của mình lắm. Từ xưa đến nay, theo truyền thuyết thì chỉ có một người duy nhất là Mackeno, một pháp sư huyền thoại, là đem về được một quả táo vàng từ núi Lưng Chừng. Mà sự kiện đó xảy ra cách đây đã mấy trăm năm rồi. K'Tub biết rõ điều đó nên sau khi tuyên bố một câu hùng hồn, nó làm thinh ngó lơ chỗ khác.

Nhưng Nguyên chẳng nhận ra nỗi buồn trong mắt K'Tub. Nó đang mãi quét mắt vào các đĩa thức ăn trước mặt, cố đoán xem đó là món gì và khi ăn vô, nó và Kăply có sẽ lăn đùng ra đất hay không.

- Ăn đi các con!

Ông K'Tul cất tiếng giục, lúc này ông đã buông tờ báo xuống bàn và cầm lên chiếc muỗng cán dài.

Chỉ đợi có vậy, K'Tub hí hửng cầm phớt cái nĩa trên tay vào một đĩa thịt có màu nâu như chôcôlat, được bó chặt thành từng khoanh, không rõ là thịt gì. Nó dích một khoanh tọng vào miệng, nhai nhồm nhoàm, rồi thấy Nguyên dán mắt chăm chăm vào miệng mình, nó hất đầu:

- Ăn đi chứ, anh K'Brăk!

- Món gì vậy! - Nguyên tò mò hỏi.

Câu hỏi của Nguyên khiến K'Tub suýt mắc nghẹn. Nó trợn mắt tỉnh la lên nhưng rồi chợt nhớ đến kí ức trống rỗng của Nguyên, nó cố nuốt cho trôi miếng thịt, chép miệng đáp:

- Đây là món "sinh vật nguyên thủy" là món ăn anh vẫn ưa thích xưa nay đó.

Nguyên xiên cái nĩa vào một khoanh sinh vật nguyên thủy, ngẩng ngó một lúc rồi nhắm mắt đút đại vô miệng, tư thế sẵn sàng phun ra nếu cái món ăn kỳ lạ này có mùi bấp cãi thối, mùi chuột chết hay một mùi gì đại loại như vậy. Không ngờ mùi vị của nó lại giống hệt như thịt bò, mềm và thơm không thể tả khiến Nguyên nuốt vội nuốt vàng, và nhớ ngay ra từ hồi bị bắt về đây nó chưa có cái gì vào bụng.

- Thấy chưa! Em đã bảo đây là món ăn khoái khẩu của anh mà!

K'Tub reo lên sung sướng khi thấy trong nháy mắt, Nguyên đã ních tới khoanh thịt thứ ba. Ở bên cạnh, Kăply cũng đang mê mải vục đầu vào cái đĩa lớn đựng một thứ gì đó có vẻ như là xà lách trộn trứng cá. Êm ả ăn nhẩn nha như mèo, vừa nhai vừa nhìn cái lối ăn uống thiếu kiềm chế của Nguyên và Kăply bằng ánh mắt tán thưởng.

Đột nhiên K'Tub reo lên:

- Ba ơi ba, ở đâu ra cái pho tượng anh K'Brăk vậy hở ba?

- Pho tượng ở trong phòng phải không! - Ông K'Tul thản nhiên hỏi lại, mặt vẫn không ngược lên vì chiếc muỗng của ông vẫn đang lang thang trong chiếc tô đựng lồng bông một thứ nước sền sệt có màu cánh gián trước mặt.

- Dạ. Pho tượng đó hình như bị phù phép rồi hay sao ấy. Tụi con không sao cầm lên được.

Sau khi nuốt một muỗng canh to tổ chẳng, ông K'Tul mới từ từ đặt chiếc muỗng xuống và ngẩng lên nhìn K'Tub, từ tốn nói:

- Pho tượng đó của ba đấy.

- Ba nặn tượng anh K'Brăk chi vậy?

- Để lưu giữ hình ảnh của người đã chết! - Ông đưa tay quệt mép, chậm rãi giải thích. - Khi K'Brăk và K'Brêt bị hôn mê dưới lời nguyền của Buriăk, ba cứ tưởng cả hai sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa. Tụi con nên nhớ, xưa nay chưa một ai sống sót dưới lời nguyền Tan xác. May thay, ba chưa kịp nặn tới tượng của K'Brêt thì cả hai đã sống lại một cách kì diệu...

Kăply vừa tọng một bụng xà lách trộn, đã thấy no ứ, nên chẳng chú tâm mấy đến cuộc trò chuyện giữa hai cha con pháp sư K'Tul. Đối với nó, pho tượng thằng K'Brăk do ai nặn và nặn làm cái quái gì chẳng có gì quan trọng. Nó đã quen với những sự kiện kì dị chung quanh nên chẳng còn hiếu kì về những chuyện đó nữa.

Lúc này nó đang ngồi thở phì phò, tai lơ đãng, mắt chăm chú quan sát khung cảnh chỗ nó ngồi, xem thử có cách nào nó và Nguyên có thể trốn thoát khỏi nơi này để trở về làng Ke thân yêu của nó hay không.

Tòa nhà nó đang ở nằm trên một ngọn đồi nhỏ, cao tới ba tầng. Ngồi ở chỗ nó, có thể nhìn thấy những đường nằm ngang của mái nhà ẩn hiện trong cây xanh và biến mất trong lùm cây. Có một sự hài hòa giữa nhà và cảnh trí xung quanh, một sự chung sống êm đềm giữa râm, cột, mái, các bức tường đá hoa cương, các cầu thanh xoắn, các cửa kính với cây cối, các thảm cỏ, các tảng đá đủ hình thù, với các rặng núi từ gần tới xa mờ sau lưng và bầu trời xanh thẳm trên cao.

Thực sự thì Kăply thấy phong cảnh ở đây rất đẹp, rất nên thơ nhưng rõ ràng nó không biết chỗ nó đang ở thuộc về xứ nào. Mà nếu không biết mình đang ở đâu trên trái đất thì đừng nghĩ tới chuyện trốn thoát làm gì ắt công. Kăply nghĩ ngợi một hồi rồi quay qua K'Tub:

- K'Tub nè.

- Gì hở anh K'Brêt?

- Mình đang ở đâu vậy?

- Mình đang ở nhà mình chứ ở đâu.

- Nhưng nhà mình thuộc về xứ nào?

K'Tub nhìn Kăply với ánh mắt lạ lùng như thể Kăply vừa mọc ra thêm một cái đầu. Nhưng rồi sức nhớ ra chứng bệnh của Kăply, K'Tub cố đáp bằng cái giọng cố tỏ ra dịu dàng:

- À, xứ mình là xứ Lang Biang.

- Xứ Lang Biang! - Kăply ngơ ngác. - Xứ Lang Biang theo anh biết thì đâu có chút gì giống như vậy. Cao nguyên Lang Biang có thành phố Đà Lạt, có thác Cam Ly, có hồ Xuân Hương và chắc chắn không ai biết ếm bùa một pho tượng hay phù phép một cộng đồng chim bay lên...

- Đó là xứ Lang Biang ở thế giới khác! - K'Tub mỉm cười cắt ngang. - Anh nhầm lẫn lung tung rồi!

Trong khi Kăply nghe đầu mình kêu u u, tưởng như ai vừa đánh rớt một cái chong chóng trong đó thì giọng K'Tub chuyển sang vỗ về, nó thủ thỉ với Kăply những lời nó vừa hứa hẹn với Nguyên bằng vẻ khổ tâm hết sức:

- Nhưng anh đừng lo. Em và chị Êmê nhất định sẽ đến núi Lưng Chùng...

K'Tub chưa kịp bày tỏ hết thiện ý, đã nghe Êmê kêu lên:

- Ủa, cậu K'Tul đâu rồi?

Bọn trẻ ngoảnh lại, ngơ ngác nhìn quanh.

- Chắc ba em đi nghỉ rồi!

K'Tub nói, và nó nhấc mình lên khỏi ghế:

- Thôi, tụi mình cũng về phòng đi!

Bọn trẻ kéo nhau leo trở lên các bậc thang xoắn bằng đá, ì ạch thấy rõ so với lúc đi xuống vì bụng đứa nào cũng đang lên chắt thức ăn. Xuyên qua dãy hành lang mát lạnh vì hơi đá tỏa ra từ hai bức vách, bọn trẻ tới trước cửa phòng. K'Tub đang định xông vào thì Êmê đột ngột giơ tay lên, thì thào với vẻ nghiêm trọng:

- Khoan đã!

K'Tub ngạc nhiên hỏi, Êmê thì thào khiến nó cũng thì thào theo:

- Gì thế?

- Cậu K'Tul đang ở trong phòng.

K'Tub kiễng chân nhìn qua vai Êmê, cố nhìn xem ba nó đang làm gì ở trong. Dĩ nhiên lấp ló đằng sau lưng K'Tub là hai gương mặt tò mò quá xá cỡ của Nguyên và Kăply. Bọn trẻ thấy ông K'Tul đang đứng trước bàn, tay chìa thẳng ra phía trước.

- Ba em đang làm gì thế nhỉ! - K'Tub buột miệng, không rõ nó hỏi Êmê hay tự hỏi mình.

- Ba em đang cố nhắc pho tượng lên đấy! - Tiếng Êmê rừ rì đáp, giọng không giống vẻ bàng hoàng.

- Bay lên!

Tiếng ông K'Tul thét to bên trong xác nhận sự suy đoán của Êmê. Có vẻ ông không tài nào xê dịch được pho tượng nên mới quát lên giận dữ như thế.

Êmê quay bộ mặt xanh dờn sang bọn trẻ:

- Tụi mình quay xuống vườn đi!

Như cảm giác được sự bí mật khó hiểu đằng sau những gì vừa trông thấy, bọn trẻ nín thở rón rén quay trở lui. Lúc này thực tình chúng không có ao ước nào hơn là làm sao biến lối đi dưới chân thành chiếc cầu tuột trơn như mỡ để chúng có thể nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang trước khi pháp sư K'Tul kịp phát giác.

8. Chương 06

Chương 6: Suku biết tuốt

K'Tub nôn nóng mở lời trước tiên, khi cả bọn quay trở lại bàn ăn:

- Như vậy pho tượng đó không phải của ba em hả chị Êmê?

- Không phải! - Êmê khẽ máy môi nom mặt nó chừng như chưa hết hoang mang. - Rõ ràng pho tượng đã bị ếm bùa Bất di bất dịch và ba em đang tìm cách chống lại.

- Ồ! - K'Tub nhăn nhó xộc cả mười ngón tay vào mái tóc làm mớ lá cây xù lên như tổ quạ. - Nếu pho tượng đó của ba em, không đời nào ba em lại vật nhau với nó khổ sở như vậy.

- Trông ba em rất tức giận! - Kăply khoái trá phụ họa, chính nó cũng không hiểu sao mình lại hào hứng với chuyện này như vậy.

Trông K'Tub lúc này rất bối rối. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó phát hiện ba nó nói dối. Ba nó quả quyết đó là sản phẩm của ông nhưng những gì nó tình cờ trông thấy lúc nãy đã nói điều ngược lại.

- Sao các con chưa đi nghỉ đi?

Tiếng ông K'Tul vang lên làm bọn trẻ giật bắn. Kăply quay lại, thấy ông đang đứng dưới chân cầu thang, vẫn oai vệ với dáng người lêu nghêu và ánh mắt lấp lánh nhưng bộ tịch không giấu vẻ xốc xếch. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cho thấy cuộc giao đấu vừa rồi giữa ông và pho tượng diễn ra chắc là rất ác liệt. Không đợi ông nhắc đến lần thứ hai bọn trẻ nhanh chóng rời khỏi bàn ăn và ba chân bốn cẳng chạy

về phía cầu thang. Khi đến gần cửa phòng của K'Brăk và K'Brêt, Êmê và K'Tub như không nhìn được, vội vã xô nhau xông lên phía trước.

- Pho tượng anh K'Brăk vẫn còn nguyên kìa, chị Êmê!

Vừa đặt chân qua khỏi cửa, Nguyên và Kăply đã nghe tiếng K'Tub kêu lên thảng thốt. Êmê và K'Tub lúc này đứng quanh chiếc bàn nhỏ, trở mắt nhìn pho tượng bằng vẻ mặt phải nói là hết sức kì quái. Êmê sờ tay lên pho tượng, hạ thấp giọng một cách không cần thiết:

- Như vậy là cậu K'Tul không nhắc pho tượng lên được.

- Ai thế nhỉ! - K'Tub cầm năm ngón tay vào mái tóc, mày cau lại. - Đến ba em mà không giải ếm được thì đúng là kinh khủng.

Êmê cắn môi:

- Chẳng lẽ đây là kì tích của trù Bastu?

Lời phỏng đoán của Êmê tráng lên mặt K'Tub một màu vàng như nghệ. Nó phản đối bằng giọng cổ để dừng run:

- Chị đừng có hù em! Làm sao mà trù Bastu có thể vào tận đây mà mình không biết?

Êmê ném cho K'Tub một cái nhìn tăm tối:

- Nếu Buriăk vào tận đây để ám sát anh K'Brăk và anh K'Brêt được thì trù Bastu còn có khả năng làm hơn thế, K'Tub à.

Lập luận của Êmê khiến trái tim trong ngực K'Tub nảy thành thạch. Nó giương cặp mắt sợ hãi nháo nhác nhìn quanh:

- Chẳng lẽ bọn họ biết anh K'Brăk và anh K'Brêt thoát chết dưới lời nguyện Tan xác?

Êmê cụp mắt xuống, giọng thều thào như sắp đứt hơi:

- Chắc chắn là bọn họ đã biết rồi.

- Em không tin! - Đột ngột K'Tub la lên. - Không thể là trù Bastu! Nếu hấn vào đây, không đời nào hấn chỉ để lại pho tượng mà không làm tanh banh cả nơi này lên.

Êmê đặt tay lên vai K'Tub, cố xoa dịu cơn kích động của thằng nhóc:

- Chị chỉ đoán mò thế thôi! Có lẽ em nói đúng. Nếu quả thật trù Bastu xuất hiện, anh K'Brăk và anh K'Brêt đừng hồng sông sót với hấn. Và cậu K'Tul cũng không thể tỉnh bơ vậy được.

Kăply tất nhiên không biết trù Bastu là thứ quái quỷ gì. Hoàn toàn không hình dung một chút xú nào về nỗi nguy hiểm đang treo lơ lửng trên đầu, nó thắc mắc bằng giọng điệu rất chi là hăng hái:

- Nhưng như vậy thì ai đã đặt pho tượng trong phòng? Và làm vậy để làm gì? Còn con số 28 bí hiểm kia nữa? Là của ai mới được chứ?

- Phải rồi! - K'Tub đập tay lên đầu một cái "bốp". - Tại sao tự dưng em quên mất thằng Suku há?

K'Tub lật đật rút từ trong túi áo ra một cái ống bằng gỗ có màu sắc sặc sỡ.

- Gì thế, K'Tub! - Êmê ngạc nhiên nhìn cái ống trên tay K'Tub.

K'Tub cười hì hì:

- Cái ống siêu cảm ứng này là sản phẩm mới nhất của Suku đấy. Nó mới tặng em.

K'Tub tí mắt quảng cáo:

- Chỉ cần kê miệng vào đây gọi tên nó là nó đến ngay.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, K'Tub chõ miệng vào cái ống, kêu om sòm:

- Suku ơi Suku!

K'Tub kêu tới tiếng thứ ba thì “bụp” một cái, một bụng khói tỏa ra và từ trong ống, láu táu nhảy ra một con khỉ con.

Con khỉ vừa đặt chân xuống sàn nhà, đã nhảy nhót lung tung, mắt láo liên miệng kêu chí chóc không ngừng.

- Trời đất! - Êmê đưa hai tay lên bịt tai, người lão đảo như muốn ngã lặn ra.

Nguyên không nén nổi tiếng sốt:

- Ủa, Suku là một con khỉ hử?

Kăply cười hí hí:

- Bạn của em cũng đẹp trai quá đó chứ K'Tub.

Mặt thằng K'Tub lúc này trông giống như tờ giấy mới bị ai vò. Nó rên rĩ:

- Thằng Suku này nó làm sao thế hả?

- Xin lỗi! Xin lỗi nhé!

Một giọng nói rồi rít vọng vào từ hành lang khiến cả bọn ngoảnh phất ra. Từ ngoài cửa, một thằng nhóc hấp tấp chạy vào. Nó không nhìn ai, chỉ nhắm mắt nhắm mũi rượt theo con khỉ.

Con khỉ con rất nhanh nhẹn, lại tinh quái. Nó chạy loanh quanh trong phòng, nhảy lên giường, phóc lên bàn, thoát đã luôn giữa cẳng chân của mọi người khiến thằng nhóc đuổi tháo mồ hôi vẫn không làm sao bắt được.

- Đừng đuổi nữa, Suku!

Nghe tiếng K'Tub, Suku đứng lại. Nó quệt mồ hôi trên trán, cảm râm:

- Thật tức chết đi được!

Suku cúi kinh gơ tay lên, chìa vào con khỉ đang đánh đu trên mép tấm gương, miệng hét:

- Bắt đi bắt dịch!

“Véo” một cái, con khỉ đã bắn mình qua bức vách dọc hành lang, đeo toòng teng trên cánh cửa gỗ, miệng kêu khọt khẹt như chế giễu câu phù chú của Suku.

Nguyên và Kăply giương mắt quan sát nhất cử nhất động của thằng nhóc lạ mặt, xem nó làm cách nào tóm được con khỉ khôn ranh kia. Nhưng cả hai thấy Suku có vẻ như chẳng muốn cố sức nữa. Sau khi gơ tay lên, hô một câu thần chú thấy chẳng linh nghiệm, nó chán nản chẳng buồn nhúc nhích. Nó cũng chẳng thèm hạ tay xuống, cứ giữ nguyên tư thế đó trông rất kì cục.

- Ủa, mày làm sao thế, Suku! - K'Tub kinh ngạc hỏi, chân tiến lại phía bạn.

- Còn hỏi nữa! - Suku làu bàu. - Bộ mày không thấy tao đang bị câu thần chú bắt đi bắt dịch đánh trúng hả?

Câu nói của Suku khiến Nguyên và Kăply ngơ ngác nhìn nhau. Rõ ràng tụi nó nhìn thấy thằng Suku định ếm con khỉ, không hiểu sao cuối cùng nó lại lãnh đủ câu thần chú của mình.

Suku được K'Tub giải ếm, bộ mặt tươi tỉnh hẳn. Nó nhìn quanh, cười toét miệng:

- Chào chị Êmê. Chào anh K'Brăk, anh K'Brêt.

Bây giờ Nguyên và Kăply mới nhìn rõ Suku. Nó khoảng mười hai tuổi, trạc tuổi K'Tub, mái tóc nó xanh thẫm, mượt như râu. Suku có một khuôn mặt phải nói là cực kì sáng sủa, thông minh, đặc biệt đôi mắt nó lấp lánh như hai vì sao.

Nguyên và Kăply chưa từng thấy một đôi mắt nào sáng ngời hơn thế.

K'Tub nhìn Suku bằng ánh mắt không giấu vẻ nhạo báng:

- Cái ống siêu cảm ứng của mày cũng hay quá chứ hả, Suku?

Suku tỉnh queo. Nó liếc con khỉ con lúc này đang lò dò lại gần mọi người, nhe răng cười:

- Cũng tại ông tao đem con Chacha quỷ quái này về. Tao vừa nghe tiếng mày gọi, chưa kịp nhích chân, nó đã chui tọt vào cái ống cắm ửng rồi.

K'Tub lắc đầu:

- Mai một chắc tao không dám xài ba thứ đồ pháp thuật lôm côm của mày quá hà.

Êmê trùu mền nhìn Suku:

- Ông em vẫn chưa chịu cho em đến trường Đămri hở, Suku?

- Chưa! - Suku thở đánh phì một cái. - Ông suốt ngày bắt em ngồi trong thư viện đọc sách. Ông bảo khi nào em thôi cái trò ngựa ngáy tay chân, ông mới cho em đi học. Ông sợ em quậy tan nát cái trường Đămri.

Êmê tắc lưỡi:

- Thật ra ông em sợ em có trình độ cao, sẽ chế ra lắm thứ linh tinh không ai kiểm soát nổi.

- Nhưng em có chế ra thứ gì bậy bạ đâu! - Suku kêu lên đầy oan ức. - Chị cũng biết rồi đấy, thỉnh thoảng em mới trực trặc chút xíu thôi. Một con khỉ giả danh thằng Suku chui ra khỏi cái ống cũng không có gì là tai họa phải không?

K'Tub vỗ vai Suku, cười hì hì:

- Thôi, đừng ca cẩm nữa. Tự học như mày cũng có cái hay. Học các thầy cô ở trường, còn lâu tụi tao mới biết cách dùng thần chú để tự đánh trúng mình như mày biểu diễn vừa rồi.

Suku cố lái câu chuyện ra xa cái đề tài nhột nhột đó:

- Mày gọi tao có chuyện gì vậy, K'Tub?

Như người ngủ mê bị đánh thức, K'Tub thôi ngay cái vẻ cười cợt. Nó cầm tay Suku lôi xềnh xệch lại chỗ chiếc bàn:

- Mày thấy cái gì đây không! - K'Tub chỉ tay vào pho tượng.

Suku khom người xem xét, chồm mũi nó cơ hồ quét lên pho tượng.

Nghiêng ngó một hồi, nó thẳng người đứng dậy:

- Đây là pho tượng anh K'Brăk chứ có gì đặc biệt đâu. Pho tượng này được nặn phỏng theo bức tranh treo ngoài phòng khách mà.

K'Tub nắm hai tay vào nhau kêu đánh "bộp", miệng reo ầm:

- A, đúng rồi! Pho tượng này giống y chang bức chân dung tự họa của anh K'Brăk. Hèn gì tao thấy nó quen quen.

K'Tub quay sang Nguyên:

- Anh vẽ bức tranh đó bao lâu rồi há?

- Bức tranh hả! - Bị hỏi thành linh, Nguyên giật nảy người. - Bức tranh nào kia? Ờ, ờ...

Sự bối rối của Nguyên làm thằng Suku ngạc nhiên quá. Bất gặp ánh mắt dò hỏi của bạn, K'Tub cười như mếu:

- Ờ, tao quên nói với mày. Anh K'Brăk và anh K'Brêt bị trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriăk nên đầu óc quên bống hết mọi thứ rồi.

Suku la hoảng, cố bám chặt chân xuống sàn để khỏi nhảy tung lên:

- Trời đất! Buriăk tới đây hồi nào vậy?

- Cách đây ba ngày! - K'Tub nhún vai. - Chẳng ai thấy hấn hết. Khi ba tao chạy tới thì anh K'Brăk và anh K'Brêt đã hôn mê rồi.

- Thiệt kinh khủng! - Suku rụt cổ. - Sứ giả thứ năm của trùm Bastu rất ít khi ra ngoài. Nhưng hễ hấn xuất hành bao giờ cũng có người bỏ mạng.

Suku nhìn Nguyên và Kăply miệng không ngớt xuýt xoa:

- Xưa nay chưa có ai thoát chết dưới lời nguyền Tan xác của Buriăk. Hai anh còn sống là may mắn lắm.

K'Tub lia đôi mắt xuống chỗ pho tượng:

- Nhưng mà đã phát hiện được điều gì về pho tượng này chưa, Suku?

- Tao chẳng thấy gì lạ cả.

- Pho tượng được dán chặt xuống bàn, không ai nhấc lên được, Suku à! - Giọng Êmê vang lên.

Suku nhú cặp lông mày màu rêu:

- Nhưng đây là pho tượng của ai?

K'Tub lắc đầu:

- Không biết.

- Chứ không phải ba mày hả?

- Ba tao kêu là của ổng. Nhưng chính ổng cũng không làm cho pho tượng nhúc nhích nổi.

Suku không ngờ lại có chuyện như vậy. Nó thò tay cầm pho tượng, cố lay thử nhưng xem chừng không ăn thua.

Vật nhàu với pho tượng một lúc, Suku bắt đầu phát khùng. Nó bước lùi một bước, quạu quọ chìa tay ra phía trước.

- Ê, mày định làm gì thế, Suku! - K'Tub kêu lên hốt hoảng.

Suku mím môi:

- Tao định ra lệnh cho nó bay lên.

- Thôi, thôi, - K'Tub xua tay rối rít, - với phù phép của mày, làm sao biết chắc pho tượng bay lên hay mày sẽ bay lên! Rồi mày bay tuốt lên mây, tội tao đâu có cách nào kéo mày xuống được!

- Suku à, - Êmê dịu dàng cất tiếng, - cậu K'Tul còn không giải ếm được thì em chẳng có cách nào khác đâu. Hơn nữa, bọn chị cũng không cần em phải nhấc pho tượng lên.

Êmê dán mắt vào khuôn mặt khả ái của Suku:

- Em chỉ cần nói cho bọn chị biết lai lịch của pho tượng là được rồi. Nó là của ai, đặt ở đây với mục đích gì?

Giọng nói êm ái của Êmê như dòng suối mát chảy vào lòng Suku. Cơ giận phùng phùng của nó bị dập tắt một cách nhanh chóng.

Suku ngược đôi mắt sáng lên trần nhà, lăm lăm:

- Pho tượng của ai ư?

Trong khi Suku tìm câu giải đáp nằm đâu đó tuốt trên cao thì mọi người dồn mắt vào nó, thấp thỏm chờ đợi. Căn phòng đang ồn ào bỗng chốc lặng như tờ.

Kăply cùng đầu vào K'Tub tò mò hỏi:

- Thằng Suku có sẽ phăng ra không hở K'Tub?

- Anh yên tâm đi. Ông nó chôn nó trong thư viện bao nhiêu năm rồi. Nó đã nuốt hàng vạn quyển sách vào bụng. Tội em gọi nó là Suku biết tuốt mà.

Kăply ngoảnh lại tò mò quan sát Suku. Lúc nghĩ ngợi, bộ mặt non choẹt của nó trông đậm chiều như một ông cụ. Cả người nó bất động, mớ tóc mượt mà, màu xanh thẫm của nó bây giờ như biến thành rêu thật,

bám cứng vào da đầu. Và cái cách nó cắm mắt trên trần nhà phải nói là trông giống hệt thầy Râu Bạc. Ý nghĩ đó khiến Kăply thấy buồn cười quá.

Thằng Suku nghĩ mãi, nghĩ mãi vẫn chẳng chịu hé môi, gương mặt càng lúc càng cau lại làm K'Tub không khỏi sốt ruột:

- Mày chẳng nghĩ ra cái cóc gì hử Suku?

- Tao nghĩ ra rồi! - Suku đáp bằng giọng rì rầm như gió thổi.

K'Tub hừ mũi:

- Nghĩ ra rồi sao mặt mày rúm ró như miếng giẻ rách thế?

Suku ném cho K'Tub một cái nhìn lo lắng:

- Chính vì nghĩ ra rồi nên tao không tươi tỉnh nổi.

Êmê chồm tới trước:

- Ai thế, Suku? Chủ nhân của pho tượng là ai, em nói đi!

Suku vẻ như không muốn nói, nó thở hắt ra:

- Đây là pho tượng của Baltalon.

Êmê ré lên:

- Sứ giả thứ ba của trùm Bastu!

K'Tub ôm đầu:

- Trời ơi! Hết tên sứ giả này đến tên sứ giả khác mò đến đây! Chúng nhất định giết chết anh K'Brăk rồi.

Tuy biết mình không phải là K'Brăk nhưng Nguyên vẫn không tránh khỏi cảm giác thấy bụng mình quặn lại.

Suku lắc đầu:

- Baltalon không đến đây. Hắn nuôi một con chim cắt, đặt tên là Boumboum. Chính con Boumboum tha pho tượng bay đến đây và bí mật thả lên bàn.

K'Tub vò tung mái tóc:

- Nhưng Baltalon làm thế để làm gì? Nặng tượng anh K'Brăk rồi đem tới đặt lên bàn. Hắn không điên chứ hả?

- Đó là lẽ lối hành động xưa nay của Baltalon. Baltalon có thói quen không bao giờ ra tay bắt nạt. Có vẻ hắn rất tự tin vào tài nghệ của mình. Trước khi hạ sát ai, hắn nặng tượng người đó rồi sai con Boumboum đem tới cho người hắn muốn giết. Năm ngoái, pháp sư Niê Blô, đội trưởng đội tuần tiểu lâu đài Sêrôpôk, không hiểu xích mích thế nào với Baltalon, đã nhận được một pho tượng như thế. Biết trước nguy hiểm, Niê Blô ở lì trong lâu đài, có nguyên đội tuần tiểu bảo vệ chung quanh, thế mà vẫn không thoát khỏi tai họa. Năm kia, phù thủy K'Sarem cũng táng mạng sau khi nhận được pho tượng của chính mình. Người ta gọi những pho tượng của Baltalon là pho tượng báo tử.

Suku cố giải thích bằng giọng bình tĩnh nhưng ai nấy đều thấy môi nó run run theo từng câu nói.

Êmê và K'Tub thì khỏi bàn. Cả hai mặt mày xám xanh, mắt mũi đột nhiên tối sầm.

K'Tub tưởng mình không thở nổi. Nó sợ hãi nhìn quanh, giọng khò khè như đang lên cơn suyễn:

- Biết đâu Baltalon lúc này đang quanh quẩn đâu đây!

Suku cau mày, nó hỏi một câu không ăn nhập gì đến nỗi lo trong lòng thằng bạn nó:

- Pho tượng này xuất hiện bao lâu rồi?

- Tao không rõ. Có lẽ chừng hai, ba ngày nay.

- Vậy thì cũng chưa nguy cấp lắm! - Suku tặc tặc lưỡi. - Đúng một tháng sau ngày pho tượng báo tử xuất hiện, Baltalon mới ra tay. Luôn luôn là như thế!

K'Tub nghe ngực mình nhẹ được một chút. Nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm:

- Mà nói chắc đó chứ?

- Chắc. Tao đã đọc được điều đó trong cuốn “Mười sát thủ nổi tiếng nhất thời đại”. Từ rất lâu, khi chưa về đầu dưới trướng Bastu, Baltalon đã có lối hành động lạ lùng như thế. Vì vậy hắn còn có tên là Sát thủ ngày thứ ba mươi.

Từ khi biết K'Brăk lãnh án tử hình của Baltalon, Êmê đau đớn để cho đầu mình rớt “bộ” lên vai Nguyên, và từ cái tư thế rất giống tựa đầu vào một nắm mồ đó, nó cất tiếng rên rĩ:

- Như vậy là còn bao nhiêu ngày nữa Suku?

- Có lẽ còn 27, 28 ngày chi đó! - Suku nặng nề đáp. - Tốt nhất là chúng ta nên sục sạo quanh nhà. Bao giờ Baltalon cũng để lại những con số cho biết thời hạn còn lại.

Kăply nẩy giờ không hé môi, bỗng ré lên:

- Đúng rồi, K'Tub! Con số 28!

Êmê, K'Tub và Nguyên, cả ba cái miệng cùng ré lên theo:

- Đúng rồi!

Và những căng chân rầm rập đổ xô lại chỗ chiếc giường. K'Tub chạy tới trước tiên và cũng là người khựng lại trước tiên:

- Quên nữa! Hồi sáng ba tao đã xóa mất rồi.

Suku lững thững bước tới sau lưng mọi người:

- Dù con số 28 có bị xóa, ngày mai vẫn tiếp tục xuất hiện con số 27. Cứ thế, ngày một con số 26, ngày kia con số 25... Mãi cho tới ngày cuối cùng.

Kăply nhìn Suku:

- Cũng ở trên giường?

Suku lắc đầu:

- Ở trên giường hoặc ở đâu đó trong nhà. Các con số 30 và 29 chắc chắn cũng đã xuất hiện nhưng chúng ta không để ý nên không nhìn thấy đó thôi.

Kăply nhún vai:

- Tên Baltalon này thích vẽ vời thật đấy! Việc gì phải bày lắm trò linh tinh thế!

- Đó không phải là thứ chơi ngông đâu! - Suku giải thích bằng vẻ mặt rất chi là thiếu não. - Việc đánh số mỗi ngày của Baltalon nhắm mục đích uy hiếp tinh thần đối phương. Những con số đếm ngược chẳng khác nào tiếng đếm bước của tử thần, gây cảm giác cuộc sống dần ngắn đi, còn cái chết càng lúc càng gần lại. Có người không chịu đựng nổi căng thẳng đã hóa điên. Phù thủy K'Sarem thực ra chết là do tự sát. Sau khi nhận được pho tượng báo tử, K'Sarem chỉ giữ bình tĩnh được 26 ngày. Tới ngày thứ 27, thần kinh ổng bắt đầu rối loạn và ổng tự kết liễu tính mạng bằng lời nguyện Tự hủy...

Câu chuyện về cái chết của phù thủy K'Sarem tạo ra một sức ép vô hình lên bầu không khí trong phòng. Ngực ai nấy đều nặng như chì.

Êmê đưa đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Nguyên:

- Anh K'Brăk...

K'Tub đột nhiên như bị chó dại cắn. Nó điên cuồng túm áo Suku:

- Nhưng mày phải nghĩ ra cách cứu anh K'Brăk chứ? Chẳng lẽ mày đến đây chỉ để tán dương thành tích của Baltalon thôi sao?

- Tao á! - Suku nghệt mặt nhìn lại K'Tub. - Khả năng của tao thì mày cũng biết rồi đó...

K'Tub hét lên:

- Nhưng mày có thể năn nỉ ông mày. Đại phù thủy, Đại tiên ông Pi Năng Súp mà nhận lời che chở cho anh K'Brăk tao thì mười tên Baltalon cũng chẳng làm gì được.

- Phải rồi đó, Suku! - Êmê khấp khởi hùa theo. - Chỉ cần ông em gạt đầu, anh K'Brăk sẽ thoát chết...

- Không được đâu! Chắc chắn là không được! - Suku lắc đầu quây quây. - Chị Êmê và K'Tub cũng biết rồi mà. Cả trăm năm nay ông em đã không nhúng tay vào bất cứ sự tranh chấp nào. Và không ai có thể lay chuyển ông em được.

Êmê nhìn sững vào mặt Suku một hồi rồi buồn bã cụp mắt xuống. Giọng nó xui xẻo:

- Ô, ông em và Đại pháp sư Păng Sur đã được người đời tôn xưng là Nhị tiên, đâu có màng thế sự. Hay đó, Suku! Cứ nếu ông em và Đại pháp sư Păng Sur không ngồi tuốt trên cao như thế, chịu để mắt đến nỗi bất bình của thiên hạ một chút thì trước đây ba mẹ của anh K'Brăk đâu có chết mất xác dưới tay trùm Bastu!

Suku biết rõ Êmê đang oán trách ông mình. Nhưng nó không phản ứng, cũng chẳng buồn phân bua. Nó biết tính tình ông nó rất cổ quái, thích gì làm nấy, chẳng buồn để những lời chỉ trích vào tai. Ông nó và Đại pháp sư Păng Sur tuy không thuộc phe Ánh Sáng của pháp sư K'Rahlan và nữ phù thủy Ka Ming, tức ba mẹ của K'Brăk, nhưng nơi cư ngụ của họ khá gần tòa lâu đài của K'Rahlan, có thể coi là láng giềng gần gũi. Nhưng cái đêm vợ chồng K'Rahlan bị trùm Bastu cùng năm tên phù thủy hắc ám vây đánh, ông nó và Đại pháp sư Păng Sur chẳng buồn ra tay giải cứu. Cả hai thản nhiên ngủ kỹ, đúng với phương châm không-can-thiệp xưa nay.

- Êmê không nên trách ông của Suku. Mỗi người có một chí hướng mà!

Nhìn bộ mặt chảy dài của Suku, Nguyên thấy động lòng, liền lên tiếng. Nó là đối tượng bị sứ giả Baltalon nhắm đến nhưng so với Êmê và K'Tub, nó xem ra có vẻ tỉnh queo. Thiệt tình thì nó cũng hơi lo lắng một chút. Nhưng chỉ một chút xíu thôi. Vì suy cho cùng, nó không phải là K'Brăk. Nó không mang nặng trong lòng nỗi đau đớn và oán hận của kẻ có ba mẹ bị giết chết. Hơn nữa, nó hoàn toàn không hình dung được sự đối địch lâu đời giữa phe Ánh Sáng và trùm hắc ám Bastu, cũng như không có ý thức được một cách rõ rệt về cái chuyện tính mạng của mình chỉ còn tính đếm từng ngày.

Thái độ bình tĩnh của Nguyên có tác dụng rất tuyệt là lập tức kéo được Êmê và K'Tub ra ngoài rìa của nỗi hoang mang tăm tối.

Êmê hít vào một hơi:

- Thôi được, tội mình sẽ báo chuyện này cho cậu K'Tul. Chị nghĩ cậu K'Tul sẽ có cách đối phó.

K'Tub nhìn Suku qua khóe mắt:

- Theo mày, nếu ba tao và Baltalon đụng độ, phần thắng sẽ thuộc về ai?

- Tao không biết.

- Mày là Suku biết tuốt kia mà?

Suku nhún vai:

- Cách đây ba năm thì hai bên có lẽ tương đương. Còn bây giờ thì khó nói lắm. Mày cũng biết rồi đó, khả năng pháp thuật của các pháp sư, phù thủy, đặc biệt là các pháp sư, phù thủy dưới trướng trùm Bastu, tăng tiến từng ngày. Chỉ có điều...

Suku bỗng ngập ngừng, cặp mắt lảo liên như chuẩn bị phun ra một câu nói dối. Thái độ khả nghi của Suku không lọt khỏi mắt K'Tub. Nó chụp cứng vai thẳng nhóc, gằn giọng:

- Mày nói thật đi. Có điều gì?

Suku cắn môi, nó nhìn những gương mặt thối thỏm chung quanh, thở đánh phì một cái:

- Baltalon có một bí mật ít ai biết. Một pho tượng bảo tử đã được gửi đi, bất cứ giá nào hắn cũng phải hạ sát cho bằng được đối phương. Bởi nếu không thành công, hắn sẽ chết thê thảm dưới lời nguyền Không tha thứ của chính hắn.

Đôi môi Êmê vẽ thành hình chữ O:

- Có chuyện đó sao?

Suku trả lời bằng một cái gật đầu rầu rĩ.

Kăply vọt miệng:

- Và cho đến nay Baltalon vẫn còn sống chứng tỏ là...

- Hắn chưa bao giờ thất bại! - Suku khổ sở tiếp lời. - Nói chung là không ai biết được trình độ thực sự của Baltalon hiện nay. Hắn trau dồi từng ngày, không ngừng sưu tầm những câu thần chú quái dị.

K'Tub nổi khùng lần thứ hai:

- Tóm lại là mày muốn gì hở Suku? Mày nói tất cả những điều đó rốt cuộc là để làm cái quái gì chứ? Có phải mày muốn kết luận là anh K'Brăk tao chỉ còn sống có 28 ngày nữa phải không?

- Tao không nói thế.

K'Tub gầm lên:

- Rõ ràng mày định nói thế.

- Tao chả định gì cả! - Suku lắc đầu làm mớ râu xanh đơng đưa như có gió thổi. - Trong đầu tao lúc này đang nghĩ đến một người. Người này có thể giúp tụi mình tìm ra lối thoát.

- Ai?

- Ai thế em?

K'Tub và Êmê gần như đồng thời buột miệng.

- Chị Păng Ting.

Đôi vai K'Tub như sụp xuống khi nghe cái tên vị cứu tinh Suku vừa nhắc tới. Nó tuyệt vọng thở hắt ra:

- Păng Tinh thì cũng như mày thôi. Bà của nó đã học được phép bịt-tai-nhắm-mắt của ông mày lâu rồi mà.

Suku thần nhiên:

- Dĩ nhiên Păng Ting không thể làm Đại pháp sư Păng Sur động lòng. Nhưng Păng Ting có quan hệ rất tốt với bọn Bạch kỳ lân và bọn Hắc tinh tinh.

- Bọn Tam phù thủy á! - K'Tub há hốc miệng.

- Hay lắm, Suku! - Êmê reo lên. - Bọn này đều là siêu phù thủy, có khả năng chặn tay Baltalon được. Nhưng... nhưng...

Như đọc được nỗi băn khoăn trong mắt Êmê, Suku mỉm cười:

- Chuyện tiền bạc chị để em lo.

- Em làm gì có tiền.

- Chị yên tâm, em sẽ dụ tụi học trò trường Đămri mua các sản phẩm pháp thuật cao cấp của em. Trước đây, cả khối đứa nài nỉ mà em đâu có bán.

Suku nói một cách tự tin. Thậm chí nó vung tay như thể đang chào hàng trước một đám đông háo hức và nhẹ dạ. Sáu chữ “sản phẩm pháp thuật cao cấp” lọt vào tai K'Tub khiến tóc nó muốn dựng đứng cả lên. Nhưng đang lo cho an nguy của K'Brăk, nó mặc Suku tha hồ vung vít. Dẫu sao những đồ dùng phép thuật

do Suku chế tạo cũng chỉ làm nạn nhân của nó u đầu, bầm mặt, chảy trụi hết lông mày hay mọc thêm một cái tai là cùng, đâu có gì đáng kể so với những lời nguyên chết chóc của các sứ giả phe Bastu.

Nhiệt tình của Suku làm Êmê thấy áy náy quá sức. Nó chớp chớp mắt:

- Thực ra cậu K'Tul có thể lo tiền bạc được, Suku à. Nhưng bọn chị không muốn cậu biết chuyện bọn chị qua lại với đám Bạch kỳ lân hay Hắc tinh tinh. Nếu chuyện lâu đài K'Rahlan phải thuê bọn Tam phù thủy bảo vệ đồn đại ra ngoài. Thiên hạ sẽ cười cho thúi đầu.

- Em biết! Em biết mà! Các anh chị đừng lo, lát tối em sẽ quay lại cùng Păng Ting!

Suku liền thoáng làm một tràng, vừa nói nó vừa rảo bước ra cửa. Sau lưng, con khỉ Chacha kêu chí chóc, nhún nhảy chạy theo.

9. Chương 07

Chương 7: Phát hiện âm mưu

Trong bữa ăn chiều, một bầu không khí căng thẳng chạy quanh chiếc bàn dài trong vườn. Bọn trẻ hết lần này tới lần khác nhìn pháp sư K'Tul đến lăm lăm nhìn nhau, không đứa nào biết phải bắt đầu câu chuyện thế nào.

Ở đầu chiếc bàn ăn dài, pháp sư K'Tul vẫn cúi mũi vào tờ báo Lang Biang hằng ngày, ông không bỏ được thói quen đọc báo rề rà trước giờ ăn dù đôi lúc ông nhận thấy điều đó không được lịch sự cho lắm.

K'Tub đưa đôi mắt lo âu nhìn Nguyên và Kăply, ngày hôm nay vẻ mặt lúc nào cũng tươi hơn của nó như bị ai xóa mất. Trông nó lúc này như đang đeo chiếc mặt nạ của một lão già bị tảo bốn lâu ngày. Sau khi liếc qua chỗ Êmê, bắt gặp cái gật đầu của bà chị, K'Tub hướng mắt về phía đầu bàn, hắng giọng:

- Ba à.

Ông K'Tul buông tờ báo xuống.

- Ờ, ờ, ăn đi chứ! - Ông vừa nói vừa xoay lại ghế ngồi. - Các con chắc đói bụng dữ rồi há!

- Ba ơi, cái pho tượng anh K'Brăk ở trong phòng ấy mà! - K'Tub cố nói nhanh, để không phải tộp lại nửa chừng vì bất cứ lí do gì. - Cái pho tượng ấy không phải của ba. Tụi con đã điều tra được cái pho tượng ấy là của ai rồi.

- Của ai! - Ông K'Tul đánh mất ngay sự lơ đãng, nhúm mày nhìn con trai.

- Đó là pho tượng báo tử của Baltalon, sứ giả thứ ba của trùm Bastu. Tụi con cũng biết con số 28 trên giường là con số gì rồi.

- Sao cậu lại bảo với tụi con đó là pho tượng của cậu hử cậu! - Giọng Êmê vang lên đầy trách móc.

Ông K'Tul có vẻ bị bất ngờ trước chất vấn của bọn trẻ, bộ mặt ông nom như dài ra hơn bình thường. Ánh mắt của ông đứng yên giữa không trung một lúc lâu, đã tắt hẳn thứ ánh sáng lấp lánh nguy hiểm hàng ngày. Và cũng một lúc lâu như thế nữa, bộ ria con kiến của ông mới bắt đầu nhúc nhích:

- Ta phải giấu các con, chẳng qua... ta không muốn các con lo lắng và sợ hãi. Trong khi các con không phải là đối thủ của bất kì sứ giả nào dưới trướng Bastu.

Tia nhìn của ông chậm chạp hướng về chỗ Nguyên ngồi:

- K'Brăk vừa thoát chết dưới lời nguyên của Buriăk, năng lực pháp thuật gần như mất hết, nếu bây giờ biết sắp phải đối đầu với Baltalon, ta sợ thần kinh con không chịu đựng nổi.

Kăply bắt thần vọt miệng, chính nó cũng không hiểu tại sao nó lại hăng hái một cách ngu ngốc đến thế:

- Con sẽ ở bên cạnh anh K'Brăk. Tụi con sẽ cùng chiến đấu bên nhau.

Một nụ cười rất khó nhận thấy khẽ thấp thoáng trên môi ông K'Tul. Ông ném cho Kăply một cái liếc xéo:

- Con cũng thể thôi K'Brêt à. Ngay cả khi còn nguyên sức mạnh, con và K'Brăk hợp lực lại cũng không chống chọi nổi Buriăk, huống chi là bây giờ. Đó là chưa kể, theo như ta biết thì trình độ Baltalon còn cao hơn Buriăk một bậc.

- Nhưng ba đã nghĩ ra cách bảo vệ anh K'Brăk rồi chứ! - K'Tub nóng nảy buột miệng hỏi.

Thân hình cao lổng khổng của ông K'Tul chợt sụp xuống, y như ông ngồi phải chỗ đất lún. Ông nói mà không dám nhìn bọn trẻ, ánh mắt ông lang thang đâu đó giữa những cành nhánh trên đầu:

- Ta đã nghĩ ngợi rất nhiều mấy ngày nay nhưng thú thật là ta chưa nghĩ ra cách nào hoàn hảo.

Bọn trẻ nghe tiếng ông thở dài:

- Phải chi vợ chồng chủ nhân K'Rahlan còn sống.

Nghe nhắc đến vợ chồng pháp sư K'Rahlan, cả Êmê lẫn K'Tub không hện mà cùng đưa mắt ái ngại nhìn Nguyên, và cùng ngạc nhiên thấy thằng này tỉnh queo. Tụi nó làm sao ngờ được Nguyên đâu có biết cóc gì về ba mẹ thằng K'Brăk. Cái tên pháp sư K'Rahlan và nữ phù thủy Ka Ming đối với nó lạ hoắc lạ hươ, thậm chí còn xa lạ hơn cái tên Buriăk hay Baltalon là những cái tên nó đã nghe bọn nhãi Lang Biang lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu là lần.

- Nhưng con đừng lo, K'Brăk à! - Pháp sư K'Tul lại cất tiếng, lần này ông đổi giọng an ủi. - Ta sẽ bảo vệ con bằng mọi cách. Ta thề ta sẽ bảo vệ con bằng tất cả sức lực của ta.

Ông lướt mắt qua những gương mặt lo âu của bọn trẻ, giọng ra chiều ray rứt:

- Ta đúng là kẻ bất tài. Ta đã không bảo vệ được chủ nhân, lại để cho giọt máu duy nhất của người suýt nữa táng mạng dưới lời nguyền của Buriăk. Nhưng các con tin ta đi, lần này ta sẽ quyết sống mái với Baltalon. Hắn muốn hãm hại K'Brăk, trước tiên hắn phải bước qua xác ta đã.

Pháp sư K'Tul càng nói càng kích động, câu cuối cùng giọng ông như run lên. Cả Nguyên lẫn Kăply vô cùng kinh ngạc khi thấy trên mi ông long lanh một thứ gì đó trông rất giống nước mắt. Một con người khắc khổ, thâm trầm như pháp sư K'Tul mà đổ lệ là chuyện quá đổi khó tin, nhưng đến khi ông mệt nhọc kéo một góc chiếc khăn rằn trên vai khẽ chấm nước mắt thì tụi nó biết trái tim ông không hoàn toàn làm bằng đá hoa cương. Tự nhiên Nguyên thấy lòng nao nao quá đổi. Tất nhiên là nó không hiểu điều gì đã xảy ra ở xứ Lang Biang. Từ khi bị K'Brăk và K'Brêt lừa đưa về đây, đầu óc Nguyên chỉ xoay quanh mỗi một mục tiêu duy nhất: chờ cơ hội để tìm cách thoát thân. Nó kín đáo quan sát từng góc ngách, từng xó xỉnh chung quanh để nghiên cứu cách bố trí, âm thầm tìm hiểu số người đang có mặt trong tòa lâu đài K'Rahlan, và đặc biệt nó quyết dò xem những chiếc ghế có hình ngựa vằn đang được cất giữ ở đâu.

Trái với bản tính bông bột, hồn nhiên của Kăply, Nguyên thấy cái việc cố chứng minh tụi nó không phải là K'Brăk và K'Brêt chẳng có lợi lộc gì trong hoàn cảnh hiện nay. Cứ để mọi người tin hai đứa là K'Brăk và K'Brêt, tụi nó sẽ dễ bề hành động hơn. Và cái chuyện mọi người cứ đinh ninh hai đứa nó đã bị lời nguyền của Buriăk làm cho lú lẫn rồi cuộc lại hóa hay. Nó và Kăply có thể ung dung đóng vai K'Brăk và K'Brêt, giả dụ có sơ suất điều gì cũng chẳng ai nghi ngờ.

Nhưng Nguyên lại không thể gạt bỏ tất cả những gì mắt thấy tai nghe ra khỏi đầu óc. Những câu chuyện giết chóc của phe Bastu từng phút một tự động xâu chuỗi lại trong tâm trí nó, nhất là trong khi ở trong vai tiểu chủ nhân của tòa lâu đài, nó mặc nhiên trở thành nhân vật chính trong toàn bộ câu chuyện này. Một cách tự nhiên, Nguyên dần dần cảm thấy số phận nó gắn liền với tòa lâu đài K'Rahlan, với những con người kì quặc nhưng rất quan tâm, lo lắng cho nó, sẵn sàng sống chết vì nó, những con người xét cho cùng thiệt là rất đáng yêu.

So với Nguyên, Kăply là một thằng nhóc còn dễ hòa nhập hơn nữa. Cho đến lúc này, Kăply có vẻ như quên bẵng rằng mình là nạn nhân của hai thằng nhãi K'Brăk và K'Brêt, quên bẵng rằng nó đang ở một cái xứ rất xa làng Ke của nó. Gặp đám nhóc nhí nhố cùng lứa như K'Tub và Suku, phải nói là Kăply cực kỳ hào hứng. Đến mức đôi khi nó tưởng nó chính là thằng K'Brêt, là công dân Lang Biang từ đời nào đời nào rồi. Nó phấp phỏng ái ngại cho số phận của thằng K'Brăk, quên bẵng rằng thằng K'Brăk đó chính là thằng Nguyên bạn nó, nơm nớp hồi hộp trước mỗi đe dọa đến từ phe Bastu và phấp phỏng chia sẻ nỗi lo của đám

bạn đã trở nên thân thiết với nó từ lúc nào không hay. Vì vậy là mới có cái chuyện ngược đời là trong khi Nguyên dè dặt bao nhiêu thì Kăply hăng hái phát biểu lung tung bấy nhiêu.

Lúc này cũng vậy, một con người ghê gớm như pháp sư K'Tul đột nhiên nhão nhẽ nhão nhệt như mụ đàn bà mất của làm Kăply thấy mũi lòng quá.

- Cậu đừng quá nghĩ ngợi, cậu K'Tul à! - Nó nhướn mắt và nói bằng cái giọng như nó mới là pháp sư K'Tul còn cái người đang ngồi bần thần đằng kia là thằng cháu non nớt và yếu đuối của nó. - Con nghĩ cậu đã cố hết sức của mình rồi.

Kăply chẳng biết cái quái gì về các sự cố trong quá khứ nhưng với hoàn cảnh trước mắt, nó cảm thấy phải nói như thế. Câu nói của Kăply gây chấn động ngay lập tức: Cả Êmê lẫn K'Tub, kể cả con Choleng và thằng Đam Pao đang lúi húi bày thức ăn ra bàn, đều ngoảnh phắt về phía nó, mắt đứa nào đứa nấy trợn ngược.

- Bộ anh nói có gì không đúng sao! - Thái độ của bọn trẻ làm Kăply đâm chột dạ. Nó bối rối ngó K'Tub. - Anh nghĩ cậu K'Tul không nên day dứt...

Hai hàng lông mày K'Tub vẫn dửng dưng:

- Nhưng vấn đề là tại sao anh nổi hứng kêu ba em bằng "cậu"?

K'Tub phun ra thắc mắc, và liền sau câu hỏi nó đập tay lên trán:

- Ồ mà đương nhiên là anh không nhớ gì rồi.

Kăply hạ giọng:

- Thế trước đây anh gọi ba em bằng gì?

- Bằng bố. Anh và anh K'Brăk đều gọi ba em là bố K'Tul.

- Gọi là bố K'Tul! - Kăply hỏi lại, mặt nghếch ra.

- Ồ. Có lẽ tại ba em không chỉ là quản gia, là người thân cận nhất của pháp sư K'Rahlan mà còn là thầy dạy anh và anh K'Brăk từ hồi nhỏ.

- K'Brăk và K'Brêt gọi ba là gì cũng được, K'Tub à! - Pháp sư K'Tul nặng nhọc cất tiếng, vẻ như cố lắm ông mới đẩy được âm thanh ra ngoài cổ họng. - Chuyện đó không quan trọng. Cái đáng lo nhất bây giờ là làm sao giữ được an toàn cho K'Brăk.

Êmê bỗng nhiên đề nghị:

- Sao chúng ta không cầu cứu đại phù thủy Mackeno hỏi cậu? Dù sao cũng đỡ máu mủ ruột rà, lại ở ngay sau nhà.

- Không ăn thua gì đâu Êmê! - Ông K'Tul thở dài. - Tại con không biết đó thôi. So với đại tiên ông Pi Năng Súp và nữ phù thủy thượng đẳng Păng Sur, Mackeno tính nét quái dị hơn nhiều. Ngài là cậu của chủ nhân K'Rahlan, nhưng vào cái đêm vợ chồng K'Rahlan bị hại sát bên vách, ngài có chịu động tay động chân gì đâu. Nói ra thật buồn cười, mặc dù ngài trú ngụ trên cùng một quả đồi, ta và dì Êmô cũng chưa từng hân hạnh được gặp mặt ngài bao giờ. Từ dạo dọn về đây, ngài không cho ai yết kiến, kể cả vợ chồng K'Rahlan và Ka Ming.

K'Tub khịt khịt mũi:

- Thế ba chưa từng trò chuyện với ông hỏi ba?

Ông K'Tul lim dim mắt, cố nhớ lại:

- Cách đây đã lâu lắm rồi, ba và vợ chồng chủ nhân có đến xin ý kiến của ngài về một chuyện gì đó ba cũng quên mất rồi. Ngài không chịu ra tiếp, chúng ta cũng không xông vào được vì căn nhà của ngài đã được êm bùa bất khả xâm phạm. Ngài ngồi trong nhà, chỉ vọng ra câu nói gọn lỏn "Về đi!" Thế là chúng ta lủi thủi quay gót.

- Sống không tình nghĩa gì ráo thì Đại phù thủy mà làm gì! - Mọi người đều nghe rõ tiếng K'Tub gầm bầm tức tối.

- Con không được bất kính với đại pháp sư Mackeno! - Ông K'Tul trừng mắt nhìn K'Tub. - Có những điều con không biết. Và chắc cũng ít ai biết. Trong lịch sử xứ Lang Biang chúng ta, có ba nhân vật tính tình thanh cao, pháp thuật siêu đẳng, vượt ra ngoài tầm hiểu biết của mọi người. Cách đây ba trăm năm họ đã được xưng tụng là Tam tiên. Đó là các Đại phù thủy Mackeno, Pi Năng Súp và Păng Sur. Đại phù thủy Mackeno chính là người đứng đầu trong Tam tiên. Ở xứ Lang Biang, ngài là người duy nhất từ cổ chí kim đem về được một quả táo vàng ở núi Lưng Chùng. Họ là những bậc thần tiên, chán ngán cảnh tranh chấp triền miên giữa các phe phái, nên quyết định gác ngoài tai mọi chuyện thị phi. Đại tiên ông Mackeno là người ít xuất hiện nhất trong ba vị nên người đời chỉ biết có Nhị tiên.

K'Tub vẫn chưa hết ầm ứ:

- Tam tiên pháp thuật siêu đẳng thì đúng rồi, nhưng tính tình thanh cao thì chưa chắc. Cháu ruột của mình bị hãm hại mà mình không thêm...

- K'Tub! - Ông K'Tul nạt lớn. - Con đã không biết gì thì đừng nói lung tung. Con tưởng những lời xúc xiểm của con ở đây, Đại tiên ông Mackeno không nghe thấy chắc?

Ông K'Tul có vẻ bắt đầu nổi khùng về thằng con bướng bỉnh, nhưng xem ra K'Tub còn điên tiết hơn. Nó đứng phắt lên, miệng ngoác tới mang tai, tính buông thêm một lời bá láp nào đó nhưng Kăply đã kịp nủ tay nó:

- Thôi đi, K'Tub! Dù sao chúng ta cũng còn hy vọng nơi bọn Tam phù thủy mà.

Những tiếng cuối, Kăply hạ giọng gần như thì thầm. Êmê đã dặn cả bọn rồi, rằng chớ để cho pháp sư K'Tul biết chuyện tụi nó nhờ Păng Ting thuê bọn Tam phù thủy bảo vệ K'Brăk.

Lời nhắc nhở kịp thời của Kăply nhanh chóng giúp K'Tub gỡ bỏ bộ mặt khùng khùng không hợp với nó chút nào. Nó rơi phịch người trở lại xuống ghế, cầm lên chiếc nĩa và chích một phát thật lực vào cái món nâu nâu có tên là sinh vật nguyên thủy trước mặt.

Nhìn cái cảnh K'Tub tọng một khoanh thịt tổ chẳng vào họng nhai ngốn ngấu, thiệt tình là Kăply không rõ thằng bạn nó tưởng tượng đó là món "thịt băm Bastu" hay đơn giản chỉ vì sau cơn tức giận, con người ta thường cảm thấy dạ dày đột nhiên trống vắng mệnh mông.

Bây giờ thì chỉ còn Nguyên và Kăply nằm trần trọc trên hai chiếc giường kê sát nhau. Buổi tối, Êmê và K'Tub phải trở về phòng riêng của mỗi đứa, sau khi cùng Nguyên và Kăply dài cổ ngồi chờ thằng Suku trong tức tối và vô vọng. Từ hôm lạc bước đến xứ Lang Biang, nếu không tính cái lần Nguyên tưởng Kăply là thằng K'Brét, còn Kăply tưởng Nguyên là thằng K'Brăk, thì đây là lần đầu tiên hai đứa ở một mình bên nhau.

Nguyên nằm ngửa mặt nhìn trừng trừng lên trần nhà một hồi rồi đột ngột cất tiếng hỏi:

- Mà có nhìn thấy điểm mấu chốt trong toàn bộ câu chuyện kỳ lạ này không, Kăply?

- Hồng thấy.

Kăply lười biếng đáp và xoay mặt về phía bạn chờ thằng này giải đáp. Cho đến khi rời khỏi làng Ke xa lác xa lơ rồi, Kăply vẫn không bỏ được thói quen xem thằng Nguyên là thủ lĩnh, và nó rất nhiệt tình, thậm chí rất khoái trá được suy nghĩ bằng cái đầu của đại ca nó.

- Cái đầu của mày đúng là không thể dùng vào việc suy nghĩ được! - Nguyên nhếch môi, chưa chịu giải đáp ngay.

- Khỏi cần mày ca ngợi. Tao tự đánh giá cái đầu của tao được mà! - Kăply nhún nhó. - Vì vậy tao mới vênh tai này giờ chờ mày nói đây nè.

- Cho đến ngày hôm nay thì tao mới rõ mọi chuyện, Kăply à! - Nguyên chậm rãi nói, lần này nó lấy giọng nghiêm trang và xoay hẳn thân người về phía Kăply để hai đứa đối diện nhau. - Mày cũng biết rồi đó, chẳng

ai ở tòa lâu đài này biết lai lịch thật sự của tao và mày, trừ K'Brăk và K'Brêt. Chính hai thằng phù thủy lỗi con này đã sắp đặt trò đánh tráo, mày thấy có đúng không?

- Điều đó không cần mày nói thì cái đầu dốt đặc của tao cũng đã hiểu ra từ lâu rồi! - Kăply đáp trả bằng giọng châm biếm.

Phớt lờ vẻ khiêu khích của bạn, Nguyên thân nhiên nói tiếp:

- Nhưng mày có biết tại sao hai thằng lỗi đó bày ra trò quái đản này không?

- Tại sao hở? Ồ, ờ... chuyện này thì tao không biết.

- Dễ hiểu lắm, Kăply! - Nguyên nói, giọng đột nhiên hậm hực. - Hai thằng đó muốn bọn mình thế mạng cho tụi nó.

Kăply mở to mắt:

- Ý của mày là...

- Đây là ý của thằng K'Brăk và thằng K'Brêt chứ không phải ý của tao! - Nguyên gắt gỏng. - Tụi nó muốn tránh chạm trán với Baltalon nên tìm cách lừa hai đứa mình về đây.

Kăply chớp chớp mắt:

- Ồ, có lẽ thế.

- Chắc chắn chứ không phải là có lẽ! - Nguyên nhăn mặt, càng lúc trông nó càng giống quả táo khô. - Tao đã nhầm tính rồi. Hai thằng nhãi đó chạy đến làng Ke đúng vào ngày pho tượng báo tử xuất hiện ở tòa lâu đài K'Rahlan.

- Cũng tại mày cả thôi! - Kăply thở dài. - Mày cứ khoái cái trò mò lên đồi Phù Thủy. Nếu không đi lơn tơn trên đó, bọn mình đâu có gặp mặt hai thằng nhãi kia.

- Cho đến lúc này tao vẫn thấy cái đầu của mày vẫn chẳng khá hơn cục gạch chút xíu nào, Kăply à! - Nguyên lúc lắc đầu, vẻ chán chường như bị buộc phải trò chuyện với một cục gạch thật sự. - Một khi thằng K'Brăk và thằng K'Brêt đã mò đến tận làng Ke rồi thì bọn mình có lên đồi Phù Thủy hay không, tụi nó vẫn tìm ra cơ hội tóm gáy bọn mình, mày hiểu không?

- Ồ, ờ, có lẽ thế.

Lần này Nguyên không buồn cự nự cái kiểu trả lời chán ngắt của thằng bạn mình nữa. Nó lật người nằm ngửa lại, tiếp tục thao láo mắt nhìn lên trần nhà và buông một câu nào ruột:

- Chẳng lẽ tao chỉ còn sống có 28 ngày nữa thôi sao, Kăply?

Cứ như thể câu hỏi của Nguyên đốt cháy tấm lòng chim dưới lưng Kăply. Kăply nhảy bắn người lên như đang nằm trên một cái bếp lò.

- Chắc, tao quên mất chuyện đó! Phải tính sao chứ! - Kăply ngồi xổm ngay trên giường, lơ lơ mắt nhìn bạn, hốt hải kêu lên.

- Chẳng tính gì được, trừ phi tìm ra chỗ cất giấu hai chiếc ghế ngựa vằn đã đưa mình về đây. Theo tao, hai chiếc ghế đó chính là phương tiện đi lại giữa xứ Lang Biang và làng Ke! - Nguyên đáp, vẫn không buồn nhúc nhích, thậm chí không rời mắt khỏi trần nhà trên cao. Trông nó có vẻ như nói cho vui chứ chẳng hy vọng gì.

- Tao nghĩ trong những ngày còn lại sớm muộn gì bọn mình cũng sẽ tìm ra hai chiếc ghế đó.

Nguyên nhếch mép:

- Nhỡ không tìm thấy thì sao?

- Không tìm thấy hở? Ồ, nếu không tìm thấy thì sao há? Nếu không tìm thấy...

Kăply vò tung mái tóc, bối rối lặp đi lặp lại, cảm thấy mình đang ngu dần từng phút một.

Nguyên xoay người, thò chân đá vào hông bạn:

- Nói thế chứ mày đừng lo lắng quá. Tao tin thế nào con bé Păng Ting cũng sẽ thuê được bọn Tam phù thủy bảo vệ tao.

Nguyên đột ngột nghiêng rằng:

- Hiện nay tao chỉ ám ức một điều...

Cặp mắt Kăply đóng đinh vào bộ mặt hằm hằm của bạn. Nó không thốt tiếng nào nhưng ánh mắt đó cho thấy nó đang nóng lòng chờ nghe đến chết đi được.

- Mày biết tao đang ám ức chuyện gì không! - Nguyên hỏi cho có hỏi, vì không đợi Kăply đáp, nó tiếp ngay.
- Cứ nghĩ đến cảnh thằng K'Brăk và thằng K'Brêt lúc này đang ngồi khểnh trên đồi Phù Thủy rung đùi khoái trá chờ bọn mình bị Baltalon làm cho tiêu tùng là tao cứ thấy sôi gan.

Sau khi cay cú tuôn một tràng, Nguyên im lặng nhìn Kăply, chờ thằng này a dua theo như mọi khi. Nhưng thằng Kăply hôm nay có vẻ chẳng khoái trò chửi rửa. Nguyên ngạc nhiên khi thấy bạn nó lộ vẻ ngần ngại:

- Thực ra... thực ra...

- Thực ra cái cóc khô gì! - Sự ấp úng của Kăply làm Nguyên bực mình. - Chẳng lẽ mày thấy tội lỗi của thằng K'Brăk và thằng K'Brêt không đáng treo cổ hay sao?

- Tao chẳng bênh vực gì tội nó! Chỉ vì... chỉ vì tao thấy hoàn cảnh tội nó cũng đáng thương. Ba mẹ thằng K'Brăk bị phe Bastu giết chết...

Kăply gãi đầu sồn sột, vừa phân trần nó vừa lăm lét nhìn bạn, nơm nớp chờ thằng này nổi cơn tam bành. Nhưng Nguyên chẳng giống chút gì với quả mìn bị châm ngòi. Những điều Kăply vừa nói khiến lòng nó bất giác chùng xuống.

- Ồ, thằng K'Brăk bây giờ đã là thằng nhãi mồ côi! - Nguyên chép miệng. - Thằng K'Brêt chắc cũng vậy, tao chẳng thấy ba mẹ nó đâu.

Kăply như nở từng khúc ruột. Nó toét miệng hào hứng:

- Suy ra chuyện tội nó lừa bọn mình dù sao cũng có thể châm chước được!

- Suy ra cái đầu mày! - Đã dụ xuống, Nguyên bỗng gầm lên. - Mày đừng có chọc cho tao phát khùng nghe Kăply!

Nguyên khò khè trong cơn giận dữ:

- Tội nó sợ chết thì tội nó cứ kiếm đường chuồn, việc gì phải lôi bọn mình vào.

- Nếu không có bọn mình thế vai thì tội nó làm sao thoát khỏi sự truy lùng của đám sứ giả dưới trướng Bastu! - Kăply cãi. - Đây gọi là đánh lừa mà lại.

Lần này Nguyên không buồn phản ứng. Mãi một lúc sau, nó mới tặc tặc lưỡi, giọng ỉu xìu:

- Ồ, mày nói nghe cũng có lí.

Kăply nhìn bạn với vẻ dò xét rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Thằng K'Brăk và thằng K'Brêt làm thế là do bất đắc dĩ.

- Ồ! - Nguyên hờ hững.

- Đánh lừa bọn mình chắc tội nó cũng chẳng sung sướng gì!

- Ồ.

Kăply liếm môi:

- Tao nghĩ giờ này có lẽ hai đứa nó đang lo cho bọn mình ghê lắm.

Thấy Nguyên ừ ào một cách dễ dãi, Kăply hăm hở lần tới. Nhưng lần tới đây thì Nguyên không ậm ừ nhất một nữa. Nó thỉnh linh quắc mắt:

- Sao mày biết?

- Tao hờ! - Kăply giật thót. - Tao... tao đâu có biết. Tao chỉ... đoán thế thôi.

Nguyên nhìn vẻ lúng túng của bạn, hừ mũi một cái và uể oải xoay người nằm ngửa lại. Lần này, ánh mắt nó không buồn đi lang thang trên trần nhà nữa. Nó khép mắt lại, một dấu hiệu cho thấy nếu không phải buồn ngủ thì rõ ràng nó cũng chán trò chuyện với thằng bạn nó lắm lắm rồi.

Kăply ngược lại, chẳng thấy buồn ngủ chút xíu nào. Trong đầu nó đang bay lượn bao nhiêu là ý nghĩ. Nó nghĩ về thằng K'Brăk và thằng K'Brêt. Nó không biết hai thằng nhãi đó hiện đang làm gì, cầu mong cho tụi nó cứ ru rú trên đồi Phù Thủy, đừng đi lung tung và gây rắc rối lộn xộn cho làng Ke. Nó cũng thấp thỏm không biết sự mất tích của nó và thằng Nguyên đã làm gia đình tụi nó hoảng loạn đến mức nào, và có làm đảo lộn mọi sinh hoạt của người làng Ke hay không.

Sau một hồi lang thang ở làng Ke, những ý nghĩ trong đầu Kăply lần lần quay lại xứ Lang Biang. Nó không khỏi lo lắng khi cảm thấy thế lực hùng mạnh của phe Hắc Ám đang đè nặng lên cuộc sống của xứ sở xa lạ này. Qua những gì thu lượm được mấy ngày nay, dù không thông thái lắm nó cũng nhận ra trùm Bastu và đám tay chân là bọn chuyên đi gieo rắc tội ác và có vẻ như bằng cách đó mưu toan thống trị cả xứ Lang Biang. Rõ ràng một bầu không khí chết chóc đang bao trùm lên tòa lâu đài K'Rahlan, nơi nó và Nguyên đang cư ngụ, và điều khiến nó bất an nhất là nạn nhân sắp tới của trùm Bastu chính là thằng bạn thân yêu của nó dưới lớp tiểu chủ nhân của tòa lâu đài.

Kăply thiết tình không biết nếu rốt cuộc không tìm thấy hai chiếc ghế ngựa vằn để tềch về làng Ke, nó và Nguyên có sẽ thoát khỏi bản án tử của Baltalon hay không? Ý nghĩ đó làm Kăply bồn chồn quá đỗi, nhất là cho đến giờ này thằng Suku vẫn biệt tăm, con nhỏ Păng Ting thì không thấy đâu, còn bọn Tam phù thủy không biết chừng nào mới xuất hiện.

Nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, Kăply chợt ao ước phải chi nó có pháp thuật cao cường cỡ Đại tiên ông Mackeno. Giá được như thế, nó sẽ không để cho phe Bastu làm loạn cả lên như hiện nay. Nhưng khổ nỗi cho đến lúc này trình độ của nó chỉ mới khiến cộng lông chim cựa quậy được có chút xíu. Trình độ như thế thì bệ rạc quá, chỉ đáng gãi ngứa cho đám sứ giả dưới trướng Bastu. Kăply buồn rầu nghĩ, và bất giác nó mong đến cháy ruột ngày vào thụ giáo ở trường đào tạo tài năng Đămri, nhất định nó sẽ cố gắng để trở thành một đại phù thủy tầm cỡ. Nó và Nguyên sẽ cùng bố K'Tul, K'Tub, Êmê, Suku, Păng Ting liên kết với nhau thành một khối vững chắc ngăn chặn mọi âm mưu của phe Bastu.

Kăply bắt đầu nghĩ lung. Và khi nó thấy nó vung tay một cái đã xuất hiện một luồng ánh sáng chói lòa phóng thẳng tới ngọn đồi trước mặt nơi hiệp sĩ gươm ngắn đang cỡi con quái mã với con rồng dữ tợn đang bay lông lộn trên đầu, và trong nháy mắt tất cả những đối thủ bước ra từ các bức tranh quái đản của thằng K'Brăk bị luồng ánh sáng đốt ra tro thì rõ ràng Kăply không biết rằng nó đã ngủ.

10. Chương 08 Phần 1

Chương 8: Tam phù thủy

Phòng tắm của Nguyên và Kăply nằm ở đằng sau bức vách dính tấm gương đồng. Nước phun ra từ chiếc vòi có hình mõm ngựa gắn trên cao. Thoạt đầu Nguyên và Kăply không dám tắm lại gần, chúng thấy vòi nước phun ra từ cái mõm ngựa ngó thiệt kinh dị và chúng cảm thấy rờn rợn. Nhưng sự ngứa ngáy của mấy ngày liền không tắm rửa cuối cùng đã giúp chúng liều mạng đứng dưới vòi nước và chúng chẳng thấy chuyện gì khủng khiếp trút lên đầu ngoài cái chuyện thoải mái, mát mẻ quá sức.

Nếu có thể kể là chuyện khủng khiếp thì chuyện đó chỉ xảy ra lúc Kăply mở tủ quần áo. Con số 27 sáng lấp lánh trên vách tủ khiến nó hoảng vía giật lùi ra sau và giẫm lên chân Nguyên một cú như trời giáng khiến

thằng này la chối lói:

- Ui da! Gãy chân tao rồi!

Kăply quay lại, mặt tái mét:

- Con số... con số...

Nguyên nhăn nhó nhìn vô tủ, lầu bầu:

- Mặc xác nó. Làm gì mà mày són ra quần thế.

Kăply lúng túng phân trần:

- Làm sao mà tao...

Nguyên không để bạn nói hết câu. Nó hừ mũi, xô Kăply sang một bên để thò đầu vô cái tủ rút quần áo trên mắc:

- Con số 27 đâu biết cần. Hơn nữa, nó sẽ xuất hiện là điều tụi mình đã liệu trước kia rồi mà.

Nhìn Nguyên tỉnh queo xỏ chân vô ống quần, Kăply thấy mình thiệt là đáng cười nhạo hết sức. Nó lặng lẽ lấy quần áo trông vô người, cố tạo ra thật nhiều tiếng sột soạt để chứng tỏ ta đây chỉ giỡn chơi thôi chứ thiệt ra đâu có ngán.

Khi Nguyên và Kăply sạch sẽ, tinh tươm bước ra khỏi phòng tắm đã thấy Êmê và K'Tub ngồi đợi sẵn trên giường.

Vừa thấy tụi nó lộ mặt ra, K'Tub đã bật ngay dậy, mặt tươi hơn hớn:

- Anh K'Brăk, anh K'Brêt! Lẹ lên!

- Gì thế K'Tub! - Kăply gương mặt nhìn thẳng nhóc.

Êmê vừa nói vừa đứng dậy theo:

- Hai anh đi theo tụi em ngay bây giờ!

Nguyên ngạc nhiên:

- Đi đâu?

- Ra đằng sau đồi! - Êmê long lanh mắt. - Suku và Păng Ting đang đợi tụi mình ở đó.

K'Tub giải thích bằng một giọng rất chi là phấn khích:

- Chị Păng Ting đã đồng ý liên lạc với bọn Tam phù thủy rồi.

Bọn trẻ nối đuôi đi xuyên qua dãy hành lang lạnh ngắt, lần xuống cầu thang xoắn và háo hức tuôn ra ngoài bằng cổng sau khu vườn.

Thấy thằng Đam Pao đứng trong bếp trở mắt nhìn theo, K'Tub đưa ngón tay lên miệng suýt khê:

- Ba tao có hỏi thì mày nhớ nói không nhìn thấy tụi tao nha Đam Pao.

- Không được! - Đam Pao đáp bằng giọng lo lắng.

- Cái gì không được! - Phản ứng của thằng Đam Pao làm K'Tub sa sầm mặt. - Hồng lẽ mày định tố cáo tụi tao?

Đam Pao rút rè chỉ tay ra sau vườn:

- Các anh chị không nên đi về phía đó.

K'Tub ngẩn người, chưa hiểu ý thằng Đam Pao nói thế là có ý gì thì Êmê đã quay lại mỉm cười:

- Em yên tâm đi, Đam Pao. Bọn chị không định xông vô nhà của Đại pháp sư Mackeno đâu.

- Ồ, ờ! - K'Tub toét miệng cười. - Hóa ra là mày lo cho tụi tao đấy? Mày lo xa quá đấy, Đam Pao. Tụi tao chỉ đi dạo mát thôi mà.

Đúng là thằng Đam Pao chỉ lo mỗi chuyện đó thôi. Nghe Êmê và K'Tub nói vậy, nó chẳng thốt thêm một tiếng nào, quay lưng bỏ vô bếp. Căn nhà của Đại tiên ông Mackeno nằm gần như ngay trên đỉnh đồi, sát rạt tòa lâu đài K'Rahlan. Bọn trẻ đi chưa được một giọt mồ hôi nào đã thấy một hàng rào cọc hình tròn bao quanh một khu vườn nhỏ, chính giữa là căn nhà sàn bằng gỗ với những chiếc cột xiêu vẹo chống phía dưới, mái lợp một thứ gì giống như cỏ tranh - thứ cỏ tranh xác xơ đến dân làng Ke cũng không thèm xài, phải nói là đơn sơ xập xệ hết biết so với tầm tiếng lừng lẫy của Đại pháp sư kiệt xuất nhất trong lịch sử xứ Lang Bian.

Êmê và K'Tub chưa kịp giới thiệu, Kăply đã ngửa miệng:

- Nhà của Đại pháp sư Mackeno đấy hở K'Tub?

- Ừ.

K'Tub thờ ơ đáp, cứ theo cái kiểu nói năng cụt ngủn của nó có thể thấy nó chưa hết bất bình với ngài Mackeno.

Kăply phớt lờ thái độ của K'Tub, lại hỏi:

- Hàng rào kín mít không có cửa nẻo thế kia, làm sao ngài ra vào được hả?

- Ngôi nhà này đã bị ếm bùa, không ai có thể đột nhập được, anh K'Brêt à! - Êmê từ tốn giải giảng. - Nhưng ngài Mackeno thì tất nhiên có thừa tài phép để ra vào như ý muốn. Chỉ có điều... hình như ngài chưa bao giờ có ý định muốn bước ra khỏi nhà.

Kăply nghe thấy giọng K'Tub làu bàu bên tai bằng cái giọng cố để Êmê đừng nghe thấy:

- Có khi ông ngủm củ tỏi từ đời nào rồi cũng nên.

Tự nhiên Kăply cảm thấy óc tò mò của mình bị kích thích quá sức. Nó không thể hình dung được có một người ở ru rú trong căn nhà hoang lạnh lẽo hết năm này qua năm khác, y chang như trong một nấm mồ. Dẫu Đại tiên ông Mackeno không thềm nhúng tay vào sự đời thì ít ra ngài cũng phải đi ra ngoài dạo mát hay mua sắm chút. Tiên ông chứ đâu phải là một con chuột, mà dẫu có là chuột đi nữa thì cũng phải có lúc mò ra ngoài kiếm ăn, như vậy mới đúng là một con chuột.

Càng nghĩ Kăply càng bồn chồn, cảm thấy đầu bong bóng. Đột nhiên, như bị điều khiển bởi một sự thúc ép vô hình, Kăply quay mặt vào căn nhà gỗ, ngoác miệng kêu lớn:

- Ngài Mackeno ơi! Ngài còn sống hay không vậy?

Sự mạnh động của Kăply bất ngờ đến mức không đưa nào trong bọn kịp ngăn cản. Êmê, K'Tub và Nguyên chỉ đủ thì giờ để trắng bệch mặt ra.

- Anh K'Brêt!

Êmê rên lên một tiếng và nhìn trân trân Kăply với vẻ mặt bi thảm mà người ta thường đeo khi dự đám tang.

K'Tub còn tệ hơn, không thốt được tiếng nào. Nhìn cái quai hàm cứng như gỗ của nó có thể thấy nếu trước đây nó đã từng sợ hãi thì cũng chẳng nhằm nhò gì so với lúc này. Phạt ý ngài Mackeno thì K'Tub có phạt ý thật, nhưng công khai trêu chọc ngài như Kăply vừa làm thì có nằm mơ nó cũng không bao giờ dám nghĩ đến.

Nguyên khá hơn một chút, chẳng qua do nó thực sự không hiểu rõ oai lực của nhân vật có cái tên kỳ cục là Mackeno kia. Nó nhìn Kăply lo lắng nhưng chưa tới mức quên giữ giọng đại ca:

- Mày khùng vừa thôi nghe, Kăply! Tao đã nói...

Nguyên đã nói gì thì rốt cuộc chẳng ai biết, vì ngay lúc đó những lời nó định thốt ra bỗng rơi tuột đi đâu mất. Trước mặt nó, miệng mồm thằng Kăply như bị ai kéo lệch qua một bên và chết cứng luôn ở cái tình trạng quái gở đó.

K'Tub cũng vừa kịp phát hiện ra gương mặt biến dạng của Kăply.

- Miệng anh sao thế, anh K'Brêt! - Nó ré lên hốt hoảng.

Kăply đưa tay lên sờ rầm đôi môi một cách chậm chạp như để dò xem chúng nằm ở chỗ nào và đáp bằng giọng ngọng nghịu:

- Ông... iết... ừa. Ừ... iên... ó... ư... ây... à... (Không biết nữa. Tự nhiên nó như vậy à.)

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! - Nguyên căn nhần. - Ai bảo miệng mồm mảy lúc nào cũng bép xép như tép nhảy chi!

Êmê cung kính quay mặt vào bên trong hàng rào, cất giọng năn nỉ:

- Ngài Mackeno ơi, ngài tha cho anh K'Brêt một lần đi. Ảnh chỉ mới lỡ mạo phạm ngài có lần đầu thôi mà.

Tám con mắt nhìn chòng chọc vào ngôi nhà sàn như muốn soi thủng các vách ván cũ kỹ, hồi hộp chờ một điều kì diệu xảy ra. Nhưng một lúc lâu, chẳng có một hồi âm nào vọng ra, ngoài tiếng gió Lào xào đi lại trên mái nhà tranh và trong các khóm lá trong vườn.

Êmê cố vét hết kiên nhẫn đứng nán thêm một hồi nhưng cuối cùng nó đành phải tuyệt vọng quay lại và chia bộ mặt tiu nghỉu ra trước mắt Kăply:

- Không ăn thua gì rồi, anh K'Brêt ơi.

- Để em!

K'Tub thỉnh linh buột miệng và quạu quọ chìa thẳng tay vào mặt Kăply.

- Vô ích thôi, K'Tub à! - Êmê khẽ lúc lắc mớ tóc vàng. - Trên đời này có lẽ không có ai giải ế của Đại tiên ông Mackeno nổi đâu.

K'Tub thả tay rơi xuống, nặng nề như để rơi một khúc cây. Nhưng lập tức mắt nó sáng lên:

- Phải rồi! Thăng Suku!

Nó thò tay nắm tay Kăply:

- Lẹ lên anh K'Brêt!

Vừa giục nó vừa nghiêng răng lồi Kăply xềnh xệch như lồi bao gạo khiến thăng này phải la oai oái:

- Ấy... a!... Ừ... ừ... út... i... a... ub... (Ấy da! Từ từ chút đi K'Tub.)

Suku và Păng Ting đợi bọn trẻ ở đáy thung lũng bên kia ngọn đồi. Từ căn nhà Đại Tiên ông Mackeno xuôi xuống hết sườn đồi, bọn trẻ đã thấy Suku và Păng Ting đang ngồi trò chuyện trên một tảng đá lớn cạnh con suối nhỏ trong vạt.

Păng Ting khoảng mười bốn tuổi, là một cô bé mặt mảy lạnh lợi, dễ thương, đặc biệt tóc nó màu đen chứ không vàng như Êmê hay xanh lá cây như hầu hết cư dân Lang Biang. Không những thế, điều khiến Nguyên và Kăply vô cùng sửng sốt là cách ăn mặc của Păng Ting giống hệt một cô gái thành thị ở thế giới của tụi nó: quần gín bạc phéch, có đắp mấy miếng vá ở đầu gối, áo pun vàng, cổ cao, thậm chí trước ngực có in hình một quả bóng tròn to tổ chẳng, thêm một chiếc áo khoác đen cột ngang hông. Chân nó bận giày Adidas nữa mới thiệt là kinh khủng. Trông nó cứ y như là một fan của đội Manchester United vừa bước ra từ một tạp chí thể thao. Thấy nó xuống thành phố Hồ Chí Minh, nhét nó vào giữa khán đài nhộn nhịp huyền ảo của sân vận động Thống Nhất có vẻ dễ coi hơn là nhìn thấy nó ngồi cạnh thăng Suku ở cái xứ Lang Biang này.

Vừa nhác thấy Păng Ting từ xa, cả Nguyên và Kăply đột nhiên thấy dâng lên trong lòng một cảm giác nôn nao khó tả: một điều gì đó pha trộn giữa nỗi mừng rỡ, sự hồi hộp xen lẫn bao mối nghi ngờ. Bất giác cả hai quay sang nhìn nhau và cùng đọc thấy trong mắt nhau một câu hỏi y như vừa photo từ một bản gốc: Hồng lè Păng Ting cũng là một đứa bị lừa đem về đây giống như mình?

Trong khi Kăply phải áp tay lên ngực để trấn an trái tim đang cựa quậy dữ dội thì Nguyên kinh ngạc thì thầm vào tai K'Tub:

- Păng Ting là cô bé này đó hả K'Tub?

- Ồ, chị Păng Ting đó.

Nguyên thấp thỏm hỏi dò, nó phải nghiêng rằng để cố nén xúc động:

- Sao Păng Ting ăn mặc chẳng giống bọn em chút nào hết vậy?

- Ồ, chỉ vậy đó! - K'Tub thản nhiên đáp. - Chỉ ăn mặc quái đản lắm. Em chẳng hiểu chỉ moi ở đâu ra cái thời trang kinh dị này.

Nguyên nuốt nước bọt:

- Màu tóc của nó...

- Đó là do chi Păng Ting nhuộm... - K'Tub bật cười khê. - Nói chung là chị Păng Ting có một sở thích rất kì quặc: không muốn mình giống bất cứ ai dưới vòm trời này.

K'Tub đập đập tay lên lưng Nguyên, nói giọng thông cảm:

- Tại trí nhớ anh bị tổn thương chứ hồi trước anh rất hay trêu chị Păng Ting về cái vụ thời trang lôm côm này mà.

Suku là đứa đầu tiên trong hai đứa phát hiện ra bộ mặt bất thường của Kăply. Nó đứng bật dậy gần như bắn mình lên khỏi tảng đá:

- Ủa anh bị sao vậy anh K'Brêt?

Không để cho Kăply giải thích, vì biết thằng này có nói rã họng thì Suku và Păng Ting cũng còn lâu mới nghe ra nổi, Êmê nhanh nhẩu kể lại tai nạn vừa xảy ra trên đường đi.

- Mà có cách gì nắn cái mặt của anh K'Brêt cho ngay ngắn lại không hở Suku! - Êmê vừa dứt tiếng cuối cùng, K'Tub vọt miệng hỏi ngay.

Đôi mắt sáng của Suku đẩy qua đẩy lại như hai vì sao. Nó nói bằng cái giọng như thể đang nín cười:

- Chẳng có gì trầm trọng đâu. Đây chỉ là một trong những trò đùa nghịch của Đại tiên ông Mackeno.

- Trò đùa nghịch! - Mắt K'Tub trở lên.

- Ủ, đòn trừng phạt này nhẹ hều à.

K'Tub nóng nảy:

- Cái mặt méo xẹo vậy mà mà nhẹ? Thế chừng nào nó mới hết méo?

Suku chồm chồm:

- Khi nào anh K'Brêt tự lấy tay tát vào mặt mình.

- Tự tát vào mặt mình? Thiệt hông đó! - K'Tub nhìn Suku bằng ánh mắt nghi ngờ. - Mà đừng có giở trò với anh K'Brêt đó nha.

Suku chưa kịp đáp, mọi người đã nghe vang lên một tiếng “bốp”, quay lại thấy một bên má của Kăply đỏ ửng. Kăply ra tay nhanh quá, K'Tub chưa kịp kiểm tra xem thằng Suku này nói thiệt hay nói chơi, Kăply đã tát vào mặt mình rồi.

K'Tub nhìn như đinh đóng cột vào mặt Kăply một lúc rồi quay sang Suku, găm gừ với vẻ đe dọa:

- Sao chẳng thấy nhúc nhích gì hết vậy mà?

- Phải tát mạnh hơn nữa mới được!

Suku vừa nói vừa bước lui một bước, đề phòng thằng bạn nó đột ngột nổi khùng.

K'Tub liếc Kăply, răng nghiêng trèo trẹo:

- Anh tát lại đi anh K'Brêt! Nếu thằng Suku dám giỡn mặt anh, nó sẽ biết tay em!

Kăply giơ tay lên, lần này nó dang tay ra thật xa. Ngần ngừng một thoáng, Kăply tát vạt một cái vào má bên kia.

K'Tub, Êmê, Păng Ting và Nguyên vội vàng nhắm tịt mắt, mặt se lại như thể chính mình lãnh đủ cú tát trời giáng đó.

K'Tub mở mắt ra trước tiên. Và tiếng reo của nó lập tức đánh thức cả ba đứa kia:

- Hay quá! Ổn rồi!

Quả thật, sau cú tát trời giáng vừa rồi, bộ mặt của Kăply đã nằm ngay ngắn trở lại. Đôi môi bị kéo lệch sang hai bên như vừa được bàn tay vô hình nào đó buông ra.

- Cảm ơn em nhiều nha! - Kăply đưa tay xoa gò má rất bóng, nhìn Suku trù mền nói, sung sướng nghe âm thanh phát ra từ cổ họng của mình đã trở lại bình thường.

- Trí nhớ của em siêu đẳng thiệt đó, Suku! - Êmê xuýt xoa khen ngợi. - Chị không ngờ cái trò nghịch ngợm của Đại tiên ông Mackeno cũng có ghi chép trong sách!

- Không phải đâu chị Êmê! - Suku toét miệng cười. - Em biết được điều này là nhờ ông em. Ông em dặn em rất kỹ các trò đùa quái ác của Đại tiên ông Mackeno, để nhờ em có làm gì bậy bạ khiến ngài nổi giận thì hóa giải.

- Ra vậy! - K'Tub hừ mũi. - Hóa ra ông mày có người bạn cũng tốt quá đi chứ hả, Suku?

Sợ cái miệng bép xép của K'Tub bị kéo lệch đi như chính mình lúc nãy, Kăply vội bẻ lái câu chuyện:

- K'Tub này, anh quên kể mọi người nghe hồi nãy anh và anh K'Brăk nhìn thấy con số 27 ở trong nhà tắm.

- Trong nhà tắm! - K'Tub trợn mắt.

- Ờ thì chính xác là ở trong tủ quần áo.

- Đừng thèm để ý đến nó, anh K'Brê! - Suku vội nói. - Chị Păng Ting đã nhận lời giúp mình rồi, chẳng việc quái gì mình phải ngăn tên Baltalon đó!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Păng Ting sau câu nói của Suku. Nãy giờ mãi lo uốn nắn lại khuôn mặt của Kăply, bọn trẻ quên bằng mục đích chính của cuộc hẹn.

- Chừng nào tội mình sẽ gặp được bọn Tam phù thủy hở Păng Ting! - Êmê khụt khịt cái mũi héch.

- Ngay bây giờ.

- Gặp tại đây á?

- Ờ, ngay tại đây.

Cặp lông mày Êmê xích sát vào nhau:

- Sao phải gặp tuốt ở dưới đáy thung lũng vắng vẻ này? Mình kiếm chỗ nào lịch sự hơn một chút không được sao?

- Không được đâu, chị Êmê! - Păng Ting lắc mái tóc đen mun, vừa nói nó vừa móc trong túi quần ra một mũi tên ngắn màu đen, giơ lên. - Đây là tín hiệu triệu tập Tam phù thủy. Tín hiệu này mỗi khi phát ra, luôn gây xôn xao lo lắng cho cư dân trong vùng. Cho nên tốt nhất là đừng làm mọi người chú ý.

- Chị hiểu rồi! - Êmê gật đầu. - Vì Tam phù thủy được triệu tập bao giờ cũng đồng nghĩa với việc sắp sửa xảy ra những cuộc đụng độ đẫm máu, long trời lở đất...

Êmê không có dịp nói hết câu, vì ngay lúc đó mũi tên màu đen đã bay khỏi tay Păng Ting, vọt thẳng lên trời. Êmê, Nguyên, Kăply, K'Tub và Suku không hẹn mà cùng thấp thỏm ngược mắt nhìn lên. Bọn trẻ ngạc nhiên khi thấy mũi tên bay với tốc độ kinh hồn, càng lúc càng cao và khi lọt khỏi tầm mắt mọi người, bất thần nó kêu “bụp” một tiếng và bắn ra tứ phía một chùm tia sáng bạc lấp lánh chẳng khác nào một bông hoa nở xòe trên không trung, nom đẹp mắt vô cùng.

Bông hoa bạc lơ lửng trên ôit lúc rồi nhạt dần, nhạt dần, chẳng mấy chốc tan loãng vào những tia nắng ban mai lúc này đang rực lên trên đỉnh đồi.

Trong khi tâm trí bọn trẻ còn chưa dứt ra khỏi cái hình ảnh kỳ diệu vừa nhìn thấy, vẫn còn ngóc cổ ngó mãi lên cao thì bất thần sau lưng vang lên một giọng khề khề:

- Păng Ting, bọn ta đã đến rồi đây!

Bọn trẻ quay phắt lại, giật bắn người khi thấy đứng lù lù ngay cạnh tảng đá là ba cái bóng đen thui lù. Nhìn kỹ lại, đó là ba hình thù cao lêu nghêu, mặt người nào người nấy trơ như gỗ, đôi mắt chẳng thấy đâu - chỗ lẽ ra là đôi mắt chỉ là hai vạch ngang như hai dấu trừ, đặc biệt mũi người nào cũng bị chẳng và lệch hẳn về bên trái như vừa đập mặt vào tường một cú quá mạnh. Cả ba vận áo thùng đen, mặc áo trùm đen, tay mỗi người đều cầm một con hắc xà đang ngoe nguẩy trông rất gớm ghiếc.

11. Chương 08 Phần 2

Vừa thấy ba con người âm u ma quái này, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan đã mất vía, cảm thấy như có một luồng khí lạnh đang len lỏi vào trong từng đốt xương. Tụi nó càng chết điếng hơn nữa khi thấy ngay cả Păng Ting cũng thét lên kinh hoàng:

- Chết tôi rồi!

Bọn trẻ chưa kịp hiểu chuyện gì, cái giọng khề khề khi nãy lại cất lên:

- Người làm sao thế, Păng Ting? Người đừng quên là bọn ta đã đến đây chính xác là được hai phút rồi đây.

Păng Ting đột nhiên lấy lại bình tĩnh. Nó xua xua tay:

- Được rồi, được rồi! Một phút là 50 năpken, hai phút là 100 năpken. Tôi sẽ thanh toán đầy đủ ngay đây ấy ông mà.

Păng Ting cho tay vào túi, nhặt ra một đồng vàng 100 năpken ném qua phía bọn Tam phù thủy. Chẳng người nào trong ba người đưa tay ra đón, nhưng khi đồng tiền vừa bắn tới, con rắn đen trên tay người đứng giữa bất thần phóng vút tới trước, khéo léo và êm ái cuốn lấy đồng tiền, trong khi chiếc đuôi vẫn quấn quanh cổ tay chủ nhân của nó.

Cái cách con hắc xà tinh bơ tóm lấy đồng tiền khiến tóc gáy Kăply dựng đứng lên, lưng nổi đầy gai ốc. Nó bất giác bước thụt lui một bước, tìm cách giấu mình sau lưng thằng K'Tub.

- Hôm nay người kỳ lạ quá đấy, Păng Ting? Sao người không để xong việc rồi thanh toán một lần luôn thế!

- Người đứng giữa nói, hấp háy cặp mắt ti hí.

- À, ờ... - Păng Ting đáp ứng, có thể thấy rõ khó khăn lắm nó mới mở miệng nói. - Thực ra thì... hôm nay tôi chẳng có việc gì nhờ mấy ông...

Câu trả lời của Păng Ting hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của bọn trẻ, cả một rừng lông mi lập tức dựng ngược lên. Dĩ nhiên là trừ Suku biết tuốt. Thằng nhóc là đứa duy nhất nhanh chóng nhận ra hoàn cảnh khó khăn mà Păng Ting đang rơi vào.

Bọn Tam phù thủy cũng kinh ngạc không kém. Còn hơn cả kinh ngạc, cái mà bọn Tam phù thủy bộc lộ là sự giận dữ: cả ba thân hình cao lêu nghêu lúc này đang rung bần bật như ba cành cây khô trước gió, ba con hắc xà trên tay cũng uốn éo theo dữ dội như đang phối hợp với chủ nhân trong một điệu chết chóc. Sáu cái trờ trên mặt bọn Tam phù thủy lúc này biến thành sáu dấu cộng, từ trong đó chiếu ra những luồng sáng xanh lè, quét tới quét lui trên mặt Păng Ting, cứ như thể họ mới nhìn thấy cô bé lần đầu.

- Chẳng lẽ người định giỡn mặt với Hắc tinh tinh bọn ta hả nhóc! - Một giọng rin rít phát ra, không biết từ ai trong số Tam phù thủy.

- Không... không... - Giọng Păng Ting như sắp khóc. - Tôi không hề có ý đó...

- Nếu ta nhớ không lầm thì ngay cả bà của người cũng chưa bao giờ muốn trêu bọn ta! - Chặn ngang câu nói của Păng Ting là một giọng hỗn hển đầy phẫn nộ.

Păng Ting đưa tay lên bưng cằm như để cho bộ mặt khỏi chảy dài hơn nữa. Nó lắc đầu trong lòng bàn tay, giọng mếu máo:

- Trời ơi, tôi đã nói là tôi không có ý trêu chọc mấy ông mà. Vì làm sao mà mấy ông có thể chống lại Baltalon được cơ chứ?

Bọn Hắc tinh tinh có vẻ bất ngờ trước tiết lộ của Păng Ting.

- Baltalon, sứ giả thứ 3 của trùm Bastu ư! - Phù thủy đứng rìa bên trái ngạc nhiên hỏi lại.

Phù thủy đứng giữa thở đánh phì một cái:

- Ồ, nếu là Baltalon thì bọn ta đành rút lui.

- Thấy chưa! - Mặt Păng Ting tươi lên, nó vung tay với vẻ điệu dàng. - Tôi đã nói ngay từ đầu là chuyện này không thể nhờ mấy ông được mà.

- Ta chưa thấy gì cả! - Phù thủy đứng bên phải cất giọng lạnh lẽo. - Nếu biết đối thủ là Baltalon, sao người còn gọi bọn ta tới làm chi?

Câu chất vấn làm Păng Ting xịu xuống khiến nó một lần nữa phải đưa tay lên đỡ cằm.

- À, cái đó là do... tôi lộn! - Nó lí nhí giải thích, cảm thấy xấu hổ đến mức muốn cắt mặt liệng quách đi cho rồi. - Lúc rút mũi tên tín hiệu, tôi quên để ý...

Sau một tiếng “hừ” bất mãn, bọn Hắc tinh tinh chụm đầu lại, nhìn từ xa tưởng như ba cành cây gác lên nhau. Xì xào một hồi, ba cành cây tách ra.

- Thôi được, nể mặt bà của người, bọn ta sẽ không làm khó dễ người... - Phù thủy bên trái khò khè nói. - Nhưng từ lúc bọn ta xuất hiện đến giờ, tổng cộng đã mười tám phút trôi qua...

- Biết, tôi biết! Tôi sẽ thanh toán đầy đủ. Mười tám vị chỉ là 900 nắpken! - Păng Ting vọt miệng, mau mắn đến mức có thể thấy rõ nó muốn tổng bọn Hắc tinh tinh đi khuất mắt cho rồi. Vừa nói, nó vừa thọc tay vào túi, hồi hải khoa khoắng.

- Khoan đã, nhóc! - Phù thủy đứng giữa vung vẩy cánh tay làm con hắc xà góc cổ ngo ngoe trông phát ón. - Ngoài chi phí vừa kể, người còn phải bồi thường thiệt hại cho bọn ta năm vohen nữa.

- Năm vohen! - Păng Ting nhảy dựng lên như bị con hắc xà thành linh mổ vào tay. - Tức là 5.000 nắpken? Mấy ông không hù tôi đó chứ?

- Người cứ tính đi! - Phù thủy đứng giữa nhăn mặt khiến cái mũi lệch lăm le rớt xuống đất. - Nếu bọn ta không dẫn xác tới đây, giờ này có lẽ bọn ta đang có một dịch vụ béo bở khác và thu nhập của bọn ta trong ngày hôm nay chắc không dưới 24.000 nắpken, đó là bọn ta chỉ làm trong tám tiếng đứng theo giờ hành chánh. Còn nếu phải làm thêm giờ...

- Thôi, thôi! - Păng Ting nóng nảy cắt ngang. - Tôi sẵn sàng trả mấy ông thêm 3 vohen. Đây là tất cả số tiền tôi có. Bây giờ mấy ông có xé tôi ra làm tám cũng chẳng kiếm được một nắpken nào nữa đâu.

Vừa nói Păng Ting vừa rút tay ra khỏi túi quần, chìa tới trước mặt bọn Hắc tinh tinh một vốc tiền toàn những đồng vàng 100 nắpken. Nhưng ngay lập tức nó đã phải rút vội tay lại: vừa thấy những đồng tiền vàng lấp lóa, con hắc xà trên tay phù thủy đứng giữa hăm hở cuộn mình chuẩn bị phóng tới.

- Không được! - Phù thủy bên trái hừ giọng. - Người quá rành nguyên tắc của bọn ta mà, Păng Ting! Bọn ta có thể chết mất xác, nhưng tiền bạc thì dứt khoát không để mất một đồng nào. Ngày hôm nay, trừ 100 nắpken đã đưa trước, người phải trả cho bọn ta thêm 5.800 nắpken không được thiếu một đồng.

Bọn Hắc tinh tinh không phải hạng người thích quát tháo, cũng không hề lớn tiếng. Những cái giọng lừ đừ, khọt khẹt, rin rít của họ khiến người nghe không khỏi nổi da gà. Nhất gan như Kăply chỉ mong sao mình đừng khuyu chân té là giỏi lắm rồi.

Bộ mặt Păng Ting lúc này rúm ró cứ như đang bị một chứng nhức đầu khủng khiếp hành hạ, nhất là khi sáu cái dấu cộng trên mặt bọn Hắc tinh tinh càng lúc càng xanh lè như lân tinh, một dấu hiệu rất xấu đối với nó.

- Chị Păng Ting đừng lo! - Tiếng Suku thỉnh thoảng vang lên giữa bầu không khí căng thẳng. - Chị đưa 3 vohen cho họ đi. Em sẽ trả 2.800 năpken còn lại cho.

Vừa nói Suku vừa lôi ra từ trong túi áo một nắm tiền vàng ném về phía bọn Hắc tinh tinh. Gần như đồng thời, vốc tiền trên tay Păng Ting cũng bay vào qua chỗ Tam phù thủy.

Trước một trận mưa tiền, ba con hắc xà đồng loạt hoạt động với một vẻ rất chi là hào hứng. Trước ánh mắt kinh ngạc của bọn trẻ, những con rắn quăng vút mình ra như những sợi dây thừng quấy lượn giữa không trung, hứng trọn một lúc mấy chục đồng tiền vàng chỉ sau vài nhát quét, với một động tác phải nói cực kỳ chuyên nghiệp.

Khi đồng tiền cuối cùng đã được bọn hắc xà trút vào túi áo thụng, bọn Hắc tinh tinh tức khắc quay bước, không một lời từ giã. Mãi đến khi bọn họ chỉ còn là ba chấm đen nhỏ ở cuối thung lũng, đám Suku mới nghe văng lại một tiếng nói rì rào như gió qua kẽ lá.

- Lần này là lần đầu cũng là lần cuối cùng người được phép nhăm lẩn đó, Păng Ting!

Phải một lúc lâu sau khi ba tên Hắc tinh tinh bỏ đi, bọn trẻ mới hoàn hồn. Nguyên ngoảnh nhìn Păng Ting lúc này đang ngồi vò đầu bứt tai trên tảng đá, ngơ ngác hỏi:

- Mọi chuyện tóm lại là như thế nào hở Êmê?

- Em cũng chẳng rõ, anh K'Brăk à! - Êmê chép miệng. - Cái đó chắc phải hỏi chị Păng Ting.

- Ồ, khó hiểu thiệt ha K'Tub! - Kăply đập tay lên vai bạn. - Hổng ngờ bọn Hắc tinh tinh lại sợ Baltalon dữ vậy.

- Không phải bọn Hắc tinh tinh sợ Baltalon... - Suku lên tiếng khiến bọn trẻ dán mắt vào gương mặt thông thái của nó. - Nghề nghiệp của bọn Hắc tinh tinh không cho phép chúng sợ đối thủ nào. Nhưng chúng có một nguyên tắc bất di bất dịch: Không đối địch với người của Bastu.

Kăply há hốc miệng:

- Chẳng lẽ bọn Hắc tinh tinh thuộc phe Hắc Ám?

- Không! - Suku lắc đầu. - Bọn Hắc tinh tinh không thuộc phe nào cả, mặc dù kiểu cách hoạt động của chúng rất gần với phe Hắc Ám.

- Lạ quá há, Suku! - K'Tub gãi cằm. - Không hiểu sao mấy tên Hắc tinh tinh này lại đặt ra cái lệ kỳ quái như thế?

- Những kẻ sống bằng nghề đánh thuê thường có những cấm kị mà chỉ riêng họ mới biết tại sao... - Suku hát mớ tóc xanh rêu phủ lòa xòa trước trán, "e hèm" một tiếng rồi chậm rãi giải thích, lúc này trông nó đĩnh đạc như một nhà bác học lão thành. - Bọn Bạch kỳ lân cũng vậy thôi. Cũng là Tam phù thủy, nhưng nguyên tắc của bọn Bạch kỳ lân lại ngược lại hoàn toàn: Không đụng đến người của phe Ánh Sáng nhà K'Rahlan.

- A, em hiểu rồi, anh K'Brêt! - Thằng K'Tub đột nhiên nhảy tưng tưng. - Như vậy là khi này chị Păng Ting gọi nhăm. Thay vì gọi bọn Bạch kỳ lân, chỉ lại lạnh chanh triệu tập bọn Hắc tinh tinh!

- Làm gì mà em nhảy cẫng lên như thế hả K'Tub! - Chị Păng Ting eo éo vọng lại từ chỗ tảng đá. - Bộ thấy chị gặp rắc rối em khoái chí lắm hả!

- Chị đừng nói oan cho em à nha... - K'Tub rứt năpken lằng xẹt, em xót ruột cho chị lắm chứ bộ.

- Chắc, về chuyện này em khỏi cần tội nghiệp chị... - Păng Ting cười méo xẹo, lúc này nó đã đứng lên trên đôi giày Adidas mới toanh. - Toàn bộ số tiền đó là của Suku...

- Không sao! Không sao! Tai nạn nghề nghiệp mà! - Suku phẩy tay vẻ rộng lượng. - Cũng may là tối hôm qua, em thu được 10.000 năpken tiền đặt hàng của bọn học trò trường Đămri.

Trong khi K'Tub rùng mình đưa tay ôm mặt thì Kăply không kèm được tò mò:

- Tụi nó đặt hàng em những thứ gì vậy, Suku?

Như được gãi trúng chỗ ngứa, Suku ưỡn ngực phun một tràng:

- Ôi, nhiều lắm. Tụi nó đặt em đủ thứ hăm-bà-lăng, từ kính trừ ma quỷ, roi phép đến ngải thuộc bài. Rồi bùa hộ mệnh nè, bùa cầu may nè, cả bùa yêu nữa. Chắc tụi nó đang tán tỉnh nhau tán loạn trong lớp. Có đứa còn đặt em một lọ thuốc lột da nữa.

- Thuốc lột da là cái quái quỷ gì! - Kăply trợn muốn rách cả mắt.

- Nó là thuốc thánh chứ không phải cái quái quỷ! - Suku nhe răng cười. - Thứ thuốc này dùng để thoa lên người trong khi tắm. Nó có tác dụng thay lớp da cũ bằng lớp da mới, đẹp hơn. Xài chừng mười lần, con trai trở thành hoàng tử, con gái trở thành hoa hậu xứ Lang Biang hết ráo.

- Tụi ngu ngốc nào xài ba thứ thuốc vớ vẩn của mày, tao nghi tụi nó hóa thành ếch lột hết trơn hết trọi quá hà... - K'Tub cất giọng rầu rĩ, nó nhắm mắt lại như đang thâm độc lời ai điếu cho những khách hàng đại đột của nhà-sáng-chế-không-bằng-cấp Suku.

- Đây, đây...

Suku nhảy nhồm, nhưng nó chưa kịp phản ứng lại sự nhạo báng của K'Tub thì Emê đã cắt ngang:

- Các em đừng cãi cọ nữa. Giữ im lặng cho chị Păng Ting triệu tập Tam phù thủy Bạch kỳ lân kia.

Không biết tự bao giờ, Păng Ting đã cầm trên tay một mũi tên mới. Mũi này hình thù giống hệt mũi tên vừa rồi, chỉ khác là nó màu trắng chứ không phải màu đen. Păng Ting huơ mũi tên trên tay, lớn lên nói:

- Đây mới là tín hiệu gọi Bạch kỳ lân nè. Khi này đúng là bộp chộp thiệt.

Không cần phóng, Păng Ting chỉ cần buông mấy ngón tay ra, mũi tên đã tự động lao vút lên trời. Cũng như vừa rồi, đến một độ cao nhất định, mũi tên đảo cầu vòng, kêu “bụp” một tiếng, rồi một chùm tia sáng bắn ra bốn phía như bông hoa nở xòe.

Bọn trẻ dán mắt vào bông hoa trên đầu, thấy rõ nó được tạo ra bởi những tia sáng màu vàng óng - hoàn toàn khác với bông hoa màu bạc của bọn Hắc tinh tinh. Trừ Păng Ting, không ai ngờ Tam phù thủy Bạch kỳ lân lại đẹp trai đến thế.

Đó là ba chàng trai khôi ngô, tuấn tú, trạc chừng hăm bốn hăm lăm tuổi. Họ để đầu trần, khoe mớ tóc xanh thẫm, dài xuống tận vai và uốn thành từng lọn, cả ba mặc áo chùng đồ, khoác quanh vai tấm khăn choàng trắng tinh bằng lông thú, cổ đeo chuỗi cườm ngọc bích xanh óng ánh như mắt mèo. Đó là những chàng trai điệu dàng, mỗi người cầm trên tay một cây gậy ngắn, đầu gậy gắn sừng hươu, còn thân cây được sơn rất nhiều màu, xen kẽ thành từng khoanh tròn chạy suốt từ dưới lên trên. Khi bông hoa trên cao nhạt dần trong nắng mai, bọn trẻ ngoảnh lại, sững sờ khi nhìn thấy ba chàng trai bánh bao đứng cạnh tảng đá Păng Ting vừa ngồi với một phong thái rất ung dung, nhàn tản.

Emê nghe tim mình đập thình thịch, cảm giác hai gò má đỏ lên từng phút một. Nó không tin đứng trước mặt nó là những phù thủy đánh thuê khét tiếng. Thiệt tình là trông họ giống những chàng trai chuẩn bị đi dự hội hè hơn là những sát thủ sắp bước vào trận tử chiến.

- Em gọi tụi anh có chuyện gì thế, Păng Ting! - Chàng trai đứng giữa mỉm cười, cất giọng trầm ấm.

- Tất nhiên là có chuyện rồi, anh Masari.

Păng Ting duyên dáng đáp, vừa nói nó vừa lắc mái tóc ngắn, rõ ràng là muốn làm điệu trước các phù thủy Bạch kỳ lân.

- Chắc có phù thủy Hắc Ám nào đe dọa em! - Masari hỏi, trong khi vẫn giữ nụ cười trên môi.

Păng Ting chớp chớp mắt, cố làm sao cho chúng nhấp nháy như hai vì sao:

- Cách đây khoảng ba ngày sứ giả thứ ba của trùm Bastu đã gửi đến một pho tượng báo tử...

Chàng trai bên trái bật kêu:

- Baltalon?

- Phải rồi, anh Karăm. Chính là hắn.

- Tên Baltalon này phát khùng rồi chắc! - Karăm lộ vẻ ngạc nhiên. - Theo anh biết thì ngay cả trùm Bastu cũng không lớn gan đến mức gây sự với cháu gái của Đại phù thủy Păng Sur.

- Em chưa nói hết mà... - Păng Ting giậm giậm đôi giày Adidas trông rất chi là nũng nịu. - Không phải Baltalon gửi pho tượng cho em. Hắn gửi cho anh K'Brăk, bạn em.

Vừa nói Păng Ting vừa chỉ tay vào Nguyên.

Cả ba chàng trai Bạch kỳ lân dồn mắt nhìn Nguyên:

- Là em á?

Nguyên chưa kịp đáp, Păng Ting đã nhanh nhẩu giới thiệu:

- Anh K'Brăk là đương kim chủ nhân của tòa lâu đài K'Rahlan.

- À, ra vậy! - Masari gật đầu và nhìn Nguyên bằng ánh mắt thân thiện. - Trước đây, tụi anh có quen biết với ba mẹ em, K'Brăk à.

Chàng trai đứng bên phải từ nãy đến giờ vẫn im lặng theo dõi, bỗng buột miệng, đôi mắt long lanh của anh nhìn xoáy vào mặt Păng Ting:

- Thế em muốn tụi anh làm gì đây, Păng Ting?

- Em muốn tụi anh chặn tay Baltalon... - Păng Ting mím môi. - Đừng để hắn làm hại anh K'Brăk!

Pila nhìn qua Masari, có vẻ là thủ lĩnh của cả bọn:

- Thế nào, Masari?

Masari hất mớ tóc dày qua vai bằng một động tác cực kỳ đẹp mắt:

- Dĩ nhiên là chúng ta nhận lời.

- Nhưng Baltalon... - Pila ấp úng.

- Ta biết, Pila! - Masari nhún vai. - Hắn là sát thủ ngày thứ ba mươi, và là một sát thủ bất khả chiến bại. Nhưng vì danh dự nghề nghiệp, chúng ta vốn có giao tình với K'Rahlan và Ka Ming.

Masari đưa mắt nhìn Păng Ting:

- Thế chừng nào bọn anh bắt đầu nhận nhiệm vụ hở em?

- Hai mươi bảy ngày sau, anh Masari. Tức là đúng ngày cuối cùng của hạn báo tử.

Karăm kêu lên:

- Lâu thế? Để tụi anh ngay bây giờ đi lùng Baltalon có phải hay hơn không?

- Không được, anh Karăm! - Mặt Păng Ting trông như méo đi. - Nếu thuê tụi anh ngay từ bây giờ, bọn em không có tiền trả đâu!

Masari khẽ lướt mắt qua đám trẻ trước mặt, thở dài:

- Thôi được. Tụi anh sẽ tới đúng hẹn.

Anh ve vẩy cây gậy sắc sỡ thay cho cái vẫy tay:

- Chào các em nhé.

Khác với Tam phù thủy Hắc tinh tinh, vừa cất lời chào tạm biệt xong, các chàng trai Bạch kỳ lân thành linh biến mất trước mắt bọn trẻ. Cứ như bọn họ vừa tan vào không khí.

K'Tub hít hà:

- Họ độn thổ.

Rồi nó đổi giọng lầm bầm:

- Hồng biết chừng nào mình mới làm được như vậy.

Kăply không kèm được thắc mắc:

- Mấy ảnh đi dưới đất không sợ dơ quần áo sao, K'Tub?

K'Tub đáp lời Kăply nhưng mắt lại nhìn Suku, cười cười:

- Làm gì có chuyện quái đản đó. Trên đời này chỉ có “Đại phù thủy” Suku mới có tài độn thổ dơ hầy thôi.

12. Chương 09

Chương 9: Di Êmô

Bà Êmô, mẹ Êmê, là một phụ nữ tầm thước và duyên dáng. Căn cứ vào mái tóc vàng và cái mũi hếch của bà, có thể thấy rõ Êmê đã thừa hưởng những thứ này từ mẹ.

Lúc đứng đợi bọn trẻ ở cổng sau khu vườn, bà mặc áo thụng trắng với rất nhiều nếp gấp trông như một chiếc váy dạ hội, đội mũ chóp nhọn cũng màu trắng, tay đang cầm một cây quạt lông chim cán gỗ, thắt nơ vàng với rất nhiều ngọc bích nam quanh các dải tua. Cái quạt đó chắc chắn là cái quạt pháp thuật nhưng nom rất dỏm. Xét về phương diện chải chuốt, có vẻ bà có bà con xa gần với các chàng trai Bạch kỳ lân, nhưng nhìn cách ăn mặc đó, không cần phải thông minh lắm mới biết bà không chuẩn bị đối phó với đại địch thì cũng sắp thực hiện công vụ quan trọng gì đó.

Bọn trẻ vừa tuôn qua khỏi cổng đã đụng ngay bà. Trong khi cả đám khựng cả lại vì bất ngờ thì Êmê chạy ngay tới trước, reo lên mừng rỡ:

- Mẹ! Mẹ về hồi nào vậy?

Bà Êmô ôm chầm lấy con gái, và bọn trẻ nhận ra trên mặt bà nổi sưng sờ, sự cảm động lẫn niềm hân hoan, tất cả cùng một lúc.

- Trời đất! - Sau khoảnh khắc mừng mừng tủi tủi, bà buông Êmê ra và kêu lên bằng giọng giận dữ. - Tụi con kéo đi đâu ra phía này vậy? Làm ta lo muốn chết!

K'Tub nghiêng răng ken két, hằm hằm đảo mắt về phía nhà bếp nhưng thằng Đam Pao đã trốn biệt.

- Tụi con đi chơi mà... - Êmê phụng phịu. - Thỉnh thoảng tụi con vẫn...

- Không có chơi đùa gì lúc này hết! - Bà Êmô nạt, mặt mày chưa hết căng thẳng. - Chẳng lẽ con không biết vừa rồi cả Tam phù thủy Hắc tinh tinh lẫn Bạch kỳ lân đều được triệu tập ư?

Như sự nhớ ra, bà quay ra bọn trẻ đang đứng đực chỗ cửa rào, rồi rút khoát tay:

- Vào, tụi con vào bên trong hết đi! Không đứa nào đứng xó rổ ở đây.

Nói xong, bà xoay mình kéo Êmê đi trước. Bọn trẻ lú lú theo sau, đứa này nhìn đứa kia, không biết có nên thú thật mọi chuyện với mẹ của Êmê hay không.

Bà Êmô thả người rơi phịch xuống chiếc ghế đầu bàn ăn, buông Êmê ra và đưa hai tay ôm lấy đầu, rên rì:

- Cả Hắc tinh tinh lẫn Bạch kỳ lân được triệu tập cùng lúc, thiệt kinh khủng!

Bà ngẩng lên nhìn Êmê, môi run run:

- Mẹ tưởng không còn gặp lại con nữa chứ.

Êmê ôm lấy cánh tay mẹ:

- Sao thế hở mẹ? Còn không hiểu gì cả.

- Thông thường, khi Tam phù thủy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân cùng được triệu tập, có nghĩa đối tượng mà kẻ bỏ tiền thuê muốn nhắm đến là người của lâu đài Sêrôpôk... - Suku từ tốn giải thích.

- Cháu nói đúng đấy, Suku! - Bà Êmô nhìn thẳng nhóc bằng ánh mắt tán thưởng, rồi quay lại phía con gái, tặc tặc lưỡi. - Con thử nghĩ đi, Êmê! Xưa nay, Hắc tinh tinh không đối đầu với phe Hắc Ám, Bạch kỳ lân không đối đầu với phe Ánh Sáng. Vậy nếu họ cùng ra tay thì đối tượng của họ là ai? Rõ ràng đó là lâu đài Sêrôpôk của giáo chủ Ama Êban. Mà người của Ama Êban ở vùng này chỉ có mỗi mình mẹ. Và con nữa, vì con là con của mẹ.

- Mẹ...

Êmê khê kêu, nó ngược lên nhìn bà Êmô một cái nhưng liền hấp tấp quay mặt đi chỗ khác, như sợ nếu ngấm gương mặt lo âu của bà lâu thêm chút nữa nó sẽ phải buột miệng thú nhận tất cả những gì tụi nó đã làm.

Không để ý đến vẻ bối rối của Êmê, bà Êmô mơ màng theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Ai thế nhỉ? Ai là kẻ muốn gây sự với lâu đài Sêrôpôk?

Bà tự hỏi, há miệng ra, lắc đầu, xoay chuyển ý nghĩ, ngậm miệng lại, rồi lẩm bẩm như người ngủ mê:

- Kẻ thù của giáo chủ Ama Êban thực ra là ai?

Bọn trẻ im lặng nơm nớp nhìn bà, thấy cây quạt trên tay bà phe phẩy một cách vô ý thức, còn đôi mắt của bà nhìn đi đâu đó bên ngoài hàng rào và căn cứ vào vẻ mặt ngơ ngẩn xuất thần của bà, bọn trẻ biết chắc đầu óc của bà đang lang thang cách đây một trăm dặm là ít.

- Nhưng làm sao dì biết các Tam phù thủy vừa được triệu tập hở dì! - K'Tub lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề. - Nhờ đó là tin đồn thất thiệt thì sao?

Bà Êmô như bị văng ra khỏi cơn mơ. Bà giật mình choàng tỉnh, gương mặt nhìn K'Tub:

- Con vừa hỏi ta phải không?

- Vâng ạ. Con muốn nói nhờ đó là tin thất thiệt...

- Không, không! - Bà Êmô lắc mạnh đầu làm chiếc nón chóp nhọn suýt chút nữa rơi xuống đất. - Không phải là tin thất thiệt. Có vài người đã nhìn thấy tín hiệu triệu tập Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân bắn lên từ sau ngọn đồi nhà ta. Chọn thung lũng làm nơi phát tín hiệu, có lẽ kẻ bí mật này muốn che giấu hành vi của mình. Nhưng may mà hắn không thực hiện được ý định.

Bọn trẻ không hện mà cùng chúm chúm đánh mắt về phía Păng Ting, rồi sợ bà Êmô nghi ngờ, chúng vội vã ngoảnh đi chỗ khác. Bất gặp ánh mắt của lũ bạn, Păng Ting có vẻ rất muốn nổi quạu, nhưng nó biết nếu nó không kềm chế, mọi chuyện sẽ banh ta lông là cái chắc. K'Tub nhanh chóng đánh hơi được nguy cơ, liền lật đật lên tiếng khỏa lấp:

- Ủa, ba con đâu hở dì? Hồng biết ông đã hay biết gì về chuyện này chưa?

- Ba con là một trong những người hay đầu tiên. Giờ này chắc ổng đang đi tuần quanh ngọn đồi.

Êmê nhìn mẹ từ đầu tới chân, đến lúc này nó mới nhận ra cách ăn mặc của bà:

- Ủa, hình như mẹ cũng chuẩn bị đi ra ngoài?

- Làm sao mà ta có thể ngồi yên trong nhà cho được! - Bà Êmô bồng gắt. Cơn giận của bà đã nguôi tự nhiên bị Êmê thổi bùng. - Bọn Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân xuất hiện quanh đây, trong khi đó thằng Đam Pao cho biết là tụi con đang thơ thẩn bên ngoài. Hừ, ta cứ tưởng là con đã gặp chuyện gì rồi!

Ánh mắt của bà như ngọn roi quét qua mặt Nguyên:

- Cả con nữa, K'Brăk à. Con là mục tiêu số một của trùm Bastu. Cái án treo của Baltalon vẫn đang lơ lửng trên đầu con. Con không được phép đi lang thang ở những nơi vắng vẻ như thế.

- Có Đại tiên ông Mackeno ở trên đỉnh đồi, sợ gì chứ! - K'Tub bắt thần ngựa miệng. - Con không nghĩ ai dám làm loạn ở khu vực này đâu.

- Không phải con vừa va đầu vào gốc cây nào đó chứ K'Tub! - Bà Êmô chồm người tới trước như để nhìn K'Tub cho rõ hơn. - Con quên là Đại tiên ông Mackeno không bao giờ nhúng tay vô chuyện thiên hạ à?

- Con nghĩ chắc ổng chỉ làm ra vẻ thôi, di à! - K'Tub nhún vai. - Sáng nay chính ổng vừa phù phép làm cho cái miệng anh K'Brêt méo xẹo đây nè. Nếu không có Suku, chắc anh K'Brêt ngọng luôn rồi.

- Trời đất! Có chuyện đó sao! - Bà Êmô kêu lên thảng thốt, rõ ràng bà đang không tin một cái tai nào trong hai cái tai của mình. Mắt bà đóng đinh vào mặt Kăply, nói không ra hơi. - Con đã làm chuyện đại đột gì khiến ngài nổi giận thế hở K'Brêt?

- Con có làm gì đâu ạ! - Kăply áp ứng, mặt nó ửng lên như củ cải phơi nắng. - Lúc đứng trước nhà của Đại tiên ông Mackeno, con chỉ hỏi... chỉ hỏi xem... ngài còn sống hay không thôi ạ.

Bà Êmô vùng đưa tay lên ôm cứng đầu như để giữ chặt chiếc nón cho khỏi rớt:

- Thiệt là hết chỗ nói. Ngay cả Đại tiên ông Mackeno mà tụi con cũng trêu chọc thì đúng là hết chỗ nói rồi. Tụi con cứ quậy tung lên như thế này thì chẳng biết sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa.

- Con hỏi thật chứ có định trêu chọc đâu ạ... - Kăply lí nhí.

Bà Êmô dường như không buồn nghe Kăply phân trần. Bà chán nản nhắc mình lên khỏi ghế, đi thẳng một bước lại chỗ cầu thang xoắn. Nhưng trước khi biến mất trên tầng lầu, bà kịp quay ra sau, mặt cau lại:

- Tụi con không đứa nào được ra bên ngoài đấy nhé. Cứ ngồi đó chờ pháp sư K'Tul trở về.

- Vâng ạ.

Bọn trẻ đồng thanh đáp, mặt cố làm ra vẻ ngoan ngoãn trong khi bụng đứa nào cũng mong giải tán cho lẹ, vì đứa nào cũng biết chung quanh tòa lâu đài có nguy hiểm cái quái gì đâu. Và quan trọng là không đứa nào muốn đối diện với đôi mắt lấp lánh đáng sợ của pháp sư K'Tul để trả lời những câu gặng hỏi chắc rất hóc búa của ông.

Suku là đứa đứng dậy trước tiên:

- Em về đây.

- Khoan đã, nhóc... - Păng Ting chìa tay ra. - 500 nắpken của chị đâu?

- Từ từ đã, chị Păng Ting.

- Không từ từ gì hết! - Păng Ting giậm giậm đôi giày thể thao. - Chị biết em đang còn tiền mà. Mãi ra trả chị đi, để lâu trong túi nó ngộp thở đấy.

Bộ mặt sáng sủa của Suku lúc này nom đau khổ hết sức. Trông nó như đang bị cướp chặn đường.

- Có tiền thì trả quách đi, Suku! - K'Tub lên tiếng. - Đẳng nào cũng phải chi ra mà!

- Thôi được! - Suku nhăn nhó lôi ra năm đồng vàng 100 nắpken đặt lên bàn. - Hôm nay thế là mất bég hết 6.400 nắpken.

- Đừng cần nhần nữa, nhóc! - Păng Ting đứng dậy, lượm tiền nhét vô túi quần jeans, và nheo mắt một cách lấu lỉnh. - Triệu tập được Tam phù thủy đâu phải là chuyện dễ. Với người khác, chị đòi tiền công cao hơn nhiều. Chỗ bạn bè với nhau, chị chỉ tính 500 nắpken thôi. Vậy là đại hạ giá rồi.

- 500 nắpken mà rẻ! Thiệt tình! - Suku lẩm bẩm, mặt nó phụng phịu như đứa trẻ lên ba.

Păng Ting không nghe câu lâu bầu của Suku, vì vừa nhét tiền vô túi xong, nó đã vọt thẳng lại chỗ cổng rào, thoát đã biến mất. Nguyên và Kăply ngạc nhiên chứng kiến cảnh Păng Ting nặng nạch vùi tiền công, không hiểu tụi nhãi Lang Biang chơi với nhau kiểu gì thấy lạ quá.

- Phải trả tiền công cho Păng Ting sao, K'Tub! - Nguyên ngơ ngác hỏi.

- Ồ... - K'Tub gật đầu, đã quá quen với sự mù mờ của Nguyên và Kăply, nó đã thôi sưng sốt trước những thắc mắc kiểu này của hai ông anh. - Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, ai muốn nhờ chị Păng Ting chuyện gì cũng phải xùy tiền ra mới xong.

- Chị Păng Ting hờ tí là tiền. Bọn Tam phù thủy cũng vậy. Họ chơi với nhau đúng là hạp hết biết! - Suku tùm tùm bình luận.

- Păng Ting làm gì mà cần tiền đến thế nhỉ! - Kăply buột miệng.

- Thời trang! - Êmê mỉm cười. - Chơi thời trang như Păng Ting tốn kém lắm. Nó lại cứ thay đổi mẫu mã xoành xoạch.

- Lại chẳng đẹp đẽ gì hết... - K'Tub bĩu môi. - Nhìn chị Păng Ting ăn mặc thấy mà ớn.

Nghe nhắc tới chuyện thời trang, bất giác Nguyên và Kăply nghe tim mình đập rộn. Tụi nó vẫn chưa nguôi thắc mắc về con nhỏ Păng Ting. Nếu là cháu của Đại phù thủy Păng Sur thì chắc chắn nó phải là công dân Lang Bian thứ thiệt. Nhưng như vậy thì Păng Ting kiếm ba thứ quần áo, giày vớ kia ở đâu ra? Càng nghĩ Nguyên và Kăply càng có cảm tưởng tụi nó đang chui đầu vào một đường hầm, chẳng thấy một chút xíu ánh sáng nào.

Nguyên ướm lời:

- Ồ, kiểu ăn mặc của Păng Ting kinh dị thiệt! chẳng hiểu nó mua ba thứ vớ vẩn đó ở đâu vậy há?

- Chị Păng Ting tự may lấy đó, anh K'Brăk... - Suku nói. - Ở đây chẳng ai bán những thứ kì quặc như vậy.

Kăply liếm đôi môi khô rang:

- Chẳng lẽ Păng Ting tự nghĩ ra những mẫu mã đó?

- Cái đó thì trừ Păng Ting ra, chắc không có người thứ hai nào trả lời được... - Suku vừa nói vừa đi ra cổng.

- Thôi, em cũng về đây.

- Cám ơn em về mọi chuyện nha, Suku.

Êmê nói với theo thằng nhóc bằng giọng trêu mếu. Nhưng cũng như Păng Ting khi nãy, trước khi Êmê kịp dứt câu, Suku đã biến mất đằng sau cánh cổng rào. Chắc nó sợ đụng đầu pháp sư K'Tul.

Bọn trẻ trong tòa lâu đài K'Rahlan, kể cả K'Tub, cũng không muốn chạm trán pháp sư K'Tul tại bàn ăn chút xíu nào.

Suku vừa khuất bóng, cả bốn đứa lập tức chạy vù lên cầu thang, ai về phòng nấy, bỏ luôn cả thói quen tùm lại tán dóc ở phòng Nguyên và Kăply như thường lệ.

Nguyên và Kăply mỗi đứa nằm một giường, nơm nớp liếc mắt về phía cửa, chờ tiếng lộc cộc của đôi guốc gỗ kéo lê dọc hành lang. Thiệt là tệ hại nếu phải đối diện với pháp sư K'Tul trong lúc này, Nguyên thâm nghĩ. Mình thì còn có thể chống đỡ vòng vo chút đỉnh chứ yếu bóng vía như Kăply mà bị K'Tul vụn vẹo, hạch hỏi một hồi chắc nó căng thẳng đến mức sẵn sàng nổ đùng ra bất kỳ lúc nào và rốt cuộc thế nào cũng phun toẹt mọi thứ ra hết. Xét về tính cách, pháp sư K'Tul không hề đơn giản như bà Êmô. Ánh mắt sắc lạnh của ông chắc chắn không bỏ qua bất cứ dấu hiệu đáng nghi nào của tụi nó. Và nếu sự gặp gỡ giữa tụi nó và bọn Tam phù thủy bị bại lộ, K'Tub và Êmê dĩ nhiên sẽ lãnh đủ mọi hậu quả. Việc tiểu chủ nhân của lâu đài K'Rahlan phải nhờ đến đám Bạch kỳ lân bảo vệ rõ ràng là điều sỉ nhục lớn mà một con người kiêu hãnh và cứng cỏi như pháp sư K'Tul chắc chắn không thể chịu đựng nổi. Chắc chắn ông sẽ nổi trận lôi đình và điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đó cho hai đứa trẻ Lang Bian thì thiệt tình Nguyên không dám tự nghĩ tiếp.

Tự nhiên, Nguyên nhận ra nó lo lắng cho K'Tub và Êmê hơn là nó tưởng. Nằm trần trọc một hồi, không thấy pháp sư K'Tul xuất hiện, Nguyên sốt ruột quá. Nó nhòm người ngồi lên, quay sang Kăply:

- Sao giờ này mà ông K'Tul chưa về hử mày! - Nguyên đảo mắt nhìn ra cửa. - Tao chẳng nghe động tĩnh gì cả.

Kăply tỉnh khô nhìn Nguyên qua khóe mắt:

- Vậy càng tốt chứ sao.

- Tốt cái con khỉ.

Trước vẻ mặt ngẩn ra của Kăply, Nguyên cầm tay thằng nhóc kéo mạnh:

- Ngồi dậy đi với tao.

- Đi đâu?

- Qua phòng Êmê và K'Tub.

Miệng Kăply càng lúc càng há hốc:

- Trời đất! Qua phòng tụi nó làm chi?

Nguyên nhấp nhòm như ngồi trên lửa:

- Tao nghi pháp sư K'Tul đang trừng phạt tụi nó.

- Về chuyện thuê Tam phù thủy bảo vệ mày á?

- Ờ.

- Thế sao ông không phạt tụi mình?

- Sao mày cứ khoái làm kẻ ngu hoài vậy, Kăply! - Nguyên nhăn mặt. - Làm sao pháp sư K'Tul có thể trừng phạt tao được khi tao dù sao cũng là chủ nhân của ông. Hơn nữa, ai lại nỡ đổ tội lên đầu tụi mình - những đứa trẻ được xem là lũ lẩn vì bị trúng đòn của Buriăk.

- Ờ há.

Kăply thốt câu ngờ nghệch quen thuộc, rồi sức nhớ ra tình cảnh Êmê và K'Tub đang gặp phải, nó vùng khỏi tay Nguyên, băng băng ra cửa khiến thằng này phải quỳnh quẩy chạy theo:

- Gươm đã! Đi từ từ thôi, tuyệt đối không được gây ra tiếng động đấy.

Không gây ra tiếng động trên sàn nhà được lát đá hoa cương xét cho cùng không phải là quá khó. Cái khó là làm sao biết được phòng Êmê và phòng K'Tub là hai căn phòng nào trong hàng dãy cửa đóng im ỉm kia.

Nguyên và Kăply chưa ghé qua phòng hai đứa bạn nó lần nào nên đành phải rón rén đến trước từng cánh cửa, áp tai nghe ngóng.

Dọc hành lang dài có đến cả chục căn phòng giống y chang nhau và nằm san sát nhau ở cả hai bên vách, nhưng đi suốt từ đầu này đến đầu kia, Nguyên và Kăply chẳng phát giác ra một tiếng động nhỏ nào. Tiếng la mắng, quát thét lại càng không.

Cuối hành lang tối om om bên trái là một cầu thang dẫn lên tầng lầu trên. Nguyên nhìn Kăply, hát đầu:

- Lên trên kia không?

Ai chứ Kăply thì quá rành thang-bạn-đại-ca của nó. Biết thang này chỉ hỏi cho có hỏi, nó bực mình xằng giọng:

- Muốn lên thì lên, hỏi con khỉ gì.

Dãy lầu phía trên có ít phòng hơn. Cửa chính tất nhiên cũng ít hơn tầng dưới, nhưng rất nhiều cửa sổ hẹp trống dọc tường và đặc biệt là nằm sát trần nhà như thể cửa thông gió.

Đang dọ dẫm bước, đột nhiên Kăply cảm thấy rờn rợn. Tầng trên và tầng dưới chỉ cách nhau một cầu thang nhưng không hiểu sao nó cảm thấy chỗ này hoang vắng kinh khủng, cứ như nó vừa đặt chân qua một thế giới khác. Và ở cái thế giới âm u bí hiểm này, nó có cảm giác mỗi bước chân lên lút của tụi nó đều bị những cặp mắt vô hình theo dõi từ trong bóng tối.

Kăply run rẩy đi sát vào Nguyên, thì thầm bằng giọng sợ hãi:

- Trên này... ghê... ghê... quá mày.

Nguyên quay lại, đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu cho Kăply đừng lên tiếng. Rồi cũng ngón tay đó, nó chỉ vào một cánh cửa xỉn màu ở bên phải. Cánh cửa không đóng, chỉ khép hờ.

Kăply không hiểu bạn mình muốn nói gì. Nó kê sát miệng vào tai Nguyên, lảo đảo:

- Êmê và K'Tub ở trong đó hả?

- Không! - Tiếng Nguyên đáp vo ve như muỗi kêu. - Trong đó chắc không có ai. Tao và mày vào xem thử.

Kăply tức khắc chờ người ra. Trong bộ mặt xám ngoét của nó, tưởng như Nguyên vừa rủ nó nhảy không dù từ nóc nhà chọc trời xuống đất.

- Rất có thể đây là nhà kho... - Nguyên tiếp tục rừ rừ bằng cái giọng chính nó cũng khó mà nghe được. - Nếu đúng vậy, hai chiếc ghế ngựa vẫn chắc được cất ở trong này.

Đối với Kăply lúc này, ba chữ “ghế ngựa vẫn” chẳng khác gì một liều doping cực mạnh.

Như người ngủ mê choàng tỉnh, nó bám chặt tay Nguyên, lú lú bước đến chỗ cánh cửa hé.

Nguyên rụt rè đẩy cửa, mừng rơn khi không có một tiếng động nào phát ra.

Cũng cẩn thận như thế, lọt vào bên trong, Nguyên lại nhẹ nhàng đóng kín cánh cửa lại, im ru bà rù.

Trong phòng quả nhiên không có người, và căn cứ vào những gì tụi nó đang nhìn thấy thì nơi đây rất có thể là một cái nhà chứa đồ như Nguyên phỏng đoán. Đồ đạc trong phòng khá nhiều, lại toàn những thứ lạ mắt hết sức. Dưới ánh sáng từ đèn phát ra từ ngọn đèn nhỏ treo ở tít đằng góc phòng, Nguyên và Kăply tò mò ngắm nghía những con dao cán gỗ cắm trong những cái vỏ bằng vàng khảm hoa văn treo trên vách, những mũi lao nhọn với những cái chuôi có hình thù kỳ dị. Ở bốn góc phòng dựng đứng những chiếc ống trắng hếu như làm bằng xương, phía trên gắn những đầu người tạc bằng gỗ mun với những đôi mắt phát ra tia sáng đỏ.

Chạm vào những đôi mắt đỏ khé đó, Kăply tự nhiên thấy bủn rủn tay chân, ruột gan như trôi tuột đi đâu mất.

Như cảm nhận được sự sợ hãi của Kăply, Nguyên thò tay cầm tay bạn, trấn an:

- Đừng sợ. Đây chỉ là những đôi mắt khảm hồng ngọc thôi.

Sau một thoáng ngần ngừ, hai đứa hồi hộp lần mò vào bên trong, thấp thỏm vượt qua những con ngựa bằng đồng đen to gần bằng ngựa thật đặt khắp nơi, những chiếc lưc lắc bằng mu rùa lủng lẳng trên cột, những chiếc mặt nạ đủ kiểu treo nhan nhản, chiếc nào cũng vẫn vẹn trông dữ dằn hết chỗ nói.

Mặt mày nhón nhác, Nguyên và Kăply thận trọng vòng qua những chiếc bàn một chân, những chiếc ghế bằng đất nung và dây tử kẹ to đùng choáng hết lối đi.

- Không thấy hai chiếc ghế ngựa vẫn đâu hết mày... - Kăply nói.

- Ồ, tụi mình đã đi giáp vòng rồi... - Nguyên chán nản đáp. - Chắc họ giấu ở chỗ khác. Tao nghĩ...

Tiếng lịch kịch phát ra từ cửa phòng chặn ngang họng Nguyên. Nó thất sắc nhìn quanh và nhanh như cắt kéo thẳng Kăply đang cứng đờ như xác ướp bên cạnh lao ngược lại đằng sau dây tử kẹ.

Hai đứa vừa ngồi thụp xuống đã nghe tiếng chân bước vào phòng. Kăply cố nhìn sang Nguyên như để bằng ánh mắt chia bớt nỗi kinh hoàng cho bạn nhưng nó không làm sao quay được cái cổ. Chỗ đáng lẽ là cái cổ của nó bây giờ chỉ là một khúc cây cứng ngắc. Lúc này Kăply chỉ mong người bước vào kia là K'Tub hoặc là Êmê. Nó hy vọng hai đứa này qua chơi, không thấy tụi nó trong phòng nên chia nhau đi tìm.

Tiếng bà Êmê đột ngột vang lên chấm dứt những mơ tưởng trong đầu Kăply:

- Ngày hôm qua thật là mệt mỏi quá.

Bà Êmê xuất hiện trong lúc này thiệt chẳng hay ho gì, nhưng dù sao cũng hơn là pháp sư K'Tul. Kăply khẽ thở ra một hơi, nó cũng chẳng hiểu sao nó lại sợ pháp sư K'Tul đến thế. Đó giống như là một cái sợ tự nhiên, không cất nghĩa được. Y như hồi ở làng Ke, nó đã từng sợ thầy Râu Bạc đến sồn ra quần.

Nhưng Kăply vừa thở ra đã lại phải vội hít hơi vào. Và lần này thì có vẻ như nó không biết cách thở ra nữa. Vì câu nói tiếp theo của bà Êmô y như một nhát búa đập vô đầu nó:

- Anh có tìm ra manh mối gì chưa, anh K'Tul?

Như vậy là pháp sư K'Tul cũng đến đây. Bữa nay ông không mang đôi guốc quen thuộc nên này giờ nó không phát giác ra sự có mặt đáng sợ của ông.

Trong khi cố làm cho các mạch máu trong người dừng đông cứng lại, Kăply nghe rõ ràng hai tiếng động mạnh vang lên và nó tỉnh hồn được một chút khi nhận ra đó là tiếng người ngồi phịch xuống ghế.

- Đúng là Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân vừa nhận được tín hiệu triệu tập quanh vùng này... - Tiếng ông K'Tul thở hắt ra. - Nhưng ai triệu tập họ thì đến giờ tôi cũng chưa rõ, dì à.

Một sự im lặng khắc khoải kéo dài sau lời thú nhận bất lực của pháp sư K'Tul. Kăply cảm thấy không khí trong phòng đột nhiên nặng nề như ủ trong một tấm vải dày. Trái tim nó khi nãy văng đi đâu mất, bây giờ đã quay về trong lồng ngực, nhưng rõ ràng là đang co bóp một cách khó khăn.

- Ai thế, anh K'Tul! - Giọng bà Êmô trở nên nóng nảy. - Kể chủ mưu vụ này tất nhiên muốn tấn công vào người của giáo chủ Ama Êban, nhưng không đánh trực tiếp vào lâu đài Sêrôpôk. Tam phù thủy xuất hiện ở quanh đây có nghĩa là họ muốn nhắm vào tôi.

Bà Êmô tắc tặc lưỡi:

- Có khi nhắm cả vào anh nữa, anh K'Tul.

- Dì nói gì thế! - Có vẻ như ông K'Tul giật mình sau câu nói của bà Êmô, giọng ông nghe ken két như tiếng phấn nghiền trên mặt bằng. - Làm sao mà dì lại nghĩ là họ nhắm cả vào tôi? Làm sao mà họ phát giác ra nhiệm vụ của tôi? Làm sao mà họ biết tôi là ai? Không, dì nói không đúng! Cho đến nay, dưới mắt mọi người, tôi vẫn là người hầu cận trung thành và là cánh tay mặt của pháp sư K'Rahlan.

Pháp sư K'Tul làm một tràng như súng liên thanh bị cướp cò, vội vã, quỳnh quáng, cái kiểu nói không phải để giải thích mà nhằm trấn an sự hoảng hốt trong lòng.

- Tôi chỉ lo thế thôi... - Trước sự kích động quá mức của pháp sư K'Tul, bà Êmô cố bắt mình bình tĩnh. - Chứ tôi vẫn tin hành tung của anh không thể nào bại lộ.

Bà đứng dậy, tiến ra cửa, như muốn nhanh chóng thoát ra khỏi không khí ngột ngạt của câu chuyện:

- Tôi đi đây. À, giáo chủ Ama Êban có vẻ đã hết kiên nhẫn với anh rồi đó...

Có cảm tưởng câu nói cuối cùng của bà Êmô dựng bật pháp sư K'Tul lên khỏi ghế. Kăply nghe tiếng chân ông đuổi theo ra cửa:

- Này, dì Êmô. Dì cũng biết là tôi đã cố hết sức...

Tiếng chân của pháp sư K'Tul và bà Êmô đã tắt một lúc lâu, Kăply và Nguyên vẫn chưa dám nhúc nhích, thậm chí tụi nó cũng không nhớ ra mình đã hít thở bình thường hay chưa.

Phải thêm một lúc lâu nữa, cái cổ của Kăply mới có cảm giác trở lại. Nó quay sang Nguyên, thấy mặt bạn mình trắng bệch, mồ hôi hạt nào hạt nấy to bằng hạt đậu.

- Tụi mình đi... đi ra... được chưa! - Kăply đánh bạo mở miệng, ngạc nhiên thấy mình cà lăm hết biết luôn.

- Đi... - Nguyên chống tay vào đùi, lồm cồm đứng lên, giọng khan cứng. - Phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Hai đứa mò mẫm trong mớ đồ đạc ngổn ngang, cố không gây ra bất cứ một tiếng động cồng cồng con con nào, trừu trối trái tim động thình thình quá mạng trong lồng ngực.

Tới cửa phòng, Nguyên cảnh giác đứng áp tai vào cánh cửa lắng nghe động tĩnh một hồi mới từ từ mở ra.

May thiệt là may: hành lang vắng ngắt.

13. Chương 10 Phần 1

Chương 10: Trường đào tạo tài năng Đămri

Vừa chuẩn được vào phòng mình, Nguyên và Kăply liền ngã vật ra giường, cảm thấy kiệt sức như vừa trở về sau một cuộc chạy marathon.

Trong khi Kăply thở hổn hển thì Nguyên nhắm nghiền mắt lại, hú hồn hú vía như vừa bị sét đánh sượt qua đầu.

- Vừa rồi thiệt là nguy hiểm, Kăply à... - Nguyên nói, sau khi đã mở mắt ra và hoàn toàn tin chắc là tụi nó đang ở trong căn phòng quen thuộc.

- Ồ... - Kăply phụ họa, giọng vẫn còn run. - Thiệt tình tao không thể nào ngờ pháp sư K'Tul lại vào nhà kho trong lúc đó. Ông mà biết mình lục lọi trong đó, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Cái tội lục lọi không đáng sợ... - Nguyên ngóc cổ quay sang bạn. - Đáng sợ nhất là tụi mình đã lỡ nghe được bí mật của ông và bà Êmô.

- Phải rồi... - Kăply thề lười. - Tao nghĩ đó chắc là một bí mật rất khủng khiếp.

- Mà cũng biết rồi đó. Những bí mật như thế không được phép lộ ra ngoài. Hồi nãy nếu biết tụi mình nấp đằng sau mấy cái tủ, tao nghĩ ông K'Tul sẽ không ngần ngại gì mà không giết người bịt miệng.

- Dù mà là chủ nhân của ông?

- Chủ nhân cái đầu mà! - Nguyên hừ mũi. - Khi nãy mà cắt hai cái tai đi đâu vậy hả, Kăply? Bộ mà không nghe ông K'Tul nói gì sao?

- Ồ, ông nói ông đang làm một nhiệm vụ gì đó...

Nguyên nóng nảy cắt ngang:

- Bề ngoài ông đóng vai là người quản gia trung thành của pháp sư K'Rahlan nhưng thực ra ông đang làm việc cho giáo chủ Ama Êban, mà hiểu chưa?

- Ồ, ờ, đúng rồi!

Kăply gục gặc đầu, rồi nó bỗng đực mặt ra:

- Có ai biết điều đó không hả?

- Dĩ nhiên là không ai biết... - Nguyên thả đầu xuống gối, trầm ngâm. - K'Tub và Êmê chắc không biết. Mà vợ chồng K'Rahlan lúc còn sống có lẽ cũng không biết.

- Rùng rợn thiệt tình! - Kăply bắt giắc co người lại, lúc này trông nó rất giống con tôm. - Phải chi mình cũng hổng biết luôn cho khỏe. Tự nhiên mà rủ tao chui đầu vào cái nhà kho quái quỷ đó làm chi không biết.

Nguyên nhúm mày lăm bằm, coi như không nghe thấy những lời can nhàn của bạn:

- Nhiệm vụ của pháp sư K'Tul là nhiệm vụ gì vậy hả?

Kăply chớp mắt:

- Tao nghĩ đó là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn.

- Sao mà biết?

- Bà Êmô chẳng nói giáo chủ Ama Êban đã hết kiên nhẫn với ông K'Tul là gì. Chúng tớ là cho đến bây giờ ông vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao.

- Đúng là “gần mực thì đen gần đèn thì sáng”! - Nguyên nheo mắt nhìn bạn. - Mà chơi với tao riết, đã thông minh lên được tí tẹo rồi đó, Kăply.

Có vẻ như lần đầu tiên trong đời Kăply được thăng-bạn-đại-ca của nó mở miệng khen. Nó cười tí mắt, nổi phấp phồng bay vào đầu mắt:

- Dù sao cái đầu tao cũng phải khá hơn cục gạch chút xíu chứ!

- Thiệt là may cho tụi mình! - Nguyên lại rùng mình, câu chuyện ở nhà kho lại quay về trong óc nó. - Khi này chắc ông K'Tul và bà Êmê định vào nhà kho tìm thứ gì đó, nhưng cuộc tranh luận căng thẳng đã cuốn lấy họ. Nếu họ không bị xao lãng đầu óc, tụi mình đã bị phát hiện rồi.

Kăply bỗng hỏi:

- Có nên nói chuyện này cho K'Tub và Êmê biết không há?

- Đồ ngu! - Nguyên trừng mắt. - Mà quên Êmê là con bà Êmê, còn K'Tub là con của pháp sư K'Tul rồi sao.

Mới được khen thông minh phút trước, phút sau đã bị chửi tan nát, Kăply xụi lơ. Nó dè dặt hỏi, mặt rúm ró như bị ong đốt:

- Hồng lẽ mình làm lơ vụ này? Vờ như chưa từng nghe thấy gì?

- Không... - Mắt Nguyên lóe lên. - Tụi mình phải âm thầm điều tra cho ra bí mật của pháp sư K'Tul. Nhưng Êmê và K'Tub sẽ không dính dáng gì vào đây hết.

- Tụi mình á?

Kăply lo lắng hỏi lại, cảm thấy sợ hãi trước kia, lúc Nguyên rủ nó lén lút xâm nhập đồi Phù Thủy, đang lặp lại trong lòng nó.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Nguyên làm như không nghe câu nói của bạn. Nó lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Sự khủng bố của phe Bastu chưa qua đã tới mối đe dọa của phe Ama Êban, tòa lâu đài K'Rahlan này đang xảy ra chuyện gì vậy ta?

Kăply dĩ nhiên không thể trả lời câu hỏi này. Nguyên cũng không thể, vì ngay lúc đó Êmê và K'Tub đã thò đầu vào phòng:

- Anh K'Brăk, anh K'Brêt, xuống ăn cơm!

Trái với sự thấp thỏm của bọn trẻ, suốt bữa ăn ông K'Tul không nhắc một tiếng nào về chuyện Tam phù thủy được triệu tập.

Ông ăn uể oải, qua loa, giống như người mới ốm dậy, chiếc muỗng cán dài lang thang trong tô xúp một cách lơ đãng và rõ ràng là lâu hơn mọi bữa. Ông nhìn các thức ăn trên bàn, nhìn bọn trẻ trước mặt, ánh mắt ông lướt qua mọi thứ nhưng có cảm giác là ông không nhìn thấy gì.

K'Tub nghiêng đầu về phía Kăply:

- Hồng ngờ ba em mất tinh thần đến thế.

Kăply chép miệng:

- Có nên nói sự thật cho ba em biết không há?

- Không nên, anh K'Brêt. Nói ra là to chuyện đấy! - Êmê ngồi gần đó, hấp tấp chen lời. - Cứ đợi ít hôm nữa, không thấy bọn Tam phù thủy có động tĩnh gì, mẹ em và cậu K'Tul sẽ dần dần bình tĩnh lại thôi.

Tất nhiên chỉ có Nguyên và Kăply hiểu rõ nỗi lo lắng trong lòng pháp sư K'Tul. Điều khiến ông rối trí không hoàn toàn do sự xuất hiện đột ngột của Tam phù thủy mà chính là ông đang ngờ bí mật của ông đã bị ai đó khám phá. Nhưng Nguyên và Kăply lại không thể kể những gì mình nghe thấy với K'Tub và Êmê, đứa này chỉ có thể nhìn đứa kia qua những đĩa thức ăn để trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

- Mẹ con đâu, cậu K'Tul?

Êmê cất tiếng hỏi, cốt để đánh tan không khí nặng nề hơn là để nghe câu trả lời. Việc bà Êmô vẫn thảnh thơi vắng mặt trong bữa ăn thiệt ra đâu phải là chuyện lạ.

- Hôm nay mẹ con hơi mệt, Êmê à... - Ông K'Tul thở phè và đáp bằng cái giọng xem ra ông còn mệt hơn bà Êmô, nếu quả thực bà Êmô đang mệt.

Êmê ngược chiếc mũi hếch:

- Con thấy mẹ con căng thẳng hơi quá đáng. Tuy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân được triệu tập ở vùng này, nhưng đâu lấy gì làm chắc là họ nhắm vào mẹ con.

- Ồ, cũng có thể.

Ông K'Tul thờ ơ đáp, như thể lúc này ông chẳng muốn gì hơn là tổng bọn trẻ khỏi bàn ăn đi cho rồi.

Êmê cảm nhận ngay điều đó. Nó đứng lên:

- Tụi con đi nghỉ trước nha cậu.

- Ồ.

Chỉ đợi có vậy, K'Tub, Nguyên và Kăply vội vã đứng lên theo. Bọn trẻ nói nhau thông thả đi lại chỗ cầu thang xoắn, mặc dù trong bụng đứa nào cũng muốn co giò chạy lẹ cho rồi.

Khi tất cả đã ngồi lên hai chiếc giường của Nguyên và Kăply, K'Tub mới bắt bình ca cảm:

- Chán thật, chị Êmê à. Làm gì mà ba em và dì Êmô ngăn bọn Tam phù thủy dữ vậy. Từ sáng tới giờ, mặt người nào cũng xệ xuống, trông thảm quá.

- Em có biết em đang nói gì không... - Êmê lừ mắt nhìn K'Tub. - Em đừng quên, xưa nay rất ít người có thể đối địch nổi với Hắc tinh tinh hoặc Bạch kỳ lân. Đụng độ với cả hai cùng một lúc là chuyện gần như không thể.

- Êmê nói đúng đó, K'Tub... - Kăply ngửa miệng. - Anh nghĩ ba em và dì Êmô lo lắng là chuyện tất nhiên.

Êmê nói với K'Tub mà mắt lại liếc Nguyên và Kăply:

- Theo chị, chuyện đáng lo hiện nay là làm sao đối phó với Baltalon kia.

Nguyên nhướng mắt:

- Nay Êmê! Suku và Păng Ting đã thuê Bạch kỳ lân bảo vệ anh rồi mà.

Êmê vặn lại, lần này nó quay hẳn bộ mặt nghiêm nghị về phía Nguyên:

- Thế nhờ Bạch kỳ lân không chặn tay được Baltalon thì sao?

Nguyên chưa kịp đáp, cũng không biết đáp thế nào, K'Tub đã nhảy tưng tưng, hai tay đâm vào nhau bình bịch:

- Đúng rồi, chị Êmê nói đúng. Tụi mình phải phòng trước cả chuyện đó.

Đang nhảy nhót, K'Tub bỗng ngừng phất, mặt ngẩn ra:

- Ồ, nhưng phòng cách sao há?

Như đã chuẩn bị sẵn, Êmê thở hắt ra, không cần suy nghĩ:

- Ngày mai, anh K'Brăk và anh K'Brêt phải trở lại trường Đămri.

Trường Đămri nằm không xa tòa lâu đài K'Rahlan lắm - khoảng hai cây số. Đó là trường đào tạo tài năng nổi tiếng của xứ Lang Biang, nơi sản sinh ra những pháp sư và phù thủy lừng danh trong vòng một ngàn năm nay. Giáo chủ Ama Êban, vợ chồng pháp sư K'Rahlan - Ka Ming, pháp sư K'Srêgol, pháp sư K'Tul, bà Êmô từng là học sinh trường này. Nghe nói trùm Bastu và các sứ giả khét tiếng của hắn cũng xuất thân tại đây. Nói chung, theo lời giới thiệu không lấy gì làm hào hứng của Suku (nó vẫn còn ăm ứ chuyện ông

nó không cho nó vô học trường này), trừ Tam phù thủy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân không biết học hành ở đâu, còn hầu hết các phù thủy nổi đình nổi đám của phe Hắc Ám, phe Ánh Sáng và giáo phái Madagui của pháp sư Ama Êban đều được đào tạo tại trường Đămri.

Đôi tai Nguyên động dậy dữ dội khi nghe Suku nhắc đến giáo phái Madagui. Nó đang rất muốn biết mối quan hệ giữa bà Êmô, pháp sư K'Tul và giáo chủ Ama Êban.

- Giáo phái Madagui á! - Nguyên giương cặp mắt ngơ ngẩn của một người mất trí nhớ. - Đó là giáo phái gì vậy?

- Theo cuốn Lịch sử pháp thuật của giáo sư Ala Krem, đây là một giáo phái chủ trương hòa giải mọi xích mích của xứ Lang Biang. Giáo phái này ra đời đã được bảy trăm năm, truyền đến Ama Êban là đời thứ tư. Lâu đài Sêrôpôk được xem là thánh địa của giáo phái này.

Nguyên lại gỡ bộ mặt ngu ngu:

- Thế họ không thuộc phe nào à?

- Họ đứng giữa, cũng có thể là muốn đứng trên, anh K'Brăk à! - Suku nói bằng giọng của người lịch lãm. - Nhưng trên thực tế thì phe Bastu luôn xung đột với họ. Chắc chắn là họ gần gũi với phe Ánh Sáng hơn. Pháp sư Êmô làm việc ở lâu đài K'Rahlan là một chứng minh. Hơn nữa, thầy dạy vẽ của anh, phù thủy Yan Dran, cũng là người của giáo phái Madagui.

- Thầy dạy vẽ của anh! - Nguyên ngẩn tò te, nhưng rồi nó sực nhớ ngay ra những bức tranh khủng khiếp của thằng K'Brăk. - Ồ, ờ...

- Bây giờ chắc là anh không nhớ... - Suku vỗ vai Nguyên ra chiều an ủi. - Khi còn sống, ba anh đã cho anh theo thụ giáo Yan Dran. Ông ấy là một siêu phù thủy.

Nguyên không quan tâm đến ông thầy dạy vẽ Yan Dran cho lắm, cho dù ông có là một siêu phù thủy. Nó nhanh chóng quay lại điều nó khao khát muốn biết:

- Thế dì Êmô làm việc cho ba anh lâu chưa?

- Lâu rồi, sau khi pháp sư K'Tul đến lâu đài K'Rahlan một thời gian.

- Pháp sư K'Tul cũng là người của lâu đài Sêrôpôk ư! - Nguyên hỏi hớp hớp, nó phải cẩn thận.

- Không. Ông thuộc phe Ánh Sáng. Tất cả những người có tên bắt đầu bằng chữ K' nếu là đàn ông hoặc Ka nếu là phụ nữ đều thuộc phe Ánh Sáng, anh quên rồi sao?

Suku đóng cửa đôi mắt sáng như gương:

- Có lẽ pháp sư K'Tul là vị quản gia gần bó lâu đài nhất với lâu đài K'Rahlan. Lúc ba anh mời ông về, anh còn chưa có mặt trên đời nữa là.

- Còn em thì lúc ấy đã có mặt rồi chắc! - Nguyên nheo mắt nhìn thằng nhóc.

- Tất nhiên là lúc ấy em cũng ở tận đâu tận đâu... - Suku chuối năm ngón tay vào mái tóc xanh thẫm, bên lên đáp. - Nhưng ông em thì chẳng có việc gì là không biết.

Nguyên không buồn trêu Suku nữa. Nhưng nó cũng chẳng hỏi gì thêm. Vì nó biết chắc là Suku không thể cung cấp nhiều hơn được những gì nó cần. Ngay cả chuyện pháp sư K'Tul là người của lâu đài Sêrôpôk, Suku hoàn toàn không hề biết.

- Ồ, còn pháp sư K'Srêgol nào đó? Là ai vậy! - Nguyên chợt nhớ ra cái tên lạ Suku vừa nhắc tới lúc nãy.

Mặc dù biết Nguyên bị lời nguyền Tan xác của Buriăk làm cho tanh bành đầu óc, Suku vẫn không khỏi giật nảy người trước câu hỏi quá sức kỳ cục của thằng này. Mắt nó giương lên như mắtếch:

- Chẳng lẽ đến pháp sư K'Srêgol mà anh cũng không nhớ sao, anh K'Brăk?

- Ồ, ờ... - Nguyên đưa tay vỗ vỗ trán. - Thiệt tình là anh không nhớ gì hết trơn.

Suku vẫn dán chặt mắt vào bộ mặt chắc là trông rất đần độn của Nguyên, buông từng tiếng:

- Pháp sư K'Srêgol là em trai của pháp sư K'Rahlan, và là ba của anh K'Brêt.

- Ba của K'Brêt! - Nguyên sững sốt.

- Ồ.

- Tức là chú của anh?

- Chứ gì nữa.

Nguyên bắt giác ngoảnh cổ nhìn quanh:

- Thế ông đâu rồi?

- Cái đó thì hổng ai biết... - Suku lắc đầu. - Ông mất tích hơn chục năm nay rồi. Ngay vào cái hôm vợ ông bị Badd, sứ giả thứ nhất của trùm Bastu, giết hại.

Nguyên bỗng rùng mình như có một cơn gió lạnh thổi qua người. Lần đầu tiên nó cảm thấy khó thở khi nghĩ đến những sứ giả của phe Hắc Ám: Buriäk, Baltalon, bây giờ là Badd, có vẻ như người nào cũng sẵn sàng gieo rắc tai họa cho kẻ khác. Không cần phải thông minh lắm mới nhận thấy trùm Bastu đang tập hợp dưới trướng mình hàng loạt những sát thủ kinh hồn. Và nạn nhân ưa thích của họ là những người thuộc phe Ánh Sáng: vợ chồng K'Rahlan, vợ chồng K'Srêgol, và bây giờ là K'Bräk. Nhớ đến pho tượng báo tử đang ngử trong phòng và con số 26 lấp lánh vừa thấy hồi sáng trên trần nhà, Nguyên bỗng thấy ruột gan quặn lại, vất vả lắm nó mới ngăn được mình khỏi rên lên.

- Suku, anh K'Bräk! Nhanh lên chứ!

Tiếng thằng K'Tub ồm ồm phía trước khiến Nguyên nhận ra do mải chuyện, nó và Suku rơi tuốt lại phía sau tự lúc nào.

Lúc này, cả bọn đang đi ngang qua một đường phố lớn với hàng mớ những cửa hiệu nằm giăng giăng hai bên đường. Đó là con đường chính dẫn đến trường Đămri - đường Brabun, tên vị hiệu trưởng đầu tiên của trường. Trên vỉa hè người đi kẻ lại tấp nập, thật khác xa cảnh vắng vẻ ở tòa lâu đài K'Rahlan. Khác với pháp sư K'Tul, đa số cư dân ở đây mặc quần áo ngắn bằng vải đen điểm xuyết các họa tiết sắc sỡ ở viền cổ, vạt, vai và tay áo; có vài phụ nữ trông váy màu lòe loẹt, đôi mông núng nính của họ khi bước đi khiến họ giống y chang một bầy công đang múa. Nguyên nhận ra trong dòng người không ít những học trò trường Đămri - những đứa nhóc mặt áo chùng đen tuyền như nó và Kăply, đi tùm nãm tùm ba với cặp sách đựng đưa trên tay.

Nguyên vừa vượt lên, K'Tub đã chỉ tay vào một cửa hiệu bên trái được phủ một tấm biển to dùng dằng trước với hàng chữ đỏ như son "TIỆM CẦM ĐỒ", miệng bô bô:

- Tiệm của lão Lo . Em còn kẹt một đồng đồ chơi ở trống.

Nguyên tò mò cầm mắt vào tấm biển:

- Ở đây cầm những thứ gì vậy?

- Đủ thú hằm-bà-lăng! - K'Tub chưa kịp trả lời, Kăply đã lấu tấu vọt miệng, chắc nãy giờ nó đã nghe K'Tub và Êmê quảng cáo đầy cả tai. - Từ quần áo, mũ nón, đồ chơi đến đĩa phép, chổi thần, thảm bay, các loại bùa, thảo dược, các thứ thuốc thánh...

Kế tiệm cầm đồ là CỬA HIỆU THẮT TÌNH. Cái tên lạ lùng đến mức Nguyên không thể không há hốc miệng:

- Í, gì thế này?

- Tiệm của lão Seradion... - Lại Kăply nhanh nhẩu. - Tiệm này dành cho những ai bị bỏ đá đó, anh K'Bräk.

- Bỏ đá vô đó làm chi! - Nguyên ngơ ngác.

K'Tub cười hì hì:

- Vô để xả cơn giận. Lão Seradion có thể biến một con gấu bông thành người yêu của bất cứ ai, tha hồ cho người đó chửi rửa, cốc đầu, cào cấu, vặt tóc, nhéo tai...

Êmê “xì” một tiếng, mặt khinh khỉnh:

- Chẳng hay ho gì cái trò giận cá chém thớt đó. Đúng là một lũ rồ.

- Chị đừng coi thường cái tiệm của lão Seradion à nha. Đắt khách lắm đó... - K'Tub nheo mắt. - Biết đâu có ngày chị lại chui vô đó à.

Êmê trả lời K'Tub bằng cách quay sang bá vai Nguyên:

- Làm gì có chuyện đó phải không anh K'Brăk?

- Ờ, ờ...

Nguyên bối rối đáp và nhẹ nhàng gỡ tay cô bạn gái ra. Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, Nguyên đã mơ hồ nhận ra Êmê rất có cảm tình với K'Brăk. Có lẽ tình cảm đó đã phát sinh từ lâu lắm rồi. Điều đó nhiều lúc đẩy Nguyên vào những tình huống rất khó xử, nhất là khi Êmê bộc lộ sự thân mật một cách quá tự nhiên.

Để tiện dò la chỗ cất giữ hai chiếc ghế ngựa vằn, Nguyên chủ định đóng vai K'Brăk một cách hoàn hảo để tránh mọi nghi ngờ. Chỉ riêng cái khoản thân mật với Êmê là nó không tài nào nhập vai nổi. Với một cô gái dễ thương và lúc nào cũng quan tâm đến nó như Êmê, thiệt tình là Nguyên cũng thấy thình thích. Nhưng mỗi lần Êmê nhìn nó trêu mến hay có cử chỉ thân thiết là nó lại thấy e dè, ngần ngại. Vì nó biết nó thiệt ra đâu phải là thằng K'Brăk.

Nguyên nhích ra xa Êmê, cố tránh cánh tay lúc nào cũng sẵn sàng quơ lấy mình.

- Thấy chưa, chị Êmê! - K'Tub reo lên khoái chí. - Chị đừng có tưởng bỏ à. Chưa chi anh K'Brăk đã muốn chạy trốn chị rồi đó.

Như chưa đã, K'Tub rưới thêm dầu vô lửa:

- Hì hì, em biết ảnh sắp gặp lại chị Mua mà.

Bộ mặt của Êmê bỗng tối sầm như bầu trời trước cơn giông. Nó liếc Nguyên bằng ánh mắt bén ngót và hỏi bằng cái giọng ken két y chang tiếng lưới cửa nghiền vào gỗ:

- Phải vậy không, anh K'Brăk?

- Ồ, ơ... làm gì có.

- Không có gì với nhỏ Mua sao anh đi tuốt đàng xa vậy? Anh sợ nó nhìn thấy anh đi với em hả! - Êmê ngược bộ mặt tức tối lên nhìn Nguyên khiến cái mũi hếch của nó càng thêm hếch, nom ngộ nghĩnh không thể tả.

14. Chương 10 Phần 2

- Không có gì thiệt mà... - Nguyên luống cuống đáp. - Anh đâu có biết nhỏ Mua là ai.

- Nếu trước đây anh K'Brăk từng biết chị Mua thì bây giờ anh cũng quên bém mắt rồi... - Suku xen lời. - Ngay cả pháp sư K'Srêgơl mà anh còn không nhớ nữa là.

Sự can thiệp kịp thời của Suku khiến bộ mặt quạu đeo của Êmê từ từ dần ra. Nó lắc mớ tóc vàng óng, nhoăn miệng cười:

- Ờ há.

Nó xích lại gần và cầm lấy tay Nguyên:

- Vậy là em trách oan anh rồi, anh K'Brăk hả?

Lần này có cho vàng Nguyên cũng không dám gỡ tay Êmê ra. Nó để yên tay mình trong tay Êmê, thấp thỏm như để tay trong lò than, càng nhột nhột hơn khi bắt gặp ánh mắt láu lỉnh của thằng K'Tub cứ không ngừng lia về phía nó.

May làm sao, trường Đămri hiện ra cực kỳ đúng lúc.

- Ê. Tới rồi kìa.

Nguyên vung tay chọc ra phía trước làm Êmê tự nhiên phải buông tay ra.

Nếu không có tấm biển đồng gắn trên cổng vào ghi rõ “TRƯỜNG ĐÀO TẠO TÀI NĂNG ĐĂM RI” thì Nguyên không biết đó là ngôi trường mà mình sắp theo học.

Trường Đămri thiết sự là trông giống một tòa thành cổ hơn, với dãy tường vuông vức bọc chung quanh, chỉ chứa lối vào có mái che rộng không tới ba mét, lúc này đang chật cứng những chiếc áo chùng đen đang chen chúc tuôn vào với những nắm đấm thụi bình bịch vào lưng nhau để giành đường.

Chạy dọc hai bên cổng, nhan nhản những ki-ốt bán bánh kẹo, nước giải khát và các thứ linh tinh để dụ bọn học trò.

Một mũ phù thủy miệng mồm móm xồm quần tạp dề đứng sau một cái chảo to dùng đang chiên xèo xèo một thứ bột gì đó, thấy bọn K'Tub trở tới liền ngoắt lia:

- Vô đây các con. Chén một miếng bánh Nhớ dai rồi hãy vào học. Xơi bánh Nhớ dai mỗi ngày, bảo đảm các con sẽ đứng nhất lớp.

K'Tub tỉnh quái hỏi lại:

- Thế nếu cả lớp đều chén bánh của bà thì cuối năm không có đứa nào đứng nhì hử bà?

Mũ phù thủy vung đôi đũa bự chảng lên như người ta vung gươm, dứ dứ trước mặt K'Tub:

- Thằng ôn con. Có đi chỗ khác cho bà nội mày làm ăn không hử?

Kăply nhìn quanh, phát hiện thiếu mất thằng Suku:

- Ủa, Suku đâu rồi?

K'Tub chỉ tay ra sau:

- Nó nấp tuốt đằng kia kìa.

Kăply ngoảnh nhìn theo hướng K'Tub chỉ, thấy mái tóc xanh rêu của Suku lấp ló sau gốc cây, liền gân cổ gọi lớn:

- Suku! Em làm gì đằng đó? Lại đây đi!

Suku lắc đầu quây quây:

- Anh và anh K'Brăk vào học đi. Em đưa tụi anh đến đây được rồi.

Kăply lăm bắm:

- Thằng nhóc này nó làm sao thế hả?

K'Tub tùm tùm:

- Nó sợ giáp mặt với tụi học trò trường Đămri.

Kăply chưa kịp hỏi thêm thì một hồi chuông dài vọng ra từ bên trong cổng.

- Chuông vào lớp đó... - Êmê hối hả giục. - Tụi anh đi lẹ đi. Lớp tụi anh là lớp Cao cấp 1, giáo viên phụ trách là thầy Hailixiro, nhớ nhé.

Nguyên và Kăply chạy tọt vô cổng, chui dưới tấm biển ghi tên trường và bức phù điêu bằng vàng khắc một chiếc chìa khóa hình chữ thập - biểu tượng của trường Đămri.

Tụi nó ngạc nhiên khi nhìn thấy một khoảng sân rộng ngay phía sau tường thành, tiếp theo nữa là một dãy phòng xây lừng ra ngoài, quây thành hình vuông như một lớp tường thành thứ hai. Nguyên và Kăply đang ngơ ngác, chưa biết lớp Cao cấp 1 nằm ở đâu và theo lối nào để đi đến đó thì bỗng nghe tiếng reo:

- Ô, K'Brăk, K'Brêt! Tụi mày đi học lại đó à.

Từ bên phải một thằng nhóc tóc tai bù xù, mặt mày lốm đốm chỗ trắng chỗ đỏ như vừa bước ra từ một đám cháy, mừng rỡ tiến lại, miệng cười toe toét đến mang tai. Nó vỗ bộp một phát lên vai Kăply:

- Nghe nói tụi mày vừa lãnh một cú quá xá cỡ của Buriăk hở?

Thấy Nguyên và Kăply nhìn sững nó, thằng nhóc nhướn mày:

- Hai đứa mày làm sao thế hả? Tao là Kan Tô đây mà. Mới sụm bà chè vài bữa mà tụi mày đã quên tao rồi sao.

- Ô, ờ... - Nguyên bối rối đưa tay xoa trán. - Tại tụi tao bị một cú quá mạng...

- Ê, tụi mày mất trí nhớ luôn à? Thế thì không xong rồi!

Một tiếng nói đột ngột vang lên khiến Nguyên và Kăply giật mình quay phắt lại. Một thằng nhóc gầy nhom, mặt lấm tẩm mụn đứng ngay sau lưng Nguyên và Kăply, đang nhìn tụi nó bằng ánh mắt rất chi là hờn hờ.

Kan Tô nhìn thằng nhóc mới đến với vẻ ghê tởm như nhìn một con rắn độc. Nó nhăn mặt, giọng nhạt nhèo:

- Mày đi chỗ khác chơi đi, Steng. Đừng có ám bọn tao.

Không để thằng Steng kịp phản ứng, Kan Tô chop tay Nguyên và Kăply hấp tấp kéo đi:

- Mặc kệ nó. Tụi mình vô lớp đi.

Kan Tô lôi Nguyên và Kăply vòng qua bên trái và chui vào một cánh cổng nhỏ trở cạnh một phòng học lấp cửa kính tím.

Tất cả các phòng học của trường Đămri đều quay mặt vào khoảng sân rộng nằm ở trung tâm trường. Lọt vào trong sân, Nguyên và Kăply nhận ra ở mỗi cạnh hình vuông của dãy phòng đều có cổng thông ra ngoài. Ở góc sân phía đông bắc nhô lên một ngôi tháp mái cong nhiều tầng, châu chung quanh là những ngôi nhà thấp lợp một thứ lá có bản rộng trông vô cùng lạ mắt.

Kan Tô không để Nguyên và Kăply có thì giờ ngắm nghía. Nó lôi hai thằng bạn nó chạy băng băng:

- Lẹ lên. Trễ học rồi.

Lớp Cao cấp 1 nằm ở dãy phòng bên phải nên cả ba phải băng suốt chiều ngang sân trước hàng dãy cặp mắt tò mò của bọn học trò trong các lớp ngó ra.

Mặt Nguyên và Kăply nóng lên như củ cải luộc khi bắt gặp những cánh tay chỉ trở kèm theo tiếng xì xào râm ran:

- Thằng K'Brăk và thằng K'Brêt nhà K'Rahlan.

- Mấy hôm nay tụi nó biến đi đâu vậy há?

- Nghe nói tụi nó vừa thoát chết dưới tay Buriăk.

Kan Tô không buồn để ý đến những trò nhí nhố chung quanh. Đến gần phòng học có gắn tấm biển "LỚP CAO CẤP 1" trước cửa, nó buông tay Nguyên và Kăply ra, lao vọt lên bậc cấp.

Tụi bạn trong lớp hầu như không để ý sự xuất hiện của Kan Tô. Nhưng khi sau lưng nó hiện ra hai khuôn mặt của Nguyên và Kăply thì cả lớp gần như chồm cả dậy. Cả chục cái miệng nhao nhao:

- Ê, thằng K'Brăk và thằng K'Brêt kia!

- Tụi mày vẫn còn ngon lành chứ hả?

- Hai đứa mày đừng phải Buriăk mà còn trở về đây với tụi tao được, thiệt là không thể tưởng tượng!

Ngồi trên chiếc ghế bành đặt ngay trước bảng đen là một người đàn ông hói đầu và mập thù lù như một chiếc cối xay bằng thịt. Đây chắc là thầy Hailixiro! Nguyên nhủ bụng.

Chiếc ghế bành rất lớn nhưng có vẻ như khó khăn lắm thầy mới nhét được hơn một trăm ký thịt của thầy vào đó. Nguyên càng tin chắc điều đó khi suốt những giờ học tiếp theo, nó không thấy thầy Hailixiro đứng lên lần nào, làm như thầy sợ sẽ lồi cả cái ghế lên theo.

Thầy Hailixiro mặc áo chùng màu đỏ, đội chiếc nón chóp nhọn có ngù vàng nhưng chiếc nón lúc này đang đặt chổng chơ trên chiếc bàn cạnh đó, có lẽ lớp mỡ trên mặt tươm ra làm thầy thấy nóng nực quá. Dù sao đi nữa thì thân hình phì nộn và chiếc đầu hói cũng không ngăn cản thầy Hailixiro khoe bộ mặt đường như lúc nào cũng tươi cười của thầy - bộ mặt khiến thầy giống như một quý ông tốt bụng và tạo cho người đối diện cảm giác đặc biệt dễ chịu ở ngay lần gặp gỡ đầu tiên.

Vẫn nhốt chặt mình trong ghế, thầy nặng nề quay đầu ra cửa, chào Nguyên và Kăply với vẻ mừng rỡ:

- Chào K'Brăk và K'Brêt. Chúc mừng hai trò đã trở lại lớp học của ta.

Kăply rụt rè kéo tay Kan Tô:

- Tụi tao ngồi chỗ nào?

- Tụi mày không nhớ gì thiệt hả? Chỗ ngồi của tụi mày đằng kia kia.

Theo tay chỉ của Kan Tô, Nguyên và Kăply đi thẳng lại chỗ hai chiếc ghế trống ở dãy bàn bên trái, kế cửa sổ.

Ngồi cạnh Nguyên và Kăply là một con bé có khuôn mặt xinh xắn với vàng trán thông minh và đôi mắt nom vô cùng láu lỉnh. Tóc nó cũng vàng óng như tóc Êmê, cột thành hai cái bím lúc lắc trông có duyên tề.

Nguyên và Kăply vừa ngồi xuống, nó đã hí hửng quay sang kháo chuyện ngay:

- Nè, hai bạn bị sứ giả thứ năm của trùm Bastu tấn công thiệt hả?

- Ờ... - Kăply gật đầu đại.

- Vậy mà hai bạn không bị sao hết hả?

Kăply lại “ờ”. Nó bồng nhú mày:

- Ủa, mà sao cả trường ai cũng biết chuyện này vậy há?

- Thằng nhóc K'Tub hỏm rày đi khoe tùm lum mà.

Con bé nhe răng cười và Kăply phát hiện nó bị sún một cái răng. Không hiểu làm sao mà Kăply thấy cái răng sún đó quyền rũ quá sức. Tim đập thình thịch trong ngực, Kăply khó nhọc liếm môi:

- Bạn tên gì vậy?

- O...

Mắt con bé tròn tròn, vẻ như không hiểu Kăply nói gì.

Kăply đập đập tay lên đầu, mặt chảy dài:

- Chắc, tôi quên nói bạn biết. Hai đứa tôi mất hết trí nhớ rồi.

- Ờ há... - Con bé cụp mắt xuống và nói bằng giọng rầu rầu. - Tôi có nghe nói người nào trúng phải lời nguyên Tan xác của Buriăk nếu không chết cũng bị lú lẫn.

Con bé ngược lên nhìn Kăply bằng ánh mắt thông cảm:

- Tôi là Mua.

- Mua! - Kăply suýt chút nữa đã nhảy dựng lên. - Thế ra bạn là Mua?

Mua lộ vẻ mừng rỡ:

- Bạn nhớ ra tôi rồi hở?

- Ồ... ờ...

Kăply áp ứng và ngó lơ chỗ khác, nó không tiện nói cho Mua biết là nó chả nhớ cái quái gì hết, hơn nữa nó thiệt ra đâu có phải là thằng K'Brê. Nó reo âm lên chẳng qua nó chợt nhớ lúc nãy thằng K'Tub có nhắc đến con nhỏ này khiến Êmê thành linh đồ quạu.

Để thoát khỏi tình huống khó xử, Kăply vờ đặt xuống bàn chồng sách hồi sáng K'Tub nhét vào tay nó, tò mò lật xem từng cuốn: Biến - lý thuyết và thực hành, Tiên tri nâng cao, Lịch sử pháp thuật, Thần giao cách cảm: Từ dễ đến khó.

- Trời đất! - Kăply la hoảng. - Một ngày mà học hết chừng này thứ hả?

Mua mỉm cười:

- Hôm nay lớp mình chỉ học môn Biến thôi...

Từ chiếc ghế bành, giọng thầy Hailixiro cất lên cắt ngang câu nói của Mua:

- Các trò đã học xong chương 1 và chương 2: biến đồ vật này thành đồ vật khác, sinh vật này thành sinh vật khác. Hôm nay chúng ta sẽ học qua chương 3: biến một đồ vật thành một sinh vật và ngược lại.

Có vẻ bọn học trò rất khoái môn này, Kăply nghe hằng loạt tiếng huýt gió vang lên âm ỉ từ dưới các dãy bàn sau câu nói của thầy Hailixiro.

Sự hào hứng của học trò làm thầy Hailixiro đột ngột phấn khích. Thầy ngúc ngoắc thân hình dõm đứng lên nhưng cái mông bè bè của thầy bị kẹt lại thê thảm nên cuối cùng thầy đành thả cả người lẫn ghế rơi phịch trở xuống. Trông thầy như đang nổi điên lên với chính mình. Thầy lấy tay chùi cái trán hói, khò khè nói:

- Nhưng trước khi học qua bài mới, ta muốn các trò ôn lại những gì đã học.

Thầy nói tiếp trong khi mắt lướt qua các gương mặt đang chờ đợi:

- Trò nào xung phong bước lên đây.

Ngay lập tức cả một rừng cánh tay giơ lên.

Thầy Hailixiro gật gật đầu về hài lòng.

- Khá lắm... - Thầy khen, ngưng lại một lúc để bớt khụt khịt mũi vì cảm động rồi vùng kêu. - Kan Tô!

Kan Tô sung sướng bước lên bảng trước ánh mắt ghen tị của tụi bạn. Nó đứng nghiêm trước mặt thầy Hailixiro, hớn hờ ngo nguẩy mái tóc bù xù:

- Thưa thầy...

- Biến đồ vật thành đồ vật! - Thầy Hailixiro khoa tay, dễ dãi. - Đề bài tự do. Trò muốn biến cái gì thành cái gì là tùy trò.

Thầy Hailixiro vừa dứt câu, Kan Tô liền vung tay ra phía trước, ngay chỗ thầy ngồi, miệng lầm rầm.

Bọn học trò chưa biết nó định giở trò gì thì nghe “bụp” một tiếng, chiếc ghế bành thầy Hailixiro đang ngồi lập tức biến thành quả mít.

Trong khi quả mít bị đè dẹp lép, múi mít xì tứ phía còn hột mít văng tùm lum, thì thầy Hailixiro nhảy tung tung vì bị mớ gai nhọn chích vô mông. Trông thầy lúc này y chang một con voi đang khiêu vũ.

Giữa tràng cười nghiêng ngả của tụi học trò, tiếng thằng Kan Tô cất lên với cái vẻ ân hận rất chi là vờ vịt:

- Con quên là quả mít có gai, thưa thầy.

Thầy Hailixiro sau vố bất ngờ, lật đật hươ tay ra sau, biến cái quả mít chẹp nhẹp dưới đất trở lại thành chiếc ghế bành như cũ, vất vả nhét cặp mông lọt vào hai tay vịn rồi quay sang thằng Kan Tô đang vờ đứng khúm núm trước mặt và nói bằng cái giọng tỉnh khô như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra:

- Màn thực hành vừa rồi của trò rất xuất sắc! Ta cho trò 10 điểm.

Thằng Kan Tô tỉnh nghịch toét miệng cười và nhún nhảy đi về chỗ ngồi.

Trong khi Kăply đang ngạc nhiên về sự dễ dãi của thầy Hailixiro thì ngay lúc đó tên nó từ trong miệng thầy bắt thần nhảy ra:

- K'Brêt.

Kăply giật bắn một cái, ngỡ ngàng đến mức cứ dán cứng người lên ghế, chẳng thèm nhúc nhích mảy may, cũng không mở miệng đáp được một tiếng.

Thấy Kăply cứ ngồi trơ mắt ếch ra nhìn thầy, Mua đập vào tay nó:

- Lên bâng đi, K'Brêt.

Kăply choàng tỉnh, len ra khỏi chỗ và dè dặt tiến lên khoảng trống trước mặt thầy Hailixiro.

- Ta có biết chuyện trò và trò K'Brăk trúng phải lời nguyên của Buriăk... - Thầy Hailixiro nhìn nó bằng ánh mắt dò hỏi. - Nhưng chắc trò cũng giữ lại được phần nào năng lượng pháp thuật chứ?

- Dạ, còn được chút chút, thưa thầy... - Kăply lo lắng đáp, trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh cọng lông chim cọ quảy trên tấm nệm bữa trước.

- Vậy bây giờ trò có thể biến một sinh vật... Ừm... nhưng sinh vật đó không phải là ta à nha... - Thầy Hailixiro nói giọng cảnh giác, chắc thầy sợ nhớ tới thằng Kan Tô tình nghịch. Rồi thầy nhìn quanh phòng và vụt chỉ tay vào con thằn lằn trên vách. - Ồ, chẳng hạn như con thằn lằn kia kìa. Trò hãy biến nó thành một sinh vật khác cho ta xem. Bất cứ sinh vật gì cũng được.

Mặt Kăply bắt giác đỏ lên như gạch nung. Nó lắp bắp:

- Thưa thầy, con không biết làm ạ. Làm sao để...

- Sao, trò không biết ư! - Thầy Hailixiro nhướn mày. - Trò hãy sử dụng câu thần chú ở đoạn 3 bài 4 chương 2 trong sách Biến.

Kăply tiếp tục chìa bộ mặt dần đỏ vào chiếc ghế bành:

- Câu thần chú đó ra sao hở thầy?

- Trời đất! - Thầy Hailixiro đưa tay lên ôm chặt chiếc đầu hói, nhưng rồi thầy liền bỏ tay ra và chồm sát mặt vào mặt Kăply, lộ mắt ra nhìn nó. - Suýt nữa ta quên, hình như trí nhớ của trò bị tổn hại nghiêm trọng phải không?

- Dạ... - Kăply hí hửng gật đầu. - Ai cũng biết chuyện đó mà thầy. Những gì học trước đây, con đã quên sạch sành sanh.

- Thôi được, - thầy Hailixiro thụt lui trở vào trong chiếc ghế, theo cái kiểu một con ếch thụt vào hang, và từ trong hang thầy chồm miệng ra, - ta sẽ nhắc giùm trò. Câu thần chú đó là Thay hình đổi dạng.

- Thay hình đổi dạng ra thứ gì hả thầy! - Kăply ấp úng hỏi, cảm thấy mình càng lúc càng ngu như heo.

- Ra thứ gì thì trò hãy nghĩ trong đầu... - Thầy Hailixiro ngán ngẩm đáp.

Nên biến con thằn lằn ra con gì há? Kăply hoang mang nghĩ, càng hoang mang hơn khi không biết câu thần chú rất cuộc có sẽ hiệu nghiệm hay không. Hôm trước nó đã từng làm cho cọng lông chim bay lên, nhưng nó nghĩ chuyện đó dù sao cũng dễ hơn nhiều so với việc biến con thằn lằn ra một thứ quái quỷ gì đó.

Kăply chìa thẳng tay vào con thằn lằn trên vách, vừa nghĩ ngợi vừa lẩm nhẩm câu thần chú thầy Hailixiro vừa nhắc.

Nó chưa kịp quyết định gì hết, bỗng nghe “bụp” một tiếng, con thằn lằn văng ra khỏi tường, đập cánh hai ba cái rồi rơi bộp xuống đất.

Tụi học trò nhòm cả dãy, chồm tới trước, đồng loạt quét mắt xuống nền nhà.

Bên chân bàn, đang ngửa bụng cổ lật lại một cách vô vọng là một con vật kỳ quái. Nó thon thon dài, vẫn có dáng dấp của một con thằn lằn nhưng nay mọc thêm cái mỏ chim nhọn hoắt phía sau, ngay ở chỗ lẽ ra là cái đuôi, dưới bụng lòi ra hai cục thịt nhỏ xíu, mỗi cục dính một cọng lông vũ ngắn cùn.

- A ha! - Tiếng tụi bạn cười hô hố. - Con gì thế hả K'Brêt?

Kăply đứng sượng trân. Nó điếng người nhớ ra trong khi nó đang nhắm đọc thần chú thì đầu nó lại nghĩ tới cọng lông chim. Nhưng sinh vật trước mặt nó rõ ràng không ra hình thù của một con chim chút nào. Chỉ là một đồng bần thiu những mỏ và lông, lại nằm cực kỳ hỗn độn.

- Chắc trò định biến ra một con chim phải không! - Thầy Hailixiro nhấp nháy mắt nhìn Kăply, giọng êm ái.

Kăply cúi thấp đầu và tiếng nó nghe như vọng lên từ dưới đất:

- Vâng ạ.

- Không sao, không sao, trò về chỗ đi! - Thầy Hailixiro gật gù khoát tay. - Thỉnh thoảng các trò vẫn gặp những trục trặc kiểu này. Hơn nữa trong trường hợp của trò và trò K'Brăk, chưa biến con thần lẩn thành một bộ xương là giỏi lắm rồi.

Giọng thầy Hailixiro vẫn ấm áp, mặc dù Kăply không rõ thầy an ủi hay thiệt ra muốn chế giễu nó.

Kăply vừa ngồi vào chỗ, Mua đã quay sang, dịu dàng trấn an:

- Đừng lo, K'Brêt. Tôi nghĩ bạn chỉ cần ôn lại vài tuần là đâu vào đấy ngay. Trước đây bạn và K'Brăk luôn luôn dẫn đầu lớp mà.

Kăply cảm động nhìn đắm đắm cô bạn mới đến mức Mua phải chau mày:

- Bạn nhìn gì thế? Có thứ gì dính trên mặt tôi hả?

- Không, - Kăply lắc đầu, - bạn có cái răng sún.

- Thì sao?

Kăply chớp mắt:

- Trông dễ thương ghê.

Kăply chớp mắt làm Mua chớp mắt theo. Nó không ngờ sau mấy ngày không gặp, K'Brêt trở nên bạo dạn đến thế. Trước nay chỉ có K'Brăk là hay trêu nó, nhưng hôm nay K'Brăk trông nghiêm nghị tợn. Chắc bây giờ K'Brăk không nhớ trước đây đã từng chòng ghẹo mình như thế nào. Ý nghĩ đó khiến Mua buồn thiu buồn thiu. Dĩ nhiên Mua không biết người đang ngồi đó không phải là K'Brăk trước đây. Nguyên lúc này đang lo ngay ngáy sẽ tới lượt mình bị kêu lên bảng. Sau thất bại thảm thương của Kăply, Nguyên biết chắc mình sẽ là đứa thứ hai làm trò cười cho cả lớp nếu thầy Hailixiro bắt nó trở tài biến hóa. Thiệt may là điều Nguyên lo ngại rốt cuộc đã không xảy ra.

Dường như biết trước Nguyên sẽ chẳng làm nên trò trống gì sau pha biểu diễn quá sức bệ rạc của Kăply, thầy Hailixiro kêu một đứa khác lên bảng. Và thằng nhóc này đã biến cái sinh vật quái đản mà Kăply tạo ra trở lại là con thần lẩn một cách chớp nhoáng trước lời khen tặng nồng nhiệt và hơi có phần quá đáng của thầy Hailixiro.

Biết thân biết phận, suốt quãng thời gian còn lại, Nguyên và Kăply ngồi co rút trong ghế, đóng tai nghe thầy Hailixiro giảng giải và hướng dẫn cách biến một chiếc ghế thành con dơi, một con ếch thành cái găng tay, tất nhiên là không hiểu mô tê gì, sau đó lật tập ra chép bài, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Trước khi chấm dứt buổi học, thầy Hailixiro trước đó không hề liếc Nguyên và Kăply lấy một cái, ném về phía tụi nó một cái nhìn đầy khoan dung:

- Ta rất hiểu hoàn cảnh hiện nay của mấy trò. Vì vậy ta không đòi hỏi gì nhiều nơi mấy trò nhưng hy vọng khi về nhà mấy trò nên cố gắng ôn lại những gì mà mình đã quên.

Có vẻ như không chỉ thầy Hailixiro thông cảm với những nạn nhân của Buriăk. Trước khi ôm tập bước ra khỏi lớp, Mua quay sang Nguyên và Kăply và nói bằng cái giọng rõ ràng là muốn sưởi ấm những trái tim bất hạnh:

- Tôi hy vọng các bạn sẽ nhanh chóng vượt qua được giai đoạn khó khăn này. Tôi sẵn sàng giúp đỡ nếu các bạn cần đến.

Nói xong, nó nhe răng sún ra cười khiến Kăply một lần nữa nghe trống ngực nện binh binh.

Kan Tô chạy lại bá cổ Nguyên và Kăply khi hai đứa vừa ra tới cổng. Nó lắc lư mái tóc bù xù, miệng toét đến mang tai:

- Tụi mày đừng lo gì sất. Quên gì đã có tao nhắc.

Nó buông cổ Kăply, vung tay hào hứng:

- Sống sót dưới lời nguyện Tan xác của Buriăk là một kỳ tích không phải ai cũng làm được đâu. Tụi mày phải tự hào về điều đó. Cả lớp Cao cấp 1 cũng hãnh diện lây.

Dĩ nhiên Kăply chẳng thấy tự hào chút xíu nào. Vì nó và Nguyên thực ra đã gặp Buriăk lần nào đâu. Nghe Kan Tô tán dương, nó chỉ gật đầu lấy lệ và giương mắt nhìn bộ mặt lồm đồm của thằng này, cổ lẳng qua đề tài khác:

- Mặt mày bị sao vậy? Phồng nước sôi hử?

- Nước sôi cái con khỉ! Tao xài thuốc lột da của thằng Suku đó.

15. Chương 11

Chương 11: Steng rác rưởi

Đứng đón Nguyên và Kăply trước cổng trường Đămri là ba đứa hồi sáng đưa tụi nó đi: Êmê, K'Tub và lấp ló sau gốc cây đằng xa là Suku.

Bây giờ thì Nguyên và Kăply đã biết tại sao thằng Suku cố tình tránh mặt tụi học trò trường Đămri.

Bỏ mặc Nguyên đi với Êmê và K'Tub phía sau, Kăply phóng lại chỗ thằng Suku nấp, miệng oang oang:

- Ê, Suku! Thằng Kan Tô tìm em kìa.

Suku thò đầu ra, trưng bộ mặt ngây thơ hết biết:

- Anh Kan Tô tìm em làm chi?

- Nhai xương em chứ chi. Em đưa cho ảnh thuốc gì mà mặt ảnh bây giờ ngó y chang mới trụng nước sôi vậy hả?

- Tại ảnh không biết cách xài chứ bộ... - Suku đỏ mặt chống chế. - Em xài hoài mà đâu có sao.

Kăply nhìn bộ mặt sáng trưng của Suku, không tin là thằng nhóc dám xài loại thuốc do chính tay nó pha chế.

- Mày đặt tên loại thuốc đó là thuốc lột da phải nói là hoàn toàn chính xác đó, Suku! - K'Tub đi tới gần, cười khì khì. - Anh Kan Tô chưa biến thành con chuột lột là may lắm rồi.

K'Tub lại hấp háy mắt:

- Còn mấy đứa xài bùa yêu của mày nữa. Chắc giờ này tụi nó đang ụynh nhau u đầu sút trán.

Nghe nhắc đến bùa yêu, Kăply tự nhiên nghĩ tới nhỏ Mua. Không hiểu sao mới gặp lần đầu mà nó thấy mến con nhỏ này quá chừng. Con gái sún răng thường xấu hoắc nhưng Mua cười lại trông có duyên tề. Đã vậy, suốt buổi học sáng nay, nhỏ ngồi bên không ngừng động viên, an ủi nó và Nguyên. Con nhỏ tốt ghê.

Tiếng Êmê vang lên cắt đứt những mơ mộng trong đầu Kăply:

- Hôm nay vô lớp anh K'Brăk và anh K'Brêt thấy thế nào? Gặp lại bạn bè, chắc vui lắm há?

K'Tub bĩu môi:

- Chị muốn nói chị Mua thì cứ nói thẳng là chị Mua, còn bày đặt vòng vo!

Trong khi Êmê trừng mắt nhìn thẳng oắt thì Nguyên lâu lâu:

- Bọn anh chẳng nhớ gì hết ráo. Bài vở quên sạch trơn.

K'Tub tò mò:

- Hồi sáng tụi anh học môn gì vậy?

- Môn Biển... - Kăply vọt miệng đáp thay bạn. Giọng nó đổi sang than vãn. - Anh đã biến con thần lằn ra một cái thứ bá láp gì đó, thiệt xấu hổ chết được.

Nguyên nhìn K'Tub:

- Ủa, sao sáng nay em không đi học?

- Lớp em và lớp chị Êmê được nghỉ một tuần để ôn thi.

- Vậy lát nữa về nhà, em giúp bọn anh ôn lại nha.

- Em rất sẵn sàng, anh K'Brăk à! - K'Tub hăm hở, nhìn bộ mặt tươi hơn hớn của nó có thể thấy không có gì trên đời khiến nó sung sướng hơn là được giúp đỡ K'Brăk và K'Brêt. - Cái gì không biết, anh và anh K'Brêt cứ hỏi em.

- Đừng dốt, K'Tub! - Êmê cau mày nạt. - Lớp Sơ cấp 2 của em chỉ mới học các môn Thần chú phổ thông, Bói toán và Thảo mộc, làm gì đã học tới môn Biển.

- Ồ, ờ, em quên mất! - K'Tub gãi đầu và rụt cổ lại. - Khi nào mấy anh cần tìm hiểu công dụng của cây tầm ma, cây đuôi điều, cây bạc hà miêu hay cây cải hương, em sẽ chỉ cho. Còn về môn Biển, chắc mấy anh phải nhờ chị Êmê.

- Ngay cả chị cũng chưa học tới môn Biển... - Êmê thở ra. - Lớp Trung cấp 2 của chị chủ yếu là học Luyện bùa. Ngoài ra chỉ có thêm các môn Quái vật học, Các loại quỷ và Tiên tri nhập môn thôi.

- Khó quá gì môn Biển! - Suku thành linh lên tiếng. - Hai anh đừng lo, lát nữa em chỉ cho.

Giọng thẳng Suku thật hách, cứ như thể nó đang khoác trên người chiếc áo chùng đồ của thầy Hailixiro. Nó quên bằng nó là đứa chưa được đi học ngày nào. Tụi bạn nó cũng quên bằng. Chỉ nhớ nó là Suku biết tuốt, đã từng nuốt cả vạn cuốn sách vào bụng, và đứa nào cũng chắc mẩm trong vạn cuốn đó phải có ít nhất vài cuốn dạy môn Biển.

- Hay lắm, Suku!

Kăply reo lên, căn cứ vào sự mừng rỡ quá trớn của nó dám chắc nó đang nghĩ Suku là một vị giáo sư nào đó.

Đang ầm ức về thất bại ê ẩm hồi sáng, Kăply đi như chạy. Bây giờ nó mong mau về đến nhà khủng khiếp. Nó khua chân gấp gáp, không để ý gì hai bên đường, lạnh lùng lướt qua các quầy hàng và các cửa hiệu khiến tụi bạn nó đuổi theo một xiu.

Thằng Suku co giò chạy một hồi, đứng lại thở dốc:

- Em muốn biến anh thành con rùa quá, anh K'Brêt à.

Bọn trẻ không vào thẳng cổng trước của lâu đài K'Rahlan, sợ đụng đầu pháp sư K'Tul hoặc bà Êmô, mà vòng ra sườn đồi phía sau.

Trong khi Êmê và K'Tub ngồi xếp xuống cổ giương mắt theo dõi, Suku đứng chống tay vào hông một cách oai vệ. Nó nhìn Nguyên và Kăply, cất giọng sang sảng:

- Môn Biển có ba cấp độ: biến vật này thành vật khác, biến sinh vật này thành sinh vật khác, biến một đồ vật thành một sinh vật và ngược lại.

Suku mới nói sơ sơ, Nguyên và Kăply đã thấy phục lẫn. Suku không đi học ngày nào mà giảng bài y chang thầy Hailixiro. Tụi nó nghệt mặt nhìn thẳng nhóc, miệng há hốc như uống từng lời.

- Mặt khác, nghệ thuật biến còn có thể giúp thay đổi tính chất, hình dáng, kích thước, màu sắc và mùi vị của một vật, chẳng hạn biến lớn thành nhỏ, chất lỏng thành chất rắn, v.v...

Suku tiếp tục thao thao:

- Nghệ thuật biến nâng cao còn đem lại cho các siêu phù thủy khả năng tự biến hình. Riêng các Đại phù thủy thì miễn bàn. Họ có thể biến nắng thành mưa, biến đêm thành ngày dễ dàng như trở bàn tay, đưa nghệ thuật biến xích gần với phép luyện bùa, nhưng đáng nể là họ không cần đến đồ dùng pháp thuật...

- Suku ơi! - Kăply đột ngột rên lên. - Nhưng tại anh đâu có cần học ba thứ cao cấp đó. Anh chỉ cần biến con thần lằn thành con ếch là đủ rồi. Chuyện biến nắng thành mưa sao nghe mông lung xa vời quá hà.

- Không có gì là ghê gớm hết, anh K'Brêt à! - Đôi mắt Suku lóe lên, càng trông giống hai vì sao như tạc.
- Năng lực pháp thuật đôi khi tùy thuộc vào ý chí. Ngay cả em, thỉnh thoảng em vẫn làm ra một vài trận mưa.

Lời khoe khoang của Suku không chỉ khiến Nguyên và Kăply giật mình. Êmê và K'Tub đang ngồi bệt dưới cỏ cũng bật đứng lên:

- Thiệt không vậy, Suku?

- Đồ nói khoác! Mà làm xem thử nào!

Suku đáp lại lời thách thức của K'Tub bằng cách chìa tay lên không trung, miệng lảo lếu khe khẽ.

Suốt một lúc, tám con mắt của bọn trẻ hết nhìn Suku lại ngược nhìn lên trời rồi lại nhìn thẳng oắt. Ngó lên ngó xuống cả buổi muốn gây cổ mà chẳng thấy cái quái gì xảy ra, K'Tub đâm nghi:

- Mà định giỡn mặt tại tao hả Suku?

Suku làm như không nghe thấy câu hỏi của K'Tub, môi vẫn mấp máy liên tục, mặt mày cực kỳ nghiêm trọng.

Kăply chăm chú nhìn Suku thêm một hồi rồi lại ngẩng mặt nhìn lên cao. Lần này nó nhác thấy một đám mây đen nho nhỏ đang hiện ra lơ lửng trên đầu.

- Ê! - Kăply thét lên đầy phấn khích. - Sắp mưa rồi kìa!

Êmê và K'Tub ngửa cổ ngược lên vừa lúc những hạt mưa đầu tiên rơi xuống. Mưa rơi rất nặng hạt, quất vào mặt bọn trẻ đau điếng, văng "bộp" xuống đất và bốc một thứ mùi thối khắm.

Êmê bịt mũi ngó xuống, hét lên một tiếng khiếp đảm khi thấy một đồng chuột chết nằm vương vãi dưới chân.

Trận mưa chuột chết tiếp tục rơi thêm một hồi trong khi K'Tub, Nguyên và Kăply, cả Suku nữa, liên tục nhảy tránh, còn Êmê thì đang gập người nôn ọe trên bãi cỏ.

Đến khi xác chuột cuối cùng rớt xuống đánh bộp, nảy lên và lăn lông lốc trên cỏ, mặt mày bọn trẻ đã xanh lè xanh lét.

- Hay thiệt tình là hay! - Thăng K'Tub lúc này đã đứng tuốt ngoài xa, hỏn hển lên tiếng. - Mà vừa chiều đãi tại tao một bữa trưa thịnh soạn chưa từng thấy đó, Suku.

- Tao đâu có cố ý... - Suku nhăn nhó phân trần. - Mọi khi tao làm ba cái vụ này ngon lành lắm mà. Đâu có trực trặc dữ vậy.

Nó xoa xoa hai bàn tay:

- Hay để tao làm lại lần nữa há.

- Làm lại cái đầu mày! - K'Tub gầm gừ. - Bộ mày tưởng mọi người ở đây đều khoái mùi chuột chết hả?

Suku cố nằn nì:

- Tao cam đoan lần này không có một xác chuột nào...

- Nhưng xác cóc hay xác nhái cũng thú vị hoặc vậy thôi... - K'Tub nhún vai, liếc sang chỗ Êmê. - Vô nhà thôi, chị Êmê ơi.

Bỏ mặc thằng Suku đứng trơ ra đó, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan lục tục kéo nhau chuồn qua cổng sau, rón rén đặt chân lên thảm cỏ trong vườn.

Cũng tại trận mưa quái ác của Suku mà trưa hôm đó, cả bọn ăn uống chẳng thấy ngon lành gì, thức ăn tống vào miệng cứ dợm phun ra.

Bà Êmô ngồi cạnh pháp sư K'Tul ở đầu bàn, lướt mắt qua bọn trẻ, ngạc nhiên hỏi:

- Bữa nay sao tụi con có vẻ lơ là thế?

Bà nhú mồm nhìn con gái:

- Con ốm hả Êmê?

- Dạ không ạ.

Êmê đáp, và để mẹ khỏi hỏi tới hỏi lui, nó nín thở ột thìa xúp vào miệng, vội vã đến mức suýt sặc trở ra.

Pháp sư K'Tul ngược mặt lên khỏi đĩa xà lách:

- Bữa nay đi học thế nào hở K'Brăk?

Nguyên nuốt nước bọt:

- Tụi con quên hết bài học, cậu... ờ, bố à.

- Ta đã lường trước được chuyện đó... - Pháp sư K'Tul gật đầu, rồi ông nheo nheo mắt nhìn hai đứa trẻ. - Dù sao các con cũng đừng nôn nóng quá. Ta nghĩ Êmê và K'Tub sẽ giúp các con nhớ lại từ từ.

Đột nhiên ông đổi giọng cảm khái:

- Ở đời không có việc gì là dễ dàng các con à. Bất cứ việc gì cũng phải kiên nhẫn mới được.

Vừa nói ông K'Tul vừa liếc mắt sang bà Êmô. Bất gặp cử chỉ đó, Nguyên chợt nhớ đến câu chuyện giữa hai người trong nhà kho và nó hiểu ngay cái câu vừa rồi thực ra ông cốt ý phân trần với bà Êmô chứ không phải nói tụi nó. Ông là người của giáo phái Madagui và hiện đang làm cho giáo chủ Ama Êban phát bực. Nguyên nhớ lại cái câu bà Êmô nói với ông K'Tul hôm qua: "Giáo chủ Ama Êban có vẻ đã hết kiên nhẫn với anh rồi đó", tự nhiên thấy rờn rợn sống lưng. Cho đến bây giờ, nó vẫn chưa rõ cái nhiệm vụ bí mật mà ông K'Tul đang phải thực hiện tại lâu đài K'Rahlan là nhiệm vụ gì. Đối với nó, pháp sư K'Tul chẳng khác nào một dấu chấm hỏi to tướng và nó tự dặn lòng quyết phải tìm cách dò xét cho bằng được.

Nhưng mặt khác, Nguyên thấy chuyện này dù sao cũng chưa đến nỗi thúc bách lắm. Từ ngày đặt chân vào lâu đài K'Rahlan, thiệt tình là nó chưa thấy pháp sư K'Tul có hành động gì gây bất lợi cho tụi nó. Đối với Nguyên bây giờ, mối đe dọa của Baltalon mới thiệt là đáng quan tâm. Nó và Kăply nghe lời Êmê, lò dò đến trường Đămri mong học thêm vài câu thần chú để phòng thân nhưng tình cảnh sáng nay cho thấy cái hy vọng đó có nguy cơ đổ bể tan tành.

Êmê và K'Tub dường như cũng lo lắng không kém gì Nguyên. Ăn trưa xong, Nguyên và Kăply vừa leo lên giường ngủ lưng có chút xú, chưa kịp chợp mắt, Êmê và K'Tub đã ập vào phòng.

- Anh K'Brăk, anh K'Brêt! - K'Tub ngoác miệng bô bô. - Hai anh bắt đầu ôn bài được chưa?

Kăply ngóc cổ lên khỏi gối:

- Ôn bài á?

- Ờ... - K'Tub hớn hở. - Em và chị Êmê sẽ giúp hai anh.

Câu nói của K'Tub làm Kăply bỗng nhớ đến Mua. Hồi sáng trước khi ra về Mua cũng nói một câu tương tự. Rằng nó sẵn sàng giúp đỡ nếu Nguyên và Kăply cần đến. Dĩ nhiên Kăply không chờ đợi một điều gì tốt đẹp hơn thế nhưng sau khi suy đi tính lại nó đành gạt bỏ cái vận may đó sang một bên. Nó không chắc nó có sẽ làm trò cười cho Mua với những câu thần chú bập bôm của mình hay không.

Kăply bước xuống khỏi giường, ngược nhìn K'Tub:

- Ôn ngay bây giờ á?

- Ngay bây giờ... - K'Tub gật đầu. - Lát nữa em và chị Êmê bận học bài thi rồi.

- Ôn môn Biển á?

K'Tub nhăn mũi:

- Anh thừa biết là em dốt đặc về môn Biển mà. Hôm nay anh và anh K'Brêt bắt đầu từ môn Thần chú cơ bản của lớp Sơ cấp 1.

Nguyên lúc này cũng đã đứng dưới đất. Nó đưa mắt nhìn Êmê nhưng sức nhớ những cử chỉ thân mật của nhỏ bạn, bèn ngáp ngừng quay sang K'Tub:

- Chắc là ôn lại câu thần chú Bay lên hử K'Tub?

- Đúng rồi, anh K'Brăk! - Êmê vui vẻ lên tiếng đáp và bước tới cầm tay Nguyên kéo lại chỗ bàn học khiến Nguyên không còn cách nào khác là đau khổ đi theo.

Không để ý đến vẻ gượng gạo của Nguyên, Êmê chỉ tay vào cuốn Hiệu ứng Lang Biang trên bàn:

- Anh dùng thần chú Bay lên để cầm lấy cuốn sách này thử coi.

Nguyên duỗi thẳng tay ra trước mặt, mắt trừng trừng nhìn cuốn sách trên bàn, cố bắt đầu óc tập trung cao độ.

Nguyên thì thầm “Bay lên!” và như có một cơn lốc thổi ngang qua, cuốn Hiệu ứng Lang Biang lập tức bốc mình lên khỏi lơ lửng trong không trung, mỗi lúc một cao dần và Nguyên không khó khăn gì để tóm lấy nó.

- Hay lắm, anh K'Brăk! - Êmê reo lên sung sướng như thể chính nó vừa lập được kỳ công. - Tiến bộ hơn hôm trước nhiều lắm.

Ở bên cạnh, K'Tub động bàn thành thạch bằng cả hai nắm đấm, giọng phấn khởi:

- Thật không ngờ! Anh làm còn giỏi hơn cả em nữa đó, anh K'Brăk.

Kăply không rõ thằng K'Tub lấu cá này nói thực hay cố ý động viên Nguyên, nhưng rõ ràng lời tán dương đó khơi dậy trong lòng nó một niềm tin mãnh liệt.

Đến lượt mình, Kăply thực hiện câu thần chú Bay lên một cách vô cùng cao hứng và cũng như Nguyên trước đó, nó đã tóm bắt cuốn sách dễ dàng đến mức một lần nữa K'Tub lại động sém sập bàn nếu Êmê không kịp thời cản lại.

Thừa thắng xông lên, suốt một tiếng đồng hồ tiếp theo, Êmê và K'Tub đã thay nhau hướng dẫn Nguyên và Kăply thực hiện hàng mớ những câu thần chú sơ đẳng mà bất cứ một đứa trẻ Lang Biang nào đến tuổi ôm cặp đến trường đều phải biết: Nhảy nhót, Bắt di bắt dịch, Giơ tay lên, Té xuống, Lộn mèo...

Hai đứa trẻ ở lâu dài K'Rahlan hướng dẫn tích cực đến nỗi khi Nguyên và Kăply hoàn thành xong các bài tập thực hành thì tụi nó đã nằm bẹp trên sàn nhà như thể vừa lãnh đủ cả đồng lời nguyên Té xuống.

Trình độ pháp thuật của Nguyên và Kăply tăng tiến từng ngày, y chang trong một giấc mơ đẹp. Suốt một tuần lễ liền, cứ ăn trưa xong là Êmê và K'Tub lôi Nguyên và Kăply ra giữa phòng ôn lại bài cũ và học các bài mới.

Nhằm giúp Nguyên và Kăply đối phó với Baltalon, Êmê thẳng tay gạt bỏ các môn Số học, Lịch sử Lang Biang và Bói toán sang một bên. Nó và K'Tub chỉ tập trung hướng dẫn Nguyên và Kăply hai môn thiết thực nhất là Niệm chú và Luyện bùa.

Bây giờ, sau mỗi buổi chiều, với sự ủng hộ kinh phí của “đại phù thủy” Suku, tụi nó hăm hở dẫn Nguyên và Kăply đi dạo dọc đại lộ Brabun, tấp vào các cửa hiệu tạp hóa nhan nhản hai bên đường để lùng mua các túi lông cừu, những chiếc đỉnh ma thuật đã được phù phép và những hòn đá để đem về rang hàng buổi trong chiếc vạc cũ moi được trong nhà kho.

- Sao không dùng chiếc vạc của em hử Êmê?

Kăply nhìn đôi má đỏ ửng đỏ ửng của Êmê đang phản chiếu ngọn lửa dưới đáy vạc, thắc mắc. Nó biết Êmê có một chiếc vạc dành học môn Luyện bùa trong chương trình Trung cấp 2.

- Không được, anh K'Brêt à... - Êmê ngược lên, đưa tay chậm sờ hời đang ứa ra trên trán. - Thầy Đi Pri không cho phép học trò dùng chiếc vạc vào bất cứ việc gì ngoài việc thực hiện những yêu cầu trong chương trình ở lớp.

- Ồi giờ ới! - Kăply kêu lên. - Thầy em chỉ nói thế thôi. Làm sao mà ổng biết được lúc về nhà bọn học trò đã dùng chiếc vạc vào những việc gì.

- Không qua mắt được thầy Đi Pri đâu... - Êmê lúc lắc mớ tóc vàng. - Thầy chỉ cần niệm chú Tái diễn từ từ là những gì chiếc vạc đã làm lần lượt hiện ra hết thôi.

Nguyên ngó chăm chăm hòn đá trong vạc, nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ hòn đá này có thể chống lại Baltalon sao Êmê?

- Hòn đá này chỉ có công dụng chữa bệnh và trị thương thôi, anh K'Brăk à... - Êmê nhìn Nguyên bằng ánh mắt âu yếm cháy bỏng đến mức Nguyên phải quay mặt đi chỗ khác. - Khi giáp mặt Baltalon, anh lặn hòn đá này trong người, hy vọng sẽ giảm được phần nào nguy hiểm.

Lời giải thích của Êmê không giúp Nguyên yên tâm được tẹo nào. Những phù thủy xịn như K'Sarem hay Niê Blô, đội trưởng đội tuần tiễu lâu đài Sêrôpôk, còn không bảo toàn được tính mạng dưới tay Baltalon, cỡ phù thủy tập tễnh học việc như nó muốn thoát nạn có mà mơ.

Đó là chưa kể, nó và Kăply tuy tiến bộ rất nhanh dưới sự kèm cặp gắt gao của Êmê và K'Tub nhưng còn lâu mới đủ sức tiếp thu các bài học ở lớp Cao cấp 1.

Tụi nó gắng lắm cũng chỉ học tàm tàm mỗi môn Lịch sử pháp thuật - là môn chỉ cần chăm chỉ tụng bài, còn các môn Biến, Tiên tri nâng cao và Thần giao cách cảm thì phải nói thẳng là tụi nó càng học càng thấy mình ngu thê thảm. Lần nào bị kêu lên bằng thực hành, Nguyên cũng cảm thấy câu thần chú trong miệng nó loăng téch, như không có hơi và tất nhiên là chẳng có hiệu quả gì ráo. Nhiều lúc Nguyên muốn nổi quạu với chính mình và nếu không có đôi mắt chăm chú của thầy Hailixiro chìa ra từ trong chiếc ghế bành, chắc nó đã xáng ỳnh mấy bạt tai.

Kan Tô và Mua ngày nào cũng xúm vào an ủi, khích lệ, nhưng lòng nhiệt tình và sự ân cần của hai đứa này vẫn không sao xóa được vẻ lo lắng trên mặt Nguyên và Kăply. Không đứa nào trong trường Đămri biết Nguyên vừa nhận được pho tượng báo tử của Baltalon và kỳ hạn đang gần dần, chỉ còn mười mấy ngày nữa, vì vậy mà thằng Kan Tô cứ cần nắn:

- Từ từ rồi tụi mày cũng theo kịp chương trình mà. Tụi mày làm gì ngó xụi lơ như chết cha chết mẹ thế hả?

Vừa nói dứt câu, Kan Tô hoảng hồn đưa tay lên bụm miệng khi sức nhớ ra ba mẹ thằng K'Brăk chết ngắc từ lâu, mẹ thằng K'Brêt cũng đã ngủm củ tỏi, còn ba nó không biết mất tăm mất tích phương nào.

Mua dĩ nhiên không ăn nói bạt mạng như Kan Tô. Nhưng những lời thủ thỉ của nó động đều đều vô tai Nguyên và Kăply suốt các buổi học nghe rầu muốn chết:

- Tôi thấy mấy bạn tiến bộ từng ngày đó. Khoảng hai, ba tháng nữa thế nào mấy bạn cũng lấy lại trình độ trước đây cho coi.

Hổng biết mình có sống được tới một tháng không nữa! Nguyên chán nản nghĩ, bụng quặn lại khi nhớ đến con số lần tinh hời sáng lấp lánh trên kệ để giày, thấy hạn định của Baltalon chỉ còn không tới hai chục ngày. Trong khoảng thời gian đó, thiệt sự là Nguyên không chắc mình có sẽ tìm thấy hai chiếc ghế ngựa vằn để trốn thoát khỏi xứ Lang Biang hay không. Niềm hy vọng của nó bây giờ chỉ còn đặt vào các phù thủy đánh thuê Bạch kỳ lân, mà theo lời các chàng trai bánh bao này trao đổi với nhau hôm nọ thì có vẻ như họ cũng không nắm chắc phần thắng cho lắm.

Kăply không đến mức căng thẳng như Nguyên, dù nó biết nếu Nguyên gặp nguy hiểm, nó sẽ không khoanh tay đứng ngoài, và vì trình độ pháp thuật của nó hiện nay đáng liệt vào hạng bét ở cái xứ này nên nếu

Nguyên bị tiêu ra tro thì nó cũng sẽ tiêu ra nước là cái chắc.

Nói cho đúng ra, trước một viễn cảnh đen tối như thế, nhiều lúc Kăply cũng phát hiện ruột gan mình cứ thất lại từng cơn nhưng rồi cái giọng êm ái của Mua ngay lập tức khiến tâm trí nó lắng đi. Nhất là khi không nén được sự thôi thúc vô hình, nó quay sang và bắt gặp nụ cười sún răng của nhỏ bạn, tìm nó liền động tình tình và lẽ dĩ nhiên lúc đó có cho nó một ngàn đồng năpken vàng nó cũng không thể nhớ ra Baltalon là ai.

Trong những ngày đó, Kăply chỉ thực sự hoảng mỗi khi giáp mặt thằng Steng. Steng học lớp Trung cấp 1, trên K'Tub một lớp, dưới Êmê một lớp và dưới Nguyên và Kăply tới hai lớp.

Hôm đầu tiên đi học, Kăply và Nguyên đã từng gặp thằng Steng một lần nhưng ngay lúc đó Kan Tô đã kéo tụi nó đi nên Kăply chẳng có ấn tượng gì về Steng, ngoài hình ảnh một thằng nhóc mặt đầy mụn và gầy khẳng gầy kheo đến mức có cảm giác nó đang khoác lộn chiếc áo choàng rộng thùng thình của ba nó lên người.

Steng không ngày nào là không sẵn đón Nguyên và Kăply. Nó đeo dính hai đứa này như đĩa, bám lẳng nhặng từ ngoài cổng vào đến cửa lớp và từ cửa lớp ra đến cổng, đến mức mỗi khi tan học, Nguyên và Kăply phải nhờ Kan Tô và Mua đi hộ tống hai bên và tìm cách tống cổ Steng mỗi khi nó mon men đến gần.

Nhưng dẫu vậy, thằng Steng tinh ranh vẫn tìm ra cơ hội để đến gần Nguyên và Kăply. Nó kiên nhẫn rình ở một góc nhà nào đó, hề thấy hai đứa này đi đâu mà không có Kan Tô bên cạnh là nó vội vã vọt ra:

- Ê, K'Brăk, K'Brêt! Trí nhớ tụi mày thế nào rồi?

Nguyên nhặt nhèo:

- Cũng bình thường.

- Tụi mày đừng giấu tao... - Steng hí cặp mắt. - Tao biết đầu óc hai đứa mày lúc này tệ lắm. Thằng Y Gok nói với tao là tụi mày đã quên ráo hết những gì đã học mà.

Y Gok là thằng nhãi học cùng lớp với Nguyên và Kăply, tóc rụng sạch trơn sau khi dán bùa Tóc mây thiên thần của Suku lên nón chóp.

Nguyên và Kăply chưa kịp mở miệng, Steng đã ngoẹo cổ nghiêng ngó tụi nó, vẻ sẫm soi như đang xem xét một món hàng, đầu không ngớt gật gù:

- Tao nghĩ hai đứa mày không sống lâu đâu. Trí nhớ mà mất đi thì sớm muộn gì tính mạng cũng tiêu tùng.

Kăply đã muốn nổi điên nhưng Nguyên đã thò tay nắm chặt tay bạn, trừng mắt nhìn Steng:

- Mày đã nói hết chưa?

- Chưa... - Steng thần nhiên. - Tao còn nhiều điều muốn nói với tụi mày. Thiết sự là tao muốn giúp tụi mày.

- Giúp tụi tao! - Kăply cau mày. - Giúp khôi phục trí nhớ á?

- Không... - Steng lắc đầu. - Tao sẽ giúp tụi mày xây những nấm mộ đẹp đẽ để khi chết đi...

- Cút đi, đồ rác rưởi!

Kăply quát lên, sợ hãi và giận dữ, cắt ngang câu nói của Steng. Nó hùng hổ xông vào thằng này nhưng tay bị Nguyên nắm chặt.

- Mày thả tay tao ra coi! - Kăply hét sùi bọt mép. - Tao phải nện nó ra bã mới được.

Steng biến mất khi nhắc thấy Kan Tô từ xa đi tới.

- Hai đứa mày giăng co gì thế! - Kan Tô ngạc nhiên hỏi.

- Thằng Steng! - Kăply hỏn hển, mặt tái xanh.

Kan Tô giật mình nhìn quanh:

- Nó đâu?

- Nó mới ở đây.

- Thằng Steng nói gì với tụi mày thế?

Nguyên tắc lưỡi:

- Nó bảo tụi tao sắp chết và nó sẽ giúp tao xây mộ.

- Đồ rần độc! - Kan Tô nghiêng răng ken két. - Thằng khốn đó xưa nay chỉ mong có thể. Chắc chừng nào học sinh trường Đămri chết sạch nó mới hả dạ.

Kăply cau có:

- Bộ nó là người của phe Hắc Ám hả?

- Ờ, ờ, có thể lắm! - Kan Tô do dự đáp. - Cái vụ đó thiệt tình là... tao cũng không chắc lắm.

Kăply ngạc nhiên thấy Kan Tô lộ vẻ phân vân khi kết tội Steng:

- Hồng lẽ mày không tin nó là người của trùm Bastu?

- Chắc, chuyện đó khó nói lắm! - Kan Tô ngập ngừng chuôi năm ngón tay vào mái tóc bù xù. - Theo tao biết, từ trước tới nay trường Đămri chưa bao giờ nhận học sinh phe Hắc Ám.

- Láo toét! - Kăply gầm lên, trông nó như một con quạ đang nổi khùng. - Chính thằng Suku kể với tao là trùm Bastu và hầu hết bọn sứ giả của hắn đều xuất thân từ trường này mà.

- Nhưng lúc còn đi học, bọn họ chưa ngả về phe Hắc Ám... - Kan Tô bình tĩnh giải thích. - Chỉ khi ra trường, Bastu và bọn tay chân của hắn mới bộc lộ khuynh hướng tối tăm đó.

Kan Tô nhún vai:

- Nhưng dù thằng Steng có phải là người của Bastu hay không, tụi mày cũng tuyệt đối không nên dây dưa với nó.

- Ai mà thêm dây với nó! - Kăply cau kỉnh. - Hạng người như nó khi ra trường thế nào cũng về phe với Bastu. Tao nói đồ có sai, để rồi mày xem!

Kan Tô vẻ như đã chán nói về Steng. Lúc này đầu óc nó đang bị đốt nóng bởi một thằng nhãi khác. Nó đưa tay sờ rầm bộ mặt lốm đốm như da beo, nói giọng hậm hực:

- Khi nào tụi mày gặp lại thằng Suku, bảo là tao và thằng Y Gok gửi lời hỏi thăm nó nhé!

16. Chương 12 Phần 1

Chương 12: Bùa yêu

Hiệu trưởng N'Trang Long đến lớp Cao cấp 1 đúng vào lúc Kăply và Mua đang hồi hộp đứng quay mặt vào nhau trước chiếc ghế bành của thầy Hailixiro, ngó y chang hai con gà chọi chuẩn bị xáp lá cà.

Thầy Hailixiro khoe rằng những phù thủy giỏi giang như thầy có thể dùng ý nghĩ trò chuyện với một phù thủy khác đang ở cách xa hàng ngàn dặm, nhưng với những đứa mới chân ướt chân ráo đến với môn Thần giao cách cảm như tụi nó, đứng đối diện nhau mà đọc được ý nghĩ trong mắt nhau đã là hết chê rồi.

Kăply không biết môn Thần giao cách cảm hay ho đến mức nào, nhưng khi nghe thầy kêu nó và Mua lên bảng, nó đã than trời trong bụng. Kăply biết khi đứng trước mặt Mua, nhất là buộc phải nhìn thẳng vào đôi mắt của nhỏ bạn khả ái theo yêu cầu của thầy Hailixiro, tâm trí nó không thể nào tập trung được.

Quả nhiên, có đến một, hai phút, Kăply trân trân nhìn Mua, nghe trái tim giằng giật như có ai bóp lấy. Mồ hôi chảy thành dòng trên trán, Kăply ấp úng nhắm mắt thần chú, biết chắc là mình đọc trật lất.

Kăply đọc câu nọ xọ câu kia, mắt vẫn lom lom dán chặt vào đôi môi đang mấp máy của Mua, tự hỏi tại sao con nhỏ này sún răng mà duyên dáng dữ vậy.

Như nhận ra thái độ không bình thường của Kăply, nhỏ Mua ngạc nhiên hỏi: “Bạn làm sao vậy?”

Kăply giật mình khi nghe thấy câu hỏi của Mua vang lên trong đầu. Nhưng rồi nó hiểu ngay là Mua đã phát huy được câu thần chú thầy Hailixiro vừa dạy. Kăply rất muốn trả lời là tại nó mến Mua ghê lắm, đứng đối diện với Mua như thế này nó xúc động quá nên chẳng nhớ gì bài học hết trơn, nhưng nó chẳng thể nào truyền ý nghĩ của mình đi được.

Dĩ nhiên là Mua chẳng biết được Kăply đang nghĩ gì. Nên nó lại giương mắt éch: “Tại sao tôi không nghe được ý nghĩ của bạn?”

Kăply như điên lên trước câu hỏi của Mua. Nó giận là mình đã run quá, đến mức quên bống mất câu thần chú vừa học. Nếu không, bữa nay nó đã có thể nói với Mua bao nhiêu là điều. Nhìn bộ mặt ngẩn ra như chờ đợi của cô bạn, Kăply muốn ngoác mồm rống lên hết sức nhưng cuối cùng nó kềm lại được, ngoạ đầu một cách khổ sở và bất lực.

Kăply nhận ra ánh mắt của Mua càng lúc càng lộ rõ vẻ thương cảm, cứ như thể con nhỏ đang nghĩ Kăply là một thứ cóc nhái gì đó và điều đó khiến Kăply muốn khụy xuống sàn quách cho xong. Ngay lúc đó thì thầy N’Trang Long xuất hiện.

Kăply phát giác ngay lập tức sự có mặt của thầy N’Trang Long mặc dù nó không dám rời mắt khỏi gương mặt của Mua. Nó vẫn nhìn chăm chăm cô bạn gái, vẫn lải nhải câu thần chú sai bét và thầm mong thầy Hailixiro đuổi cổ nó về chỗ lẹ lẹ cho rồi.

Đang nghĩ lan man, Kăply chợt giật nảy người khi nghe giọng nói trầm ấm của thầy Hailixiro vang lên trong đầu:

- Trò K’Brêt, thầy hiệu trưởng N’Trang Long đang quan sát trò đó.

Kăply đang thắc mắc không hiểu thầy Hailixiro chen vô buổi thực tập của nó làm chi và thông báo điều đó với nó nhằm mục đích gì, bỗng nghe thầy nói tiếp:

- Từ nãy đến giờ ta biết tổng trò đang nhằm lẫn lung tung nên không thể gửi ý nghĩ của trò đến người khác. Vì vậy, trò hãy im lặng nghe ta nói đây.

Thầy Hailixiro định giở trò gì vậy há? Kăply bắn khoảnh nhủ bụng và bắt giắc vểnh tai về phía chiếc ghế bành, quên khuấy tiếng nói của thầy Hailixiro tự vang lên trong đầu nó như thể thầy đã bí mật đặt một cái loa trong đó.

- Thầy N’Trang Long vừa bàn bạc với ta về trò và trò K’Brăk... - Giọng thầy Hailixiro cất lên đều đều. - Ý thầy N’Trang Long là muốn chuyển hai trò sang lớp khác. Nhưng ta thì... ta muốn hai trò tiếp tục học với ta. Ta rất mến hai trò và ta tin chỉ có ta mới giúp hai trò khôi phục năng lượng pháp thuật một cách hiệu quả. Trò nghĩ thế nào?

Sực nhớ ra Kăply còn lâu mới trả lời được, thầy Hailixiro vội nói thêm:

- Ta quên là trò không thể trò chuyện bằng ý nghĩ. Ta thông báo với trò điều đó để trò và trò K’Brăk liệu mà ăn nói với thầy N’Trang Long... - Thầy Hailixiro ngập ngừng một chút rồi nói tiếp. - Ta nghĩ ngay cả trò Mua cũng muốn trò ở lại lớp Cao cấp 1 này đó.

Bỏ xừ rồi! Kăply đâm hoảng trước câu nói sau cùng của thầy Hailixiro, suýt chút nữa nó đã bắn người lên. Như vậy là từ bữa đó đến nay, mình không lo học chỉ lo ngồi liếc nhỏ Mua, chắc ông nhìn thấy hết ráo. Ý nghĩ đó khiến mặt Kăply đỏ rần tới mang tai.

- Có chuyện gì thế, K’Brêt?

Tiếng nhỏ Mua sững sốt, chắc nó không hiểu tại sao mặt mày thảng Kăply tự nhiên đâm sượng ngắt như vậy. Nhưng câu thắc mắc của Mua nhanh chóng bị bóp nghẹt bởi cái giọng sang sảng của thầy Hailixiro, lần này thì Kăply nghe rõ thầy thốt ra thành lời:

- Thôi, kết thúc được rồi... - Thầy Hailixiro khoát tay. - Trò Mua về chỗ đi. Còn trò K'Brêt, thầy hiệu trưởng muốn nói chuyện với trò đó.

Bây giờ Kăply mới nhìn thấy thầy N'Trang Long. Thầy cao lớn, đứng nhô lên bên chiếc ghế bành thầy Hailixiro đang ngồi như một ngọn tháp. Đôi mắt thầy to như lục lạc, hai sợi ria đen rậm bò ngang dưới chóp mũi ngó hết hai con sâu róm, trong khi hàm râu quai nón phủ kín cằm lại có màu vàng hoe và xoắn tít thò lò. Thầy không đội nón nên Kăply thấy rõ mái tóc vàng của thầy chải lật ra sau, để lộ vàng trán nhìn sơ cũng biết là rất thông thái.

Thầy N'Trang Long mặc áo chùng màu tím sẫm, rất nhiều nếp gấp bởi quá rộng, bên dưới thò ra hai bàn chân với những ngón rất dài và điều khiến Kăply tá hỏa là không thấy xỏ giày dép gì ráo trọi.

Vóc người cao lớn đối với thầy N'Trang Long có vẻ không phải là một gánh nặng gì ghê gớm. Thầy nhích về phía Kăply với bước chân nhẹ nhàng và giọng thầy cất lên cũng nhẹ nhàng không kém:

- Thế nào hử K'Brêt? Trò và trò K'Brăk đi học lại mấy ngày nay có theo kịp chương trình không?

Câu hỏi của thầy hiệu trưởng cực kỳ đơn giản và rõ ràng. Nhưng Kăply lại lộ vẻ bối rối ra mặt. Tụi bạn ngồi dưới tròn xoe mắt khi thấy nó cứ xoắn chặt hai tay vào nhau, làm như đang đứng trước một bài số học hóc búa.

- Thế nào hử trò! - Thầy N'Trang Long cúi nhìn K'Brêt, lặp lại câu hỏi, vẻ dò xét và ngạc nhiên.

- Dạ... ờ... ờ... theo con nghĩ thì... dạ... ờ... ờ...

Kăply lắp bắp, mặt dần ra, không biết nên đáp như thế nào thì mới được thầy cho học tiếp lớp Cao cấp 1. Có lúc, nó đứng im, nín thở, chờ xem có tiếng nói của thầy Hailixiro vang lên trong đầu nó không nhưng nó thất vọng thấy thầy Hailixiro chẳng chịu mách nước gì cả. Chắc thầy sợ thầy hiệu trưởng phát hiện! Kăply nhủ bụng và giương đôi mắt mà nó đoán chắc là vô cùng ngốc nghếch lên nhìn thầy N'Trang Long.

Bắt gặp cái nhìn của Kăply, thầy N'Trang Long mỉm cười:

- Như vậy chắc là trò và trò K'Brăk không khó khăn gì để theo kịp chương trình?

- Không, không phải đâu, thưa thầy! - Đột nhiên Kăply đâm hoảng, nó vùng kêu, có cảm giác mình vừa đặt chân vào bẫy sập và cơ may sắp vượt khỏi tay. - Tụi con gặp rất nhiều khó khăn ạ. Tụi con quên sạch hết mọi thứ, thầy ơi.

Như sợ thầy hiệu trưởng không tin, nó sốt sắng thông báo:

- Hôm trước con đã biến con thần lằn thành một thứ quái vật rất kinh tởm, cả lớp bạn nào cũng nhìn thấy hết đó thầy.

Kăply chắc mẩm khai ra như vậy, thầy hiệu trưởng sẽ cho nó và Nguyên ở lại lớp Cao cấp 1 để thầy Hailixiro tiếp tục giúp đỡ tụi nó. Nào ngờ nghe nó tả oán, thầy N'Trang Long gục gặc đầu:

- Nếu đúng như vậy, trò và trò K'Brăk tiếp tục theo học ở lớp Cao cấp 1 cũng chẳng có ích lợi gì. Tuần sau, ta sẽ chuyển mấy trò qua lớp khác.

Mặt Kăply nhanh chóng chảy xệ xuống. Nó liếc về chỗ chiếc ghế bành, thấy thầy Hailixiro nhìn nó với vẻ mặt oán trách mà người ta thường đeo vào những ngày người yêu đi lấy chồng.

Kăply đứng như trời trồng, không biết phải làm gì hay nghĩ gì. Cho đến khi thầy Hailixiro cất cái giọng hậm hực hiềm hoi bảo nó về chỗ, Kăply mới choàng tỉnh và đau đớn biết mình vừa trải qua những sai lầm ngu ngốc nhất trên đời.

Kăply ngồi đằng sau lầu đài K'Rahlan, mông dán xuống cổ, lưng tựa vào bờ rào, ngẩn ngơ ngắm những đám mây trôi lơ lửng trong nắng chiều bên trên ngọn đồi.

Chưa bao giờ Kăply đi đâu mà không có Nguyên bên cạnh. Nhưng bữa nay buồn quá, nó một mình lên ra đây để yên tĩnh thả hồn lang thang cùng mây gió.

Tuần sau nó và Nguyên sẽ chuyển sang lớp khác, "xưa nay thầy hiệu trưởng đã quyết định thì trời có sập cũng không thay đổi được", chính Kan Tô đã xác nhận với nó bằng giọng chắc như đinh đóng cột. Mà tuần

sau có nghĩa là ngày mốt. Có nghĩa là chỉ còn khoảng hai ngày nữa thôi, nó sẽ không còn được học chung với Mua, không còn nghe Mua thủ thi bên tai bằng cái giọng ngân nga như hát, không còn nhìn thấy hai cái bím tóc mỗi lần lúc lắc y như quất vào tim nó và nhất là không còn được hồi hộp đến đỏ bừng mặt mỗi khi nhìn Mua nhe răng sún ra cười.

Nhưng điều khiến Kăply bức mình nhất là Nguyên tỏ vẻ thờ ơ hết chỗ nói trước quyết định đột ngột của thầy N'Trang Long. Với Nguyên học lớp này hay lớp nọ chẳng có gì khác biệt, mặc dù Nguyên công nhận thầy Hailixiro là một giáo sư dễ chịu quá xá rồi, nếu không muốn nói là có cảm tình đặc biệt với tụi nó. “Đồ ngu! Dù mày có khoái thầy Hailixiro và dù ổng có quyến luyến tụi mình tới đâu thì ổng cũng không thể giúp tụi mình có đủ năng lực để chống chọi lại Baltalon được, hổng lẽ mày không nhận ra điều đó?” Nguyên đã nheo mắt nhìn Kăply, khinh khỉnh giở giọng đại ca khi Kăply xúi nó nài nỉ thầy hiệu trưởng cho hai đứa ở lại lớp Cao cấp 1.

Bây giờ ngồi một mình sau đống, nhớ lại thái độ khăng khăng của Nguyên hồi sáng, Kăply vẫn còn tức lộn ruột. Nhưng kệt nổi, nó lại không thể nói thẳng với Nguyên cái lý do thật sự khiến nó muốn tiếp tục học với thầy Hailixiro. Tất nhiên là Kăply có khoái thầy thiệt, nhưng chỉ khoái sơ sơ thôi. Chính nhờ Mua mới làm nó khoái đến mức chẳng muốn chuyển đi đâu hết trời.

Ngồi nghĩ ngợi lan man một hồi, Kăply bỗng phát hiện ra dạo này nó có nhiều thay đổi quá. Nó thấy nó lạ ghê. Trước đây, gần như nó không hề giấu Nguyên một điều gì, kể cả chuyện nó lớn tòng ngồng rồi mà thỉnh thoảng vẫn tè trong khi ngủ. Vậy mà bây giờ chuyện nó vô cớ thích nhờ Mua, nó lại thấy khó mở miệng quá sức. Hồi trưa, lúc chỉ còn hai đứa trong phòng, đã mấy lần nó định tâm sự với Nguyên về chuyện này nhưng cứ mỗi lần sắp sửa hé môi, người nó đột nhiên căng thẳng như sắp sửa phát nổ và tiếng nói của nó lập tức bị một bàn tay vô hình chặn ngang họng.

Với thằng bạn thân thiết nhất đời là Nguyên mà Kăply còn không thổ lộ được, nó biết là còn khuya nó mới có thể bày tỏ nỗi lòng với Êmê và K'Tub. Chết thật, vậy mình phải làm sao há? Giật mình nhớ ra nó chỉ còn một ngày được ngồi cạnh Mua nữa thôi, Kăply thẳm la lên và thò tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc, không hay biết nó vừa bắt chước cử chỉ của Nguyên mỗi khi thằng này bực dọc hay bối rối. Và vì cái trò dứt tóc không phải là động tác quen thuộc nên đáng lẽ dứt một sợi như bạn nó thì Kăply nhổ cả một túm tóc như người làng Ke nhổ củ cải.

Kăply đau đến mức nó phải nhắm tịt mắt, miệng la oai oái.

- Gì thế hở anh K'Brêt?

Kăply mở choàng mắt, thấy Suku đang đứng nhìn nó với vẻ mặt kỳ quái như thể vừa bắt gặp một con lợn nhảy múa.

- Ờ, ờ, có gì đâu! - Kăply bèn lên bỏ tay xuống.

- Em thấy anh đang nhổ một đồng tóc mà... - Mắt Suku vẫn trống rỗng. - Ủa, mà sao anh ra đây ngồi một mình vậy?

Kăply không trả lời, chính xác là không biết làm sao trả lời. Nó tặc lưỡi lảng sang chuyện khác:

- Suku nè.

- Gì hở anh K'Brêt?

- Cái vụ... cái vụ... - Đột nhiên Kăply trở nên ấp úng, y như thể có một quả chanh chẹn ngang họng.

- Cái vụ gì hở anh?

Suku ngồi xuống cạnh Kăply, thân mật hỏi. Kăply liếc mớ tóc xanh rêu mềm mại rũ lòa xòa trên gương mặt sáng sủa của thằng nhóc, bối rối nói:

- Ý anh muốn hỏi về cái vụ... cái vụ bùa yêu của em ấy mà.

Suku giật mình khi nghe Kăply hỏi chuyện này. Nó nhìn Kăply bằng ánh mắt dò hỏi:

- Bộ anh nghe thằng K'Tub bôi bác gì em hả?

- Đâu có.

Tất nhiên Suku chẳng đời nào tin lời Kăply. Khuôn mặt trắng trẻo của nó lập tức ửng lên:

- Anh đừng có nghe thằng K'Tub. Bao giờ mà nó chẳng bịa ra chuyện để chế nhạo em. Đó là niềm vui xấu xa của thằng khi đó mà.

Kăply nhớ đến bộ mặt lổm đóm của Kan Tô và cái đầu trọc lóc của Y Gok trong lớp, thầm nghĩ K'Tub chắc không phải là đứa khoái phao tin thất thiệt. Nhưng đang có chuyện nhờ cậy Suku, Kăply chỉ tùm tùm:

- Vậy hả?

- Em nói thiệt đó... - Nụ cười mím chi của Kăply khiến Suku tức tối gân cổ. - Sản phẩm pháp thuật của em xưa nay là mặt hàng uy tín mà. Bộ anh tưởng thu được 10.000 năpken của bọn học trò keo kiệt trường Đămri dễ lắm hả? Nếu sản phẩm của em mà không có chất lượng, đừng hòng bọn trùm sò đó nhả ra một xu. Riêng về mặt hàng bùa yêu, em làm ra bao nhiêu cũng cung cấp không đủ. Thậm chí những đứa đã mua hôm trước, hôm sau còn chạy tới mua thêm...

- Nếu bùa của em hiệu nghiệm thì khách hàng việc quái gì phải mua thêm lần nữa! - Kăply nghi ngờ nhìn thằng nhóc.

Câu hỏi cắc cớ của Kăply chẳng khiến Suku lúng túng mấy may. Nó tỉnh khô:

- Ai biết được tụi lôm côm đó muốn gì. Tụi nó mua mười lá bùa để tán tỉnh mười đứa con gái khác nhau, làm sao em biết!

“Chắc chẳng đứa nào chơi ngu như vậy,” Kăply nghĩ bụng nhưng không nói ra.

- Bùa của em dùng như thế nào! - Kăply tò mò.

- Dễ lắm, anh K'Brêt! - Như được gã trúng chỗ ngựa, giọng Suku bắt đầu toát ra hơi hướm quảng cáo. - Mua một lá bùa rồi dán vô người. Vậy thôi, cực kỳ tiện lợi và đơn giản.

Kăply chớp mắt:

- Thế rồi sao?

- Còn sao nữa! - Suku toét miệng cười. - Dán bùa xong, thích đứa nào mình cứ chăm chăm vô mắt đứa đó, thế là nó mê mình tít thò lò. Lúc đó mình bảo gì nó nghe nấy.

Kăply nghe tim đập thành thịch:

- Nếu mình rủ nó đi chơi?

- Nó sẽ đi ngay.

- Mình nói mình khoái nó?

- Nó sẽ bảo nó khoái mình gấp bội.

Kăply nuốt nước bọt:

- Còn như mình cầm tay nó?

- Dĩ nhiên nó sẽ cầm lại tay mình.

Suku xác nhận rất chi hùng hồn. Đang hăng hái quảng cáo, thành linh nó khựng lại, dòm lom lom vô mặt Kăply:

- Ủa, bộ anh đang khoái con nhỏ nào hả?

17. Chương 12 Phần 2

Kăply cắn môi, quay mặt đi chỗ khác:

- Ồ.

- Nhỏ nào vậy! - Suku thắc mắc.

Trong một thoáng, gương mặt Kăply chuyển đủ bảy sắc cầu vồng. Nó ngần ngừ một lát rồi đưa tay bịt miệng và từ trong lòng bàn tay nó, Suku nghe văng vẳng có tiếng vọng ra, rên rỉ như tiếng dế:

- Nhỏ Mua.

- Chị Mua! - Suku há hốc miệng. - Sao lại là chị Mua được? Hồng lẽ cả anh lẫn anh K'Brăk đều khoái chị Mua?

Suýt chút nữa Kăply đã diên tiết phun ra chuyện thằng K'Brăk hiện nay thực ra không phải là thằng K'Brăk. Thằng K'Brăk chính hiệu hiện đang lang thang đâu đó ở làng Ke. Còn thằng K'Brăk bây giờ chẳng liên quan gì đến nhỏ Mua hết, thậm chí còn không nhớ ra nhỏ Mua là ai.

- Anh K'Brăk thực ra đâu có thích chị Mua... - Kăply bình tĩnh nói, cuối cùng nó cũng đã làm cho cái đầu nó nguội lại. - Anh chỉ khoái mỗi chị Êmê thôi.

- Ồ... - Cặp mắt long lanh của Suku lặn qua lặn lại như hai giọt nước. - Vậy mà hể ai nhắc đến chị Mua là chị Êmê lại nổi giận đùng đùng. Thiệt vớ vẩn hết chỗ nói!

Suku cao hứng đập bốp lên vai Kăply:

- Nếu anh K'Brăk không dính dáng gì vào đây thì quá đơn giản. Ngay từ lúc này, anh đã có thể ngủ ngon rồi, anh K'Brê.

Vừa nói Suku vừa cho tay vào túi lôi ra một lá bùa chẳng rõ làm bằng thứ gì, trông xù xì và nhộp nháp, nồng nặc mùi cỏ xạ hương lẫn mùi lá húng tây. Lá bùa hình chữ nhật, bé bằng bàn tay, màu xỉn như đất, khi cầm trên tay thiệt tình là Kăply phải nín thở khi liên tưởng đến miếng keo diệt ruồi.

Ngày hôm sau, Kăply dậy thật sớm, khoái chí dán lá bùa yêu lên lưng trước khi mặc áo và lập tức nhận ra mình đang trải qua những khoảnh khắc đầu tiên của buổi sáng trong một tâm trạng bồn chồn khó tả. Đạo gần đây, tới giờ đi học chỉ có Nguyên và nó kéo nhau ra khỏi tòa lâu đài (Êmê, K'Tub và Suku không đi cùng tụi nó đến trường như ba ngày đầu nữa) và thường bao giờ nó cũng lè mề đến mức Nguyên phải cầu tiết giục giã năm lần bảy lượt.

Nhưng sáng nay dòng đời rõ ràng là đã trôi theo hướng khác.

- Lẹ lên, Nguyên! - Kăply sốt ruột kêu inh ỏi. - Trong nhà tắm có gì hay ho mà mày chết dí trong đó thế?

- Còn sớm mà... - Tiếng Nguyên vọng ra.

- Còn sớm cái đầu mày! - Kăply rít lên. - Mày khoái làm con rùa thì tao đi trước à.

Nguyên bước ra, tay sửa lại nếp áo chùng, mắt lóe lên những tia sáng kỳ lạ:

- Mày siêng lên tự bao giờ thế hả? Giờ này vác xác đến trường làm cái quái gì?

- Tao... tao... - Ánh mắt của Nguyên làm Kăply chột dạ, ấp úng mãi nó mới nghĩ được câu trả lời. - Tao... không muốn đụng đầu thằng Steng ngoài sân trường.

Có vẻ Kăply không thể nghĩ ra cách giải thích nào tuyệt chiêu hơn được nữa. Cái tên Steng đập vào tai Nguyên không khác gì một nhát búa.

- Vậy thì đi!

Nguyên vừa nói vừa quơ chiếc cặp trên bàn, hấp tấp bước ra cửa, bụng chỉ mong những toan tính của thằng Kăply nếu không hoàn toàn chính xác thì cũng dừng đến nỗi hoàn toàn trật lất.

Cho đến khi trường Đămri hiện ra trước mặt, Kăply luôn luôn vượt lên trước Nguyên và thật hên cho Kăply là khi tụi nó băng ngang sân trường, thằng Steng mới bắt đầu lò dò vào cổng. Cực kỳ khoái chí khi nghe tiếng kêu í ới của thằng Steng rút lại tuốt đằng sau, Nguyên không nghĩ ngờ gì về chuyện tại sao bữa nay thằng Kăply đầu óc trống rỗng lại nghĩ ra được một cái mẹo hay quá mạng như vậy. Kăply vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã quét mắt về chỗ ngồi của mình, mừng rơn khi trông thấy hai cái bím tóc của Mua đang lúc lắc ngay bên cạnh.

Nó hăm hở ngồi vào chỗ, lén thò tay ra sau lưng áo sờ rầm xem lá bùa còn ở đó hay không rồi hí hửng quay sang Mua. Nhưng khi Mua ngược lên thì nó vụt quay mặt đi.

Kăply đã đổi ý rồi. Nó sực nghĩ ra không dại gì nhìn vào mắt Mua và rủ Mua đi chơi trong lúc lớp học chuẩn bị bắt đầu và thầy Hailixiro sắp sửa xuống tới. Thời cơ đang ở trong tay nó (chính xác là đang ở trên lưng nó), nó muốn chớp lấy lúc nào cũng được, chẳng việc quái gì phải thúc ép vận may của mình.

Kăply nghĩ vậy, và tự tán thưởng sự thông minh của mình bằng cách quay sang Nguyên, nhe răng ra cười.

- Cười nhạo gì đó mày! - Nguyên nhìn chòng chọc vào mắt bạn, cau mày gắt.

- Nhạo gì đâu!

- Đồ ngu! - Thành linh Nguyên gầm lên. - Không nhạo sao lại nhe răng khỉ ra cười trong lúc này?

- Ô, ơ...

Kăply ngớ ra, không hiểu tại sao thằng bạn mình lại vô cớ xẵng giọng như người phát rồ vậy. Nó muốn cự lại sự quát tháo vô lối của Nguyên nhưng liếc thấy bộ mặt quạu quọ quá xá khó ưa của thằng này, nó đành bầm bụng ngó lơ chỗ khác, không muốn tự nhiên làm lùm xùm trong lớp.

Đúng lúc đó, lớp học bỗng nhiên tối sầm như mặt trời bị mây che khuất. Kăply ngẩng mặt ngó ra, ngạc nhiên thấy một thứ gì đó có vẻ như là một đám mây màu đỏ chần gần sát cửa ra vào. Phải chớp mắt hai ba cái và khi nhận ra cái đầu hói quen thuộc bên trên đám mây đó, Kăply mới biết là thầy Hailixiro vừa tới.

Thầy tươi cười đứng đó, đưa đôi mắt vui vẻ nhìn khắp lớp một lượt rồi mới khệ nệ khuôn cái tảng thịt hơn một trăm ký chậm chạp lê về chỗ chiếc ghế bành giữa lớp.

Nhìn thầy hí hoáy nhét người vào giữa hai tay ghế, Kăply phì cười nhủ bụng: Ông vất vả với mớ thịt nung núc của ông chi vậy há? Ông giỏi môn Biển sao ông không biến mình ốm nhom ốm nhách như thằng Steng có phải hơn không!

Như đọc được ý nghĩ nhạo báng của Kăply, sau khi nhót được mình vào ghế, thầy Hailixiro lập tức bắn tia nhìn về phía nó:

- Trò K'Brêt lên đây.

Kăply hồi hộp bước ra khỏi chỗ, bụng giật thon thót, thầm trấn an: Theo những gì mình đã học về môn Thần giao cách cảm thì nếu mình không truyền ý nghĩ đi thì người khác đâu có thể đọc được những gì trong đầu mình. Hồng lẽ thầy Hailixiro siêu đến mức cỡ nào ông cũng đọc được?

- Thưa thầy...

Kăply đứng trước chiếc ghế bành, lí nhí trong khi cổ tình cúi gầm đầu xuống đất.

Thầy Hailixiro chép miệng:

- Ta vô cùng thất vọng khi cuối cùng trò và trò K'Brăk sẽ không còn học với ta.

- Thưa thầy, tụi con rất muốn được học với thầy... - Kăply thở phào khi biết thầy Hailixiro chỉ muốn nhắc đến chuyện hôm qua. - Nhưng thiệt sự là tụi con không biết phải nói với thầy hiệu trưởng như thế nào. Nếu thầy bày cho tụi con...

- Bây giờ thì muộn rồi... - Từ trong chiếc ghế bành bay ra một tiếng thở dài. - Ta không có cách nào giữ mấy trò lại được. Chỉ mong một ngày nào đó mấy trò có dịp quay trở lại học với ta. Có lẽ mấy trò không biết được ta yêu quý mấy trò như thế nào đâu.

Giọng nói đượm tình cảm của thầy Hailixiro khiến Kăply không thể không ngược mắt lên. Nó cảm động nói:

- Thưa thầy, con và K' Brăk cũng quyền luyện thầy.

- Trò nói xạo cái gì đó! - Thầy Hailixiro bắt thần nghiêng rằng treo treo, vẻ thân thiện thường ngày trên mặt thầy như có ai vừa lấy giẻ chùi mắt. - Trò tưởng là ta có thể tin những lời nói xằng của trò hả?

Mặt Kăply lập tức trắng bệch ra như giấy. Nó lăm lét nhìn đôi mắt đang long lên giận dữ của thầy Hailixiro, lo lắng cố nhớ mình có vừa thốt ra câu gì ngu ngốc hay không.

Bọn học trò ngồi bên dưới cũng kinh ngạc không kém gì Kăply. Từ hồi đầu năm đến giờ, tụi nó chưa từng thấy thầy Hailixiro phát khùng như thế bao giờ. Trong tất cả các giáo sư ở trường Đămri, thầy Hailixiro luôn được học trò ca tụng là vị giáo sư hiền hòa, vui tính và dễ gần nhất. Cho nên khi thầy đột ngột phát cáu lên, bọn học trò có cảm tưởng thầy đang đeo lộn bộ mặt của ai đó.

Bộ mặt đó lúc này gần như chồm sát vào mặt Kăply và từ trong cái cổ họng to bành vằn những gân đỏ của thầy phát ra tiếng hỗn hển như một con quái vật đang thở:

- Trò... trò còn đứng đó giương cặp mắt gớm ghiếc ra nhìn ta nữa hả? Có cút về chỗ đi không?

Kăply đi như trong cơn mộng du, và thiệt tình là nó cũng không nhớ mình đã trở về chỗ ngồi bằng cách nào. Bọn học trò tò mò dồn mắt theo từng bước chân của nó, thắc mắc hổng biết thằng khỉ này đã làm cái quái gì đến nỗi một ông thầy hiền lành nhất thế giới như thầy Hailixiro phải mất bình tĩnh dữ vậy.

- Mày đã nói bậy bạ gì với ổng vậy hả! - Tiếng Nguyên thì thào bên tai Kăply.

- Tao có nói gì bậy bạ đâu... - Kăply tắc lưỡi đáp, giọng chưa hết hoang mang. - Tao chỉ bảo là tao và mày rất quyền luyện ổng thôi. Tao nói là tụi mình rất muốn tiếp tục học với ổng.

- Nếu K'Brêt chỉ nói vậy có lý nào thầy lại nổi điên! - Tiếng Mua bên cạnh cất lên đầy ngờ vực.

Kăply quay sang nhỏ bạn:

- Tôi nói vậy thật mà.

Đôi mắt tròn xoe của Mua khiến Kăply đột ngột mất tập trung. Trong một thoáng nó quên bém nó đang thanh minh chuyện gì, quên cả cái quyết định sáng suốt khi nãy, thậm chí có vẻ nó cũng không nhớ mình đang ở đâu. Nó dăm dăm nhìn vào mắt nhỏ bạn, nghe những lời quảng cáo mùi mẫn của Suku kêu ong ong trong đầu, và phân vân hạ giọng:

- Mua nè.

- Gì?

- Lát nữa Mua đi chơi với tôi không! - Liếm đôi môi khô rang, Kăply thấp giọng thêm một chút nữa để Nguyên đừng nghe thấy.

Đang hí hửng chờ lời tiên đoán “nó sẽ đi ngay” của Suku ứng nghiệm, Kăply bỗng tái mét mặt khi nghe Mua bắt thần tru tréo:

- Cái gì? Bạn rủ tôi đi chơi? Trời đất, bạn điên quá sức rồi, K'Brêt!

Kăply càng chết điếng khi tiếng thét oang oang của Mua khiến cả lớp giật mình ngoảnh nhìn và gần như ngay lập tức hàng loạt tiếng cười hí hí hồ hồ há há vang lên. Lớp học bỗng chốc náo loạn như một cái trại gà.

Nguyên đờ mắt nhìn Kăply, chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì thầy Hailixiro đã xuống tới, tha theo cả chiếc ghế bành sau lưng.

- Làm gì mà quang quác lên thế, Mua! - Thầy nhúu mày, tia nhìn xẹt qua xẹt lại giữa hai đứa học trò.

- Thưa thầy, K'Brêt rủ em bỏ học đi chơi... - Mua tố cáo, môi mím chặt giận dữ, mắt vẫn không rời gương mặt xanh lè xanh lét của Kăply. Nó nói thêm bằng giọng độc ác. - Bạn ấy không biết mình là một con cú hôi hám ạ.

Nhận xét của Mua như một mũi dùi xuyên qua ngực Kăply. Nó nghe tim mình đau nhói, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Giọng nói hiền từ của thầy Hailixiro vang lên trên cái nền âm thanh hỗn độn đầy những lời bình phẩm nhí nhố và những tràng be be rất chi là phần khích của đám học trò chung quanh:

- Thì đã có sao đâu, Mua. Hồi ta còn bé, ta cũng từng rủ bạn gái trốn học đi chơi như trò K'Brêt vậy mà.

Kăply ngược nhìn thầy Hailixiro bằng ánh mắt cảm kích:

- Thưa thầy, con có rủ bạn Mua đi chơi nhưng không phải đi trong giờ học ạ.

- Láo toét! - Mắt thầy Hailixiro lóe lên, vẻ hiền lành biến mất, và như khi nãy, thầy thoát nổi khùng, chiếc áo chùng đỏ bay phần phật dù chẳng có một cơn gió nào. - Trò tính giờ trốn gian dối trước mặt ta hả? Cút ra khỏi lớp ngay! Ta không muốn thấy bộ mặt xảo trá của trò nữa!

Thầy dùng dùng chỉ tay ra cửa, hét vang:

- Cút ngay lập tức!

Rồi trước những gương mặt ngơ ngác của đám học trò, thầy quay ngoắt người lại, lạch bạch đi lên bâng, chiếc ghế lúc lắc dữ dội sau mông khiến thầy ngó giống hệt một con rùa khổng lồ.

Nước mắt ứa ra tức tưởi, Kăply quơ vội lấy cặp, không nhìn ai, bỏ chạy ra cửa.

Kăply cắn môi muốn rướm máu, tiếp tục vừa chạy vừa khóc, tự thề độc trong lòng nếu nó còn quay lại trường Đămri thêm một lần nào nữa, trời sẽ sập ngay chóc xuống đầu nó, cho dù vì vậy mà nó sẽ không học thêm được chút pháp thuật nào và sẽ bị Baltalon xé xác ra làm trăm mảnh.

Nhưng Kăply chưa kịp ra tới cổng bỗng nghe tiếng thầy Hailixiro gọi lớn phía sau:

- Trò K'Brêt, quay lại đi! Ta xin lỗi trò, nhưng trước khi vào lớp trò nhớ gỡ lá bùa gây gỗ sau lưng trò vứt đi đã!

Kăply đứng lại, tự nhiên thềm buột ra một tiếng chửi bậy bạ quá sức. Nó không tin Suku cố tình hại nó nhưng cái tật hậu đậu của thằng này đã gây ra những hậu quả thê thảm đến mức nó có đủ lý do để nhai xương thằng nhóc khi gặp lại. Bây giờ thì Kăply hiểu ra tại sao hễ nó nhìn vào mắt ai, người đó liền nổi cáu lên với nó.

Léch thếch trở vào lớp với bộ mặt đỏ bừng, và cũng như khi đi ra, Kăply cầm đầu xuống đất không dám nhìn ai.

Đầu Kăply càng cúi thấp hơn nữa khi lời truê ghẹo của thằng Kan Tô vang lên như ngọn roi quất ngang lưng nó:

- Muốn rủ Mua đi chơi thì mày phải xài bùa yêu mới đúng, chớ sao lại xài bùa gây gỗ hử K'Brêt?

Kăply có cảm tưởng mọi người đang muốn dìm chết mình, nhất là khi nó vừa rón rén ngồi vào chỗ đã nghe thấy tiếng thằng Nguyên cự nự:

- Thằng ngu! Mày kiếm lá bùa bá láp đó ở đâu ra thế hả?

Mặt mày sượng ngắt, Kăply đáp lời bạn bằng cách gục đầu xuống hai cánh tay đang khoanh tròn trên bàn, cảm thấy nếu trước đây nó đã từng gặp phải cảnh ngộ éo le thì cũng chẳng thấm thía gì so với lúc này.

Một bàn tay đặt lên tay Kăply làm nó rúm người lại. Nó muốn hất bàn tay đó ra kinh khủng, muốn hét lên với Nguyên rằng hãy để cho nó yên, rằng đừng đụng vào nó trong lúc này nếu thiệt sự còn coi nó là bạn chứ không phải là đồ cóc nhái nào đó.

Nhưng ngay lập tức, Kăply bỗng dờ người ra khi sức nhớ thằng Nguyên ngồi bên trái trong khi bàn tay kia đến từ bên phải. Tim đập bình bình, Kăply chưa kịp ngẩng đầu lên đã thấy bàn tay đó bóp chặt lấy tay mình và cái giọng ngọt ngào của Mua khẽ cất lên du dương như tiếng sáo:

- K'Brêt đừng giận Mua. Cũng đừng buồn nữa nhé. Lúc này thực ra... thực ra...

Cả người tê rần, đầu choáng váng, Kăply hầu như không nghe Mua nói gì. Lúc này nó giống như đang rơi vào trong một giấc mơ, cảm thấy tay mình ấm áp trong tay Mua, và ngẩn ngơ tự hỏi: Rốt cuộc thì lá bùa

mà Suku đưa mình là bùa gây gỗ hay bùa yêu?

18. Chương 13 Phần 1

Chương 13: Giáo sư Haifai

Khi thầy N'Trang Long dừng bước trước lớp học có gắn tấm biển “LỚP CAO CẤP 2” và quay đầu bảo tụi nó “Đến rồi”, cả Nguyên lẫn Kăply đều tưởng mình nghe nhầm.

Nguyên lảo liên mắt nhìn quanh quất, ngơ ngác hỏi lại:

- Tụi con học lớp này hả thầy?

Trái với vẻ bề ngoài trông dữ tợn, thầy N'Trang Long dịu dàng đáp, Nguyên thấy rõ nụ cười của thầy dưới hàng ria rậm rạp và đen nhánh:

- Đúng rồi. Các con sẽ vào học lớp Cao cấp 2 của thầy Haifai.

Nguyên thò tay lên đầu tính dứt một sợi tóc nhưng sợ thầy hiệu trưởng đứng đó liền bỏ tay xuống, bối rối nói:

- Nhưng trình độ của tụi con...

- Ta biết... - Thầy N'Trang Long khoát tay. - Nhưng điều đó không quan trọng. Vì thực ra các con không cần học những môn linh tinh khác. Môn học cần cho các con trong lúc này là môn Thần chú chiến đấu. Mà môn này chỉ có ở lớp Cao cấp 2.

Trong khi thầy hiệu trưởng trao đổi với giáo sư Haifai, tụi học trò lớp Cao cấp 2 gần như nhòe cả dãy, tò mò dán mắt vào Nguyên và Kăply, ngạc nhiên không hiểu tại sao thầy hiệu trưởng lại nhét hai đứa này vào lớp tụi nó. Nói chung, tụi học trò trường Đămri không lạ gì K'Brăk và K'Brêt, những đứa nhóc nhà K'Rahlan nổi tiếng, nhất là sau vụ ba mẹ hai đứa này một chết một không tin tức. K'Brăk và K'Brêt lại là những siêu học sinh, từng dẫn đầu lớp Cao cấp 1 suốt một thời gian dài. Nhưng dù sao thì việc nhảy lớp ngay giữa năm học vẫn là chuyện chưa từng có tiền lệ ở trường Đămri.

Những tiếng xì xào bàn tán ở các dãy bàn chỉ lắng xuống khi thầy Haifai tiễn thầy N'Trang Long ra cửa rồi quay xuống lớp, đập đập hai tay vào nhau:

- Yên lặng! Yên lặng nào!

Nguyên và Kăply lúc đó vẫn còn đứng cạnh cửa ra vào, nhìn sững thầy Haifai, sợ hãi thấy thầy rất giống một con ma cà rồng với cái đầu lưa thưa tóc, hai vành tai đeo khoen bạc, xương trán dô ra khiến cặp mắt thầy sâu hoắm và tối om om ngó y chang hai đường hầm, mũi thầy gãy khúc như vừa bước ra khỏi một trận đấu quyền Anh, và nhất là đôi môi đỏ như thoa son không bao giờ khép kín, bày ra một hàm răng nhọn hoắt như thể ba mươi hai chiếc toàn là răng nanh; đã thế lúc thầy nhíp nhíp tay, tụi nó như phát sốt khi nhìn thấy những móng tay dài ngoằng, cong vút, xanh xanh đỏ đỏ như tay một mụ đồng ưa làm đóm. “Mình đúng là đại ngu! Biết vậy nghe lời thằng Kăply xin thầy hiệu trưởng ở lại học với thầy Hailixiro quách cho rồi!” Nguyên hoang mang nhủ bụng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vị giáo sư mới.

Chờ cho tụi học trò cầm miệng cả lũ, thầy Haifai chọc chọc một ngón tay lờ lợ về phía Nguyên và Kăply, giới thiệu:

- Đây là trò K'Brăk và trò K'Brêt, học sinh lớp Cao cấp 1, chắc các trò cũng biết rồi. Từ hôm nay, hai trò này sẽ được đặc cách vào học lớp ta.

- Vụ này mới quá ha thầy! - Một thằng nhãi tóc xoắn tít, cặp mắt ti hí, vọt miệng bô bô, giọng không rõ khôì hài hay phật ý. - Hề học sinh nào thoát chết dưới tay sứ giả của trùm Bastu là được lên một lớp hả thầy?

- Trò nói năng linh tinh gì đó, Amara! - Thầy Haifai hừ mũi. - Đây là quyết định của thầy hiệu trưởng. Chắc chắn ngài N'Trang Long có lý do chính đáng khi quyết định như vậy, trò hiểu chưa?

- Dạ, chưa hiểu... - Amara bướng bỉnh, nó nheo nheo đôi mắt hí khiến chẳng ai thấy mắt nó đâu. - Bộ thầy cũng cho là hai học sinh chưa học xong chương trình lớp Cao cấp 1 có thể tiếp thu nổi các môn Giải mộng, Nghệ thuật nguyên rửa, Độn thổ, Tự biến hình, Các loại thần chú bị cấm...

- Trò K'Brăk và trò K'Brêt sẽ không học các môn đó! - Thầy Haifai nóng nảy cắt ngang tràng liệt kê tràng giang của Amara. - Theo ý của thầy hiệu trưởng, hai trò K'Brăk và K'Brêt chỉ dự những giờ có môn Thần chú chiến đấu thôi.

Thầy Haifai đột nhiên thở phà:

- Các trò cũng biết rồi đó, lâu đài K'Rahlan là mục tiêu triệt hạ hàng đầu của trùm Bastu. Buriăk xuất hiện chưa bao lâu đã nghe nói bọn Hắc tinh tinh đang lớn vồn quanh vùng này. Theo ta nghĩ, việc trò K'Brăk và trò K'Brêt được ngài N'Trang Long đặc cách cho học môn Thần chú chiến đấu xét cho cùng cũng không có gì là lạ.

Amara vẫn chưa chịu thôi:

- Có cả Tam phù thủy Bạch kỳ lân nữa, thưa thầy. Như vậy đã chắc gì...

- Im miệng đi, Amara! - Thầy Haifai bực bội huơ huơ bàn tay đầy móng vuốt trước mặt, có vẻ tiếc là thằng Amara ngồi xa quá nên thầy không bóp cổ nó được. - Chẳng lẽ chừng nào trò K'Brăk và trò K'Brêt bị phe Hắc Ám làm cho tiêu tùng, trò mới hài lòng hay sao?

Nhìn khuôn mặt đỏ tía của thằng Amara, đứa nào cũng biết tổng là nó chưa hết bất bình trước việc Nguyên và Kăply nhảy tót vô lớp Cao cấp 2 nhưng thấy thầy Haifai đã muốn nổi khùng lắm rồi, Amara đành hậm hực làm thinh.

- Thằng nhóc Amara nói không hoàn toàn sai đâu! Nếu hai trò kia không học qua các môn Nghệ thuật nguyên rửa, Độn thổ và Tự biến hình thì còn lâu mới lãnh hội tới nơi tới chốn môn Thần chú chiến đấu.

Một giọng nói eo éo phát ra từ chính miệng thầy Haifai khiến Nguyên và Kăply giật bắn người, suýt chút nữa ngã lăn ra đất. Mặt đỏ ra, tụi nó nhìn trân trân vô mặt thầy Haifai, sững sờ không hiểu làm sao mà thầy lại nổi hứng nói bằng cái giọng lạ hoắc lạ huơ nghe y như giọng phụ nữ, và quái đản hơn nữa là hình như thầy đang dùng cái giọng đó để hùa theo thằng Amara phản đối lại chính thầy.

Trái với Nguyên và Kăply, bọn học trò lớp Cao cấp 2 dường như chẳng coi đó là chuyện gì kỳ quái. Thằng Amara nhấp nhồm trên ghế, mặt tươi hơn hẳn:

- Cô nói đúng đó cô. Con phải công nhận là cô sáng suốt hơn thầy nhiều.

- Sáng suốt cái con khỉ! - Thầy Haifai xẵng giọng. - Làm sao mà bà có thể biết được những tính toán sâu xa của ngài N'Trang Long khi nhét hai đứa nhỏ vô đây kia chứ!

Lòng đầy nghi hoặc, Nguyên và Kăply mang máng là câu đầu thầy Haifai nói với Amara nhưng câu tiếp theo hình như thầy nhằm cự nự một quý bà nào đó.

- Hừ, tính toán với chẳng tính toán! - Như để giải đáp thắc mắc trong lòng hai đứa nhóc, thầy Haifai vừa nói xong giọng nam liền chuyển ngay sang giọng nữ, y như thể thầy đang một mình đóng hai vai trên sân khấu. - Nếu không nắm vững nghệ thuật nguyên rửa thì còn chiến đấu cái mốc gì.

- Trời, cô nói chí lý quá cô ơi! - Thằng Amara lại nhảy tưng tưng trên ghế, tay vỗ bôm bốp.

Lúc này về mặt thầy Haifai trông rất khó coi. Thầy quắc mắt nhìn thằng Amara, gằm lên, có thể thấy mớ tóc lưa thưa trên đầu thầy dựng đứng lên:

- Ai cho trò làm âm ỉ trong lớp thế hả? Có ngồi xuống ngay đi không, Amara!

Trước cơn thịnh nộ của thầy Haifai, Amara hoảng hồn ngồi im, nhưng trông cái cách nó thè lưỡi rụt cổ xem ra nó chỉ vờ vịt thế thôi chứ chắc chẳng sợ cóc gì.

Thầy Haifai cười lên bằng giọng nữ:

- Hê hê, ông đừng có giở trò giận cá chém thớt như thế chứ. Tôi trông ông chẳng ra làm sao cả.

Nói xong, ngay lập tức thầy lâu bầu bằng cái giọng thứ thiệt của thầy:

- Bà im đi có được không? Đừng quên hôm nay là giờ dạy của tôi đấy nhé.

- Còn ông thì sao! - Giọng nữ liền cãi lại, đầy châm biếm. - Trong giờ dạy của tôi, ông cũng xía vô loạn cào cào chứ có tử tế gì đâu.

Bằng giọng lúc đàn ông lúc đàn bà, thầy tự gây gổ với chính mình, nếu không tận mắt chứng kiến, Nguyên và Kăply không thể nào tin được.

Thầy Haifai gây gổ càng lúc càng hăng, hai phe dùng chung một cái miệng để cãi nhau nên chẳng mấy chốc đôi môi đỏ choét của thầy đã sùi bọt, đầy răng nhọn như chìa hết ra ngoài. Đã thế, mỗi khi giọng nữ rít lên giận dữ "Tôi nhờ ông không còn một cọng tóc cho ông biết tay", tay thầy liền đưa lên đầu nắm một mớ tóc hung hăng giật mạnh.

Nguyên vừa kinh hãi vừa buồn cười, nghiêng đầu sang Kăply:

- Bây giờ tao đã hiểu tại sao tóc thầy Haifai chỉ loe hoe có mấy cọng rồi.

- Mà cũng có cái trò nhổ tóc đó chứ hay ho gì. Bằng tuổi thầy Haifai chắc đầu mày cũng lảng o quá hà.

Kăply cười khẩy, tính trêu thêm một câu nhưng sức nhớ mình cũng bắt đầu lay cái tật tai hại của thằng này, liền chột dạ nín thinh.

Lúc này, giọng nam và giọng nữ của thầy Haifai đã chuyển qua trách móc, chỉ chiết đủ thứ chuyện linh tinh, càng lúc càng chẳng ăn nhập đâu vô đâu.

Bọn học trò lớp Cao cấp 2 có lẽ đã quá quen với ba cái vụ cãi vã ì xèo này nên chẳng đứa nào buồn để ý. Mặc kệ thầy Haifai làm lùm xùm trên bảng, tụi nó quay qua nói chuyện và chọc phá nhau, cười giỡn rần rần. Ngay cả thằng Amara khi thấy đề tài cuộc tranh cãi không liên quan gì đến nó nữa, cũng quay phắt sang giật sách dựa ngồi kế bên giấu dưới mông, quên bém mất thầy Haifai đang đứng nói qua nói lại lằng nhằng trên bảng.

Chỉ đến khi cãi cọ một hồi, thầy Haifai tức tối ngọ nguậy đầu, ánh mắt chột nhác thấy Nguyên và Kăply còn đứng đực chỗ cửa, thầy mới sức nhớ ra thời gian đã qua hơn phân nửa rồi mà buổi học vẫn chưa bắt đầu.

Thầy vội đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

- Yên lặng! Yên lặng nào!

Thầy quay mặt về phía Nguyên và Kăply:

- Hai trò vào chỗ ngồi đi!

Lần này nghe rõ cái giọng đang phát ra là giọng đàn ông, Nguyên và Kăply nhè nhẹ thở ra và lật đặt ôm cặp đi về chỗ mấy chiếc ghế trống ở cuối lớp, thềm được lẹ lẹ ngồi xuống duỗi chân một cái quá sức.

Dãy ghế cuối thực ra không hoàn toàn trống hẳn. Có một thằng nhãi mặt mày thanh tú nhưng nom xanh xao, cau có và ủ rũ như người mới ốm dậy đang ngồi một mình trong góc lớp, tách biệt hẳn với mọi người.

Kăply vừa định đặt người xuống chiếc ghế cạnh thằng này, thầy Haifai đã quát gắt:

- Đừng ngồi chỗ đó! Mấy trò tránh xa trò Tam ra!

Kăply khựng lại, khẽ quay nhìn Nguyên rồi đưa mắt tò mò quan sát Tam, thấy thằng này bị tiếng quát làm cho rúm người lại, mặt tái hẳn đi, nom thiếu não như thể chính nó cũng tự biết mình là đồ ghế lở nào đó.

Kăply thấy tội tội Tam, bất giác buột ra một câu mà nói xong rồi nó mới thấy đại:

- Tụi con ngồi chỗ này cũng được mà thầy.

- Trò dám không nghe lời ta hả, K'Brét! - Thầy Haifai gầm lên, giận đến mức đầu thầy lắc lư làm hai chiếc khoen bạc hai bên tai dong đưa như có gió thổi.

Kăply ngó trân trân vào cái đầu không ngừng giần giật của thầy, sợ đến cứng người, không thốt được một lời.

- Tụi bay cứ ngồi chỗ đó đi, mặc dù đó không phải là chỗ dành cho đám nhóc nhà K'Rahlan... - Thầy Haifai lại lên tiếng, lần này Kăply nghe rõ thầy đang nói bằng giọng phụ nữ eo éo. - Tụi bay cứ việc ngu ngốc làm theo ý thích, rồi tụi bay sẽ thấy hậu quả đến với tụi bay như thế nào.

Câu nói bí hiểm và đầy dọa nạt khiến Kăply thấy rờn rợn, muốn chạy xa khỏi thằng Tam nhưng sự sợ hãi đã làm chân nó mất hết cảm giác. Nó khụy gối xuống, rơi phịch lên chiếc ghế cạnh thằng Tam, bụng không muốn một chút nào.

Nguyên ngồi xuống bên tay trái Kăply, cười khẩy:

- Đừng thèm nghe bả nói! Nếu thằng Tam thực sự là đứa nguy hiểm thì trường Đămri đã tống cổ nó lâu rồi, đúng không?

- Ờ, ờ... đúng... - Kăply lấp bắp, thấy bớt run một chút xíu. - Nhưng tại sao ổng không cho... không cho tụi mình ngồi ở đây há?

- Ổng không cho nhưng bả cho là được rồi.

Nguyên lầu bầu đáp, ngẩng đầu ngó lên, vô cùng ngạc nhiên khi thấy thầy Haifai đang nhìn về chỗ thằng Tam ngồi bằng vẻ mặt cực kỳ căm ghét:

- Tam, ngược mặt lên! Trò đang lằm bằm gì đó hả?

Tam sợ sệt ngược mặt lên, cố tránh nhìn thẳng vô mặt thầy Haifai, run run đáp:

- Dạ, con có nói gì đâu ạ.

- Không nói gì thì tốt... - Thầy Haifai vẫn xoáy mắt vào mặt đứa học trò tội nghiệp, giọng hăm he. - Trò khôn hồn thì khớp cái mõm hôi thối của trò lại. Từ lúc này cho đến lúc ra về, ta mà thấy trò mở miệng một lần, chỉ một lần thôi, là ta sẽ đuổi cổ trò ngay lập tức đó, nhớ chưa?

Tam gật gật đầu.

- Miệng trò để đâu mà không biết “vâng dạ” hả! - Thầy Haifai lại hét ầm, có vẻ đã rất muốn khạc lửa đốt quách cái tên học trò vô lễ kia cho rồi.

- Thầy đã bảo con không... không được mở miệng... - Tam phân trần một cách khổ sở, mặt méo đi vì lo lắng.

Như nhận ra sự vô lý của mình, thầy Haifai thở phè một cái rồi không thèm nhìn Tam, thầy lướt mắt qua các dãy bàn khác, đập đập hai tay vào nhau:

- Các trò lật sách Độn thổ - cự ly và tốc độ ra! Trang 268, chương 4, bài 1.

Nguyên và Kăply gần như ngồi chơi không suốt buổi sáng hôm đó. Thầy Haifai bảo tụi nó thích thì nghe, còn không thì cứ ngủ thoải mái. Thậm chí thầy còn bảo những hôm nào không có môn Thần chú chiến đấu, tụi nó có thể ở nhà.

Kăply vểnh tai nghe thầy Haifai giảng bài một hồi thiệt tình là muốn díp mắt lại lắm rồi, nhưng dù được thầy Haifai cho phép nó vẫn không dám đổ gục xuống bàn. Thằng Amara lúc này đã om sòm phản đối chuyện nó và Nguyên tự nhiên nhảy tót vào lớp Cao cấp 2, bây giờ tụi nó nằm ngáy khò khò trong lớp ngay buổi học đầu tiên chỉ tổ giúp thằng Amara có cơ làm to chuyện ra.

Kăply liếc sang Nguyên, xem thằng này đã ngủ chưa, thầm nhủ nếu một đứa đã ngủ rồi thì đứa kia có cố làm ra vẻ học hành nghiêm túc cũng vô dụng. Nhưng Nguyên lại không có vẻ gì là buồn ngủ. Kăply chán nản thấy thằng bạn đại ca của nó tròn mắt đồng tai nghe giảng một cách chăm chú, mặc dù nó biết chắc những thứ cao siêu thầy Haifai đang nói kia còn lâu Nguyên mới nghe thấu.

Có lúc Kăply muốn quay qua hỏi chuyện Tam, ờ, nó có bao nhiêu là thắc mắc trong đầu, nhưng sự nhớ tình cảnh của thằng này, nó đành nén lòng ngồi im, không muốn vì mình mà Tam bị thầy Haifai đuổi ra khỏi lớp.

Chẳng biết làm gì, rốt cuộc Kăply đành ngồi chống tay lên cằm, lơ mơ nhìn ra vạt nắng ngoài sân, tai nghe tiếng thầy Haifai vo ve lúc được lúc mất, tâm trí băng qua sân trường chạy đến lớp Cao cấp 1 chỗ Mua ngồi học. Nó không biết giờ này Mua có nhớ đến nó như nó đang nhớ đến Mua hay không. Nó nghĩ lẩn thẩn một hồi rồi tặc lưỡi xuyết xoa: Phải chi có Mua bên cạnh lúc này, chắc chắn Mua sẽ sẵn lòng giải thích cho nó biết tại sao thầy Haifai lại lúc nam lúc nữ quái chiêu như thế, tại sao mà cả lớp không đứa nào chịu ngồi gần thằng Tam và tại làm sao mà thầy Haifai có vẻ chán ghét thằng này dữ vậy.

Kăply nghĩ ngợi lan man một lúc, mắt bắt đầu lim dim, chắc chắn là chực thiếp đi nếu lúc đó bàn ghế chung quanh không khua lên lịch kịch và tụi bạn rần rần đứng cả dậy.

- Gì thế hở mày! - Kăply mở choàng mắt, quay sang Nguyên.

Nguyên đứng lên, kéo tay bạn và câu trả lời của nó khiến Kăply lập tức tỉnh như sáo:

- Ra ngoài xem tụi nó thực tập môn Độn thổ.

Thầy Haifai dẫn đầu, tụi học trò bám sát theo sau, cả đoàn kéo nhau băng ngang sân trường, đi về cổng phía bắc, kế ngôi tháp nhọn nhiều tầng.

Trường Đămri kiến trúc hình vuông, ngoài bốn dãy lớp quây mặt vào nhau còn có một dãy tường thành bọc chung quanh. Thầy trò lớp Cao cấp 2 sau khi ra khỏi cổng, còn phải vượt thêm một khoảng sân nữa trước khi tới được cánh cổng ngoài cùng. Nhưng khu vực bên kia hóa ra vẫn còn nằm trong khuôn viên nhà trường, Nguyên và Kăply ngạc nhiên phát hiện ra điều đó khi vừa đùn đầu qua khỏi cổng tụi nó bắt gặp một vườn rau tươi tốt chạy thẳng tắp giữa hai dãy hàng rào cọc gỗ kéo dài mãi về phía bắc.

Một đám học trò đang tụ tập chỗ vườn rau, quanh một người phụ nữ nhỏ thó, khoác áo lông cừu bên ngoài áo chùng, miệng nói tía lía, tay không ngừng vung vẩy một bó cây nhỏ lốm đốm hoa vàng trong tựa tựa cây cải cúc. Lúc lớp Cao cấp 2 đi ngang qua, Nguyên và Kăply nhắc thấy K'Tub trong đám nhóc, chưa kịp gọi thì K'Tub đã mừng rỡ reo ầm:

- A, anh K'Brăk, anh K'Brêt! Tụi anh đi đâu đó?

- Tụi anh đi thực tập... - Nguyên đáp. - Còn em làm gì ở đây thế?

- Tụi em cũng đang thực tập... - Mặt mày hớn hở, K'Tub đáp với vẻ hãnh diện. - Hôm nay cô Cafeli Chil dạy tụi em cách chăm sóc cây cừu lý hương.

Kăply gật đầu, nhớ trước đây thằng K'Tub từng ba hoa về các loại cây cỏ của nó.

- Lớp em đang học giờ Thảo mộc hả?

- Ờ... - K'Tub đáp, và giương cặp mắt tò mò nhìn hai ông anh. - Máy anh thực tập môn gì vậy?

- Độn thổ.

- Độn thổ?

K'Tub giật mình hồi lại, tưởng mình nghe lộn, rồi sực nhận ra giáo sư Haifai thấp thoáng đằng xa, nó giật mình thêm lần nữa:

- Trời đất! Thầy N'Trang Long chuyển mấy anh qua lớp Cao cấp 2 hồi nào vậy?

- Mới sáng nay... - Nguyên nhún vai. - Tụi anh cũng bất ngờ quá sức luôn.

19. Chương 13 Phần 2

K'Tub bỗng hấp háy mắt, thò tay níu tay Nguyên, hạ giọng:

- Hôm nào anh bày em độn thổ với nha.

- Ê, K'Brăk, K'Brêt! Tụi mày trốn đi đâu rồi?

Nguyên chưa kịp trả lời K'Tub đã nghe thằng Amara mắt hí réo om sòm, liền lật đật kéo tay Kăply co giò vọt thẳng.

Khu rừng thưa bắt đầu ngay ở chỗ vườn rau chấm dứt. Lúc Nguyên và Kăply chạy tới, đám học trò lớp Cao cấp 2 đang quây quần dưới gốc thông chỗ bìa rừng.

Amara hét vào mặt Nguyên và Kăply khi vừa thấy hai đứa này:

- Tụi mày nghĩ là có thể dựa dẫm vào thầy N'Trang Long để muốn làm gì thì làm hả?

Trong khi Nguyên và Kăply ngớ ra vì sững sốt thì thầy Haifai đã nạt Amara:

- Im đi, Amara! Thay vì hò hét như thể trò là hiệu trưởng trường Đămri, trò thử độn thổ từ đây đến chỗ gốc cây đằng đó xem.

Amara nhìn theo tay chỉ của thầy Haifai, neho mắt ước lượng khoảng cách, cười ngạo nghễ:

- Chuyện nhỏ mà thầy.

Nó giơ tay ra phía trước, lăm rằm niệm chú và thoát biến mất.

Kăply tức Amara bầm ruột tím gan, trong lòng lúc này chẳng có ao ước nào hơn là mong cho thằng này ở luôn dưới đất sống chung với giun quách. Đang hầm hầm nhử bụng, nó chợt nghe bên tai có tiếng vo ve như muỗi kêu:

- Cho mày kẹt vô gốc cây luôn cho rồi.

Kăply giật mình ngoảnh cổ ngó quanh, không đoán ra đứa nào vừa nói, bỗng nghe tiếng thằng Amara kêu oai oái đằng trước:

- Cứu con, thầy ơi.

Thầy trò lớp Cao cấp 2 nhảy bắn mình lên, điên hồn xô nhau chạy tới trước.

- Trò đang ở đâu, Amara! - Thầy Haifai hét như sấm.

- Ở đằng sau gốc cây nè thầy... - Tiếng Amara hỗn hển đáp.

Mọi người vòng ra sau gốc cây, tá hỏa khi thấy thằng Amara chỉ ló có nửa người trên mặt đất, nửa kia chôn cứng dưới gốc cây.

- Trời đất! - Thầy Haifai nổi cáu. - Trò độn thổ cái kiểu gì ngu như heo vậy hả? Sao lại nhắm gốc cây trời lên?

Tóc tai dựng đứng, thầy chọc những ngón tay xanh xanh đỏ đỏ vô người Amara, nóng nảy hô:

- Lên mau!

Dưới sức mạnh của câu thần chú, thân hình Amara từ từ nhúc nhích và vất vả trôi lên từng chút một.

- Chắc tiêu con quá, thầy ơi! - Chịu được một lúc, thằng Amara đau đến chảy nước mắt, thảm thiết kêu lên.

- Thầy nhổ lên kiểu này, chắc con rút mất cặp giò quá hà.

- Thôi được rồi, - thầy Haifai chùi mồ hôi trán, mặt mày tối sầm, - để ta nghĩ cách khác.

- Rõ là ngốc! - Từ cái miệng đỏ chót của thầy, giọng nữ thành linh lên tiếng. - Bộ ông không biết độn thổ mang nó qua chỗ khác hả?

Được mách nước, thầy Haifai “à” lên một tiếng, trán dãn ra. Chẳng buồn để ý đến câu chửi nặng quá mạng, thầy hồi hả bước lại ôm lấy Amara, miệng rồi rít niệm chú. Trước vẻ mặt hồi hộp của bọn học trò, thầy và Amara chớp mắt đã biến mất và chùng một giây sau trôi lên ngay khoảng đất trống gần đó.

Amara thoát nạn nhưng chẳng mấy tươi tỉnh. Nó cười như mếu, vừa thoát khỏi tay thầy Haifai đã vội cúi xuống xoa bóp cặp giò lúc này như muốn vẹo qua một bên.

- Thiệt tình là ta không thể hiểu được! - Thầy Haifai gãi gãi cái mũi gầy, giọng bức tức thấy rõ. - Đây đâu phải là lần đầu tiên trò độn thổ hả Amara?

- Chính con cũng không hiểu thưa thầy! - Amara đáp, mặt chưa hết hoang mang.

Thầy Haifai nhíu mày:

- Khi này trò đọc câu thần chú số mấy?

- Con nhớ rành vụ đó mà, thầy... - Bị chạm tự ái, Amara cổ nhướn cặp mắt khít rịt. - Khi ở bãi đất trống, đơn giản chỉ cần độn thổ bằng câu thần chú số 1 hoặc số 2. Còn gặp nơi có nhiều chướng ngại vật như cây cối, nhà cửa, phải niệm câu thần chú số 4 hoặc số 5. Ở nơi có sông ngòi, ao hồ, niệm câu số 6...

- Trò lằng nhằng quá! - Thầy Haifai sốt ruột hừ mũi. - Khi này trò niệm câu...

- Số 4... - Bị thầy cắt ngang, thằng Amara cũng nổi quạu cắt ngang lời thầy nó.

Nhưng thầy Haifai lúc này chẳng còn tâm trí đâu để nhận ra thằng Amara bướng bỉnh kia đang giở trò mắt dạy với mình. Đôi môi đỏ choét của thầy mím lại một hồi lâu (lần đầu tiên Nguyên và Kăply không thấy hàm răng lởm chởm của thầy bày ra ngoài), những móng tay khoằm khoằm không ngừng cào roàn roạt lên mái tóc thưa thưa, có vẻ như chưa bật máu chưa thôi.

Dán chặt mắt vào bộ mặt căng thẳng kia, bọn học trò nín thở rình rập thầy Haifai, cảm thấy một bầu không khí ngột ngạt nặng nề đang đè lên nó như trước một trận mưa giông.

- Không thể được! Không thể như thế được!

Vung mạnh hai tay, thầy Haifai đột ngột hét lên khiến bọn trẻ phát hoảng. Nhát gan như Kăply không chỉ tái mét mặt mà còn giật bắn người, đôi chân tự động bước thụt lui ra sau mấy bước.

- Không được chuyện gì hả thầy! - Amara ngơ ngác hỏi, mà cũng chỉ có nó là đứa duy nhất dám lên tiếng trong lúc này.

Thầy Haifai rọi cặp mắt tối om om vào Amara, mặt mày nghiêm trọng:

- Nếu quả thực trò niệm câu thần chú số 4 thì không thể nào đun đầu vô gốc cây được, trừ phi... trừ phi...

Amara há hốc miệng, lắp bắp lắp lại:

- Trừ phi... trừ phi...

Ánh mắt xẹt ngang xẹt dọc trong đám học trò, giọng thầy Haifai bỗng rít lên y hệt quả đại bác bay trong không khí:

- Trừ phi có một ai đó ếm trò.

Trong khi Kăply nghe lạnh toát sống lưng khi nhớ lại lời nguyên rủa bí mật vọng vào tai nó lúc này thì cả lớp Cao cấp 2, từ thầy Haifai cho đến bọn học trò, không hện mà cùng dồn mắt vô Tam, mặt mày ai nấy đều toát ra vẻ ngờ vực không giấu giếm.

Tam vốn đã đứng tuốt đằng sau và tách xa đám đông, lúc này thấy mọi người đều nhìn nó chăm chăm, liền bối rối cúi đầu xuống.

- Phải trò không, Tam! - Thầy Haifai quát lên.

Tam lúc lắc đầu, vẫn không ngược mắt lên.

- Không phải trò thì còn ai vô đây! - Giọng thầy Haifai càng lúc càng phần nộ. - Trừ trò ra, cả trường Đămri này đâu còn người thứ hai có cái mõm độc địa như trò. Tên trùm Bastu khốn kiếp gài trò vô đây để làm tanh banh cái trường này phải không?

Tam rụt rè ngẩng đầu lên, giọng sợ hãi:

- Con không phải là người của phe Hắc Ám, thưa thầy.

- Ta chẳng tin chút xíu nào những gì trò nói đâu! - Thầy Haifai liếc xéo Tam, mặt không giấu vẻ ghê tởm. - Hừm, ta không hiểu tại làm sao mà ngài N'Trang Long chưa chịu chịu tổng cổ trò ra khỏi trường.

Giọng nữ của thầy Haifai đánh đá hùa theo, giọng chua như giấm:

- Đừng mất công cãi nhảm với nó nữa! Có khi thằng nhãi này là một trong những sứ giả của trùm Bastu cũng chưa biết chừng.

Nghe câu nói rùng rợn đó, bọn học trò lập tức túm tụm vào nhau, rúm người lại, nhìn Tam bằng ánh mắt sợ sệt và cảnh giác.

Gương mặt của Tam vốn đã xanh xao càng trắng bệch ra, thiết tình Kăply chưa từng thấy bộ mặt nào bi thảm như thế. Nó cất tiếng rên rỉ:

- Con không có, thưa cô. Con không có thật mà.

Thầy Haifai tiếp tục nói bằng giọng nữ, môi cong lên khinh bỉ:

- Trên đời này trừ ngài N'Trang Long lắm lắm ra, ai mà tin nổi trò!

Mặt đỏ như, thầy Haifai trừng mắt nhìn Tam thêm một lúc, quai hàm bạnh ra, tức tối đến mức người thầy rung bần bật khiến các khớp xương trong người kêu lên cọt két như tấm ván bị uốn cong. Nhìn hai bàn tay đầy móng vuốt của thầy đang vằn vẹo xoắn chặt lấy nhau, Kăply nghe lưng mình nổi đầy gai ốc, cứ sợ thầy nhảy xổ vào bóp cổ Tam.

Bộ tịch của thầy Haifai làm thằng Tam sợ đến lú cả lưỡi. Nó trăn trăn dòm lại thầy, không phải vì khiêu khích mà thiết tình là tại nó không đủ sức để dời cặp mắt đi đâu.

May làm sao cuối cùng thầy Haifai như cũng biết ra là không nên làm điều gì bá láp trong khuôn viên nhà trường. Nhưng thầy cũng không còn tâm trí đâu để tiếp tục buổi thực tập.

Thầy nhìn đám học trò trước mặt bằng ánh mắt đỏ ngầu như cầu cho quỷ vật hết cả lũ đi cho rồi và nhe răng quát lớn.

- Giải tán!

Phán một câu gọn lỏn, thầy quày quả đi trước, lũ nhóc sững sờ một thoáng rồi thở dài tiu nghỉu đi theo. Trông bộ dạng lếch thếch của thầy trò lớp Cao cấp 2 lúc này thật chẳng khác gì một đám tàn quân.

Kăply đi tụt lại phía sau, định lân la đến bên Tam tìm cách dò hỏi. Khi này, rõ ràng tai nó nghe thấy lời nguyên rủa khiến thằng Amara kẹt cứng vô gốc cây, chỉ không biết có phải chính Tam là thủ phạm hay không.

Nhưng Tam cứ gằm đầu xuống đất khiến Kăply không cách nào gợi chuyện. Thậm chí có lúc nó vờ vấp té, húc mạnh vô người Tam, thằng này cũng chẳng buồn quay lại.

Nguyên hốt hoảng kéo tay Kăply:

- Thằng ngu! Mày làm trò gì thế hả?

- Tao tính hỏi có phải chính nó đã ếm thằng Amara khó ưa kia không.

Mặt biến sắc, Nguyên kê miệng vào sát tai bạn, giận dữ rít qua kẽ răng:

- Đừng đụng vô nó. Nếu nó thực sự là người của phe Hắc Ám thì tao với mày sắp tiêu tòng rồi đó, biết chưa đồ con lừa!

Kăply không ngờ thắc mắc của nó được giải đáp ngay trên đường về. Nghe nó kể lại sự cố trong giờ thực tập môn Độn thổ, K'Tub cười hì hì:

- Chính anh Tam ếm anh Amara chứ ai.

- Làm sao em biết?

- Chỉ anh với anh K'Brăk bị lú lẫn nên không biết thôi. Cả trường Đămri ai chẳng biết anh Tam là một buyagan.

Kăply tròn mắt:

- Buyagan là cái quái quỷ gì thế?

- Anh nói gần đúng rồi đó, anh K'Brêt. Buyagan không phải là quái quỷ, mà là quái nhân.

Păng Ting cười khúc khích lên tiếng đáp. Nó học chung lớp Trung cấp 2 với Êmê, cả hai cùng với K'Tub ba ngày nay đang bị hành tơi tả bởi các bài thi kiểm tra nhưng về lanh lợi hình như chưa kịp biến mất khỏi khuôn mặt dễ thương của nó. Bữa nay, Păng Ting đã khôi phục lại mái tóc xanh lá cây như những đứa khác, lại mặc áo chùng đồng phục trường Đămri nên trông nó đã bớt gầy sọc cho Nguyên và Kăply như lần đầu tiên gặp mặt.

- Quái nhân là gì hở Păng Ting! - Nguyên nhìn cô bé, tò mò hỏi.

Păng Ting trả lời bằng cách giơ năm ngón tay ra trước mặt, cười hề hề:

- Rẻ thôi. Chỉ năm ngón tay, anh K'Brăk à.

Trong khi Nguyên nhíu mày cố đoán xem Păng Ting muốn nói gì thì K'Tub đã nhún vai:

- Trả lời một câu dễ ợt như thế mà cũng đòi tiền. Thiệt tình!

Quay qua Nguyên, K'Tub hấp háy mắt:

- Đừng thêm xùy tiền ra anh K'Brăk. Để em nói miễn phí cho anh nghe. Quái nhân là... là... quái nhân, ừm, có nghĩa là... một kẻ khác người...

- Ai chả biết quái nhân là một kẻ khác người! - Păng Ting bĩu môi. - Giải thích hay ghê! Hàng miễn phí đúng là chất lượng có khác!

Thấy K'Tub lộ vẻ lúng túng, Êmê liền mỉm cười giải vây:

- Anh K'Brăk! Quái nhân là người có khả năng thực hiện những lời nguyện rửa thắm.

Nguyên nhìn vào đôi mắt đen lay láy của Êmê, se sẽ nhích người ra xa một chút để khỏi bị cô bé nắm lấy tay:

- Là sao hở Êmê? Học sinh nào học qua lớp Cao cấp 2 mà chẳng am hiểu nghệ thuật nguyện rửa?

- Có chỗ khác nhau, anh K'Brăk à... - Êmê hấp háy cánh mũi héch. - Tất cả chúng ta khi thực hiện lời nguyện, đều phải có động tác phối hợp và phải đọc to lời nguyện. Những quái nhân không vậy, họ chẳng cần vung dũa phép hay giơ tay nhích chân, chỉ nói thắm trong miệng, lời nguyện rửa lập tức có hiệu lực.

- Chính vì vậy khi quái nhân ra tay, không ai có thể đề phòng... - Păng Ting ngửa miệng bổ sung, chẳng buồn hỏi tiền, quên phắt vừa rồi nó chê hàng miễn phí tan nát.

- Ghê thiệt! - Kăply rùng mình buột miệng, cái cảnh thẳng Amara bị kẹt cứng dưới góc cây vừa khiến nó khoai khoái lại vừa làm nó sờ sợ.

- Bộ chỉ có quái nhân mới làm được điều đó thôi sao, Êmê! - Nguyên tò mò hỏi.

- Đó là năng lực bẩm sinh, anh K'Brăk à. Dĩ nhiên cố thì cũng có thể luyện được, nhưng trường Đămri cấm tiệt chuyện đó. Từ lâu, những lời nguyện rửa thắm đã được liệt vào danh mục những pháp thuật bị cấm. Người ta coi đó là nghệ thuật hắc ám.

- Nhưng dựa vào đâu mọi người khẳng định Tam là một quái nhân! - Kăply cố tình bắt bẻ, mong tìm ra một chút ánh sáng từ những câu trả lời. Cho đến bây giờ, nó cũng không chắc là lời nguyện bí mật kia có phải thốt ra từ miệng Tam hay không.

- Không ai khẳng định cả, anh K'Brêt... - Êmê chớp chớp đôi mắt đẹp. - Nhưng tất cả đều nghi ngờ, vì anh Tam có cái tật kỳ quái là hay nói lảm bảm trong miệng, đã thế từ ngày ảnh đặt chân vào trường Đămri, thỉnh thoảng lại xảy ra những chuyện kỳ lạ ở những lớp ảnh theo học.

- Nếu chỉ nghi ngờ thôi làm gì mà thầy Haifai căm ghét nó dữ vậy! - Kăply hừ mũi, ngạc nhiên thấy mình bênh vực Tam một cách hùng hổ.

- Ồ, mà ông thầy Haifai này cũng quái đản thiệt! - Nguyên sực nhớ ra. - Ông lúc nói giọng nam lúc nói giọng nữ, chẳng biết lúc nào ông nói lúc nào không phải ông nói.

- Giọng nữ là vợ ông đó, anh K'Brăk... - K'Tub nhanh nhẩu giải thích.

Tuy đã ngỡ ngợ từ trước, câu trả lời của K'Tub vẫn khiến Nguyên và Kăply nghe đầu mình kêu ong ong. Hai cái miệng thốt ra gần như cùng lúc:

- Vợ thầy Haifai?

- Thì vợ ông chứ ai! - K'Tub hớn hở đáp, vẻ sững sốt của Nguyên và Kăply làm nó khoái chí thấy rõ. - Vợ ông ở ngay trong người ông mà.

Mắt Nguyên tròn tròn:

- Làm sao mà vợ ông chui vô người ông được? Mà bà chui vô đó làm chi?

- Em đâu có biết! - K'Tub lúng túng chà tay lên chót mũi. - Ngay ngày đầu tiên đi học, em đã thấy vợ ông ở trong người ông rồi.

Păng Ting khoe hiểu biết:

- Hai vợ chồng thầy Haifai cùng dạy lớp Cao cấp 2. Thầy dạy các môn Độn thổ, Tự biến hình và Thần chú chiến đấu, còn vợ thầy dạy các môn Giải mộng, Nghệ thuật nguyên rửa và Các loại thần chú bị cấm.

Nguyên gật gù:

- Hèn gì tụi học trò lúc thì gọi ông bằng thầy, lúc thì gọi bằng cô. Hóa ra tụi nó phân biệt theo giọng nói.

- Theo lời mấy anh chị từng học lớp Cao cấp 2, bà vợ thầy Haifai quái chiêu lắm... - K'Tub tố cáo bằng giọng hào hứng. - Ông đang dạy, bả cứ chen vô cái ông hoài à. Bả còn bắt ông tô môi, đeo bông tai, để móng tay dài rồi kiếm sơn bôi tùm lum lên đó. Ông sợ vợ một cây, bả biểu gì làm nấy, rớt cuộc người ông xanh xanh đỏ đỏ ngó y chang con tắc kè bông.

Kăply thở một hơi dài sụt:

- Ồ, bộ dạng ông ngó kỳ cục thiệt. Dòm ông, cứ thấy ớn ớn thế nào!

Êmê cười khê:

- Nói cho đúng ra, không phải đứa nào cũng ớn thầy Haifai. Đối với mấy đứa láu cá cứ theo nịnh nọt vợ ông, có cho vàng ông cũng chẳng dám đụng vào tụi nó đâu.

Nhận xét của Êmê trúng ngay chóc vô trường hợp thằng Amara khiến Kăply bất giác phì cười. Rõ ràng sáng nay Amara cư xử rất hỗn láo nhưng thầy Haifai thực sự là không làm gì được nó. Nghĩ đến chuyện thầy Haifai bị vợ vật trụi tóc, đã mấy lần Kăply ngứa miệng tính phun ra. Nó đoán là tụi Êmê, Păng Ting và K'Tub chưa biết chi tiết cực kỳ hấp dẫn này. Nhưng cứ vừa mấp máy môi là Kăply lại đổi ý. Mặc dù không có cảm tình gì với thầy Haifai, nó cũng thấy là không nên nói xấu ông nhiều quá, nhất là dù sao ông cũng có điểm giống tụi nó là rất căm thù trùm Bastu.

Đầu óc đang lơ mơ, Kăply bỗng thấy có ai nắm tay mình kéo mạnh.

- Chạy mau! - Tiếng Nguyên quỳnh quỳu giục.

- Gì thế?

- Thằng Steng.

Kăply ngoái lại, vừa nhác thấy chiếc bóng gầy gò của Steng thấp thoáng bên kia đường, chưa kịp phản ứng đã nghe K'Tub cười khi:

- Kệ nó, anh K'Brăk. Mình đi đông như thế này, nó không dám bén mảng lại đây đâu.

Êmê lúc lắc mái tóc vàng, tặc lưỡi:

- Không hiểu sao ai cũng nghi Tam là người của phe Hắc Ám, trong khi đứng ra thẳng Steng này mới là đứa đáng ngờ nhất. Tam cùng lắm là chỉ quây phá cho vui, còn con rắn độc này lúc nào cũng mong cho cả trường Đămri ngấm sạch, thiệt hết biết luôn!

20. Chương 14

Chương 14: Chiến binh giữ đền

Đôi mắt long lanh của Suku phát ra những tia sáng ngạc nhiên khi nghe tin K'Brăk và K'Brêt được đặc cách vào thẳng lớp Cao cấp 2:

- Thiệt là tuyệt cú mèo! Chương trình của lớp Cao cấp 2 gồm toàn những môn hấp dẫn. Độn thổ nè, Tự biến hình nè, Nghệ thuật nguyên rửa nè...

Kăply thở dài cắt ngang lời thẳng nhóc:

- Tụi anh có được học mấy thứ đó đâu, Suku. Thầy hiệu trưởng bắt tụi anh học mỗi môn Thần chú chiến đấu thôi.

- Anh nói gì! - Suku lộ vẻ sững sốt. - Chỉ học mỗi môn Thần chú chiến đấu thôi ư?

- Ừ.

Suku lẩm bẩm, vẻ mặt càng lúc càng kỳ dị:

- Như vậy là thầy N'Trang Long đã chọn anh và anh K'Brăk làm chiến binh giữ đền rồi.

Cái từ chiến binh giữ đền lạ tai đến mức ngay cả thằng K'Tub cũng giương mắt éch:

- Chiến binh giữ đền là cái quái gì vậy mày?

Êmê cũng ngơ ngác:

- Ờ, chị cũng chưa bao giờ nghe tới từ này.

- Từ này đương nhiên là chị và K'Tub chưa nghe nói tới... - Suku thoát trầm ngâm. - Tại vì đã lâu lắm rồi, khoảng hơn ba trăm năm nay, xứ mình không có chiến binh giữ đền. Trong lịch sử Lang Biang, từ xưa đến nay chiến binh giữ đền chỉ xuất hiện có hai lần. Một lần vào năm 1308, một lần vào năm 1692. Đó là hai thời điểm phe Hắc Ám đột ngột trở nên hùng mạnh và đe dọa sự tồn tại của xứ Lang Biang...

- Xạo đi mày! - K'Tub cười khẩy. - Môn lịch sử Lang Biang nằm trong chương trình lớp Sơ cấp 1, tao và chị Êmê học qua rồi mà có thấy nhắc gì đến chuyện này đâu.

Suku thản nhiên:

- Cuốn Lịch sử Lang Biang đang dùng trong nhà trường là sách giáo khoa chính thức, nhiều sự kiện xét ra không có lợi đã bị Bộ giáo dục Lang Biang lược bỏ đi rồi. Những điều tao biết về chiến binh giữ đền được ghi chép trong cuốn Lịch sử Lang Biang. - những trang trắng do sử gia Ama Pô, một pháp sư nổi tiếng của lâu đài Sêrôpôk biên soạn. Đây là tài liệu lưu hành nội bộ của giáo phái Madagui.

Những tiết lộ của Suku khiến K'Tub tròn xoe mắt, mặt bắt giác ngệt ra. Trông cái cách nó nhìn Suku lúc này Kăply đoán rằng nó đang nghĩ Suku là một nhà bác học vĩ đại nào đó. Những đứa khác cũng nín thở chờ Suku nói tiếp:

- Thủ lĩnh phe Hắc Ám năm 1308 là Bajaraka Đầu Bự, một siêu phù thủy, tài năng thuộc loại bậc nhất trong lịch sử Lang Biang. Bajaraka Đầu Bự đã thống trị xứ Lang Biang suốt một thời gian dài. Về sau hắn bị chủ nhân núi Lưng Chùng đánh bại.

Núi Lưng Chùng có lẽ là cái tên huyền bí số một đối với mọi cư dân Lang Biang. Suku vừa nhắc đến cái tên đó, Êmê, Păng Ting và K'Tub bật kêu hoảng:

- Chủ nhân núi Lưng Chùng ư?

- Đúng vậy... - Suku gật đầu. - Chủ nhân núi Lưng Chùng là chiến binh giữ đền lúc đó.

- Chủ nhân núi Lưng Chùng tên là gì! - K'Tub chồm hẳn người tới trước, mũi nó cơ hồ quẹt vào mặt Suku.

- Đàn ông hay đàn bà?

Suku vuốt mái tóc xanh rêu lòa xòa trước trán, tặc tặc lưỡi:

- Điều đó thì không thấy Ama Pô nói tới.

K'Tub dài môi ra, giọng thất vọng:

- Thế mà cũng gọi là sử gia. Tao nghi ông Ama Pô này chắc cũng hổng biết gì nhiều về chủ nhân núi Lưng Chùng quá hà.

Păng Ting thắc mắc:

- Nếu Bajaraka Đầu Bự bại dưới tay chủ nhân núi Lưng Chùng thì sao gọi là tài năng bậc nhất trong lịch sử Lang Biang được?

Suku chậm rãi giải thích:

- Trình độ pháp thuật của chủ nhân núi Lưng Chùng rất cao, có thể kể là cao nhất thời đó, nhưng có lẽ cũng khó thắng nổi Bajaraka Đầu Bự. Tài năng hai bên chắc là ngang nhau, vì theo Ama Pô cuộc quyết đấu giữa chủ nhân núi Lưng Chùng và Bajaraka Đầu Bự diễn ra gay go, dai dẳng và bất phân thắng bại trong suốt mười năm trời...

Kăply ngửa miệng:

- Tới năm thứ mười một, chủ nhân núi Lưng Chùng đã luyện được một loại thần chú chiến đấu mới?

Nguyên quay sang Kăply tính nạt bạn một câu, không ngờ Suku toét miệng cười:

- Đúng rồi, anh K'Brét. Chủ nhân núi Lưng Chùng là một đại phù thủy cực kỳ thông minh và uyên bác. Vừa đánh nhau vừa nghiền ngẫm, tới năm thứ mười một, ngài đã luyện thành Thần chú kim cương, một loại thần chú tối cao trong chiến đấu.

Kăply toét miệng cười theo:

- Và cái đầu bự của trùm Bajaraka đã bị đánh móp xẹp một cách dễ dàng?

Suku hấp háy mắt:

- Chỗ này thì anh đoán sai rồi. Bajaraka Đầu Bự dĩ nhiên là khó chống nổi Thần chú kim cương, nhưng chủ nhân núi Lưng Chùng muốn đánh bại hắn cũng còn rất vất vả, mặc dù uy lực của Thần chú kim cương phải nói là vô cùng khủng khiếp.

- Em nói vòng vo quá, Suku! - Êmê sốt ruột lên tiếng. - Thế rốt cuộc tại sao Bajaraka lại bị đánh bại?

- Tại chính hắn... - Suku vuốt tóc theo thói quen. - Tại chính cái thói màu mè, ưa chơi nổi của hắn. Nếu vẫn kiêu dè đối thủ như trước đây thì có lẽ Bajaraka chưa bị thua ngay. Đằng này, thấy chủ nhân núi Lưng Chùng không làm gì được mình, hắn lại vừa luyện được vài bùa phép linh tinh gì đó, bèn nảy ý định phô trương thanh thế nhằm chuẩn bị cho bước đường chinh phục các thế giới khác. Hắn sai thuộc hạ dùng quả cầu polygo truyền hình ảnh cuộc chiến đấu của hắn đi khắp nơi nhằm gây tiếng vang.

- Chị vẫn chưa hiểu gì cả! - Êmê nhún vai. - Chuyện đó thì có liên quan gì đến kết quả cuộc chiến?

- Có chứ, chị Êmê... - Suku chớp đôi mắt sáng. - Muốn truyền hình ảnh qua quả cầu polygo, Bajaraka buộc phải thay đổi thói quen chiến đấu của mình. Thứ nhất, hắn phải chấp nhận đụng độ với chủ nhân núi Lưng Chùng vào ban ngày. Vì nếu đánh nhau vào ban đêm, hình ảnh sẽ không đủ sáng để truyền đi. Thứ hai, hắn không thể sử dụng năng lực tàng hình.

- Năng lực tàng hình! - K'Tub quay nhìn Păng Ting, chun mũi trêu. - Ồi, như vậy Nữ phù thủy thượng đẳng Păng Sur có dây mơ rễ má với Bajaraka Đầu Bự rồi.

- Đừng nói bá láp, K'Tub! - Êmê lừ mắt nhìn K'Tub. - Làm sao một nhân vật trong Tam tiên lại dính líu đến phe Hắc Ám được.

Kăply giơ bộ mặt ngu ngu:

- Tại sao Bajaraka không thể tàng hình hử Suku?

- Hử thể mà cũng hử! - Suku chưa kịp đáp, Nguyên đã hừ giọng. - Nếu Bajaraka tàng hình thì làm sao truyền hình ảnh của hắn đi được!

Mặc kệ tụi bạn nói năng nhí nhố, Păng Ting làm như điếc đặc, đưa tay khều Suku:

- Thế rồi sao nữa hả nhóc?

- Thì Bajaraka tiêu tùng chứ sao... - Suku cười khẩy. - Đối phó với Thần chú kim cương giữa ban ngày ban mặt, lại không thêm chơi trò tàng hình, Bajaraka Đầu Bự làm sao chịu nổi. Trước đây chính nhờ khả năng tàng hình siêu hạng, lại khôn ngoan đối đầu với chủ nhân núi Lưng Chùng vào ban đêm để lợi dụng sự che chở của bóng tối, Bajaraka mới cầm cự ngang ngửa được. Còn lần này, Bajaraka chỉ chịu đựng được năm câu thần chú kim cương đầu tiên, đến câu thứ sáu, hắn đi mò giun luôn.

Kăply cụng đầu vào tai Nguyên, nói nhỏ:

- Cái món quả cầu polygo này giống như trực tiếp truyền hình ở xứ mình, mà ạ.

Nguyên nhếch mép:

- Thiệt tao chưa thấy ai ngu như tên Bajaraka Đầu Bự này. Đánh nhau thì lo tập trung đánh nhau đi cho rồi, còn bày đặt vừa đánh vừa đóng phim. Ham hố kiểu đó, banh ta lông là phải!

Cái chết của Bajaraka Đầu Bự không rõ là bị kịch hay hài kịch, có lẽ điều đó khiến bọn trẻ loay hoay nghĩ ngợi nên sau khi bật ra tiếng cười, cả bọn im lặng đi mất một lúc.

- Chủ nhân núi Lưng Chùng hổng biết có dễ tính không há! - K'Tub lẩm bẩm, lo lắng nghĩ đến những quả táo vàng mà nó đã hứa kiếm cho Nguyên và Kăply.

- Yên tâm đi, K'Tub! - Như đọc được tâm sự của K'Tub, Suku đặt tay lên vai bạn, khề giọng trấn an. - Chủ nhân núi Lưng Chùng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, anh K'Brăk và anh K'Brêt là chiến binh giữ đền đời thứ ba, thế nào cũng được ngài chiếu cố mà.

- Thế còn chiến binh giữ đền đời thứ hai là ai hử nhóc! - Câu nói của Suku làm Păng Ting sực nhớ ra. - Chuyện gì xảy ra vào cái năm 1692 xa lắc đó?

- Ồ, sau khi Bajaraka Đầu Bự bị tiêu diệt, phe Hắc Ám xuống dốc thê thảm, xứ Lang Biang bình yên được một thời gian dài... - Suku nhú mày cố nhớ lại những gì Ama Pô ghi chép. - Nhưng gần bốn trăm năm sau, phe Hắc Ám lại trỗi dậy với trùm Pô Palay Tàn Phế.

Biệt danh của trùm Hắc Ám khiến bọn trẻ ngẩn tò te. K'Tub chưng hửng:

- Thiệt không đó mà? Tàn phế thì làm được cái cóc gì mà cũng trở thành trùm?

Suku mỉm cười:

- Pô Palay nguyên là kẻ lành lặn, nhưng hắn tự đánh gãy đôi chân để luyện tà thuật.

Êmê ôm mặt:

- Ồi trời! Có chuyện đó thật sao, Suku?

Suku trả lời Êmê bằng cách kể tiếp:

- Sau khi đôi chân bị hủy, sức mạnh của Pô Palay dồn hết lên hai tay. Hắn thường cỡi một con rồng đen chột mắt vung tay giáng sấm sét xuống bất cứ ai không tuân lời hắn. Điều đáng sợ là Thần chú sấm sét bao giờ cũng hủy diệt tanh bành cả một thôn làng hay một khu phố dù mục đích của Pô Palay đôi khi chỉ nhằm sát hại một người...

- Trời đất! - Kăply kêu lên. - Có thiệt là có loại thần chú dã man như vậy không đó?

- Sao lại không, anh K'Brêt! - Suku nhún vai. - Lời nguyên Tàn xác của Buriăk cũng tựa tựa như vậy, cũng có tầm sát thương trong phạm vi rộng, tất nhiên ở quy mô nhỏ hơn. Nói chung, các phù thủy hắc ám rất khoái luyện ba thứ thần chú man rợ này, mặc dù Hiệp ước Krông Pach đã cấm tu luyện và sử dụng các loại thần chú giết người hàng loạt.

- Hiệp ước Krông Pach á! - Kăply há hốc miệng. - Là cái gì vậy?

Suku hắng giọng, và căn cứ theo cái cách nó đơng đưa đôi mắt sáng nhìn hết đĩa này đến đĩa khác có thể tin là nó không chỉ trả lời riêng thẳng Kăply:

- Đó là hiệp ước được ký kết giữa phe Hắc Ám và phe Ánh Sáng hồi tám trăm năm trước. Nếu như tuân thủ theo tất cả những điều khoản được quy định trong bản hiệp ước này thì còn lâu các loại thần chú như Sấm sét hay Tàn xác mới được lưu hành. Nhưng dĩ nhiên là phe Hắc Ám coi bản hiệp ước này như một thứ giẻ rách.

Suku khẽ lắc đầu:

- Pô Palay là trùm Hắc Ám, lại càng không coi Hiệp ước Krông Pach là cái đinh gì. Suốt một thời gian dài, hắn đánh giết lung tung, không ai kháng cự nổi. Cả xứ Lang Biang có nguy cơ bị xóa sổ. Rốt cuộc Đại phù thủy Mackeno phải ra tay. Ngài chính là chiến binh giữ đền lần đó.

- Thế ai thắng ai thua! - K'Tub nhấp nhồm hỏi.

- Còn hỏi nữa! - Suku lườm K'Tub qua khóe mắt. - Trên đời này không ai có thể sánh nổi Đại tiên ông Mackeno, một pháp sư thiên tài và là phù thủy kiệt xuất nhất từ xưa tới nay. Ngay lần chạm trán đầu tiên, ngài đã bắt được Pô Palay Tàn Phế. Sau khi tận tình khuyên nhủ, ngài thả hắn ra. Nhưng Pô Palay là kẻ tâm địa độc ác, lại nhiều tham vọng. Vừa được phóng thích, hắn vẫn chứng nào tật nấy, tiếp tục gây họa khắp nơi. Mackeno lại bắt hắn lần thứ hai, lại kiên trì thuyết phục rồi lại thả ra. Cho rằng Mackeno không dám giết mình, Pô Palay càng thêm phóng túng, mặc tình làm mưa làm gió. Lần này thì Mackeno không tha hắn nữa. Ngài đã đốt Pô Palay Tàn Phế ra tro ngay vào lúc hắn định hủy diệt lâu đài Sérôpôk.

- Một nhân vật tài ba như Mackeno mà bây giờ không lý gì tới chuyện đời, thiệt là phí của! - Kăply không ngần được cảm khái, quên bẵng cũng tại cái tật ăn nói lung tung mà cái miệng nó bị Đại tiên ông Mackeno làm éo xẹo hôm trước.

Êmê quay sang Kăply:

- Anh kêu ngài là ông cậu đó, anh K'Brêt.

- Ông cậu với chả ông kiếc! - K'Tub hừ mũi. - Ba trăm năm trước hồng biết ổng oai phong như thế nào chứ bây giờ thấy ổng giống con rùa rụt cổ quá hà.

Êmê trừng mắt:

- Em nói năng lung tung gì thế, K'Tub!

Suku chột buong một tiếng thở dài:

- Thực ra Đại tiên ông Mackeno có nỗi khổ tâm riêng của mình. Có một chi tiết mà ngay cả Ama Pô cũng không biết. Theo cuốn Tự điển bách khoa về danh nhân của Dong Kay thì Đại tiên ông Mackeno có một người em trai tên là Macketa, tài năng không kém gì ông anh. Macketa rất sáng dạ, hai mươi tuổi đã viết cuốn Mười bảy cách hiểu sai về phép luyện bùa phê phán các phù thủy đàn anh, hai mươi lăm tuổi xuất bản các tác phẩm Nghệ thuật của bóng tối và Thế giới thuộc về một người, lý luận rất sắc sảo nhưng đã bắt đầu bộc lộ khuynh hướng hắc ám. Không hiểu sao đến năm hai mươi bảy tuổi, Macketa đột nhiên bị mất tích, từ đó không nghe ai nhắc tới nữa.

- Chị hiểu rồi, Suku... - Êmê thình lình reo lên. - Macketa chính là Pô Palay Tàn Phế.

Phát hiện của Êmê khiến Nguyên, Kăply, Păng Ting và K'Tub giật nảy người, bụng đĩa nào đĩa nấy tự nhiên thất lại. Không đĩa nào nghĩ cái biến cố năm 1692 lại xảy ra theo chiều hướng bi thảm như vậy. Mặc dù không có chút thiện cảm nào với Đại tiên ông Mackeno, K'Tub vẫn nhìn trân trân vào mặt Suku, chờ một cái lắc đầu để nó có thể nhẹ nhõm thở ra.

Nhưng gương mặt Suku lúc này như đang khuất dưới một chiếc mặt nạ xám xịt và từ đằng sau chiếc mặt nạ ngó thiếu não hết biết đó, một giọng rầu rầu cất lên:

- Chị đoán đúng rồi đó, chị Êmê. Pô Palay chính là hóa thân của Macketa.

Một bầu không khí khắc khoải chạy quanh bọn trẻ sau tiết lộ của Suku, và như đôi khi vẫn xảy ra, thời gian bỗng nhiên như trôi chậm lại và đứa nào cũng cảm thấy một điều gì đó như nổi xót xa đang nẩy mầm trong lòng mình. Mãi một lúc, K'Tub mới chép miệng buông một câu cảm thán:

- Éo le thiệt. Hèn gì Đại tiên ông Mackeno đã mấy lần buông tha Pô Palay.

Êmê nhú mày:

- Điều này có ghi chép trong cuốn Từ điển bách khoa về danh nhân sao?

- Không... - Suku lắc đầu. - Dong Kay chỉ bảo Mackeno có một người em trai tên là Macketa bị mất tích thôi. Còn Macketa về sau trở thành Pô Palay Tàn Phế là em tình cờ nghe được trong cuộc trò chuyện giữa ông em và Đại phù thủy Păng Sur... - Giọng nó chuyển sang buồn. - Sau khi tự tay giết chết người em trai, Đại tiên ông Mackeno lòng đau như cắt, thề không bao giờ hạ sát thủ với bất cứ một ai nữa, thậm chí không can thiệp đến mọi tranh chấp thị phi. Cảnh ngộ của Mackeno khiến hai vị khác trong Tam tiên là Pi Năng Súp và Păng Sur ngùi lạnh theo, họ cùng quyết định rút lui, kéo nhau về trú ẩn ở khu vực quanh tòa lâu đài K'Rahlan cho đến tận bây giờ.

- Thì ra là vậy... - K'Tub mơ màng lẩm bẩm. - Trước nay mình đã trách oan Đại tiên ông Mackeno rồi.

- Như vậy chuyện này ngoài Tam tiên ra, chắc không một ai biết hở Suku! - Êmê hỏi.

- Không ai biết. Cả Ama Pô lẫn Dong Kay. Ngay cả vợ chồng pháp sư K'Rahlan. - Ka Ming lúc còn sống có lẽ cũng không biết.

Nguyên chột hít mạnh một hơi:

- Nhưng dù sao đó cũng là những chuyện xa xưa. Và thiệt tình anh thấy chuyện đó đâu có liên quan gì đến anh và K'Brê. Em căn cứ vào đâu để cho rằng bọn anh được chọn làm chiến binh giữ đền hở Suku?

- Ồ... - Kăply láu táu hòa theo. - Tài năng cỡ chủ nhân núi Lưng Chùng hay Đại tiên ông Mackeno làm chiến binh giữ đền còn có lý, chứ trình độ lôm côm cỡ tụi anh giữ mạng mình còn chưa xong mà làm chiến binh giữ đền cái quái gì. Mất thầy N'Trang Long đâu có lẽ dữ vậy.

Dường như Êmê, Păng Ting và K'Tub cũng thắc mắc giống y chang Nguyên và Kăply. Tụi nó tuy không nói gì nhưng sáu con mắt nhìn chòng chọc vào Suku, rõ ràng là đang sốt ruột chờ xem thằng nhóc đáp làm sao.

- Có hai dấu hiệu đáng tin cậy cho thấy một phù thủy sắp trở thành chiến binh giữ đền... - Suku điềm tĩnh giải thích. - Một là người đó chỉ chuyên tâm luyện môn Thần chú chiến đấu. Hai là người đó đã ăn được một quả táo vàng ở núi Lưng Chùng.

Suku quay qua Nguyên và Kăply, nheo nheo mắt:

- Sắp tới hai anh có sẽ hái được những quả táo ở núi Lưng Chùng hay không thì em không biết, nhưng việc thầy hiệu trưởng trường Đămri đặc cách cho hai anh vào lớp Cao cấp 2 chỉ để học mỗi môn Thần chú chiến đấu đã hé ra ý định đó rồi. Hơn nữa, hiện nay phe Hắc Ám của Bastu đang hồi cực thịnh, nguy cơ đó rõ ràng đã báo hiệu sự tái xuất hiện của chiến binh giữ đền.

- Không phải đâu, Suku à... - Nguyên kêu lên. - Có lẽ thầy N'Trang Long biết hiện nay các sứ giả của Bastu đang rình rập tìm cách hãm hại bọn anh nên thầy muốn anh và K'Brê học Thần chú chiến đấu để phòng thân đó thôi.

- Ồ, nói như anh K'Brăk còn nghe được... - K'Tub nhanh nhẩu đồng tình. - Còn thằng Suku nói sao giống chuyện hoang đường quá hà. Mày về coi lại cái đầu của mày đi, Suku!

Mặc dù xưa nay luôn yêu quý và ngưỡng mộ K'Brăk và K'Brêt, K'Tub cũng không thể tin được hai ông anh đang lú lẫn và năng lực pháp thuật vừa bị Buriăk làm cho tanh bành kia có thể đóng vai trò của chủ nhân núi Lưng Chừng và Đại tiên ông Mackeno trước đây để hiên ngang đương đầu với trùm Bastu hùng mạnh.

- Những gì này giờ tao nói chỉ là suy đoán của tao thôi, K'Tub... - Suku vừa đáp vừa thông thả đứng lên. - Còn sự thật như thế nào thì tụi mình cứ chờ một thời gian sẽ rõ.

- Chờ cái con khỉ! - K'Tub “xì” một tiếng như thể nó vừa phun một hạt táo to đùng. - Hôm nay chỉ còn đúng tám ngày nữa là đến kỳ hẹn của Baltalon rồi. Trước khi trở thành chiến binh giữ đền, anh K'Brăk tao chắc đã trở thành bộ xương khô quá hà.

- Yên tâm đi, K'Tub... - Păng Ting dịu dàng nói, nó cũng đứng lên theo Suku. - Tam phù thủy Bạch kỳ lân đã nhận lời bảo vệ anh K'Brăk rồi mà. Chị nghĩ Baltalon không thể nào vượt qua nổi Masari, Karăm và Pila đâu.

Trái với nỗi lo lắng đang đè nặng lên bọn trẻ lâu đài K'Rahlan, nói xong Suku và Păng Ting bỏ đi với những bước chân ngó thiệt là ung dung, thanh thản. Cứ như thể Păng Ting cho rằng ngay cả trùm Bastu cũng không phải là đối thủ các chàng trai đẹp mã Bạch kỳ lân, còn Suku thì chắc là đang dinh ninh một khi K'Brăk và K'Brêt đã được thầy N'Trang Long chọn làm chiến binh giữ đền thì đến mười tên Baltalon cũng chẳng làm cái cóc khô gì được.

Bữa ăn tối đó ở lâu đài K'Rahlan, có vẻ như những bộ mặt ngồi quanh chiếc bàn dài đã đổi chỗ cho nhau. Sau một thời gian phập phồng chờ đợi, không thấy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân có động tĩnh, đoán mình không phải là mục tiêu của họ, bộ mặt của pháp sư K'Tul và bà Êmô đã dần dần lấy lại thần sắc và ngay lúc này bọn trẻ có thể thấy rõ vầng trán của hai người dần ra như vừa tắm dưới mưa.

Hoàn toàn ngược lại vẻ tươi tỉnh đang thềm muốn đó là bộ mặt chằm chằm của bọn trẻ. Kể từ lúc K'Tub mở miệng nhắc đến kỳ hạn tám ngày, điều mà trước đây đứa nào cũng cố ý lờ đi, cả bọn bất giác cảm thấy ngực nặng như đeo đá.

Cái cảm giác về một tai họa đang đến gần khiến Êmê tự dưng không thở nổi. Người ran ran như đổ bệnh, nó uể oải buông chiếc thìa trên tay xuống và nhìn Nguyên bằng ánh mắt rầu rĩ hết biết:

- Anh K'Brăk!

- Ăn đi, Êmê... - Cuộn mình trong chiếc áo khoác màu trứng sáo với những tua viền điệu dàng, bà Êmô nhìn con gái từ đầu bàn bên kia. - Con làm gì mà trông có vẻ mệt mỏi thế?

- Mẹ ơi... - Êmê kêu lên, nó không nói được hết câu nhưng nghe đã rất thảm thiết.

- Chỉ còn tám ngày nữa thôi, di ạ... - K'Tub đỡ lời Êmê, cố tỏ ra bình tĩnh.

- Tám ngày! - Bà Êmô ngơ ngác. - Tám ngày gì thế hở K'Tub?

- Đó là kỳ hạn báo tử của Baltalon.

Pháp sư K'Tul lên tiếng đáp thay bọn trẻ, rồi quay sang Êmê, ông cất cao giọng, bộ ria con kiền rung rung đầy quyết tâm:

- Ta đã sẵn sàng tất cả rồi, các con à. Tám ngày thì tám ngày, nếu tan xác thì ta sẽ là người tan xác trước. Điều quan trọng là tụi con không được sợ chết.

- Tụi con có sợ gì đâu, ba... - K'Tub ré lên, bộ tịch nó đã bắt đầu khùng khùng. - Tụi con chỉ lo cho anh K'Brăk thôi. Sứ giả thứ ba của trùm Bastu chỉ nhắm đến anh thôi mà.

- Thì ta nói chung chung vậy thôi... - Pháp sư K'Tul tắc lưỡi, giọng ông đột ngột nhuốm vẻ triết lý. - Một khi tai họa tìm đến thì khó mà tránh được. Chúng ta chỉ còn cách cố hết sức mình thôi.

Bà Êmô quay bộ mặt lo âu sang phía ông K'Tul, rụt rè đề nghị:

- Hay là ta báo cho giáo chủ Ama Êban...

- Không nên, dì à... - Ông K'Tul kéo một góc chiếc khăn rằn trên cổ để chùi mồ hôi trán và khê lắc đầu. - Đây là chuyện riêng giữa phe Hắc Ám và lâu đài K'Rahlan. Trùm Bastu gần đây không đụng chạm gì đến giáo phái Madagui, không nên tạo cơ cho hấn san bằng lâu đài Sêrôpôk.

Bà Êmô lại hỏi bằng cái giọng loãng thếch và yếu ớt của một người vừa rơi xuống nước:

- Thế anh đã nghĩ ra biện pháp nào...

Đang nói, bà Êmô bỗng bỏ lửng. Vì ngay trong lúc ấy, cái cách mà ông K'Tul nhìn bà làm cho bà hiểu ngay là ông chẳng có biện pháp nào hữu hiệu để đối phó với Baltalon và bà đọc thấy một cách sinh động trong mắt ông nỗi tuyệt vọng to lớn không kém gì nỗi tuyệt vọng đang tràn ngập trong lòng bà.

Bọn trẻ dường như cũng nhận ra ngay điều đó. Căn cứ vào cái kiểu đang nói bỗng ngưng bật của bà Êmô, nhất là cái lối bà và ông K'Tul nhìn chăm chăm vào mắt nhau như thể sắp sửa cùng òa khóc tới nơi, Kăply biết tổng là đừng nên mong gì vào khả năng bảo vệ của hai người này.

- Bố K'Tul đừng lo... - Kăply tự dưng buột miệng. - Tụi con chưa chắc đã chết dưới tay Baltalon đâu.

- Ồ, đúng đó, anh K'Brêt... - K'Tub thỉnh thoảng reo lên. - Nếu thực sự được chọn làm chiến binh giữ đền, hai anh vẫn còn hy vọng mà.

- Con vừa nói gì thế, K'Tub! - Pháp sư K'Tul dán mắt vào mặt thằng con, giọng sững sốt. - Chiến binh giữ đền à? Làm sao mà con biết được về chiến binh giữ đền kia chứ?

- Ừa, ba cũng biết chiến binh giữ đền hả ba! - Tới phiên K'Tub trở mặt dòm ba nó, ngạc nhiên một cách khoái chí, hoàn toàn không biết ba nó là người của giáo chủ Ama Êban. - Ồ, đúng rồi, chắc là ba nghe dì Êmô nói. Cuốn Lịch sử Lang Biang - những trang trắng là tài liệu của lâu đài Sêrôpôk mà.

Chắc chắn không có thứ gì trên đời làm bà Êmô kinh ngạc hơn là những gì thằng K'Tub vừa nói.

- Ôi, K'Tub! - Bà kêu lên giận dữ, tay túm chặt vạt áo choàng để khỏi run lên. - Con đã đọc cuốn sách của Ama Pô rồi à? Con đã lấy trộm của dì phải không?

- Đâu có, dì... - K'Tub toét miệng cười hì hì. - Vụ này là tụi con nghe thằng Suku kể mà.

- Suku á! - Bà Êmô nhú mày lắm bầm. - Dì nhớ rồi, nó là thằng nhóc nhà Pi Năng Súp. Ồ, nghe nói ông nó có một thư viện khổng lồ...

K'Tub tranh thủ cơ hội quảng cáo cho bạn:

- Mặc dù chưa được đi học ngày nào, Suku đáng được coi là nhà thông thái bậc nhất của xứ Lang Biang đó dì.

Pháp sư K'Tul nheo mắt về phía vực:

- Nhưng căn cứ vào đâu mà Suku cho rằng K'Brăk và K'Brêt được chọn làm chiến binh giữ đền?

Như thể một quả bong bóng bị gai đâm, thằng K'Tub lập tức "xì" ra ào ào những gì Suku vừa nhồi nhét vô đầu nó, với giọng điệu phải nói là hể hả hết chỗ nói.

- Nhảm nhí... - Chờ thằng con nói xong, pháp sư K'Tul nhún vai phán một câu gọn lỏn.

Dì Êmô buông tay khỏi vạt áo, khê lúc lắc đầu:

- Không có chuyện đó đâu, các con. Ta không nghĩ ngài N'Trang Long lại hồ đồ đến mức đó. Nếu xứ Lang Biang cần tới chiến binh giữ đền, ta nghĩ cũng chưa đến lượt K'Brăk và K'Brêt được chọn, ngay cả trong trường hợp K'Brăk và K'Brêt chưa bị mất trí nhớ và vẫn còn nguyên vẹn năng lượng pháp thuật.

Nhìn bộ mặt chảy dài của K'Tub, Kăply không thể không lên tiếng an ủi:

- Bố K'Tul và dì Êmô nói vậy là đúng chóc rồi, K'Tub à. Làm sao mà anh với anh K'Brăk có thể làm được những gì chủ nhân núi Lưng Chùng và Đại tiên ông Mackeno đã làm. Chính em cũng nghĩ Suku nói chuyện hoang đường kia mà.

Vẻ phấn khởi của K'Tub nhanh chóng xẹp lép như bị ếm bùa Chán nản. Mọi người đều xui lơ không có lý do gì nó không xui lơ theo:

- Ờ há. Chắc đến lượt em phải coi lại cái đầu của mình quá, anh K'Brêt.

Thằng Đam Pao và con Choleng xưa nay vẫn lặng lẽ chí thú với công việc bưng dọn thức ăn, chân cẳng lằng xăng chạy qua chạy lại giữa chiếc bàn dài và nhà bếp như hai chiếc bóng câm nín, tóm lại tụi nó chẳng bao giờ mở miệng khi không có ai đó hỏi tới.

Bữa nay nghe K'Tub than vãn, lúc bưng đĩa thịt khoanh sinh vật nguyên thủy đi ngang sau lưng, thằng Đam Pao tự nhiên nổi hứng “xì” một câu vào tai K'Tub làm thằng này sững sờ đến mức suýt chút nữa ngã lăn ra khỏi ghế:

- Em thấy cái đầu anh còn tốt lắm đó, anh K'Tub.

- Mà y lắm nhắm gì thế Đam Pao?

Sau thoáng bất ngờ, K'Tub quay đầu ra sau, ngoác miệng hét ầm nhưng thằng Đam Pao tinh quái đã chui tuốt vô trong bếp tự dờn tám hoành nào rồi.

21. Chương 15 Phần 1

Chương 15: Lời nguyện của quái nhân

Có vẻ như có một điều gì đó rất đặc biệt vừa xảy ra trong phòng, sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, chưa ra khỏi giường, Kăply đã có cái cảm giác kỳ quặc này. Nó nằm yên thêm một lúc, chớp chớp mắt, cổ trắn tĩnh, nghĩ đến Mua, tự nói thầm “chắc hông có gì đâu”, rồi chồm môi huyết sáo, hát vài đoạn nhạc vớ vẩn không đầu không đuôi, nói chung nó làm đủ thứ trò mèo mà chẳng hiểu sao lòng vẫn thấy không yên. Cuối cùng, Kăply đánh bắt mình bò lồm cồm trên chiếc nệm lông chim, vừa bò vừa quay đầu như một cỗ xe tăng quay nòng đại liên, quét mắt ra bốn phía, vẫn không thấy gì khác thường.

Nhưng Kăply vẫn cảm thấy rờn rợn. Có điều gì đó như là một nỗi lo lắng mơ hồ đang xâm chiếm lấy nó từng phút một. Nó quay sang chiếc giường bên cạnh, nổi quạu khi thấy thằng bạn nó vẫn đang hả hê ngủ gật khò khò.

- Nguyên, dậy đi! - Kăply co cẳng đạp vào thành giường một cú thật lực, đến mức chiếc giường suýt lệch đi.

Nguyên mở bừng mắt, bắn người lên như nút chai sâm banh bật nắp, và khi phát hiện ra cú chấn động vừa rồi không phải do trời sập, hai hàm răng nó nghiến vào nhau ken két:

- Bộ chó dại cắn mày hả, thằng điên!

Kăply đưa ngón tay lên miệng suýt khê:

- Đừng có thét be be lên như thế.

Mặt nó lộ vẻ nghiêm trọng:

- Mày biết không, ở trong phòng...

- Ở trong phòng sao?

- Có một cái gì đó rất đáng sợ... - Kăply tiếp tục mấp má môi một cách bí mật.

Nguyên đảo mắt một vòng, rồi quay lại, giọng ngờ vực:

- Tao có thấy gì đâu.

- Tại mày không nhìn thấy đó thôi.

Nguyên đã có vẻ bắt đầu bực mình. Nó thở phì phì vào mặt Kăply:

- Thế mày nhìn thấy cái con khỉ gì thế?

- Tao hả! - Kăply láo liên mắt. - Tao cũng có nhìn thấy gì đâu.

Cùng với một tiếng gầm tức tối, thân hình của Nguyên đã bắn vèo sang chiếc giường Kăply đang ngồi, nếu nó học được cách hóa phép cho khói xịt ra sau mông thì lúc này chắc chắn trông nó giống y chang một chiếc hỏa tiễn.

Nguyên nhanh, Kăply còn nhanh hơn. Đã đề phòng từ trước, thấy thằng-bạn-đại-ca của mình vừa nhúc nhích, Kăply đã phốc xuống đất, co giò vọt thẳng lại chỗ phòng tắm, vừa chạy vừa âm ỉ phân bua:

- Tao đâu có đùa. Tao không nhìn thấy gì nhưng tao...

Đang chạy thực mạng, Kăply bỗng khựng lại như một chiếc xe thắng gấp, tiếng nói văng đầu mắt. Nó loạng choạng mất một lúc mới đứng thẳng người được trước chiếc bàn kê kế bức vách phòng tắm.

Phải mất mấy giây sau, đôi môi Kăply mới tìm lại được tiếng nói, chỉ khác là giọng nó bây giờ tràn đầy khiếp sợ:

- Nhưng bây giờ thì... tao... tao... thấy rồi.

Từ đằng giường, Nguyên cũng đã nhìn thấy điều mà Kăply vừa phát hiện. Nó rùng mình khi nhận ra pho tượng bảo tử của Baltalon đặt trên bàn đang phát sáng một cách bất thường. Cho đến nay, Nguyên và kể cả bọn Êmê, K'Tub, Suku, Păng Ting vẫn không đoán ra pho tượng được làm bằng chất liệu gì nhưng chắc chắn là pho tượng chưa từng phát sáng trong hơn hai mươi ngày qua.

Nguyên run run đặt chân xuống sàn, luống cuống xỏ dép và lập cập lê bước về chỗ chiếc bàn, xấu hổ khi bắt gặp mình bỗng nhiên nhất gan không thua gì Kăply.

Kăply không quay đầu lại nhưng vẫn nhận ra Nguyên đã ở ngay sau lưng mình. Nó thì thầm, mắt vẫn dán chặt vào pho tượng:

- Nó chớp nháy mày ẹ.

- Đây là một kiểu đèn tín hiệu.

Nguyên giải thích bằng một giọng phải nói là trước nay Kăply chưa hề nghe thấy bao giờ. Nó khào khào, yếu ớt và không một âm vang.

Kăply ngo ngoáy đầu để biết là mình chưa bị đóng băng:

- Tao vẫn chưa nhìn thấy con số 7 đâu.

- Có thể nó ở trong phòng tắm, cũng có thể ở một xó xỉnh nào đó... - Nguyên lờng khờng đáp, ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp bằng giọng ráo hoảnh. - Thật ra nhìn thấy hay không nhìn thấy con số 7 bây giờ đã không còn là chuyện quan trọng.

- Sao lại không quan trọng! - Kăply chép miệng nói, biết mình chỉ phản đối cho có lệ. Nó thừa biết hôm qua còn tám ngày thì hôm nay dứt khoát là chỉ còn bảy ngày, không thể có chuyện thỉnh thoảng còn chín ngày được.

- Căn cứ vào những gì tui mình đang nhìn thấy, không cần phải thông thái như thằng Suku mới hiểu được rằng khi kỳ hạn chỉ còn đúng một tuần, pho tượng của Baltalon sẽ bắt đầu phát tín hiệu nhắc nhở.

- Ý mày muốn nói là pho tượng sẽ phát sáng cho tới ngày cuối cùng?

- Đó là ý của Baltalon chứ không phải ý của tao.

Kăply lắng nghe câu nói cay đắng của Nguyên phát ra từ sau gáy, cố đoán xem thằng bạn của mình đang ở trong tâm trạng nào nhưng cái đầu lười biếng của nó lại chẳng chịu hoạt động gì ráo.

- Thế tui mình...

Vừa nói Kăply vừa quay lại nhìn Nguyên, bắt gặp Nguyên cũng đang nhìn nó, và giữa hai bộ mặt đang tro tro chìa vào mắt nhau đó, khó mà nói bộ mặt nào trông tiêu điều thảm hại hơn bộ mặt nào. Chỉ trong tích

tắc, Kăply hiểu là chẳng cần thiết phải hỏi thêm gì nữa vì rõ ràng nó đã đọc được trong mắt Nguyên và biết rằng Nguyên cũng đã đọc được trong mắt nó câu trả lời khá giống nhau cho bài toán sinh tử này: Kệ xác nó, tới đâu hay tới đó!

K'Tub ré lên ngay giữa đại lộ Brabun chẳng thềm kiềng cữ gì ráo khi nghe Kăply kể về sự phát sáng của pho tượng:

- Trời đất! Sao hồi sáng anh không kêu em và chị Êmê chạy qua coi với?

- Lúc đó gấp quá, anh sợ trễ học.

K'Tub giương cặp mắt rất chi là tò mò ra nhìn Kăply:

- Thế pho tượng phát sáng như thế nào?

- Như thế nào hả! - Kăply tặc tặc lưỡi. - Ồ, khi tỏ khi mờ. Đại khái giống như một ngôi sao vậy.

K'Tub chỉ tay vào dây đèn chớp nháy trước QUÁN CHÁO LÚ bên kia đường:

- Giống vậy không, anh K'Brê?

- Ồ, vậy đó.

Êmê chẳng lòng dạ đâu quan tâm ba thứ nhí nhố như K'Tub. Nó quay sang Păng Ting, thấp thỏm hỏi:

- Tam phù thủy Bạch kỳ lân chắc chắn sẽ đúng hẹn chứ, Păng Ting?

- Yên tâm đi, chị Êmê... - Păng Ting vung chiếc cặp trên tay. - Xưa nay cả Hắc tinh tinh lẫn Bạch kỳ lân chưa bao giờ thất hẹn. Chuyện làm ăn mà.

- Sao chị thấy lo quá, Păng Ting à.

Êmê nói với Păng Ting nhưng lại liếc sang Nguyên, đôi mắt đen lay láy của nó như đã bắt đầu ngân ngấn nước.

- Không sao đâu, Êmê... - Nguyên nãy giờ vẫn lặng lẽ đi bên cạnh lũ bạn, thấy Êmê như sắp sửa bù lu bù loa giữa đường, bèn hoảng hồn cất tiếng. - Dù sao anh vẫn còn hòn đá rang lặn theo trong người mà.

- Anh K'Brăk! - Mắt K'Tub đột ngột lóe lên, kèm theo là tiếng reo phấn khích. - Sao anh không nói chuyện này cho thầy N'Trang Long biết? Hay nói với thầy Hailixiro cũng được. Nghe nói mấy ống khói hai anh lắm mà.

Không thể nói ý kiến của K'Tub là một ý kiến tồi. Nhưng Êmê lại không tỏ vẻ gì hưởng ứng:

- Không ăn thua gì đâu, K'Tub.

- Sao lại không ăn thua! - K'Tub mím môi. - Thậm chí em nghĩ có thể cầu cứu thầy Haifai. Ông này mà nghe đánh nhau với phe Hắc Ám chắc ổng nhảy tưng tưng.

- Xưa nay, trừ trường hợp sự cố xảy ra ngay trong khuôn viên nhà trường, thầy N'Trang Long chưa bao giờ cho phép các giáo sư trường Đămri tự tiện khiêu chiến với trùm Bastu... - Êmê cất giọng trầm nã, trông nó buồn bã đến mức không thềm để ý đến việc tụi bạn vẫn liếc chừng chừng vô gương mặt méo xệch của nó như để chờ xem chừng nào thì nó mới òa ra khóc.

Thiệt sự thì Kăply cũng từng có ý định thổ lộ chuyện này với thầy N'Trang Long, mặc dù nó chưa bàn qua với Nguyên và giả như thằng bạn nó đồng ý thì nó cũng không rõ là tụi nó có gom đủ can đảm để đến gặp thầy hay không. Nhưng những gì Êmê vừa nói giống như một thùng nước lạnh xối lên ngọn lửa hy vọng vừa chớm lên trong lòng nó.

Kăply cảm thấy mặt mình như đang dài ra và vác cái bộ mặt chảy sệ thảm thương đó, nó thất thểu chui qua cổng trường vừa hiện ra trước mặt.

Kăply đụng ngay thằng Steng ở mé sên bên trái, ngay sau khi vừa chia tay với Êmê và K'Tub.

- Ô, K'Brét, K'Brăk... - Steng hí hửng lao lên trước hai đứa rồi quay mặt lại như thể chặn đường, miệng vồn vã. - Tụi mày ra sao rồi?

Rồi không đợi hai đứa bạn nó trả lời, ánh mắt soi mói của Steng hăm hở đi qua đi lại giữa hai khuôn mặt đang cảnh giác của Nguyên và Kăply.

- Chắc, tao thấy không xong rồi... - Steng liền thoáng tiếp. - Thằng K'Brăk còn kha khá chứ sắc mặt thằng K'Brét tệ quá, xem chừng không qua nổi tháng này đâu.

Kăply cười khẩy:

Tao thấy sắc mặt mày còn tệ hơn tao đó, Steng.

- Tao á! - Steng đưa tay lên xoa mặt, hồn nhiên đáp. - Nhưng tao đâu có ăn đòn của Buriăk. Những ai trúng phải lời nguyên Tan xác mới phải lo, giỏi lắm chỉ sống thêm chừng hai tháng nữa thôi.

Như thể một người cha đưa ra những lời khuyên vàng ngọc cho con cái, Steng nhìn Kăply, cất giọng ân cần:

- Nên chọn trước một ngôi mộ thật đẹp, K'Brét à. Cần nhất là phải nằm giữa một khung cảnh hữu tình...

Dù đã lường trước những gì thằng Steng sẽ phun ra, Kăply vẫn không làm sao bắt mình đừng nổi điên. Nó nghiêng rằng treo treo, vừa tức thằng Steng vừa tức thằng Nguyên giữ chặt tay không cho nó nhảy xổ tới:

- Tao thấy mày nên đi súc miệng cho thật sạch đi, Steng à.

- Sao mày lại nói với tao nặng lời thế hử K'Brét? Đây là ý tốt...

Steng nhướng mắt, ngẩn bộ mặt lăm lăm mụm vào mắt Kăply với vẻ ngây thơ hết biết. Nhưng Steng không có dịp kết thúc lời phân bua của mình.

Có bốn năm đứa lớp Cao cấp 2 đang đi tới và Kăply vừa mới nghe loáng thoáng bên tai câu rủa "Cho mày té u đầu luôn", đã thấy Steng bất thần ngã ngựa ra sau như bị ai xô mạnh, đầu động xuống đất đánh "cộp" một tiếng như trời giáng.

- Ui da!

Steng thét lên đau đớn và lóp ngóp bò dậy, hậm hực đảo mắt nhìn quanh. Nhưng nó lập tức thuôn mặt ra: rõ ràng vừa rồi không có đứa nào chạm vô người nó, thậm chí tụi học trò lớp Cao cấp 2 còn đứng cách nó một quãng xa.

Hổng lẽ vừa rồi mình tự té? Steng ngạc nhiên tự hỏi, rồi như sức nghĩ ra, nó gườm gườm nhìn thằng Tam:

- Mày phải không, Tam?

Thiệt tình thì không phải mỗi thằng Steng nghi ngờ Tam. Trước khi nó lên tiếng, tụi bạn chung quanh đã đổ dồn mắt vô thằng này rồi. Ba cái vụ kỳ quặc xưa nay vẫn xảy ra ở trường Đămri luôn được gán cho Tam, và cú té bất ngờ vừa rồi của Steng chỉ có thể giải thích được nếu tất cả đều đồng ý rằng chính quái nhân Tam vừa tung ra một lời nguyên rủa thảm.

- Tao méc thầy N'Trang Long à... - Không thèm quan tâm đến cái lắc đầu ngượng nghịu của Tam, Steng mắt long sòng sọc, tiếp tục găm gừ. - Thứ miệng mồm hôi hám như mày cũng chẳng sống lâu đâu. Mày sắp đi theo thằng K'Brăk và thằng K'Brét rồi đó, chuẩn bị inh một ngôi mộ đi là vừa.

- Mày coi lại miệng mồm của mày đi rồi hãy nói, Steng... - Lại bị Steng lời ra trù ẻo, Kăply tức muốn xịt khói lỗ tai nhưng nó chưa kịp máy môi thì một đứa con gái đứng trong đám đông đã nhanh nhẩu lên tiếng trước.

Kăply nhận ra ngay con nhỏ này học cùng lớp Cao cấp 2 với mình. Con bé mắt to, lông mày rậm, khuôn mặt bầu bĩnh và nom ngộ nghĩnh đến mức ngay lần đầu tiên nhìn thấy Kăply tự nhiên liên tưởng đến một con mèo khoác áo chùng. Kăply đang tự hỏi không biết con nhỏ này tên gì thì Steng đã hớn hớn nói:

- Chuyện này không liên quan gì đến chị hết, Bolobala.

- Nhưng liên quan đến mọi người... - Bolobala khinh khỉnh đáp và cái cách nó nheo mắt nhìn Steng cho thấy lúc này nó không có mong muốn nào hơn là làm sao cho thằng này biến thành con cóc quách cho rồi. - Mày thú nhận đi, có phải mày đã lên kế hoạch xây mộ cho toàn thể học sinh trường Đămri rồi không?

Steng quay sang Tam, làm như không nghe thấy Bolobala:

- Đồ quái vật. Tao sẽ chống mắt lên chờ coi mày bị đuổi khỏi trường Đămri như thế nào.

- Nếu tao là thầy N'Trang Long tao sẽ đuổi mày trước, Steng à. Chỉ cần nhìn thấy mày là bọn tao đã phát ốm rồi... - Tiếng một đứa con trai cất lên đầy chế giễu.

Nghe giọng nói quen quen, Kăply ngoảnh lại, nhận ra tụi học sinh lớp Cao cấp 1 cũng vừa nhập bọn với những đứa tới trước, và đứa vừa lên tiếng là thằng Y Gok, lúc này đầu đã lún phún tóc.

Kăply thoát đầu hơi ngạc nhiên khi thấy tụi bạn không tỏ vẻ gì ác cảm với quái nhân Tam như nó đã từng chứng kiến ở khu rừng thưa vào sáng hôm qua, lúc thằng Amara bị kẹt cứng dưới gốc cây và thầy Haifai, chính xác là bà-vợ-hai-trong-một của thầy, đã hùng hổ quả quyết Tam là một trong những sứ giả của trùm Bastu.

Nhưng Kăply chỉ thắc mắc một chút xíu thôi, sau đó nó hiểu ngay là so với Steng, Tam dù sao cũng là đứa ít bị căm ghét hơn trong mắt bạn bè. Tam chỉ khiến bạn bè dè chừng, còn chính Steng mới làm cho tụi học sinh trường Đămri căng thẳng, hoang mang và khiếp hãi. Đó là lý do tại sao sau khi quét mắt nhìn Tam, tụi bạn vội vàng ngoảnh cổ ngó lơ chỗ khác, cố tình phớt lờ cái chuyện thằng này một lần nữa lại lạm dụng khả năng nguyên rửa nhằm để gây lộn xộn trong trường.

Steng dường như cũng nhận ra thái độ thù địch của tụi bạn chung quanh nên sau khi Y Gok vừa lên tiếng, nó làm thinh cúi xuống vờ phủi phủi vạt áo chùng rồi nhanh chóng chuồn mất.

- K'Brăk, K'Brêt, lên lớp mới tụi mày học nổi không?

Kan Tô chen ra từ trong đám đông, tiến về phía Nguyên và Kăply, niềm nở hỏi.

- Ờ, ờ, cũng tạm tạm...

Nguyên ấp úng đáp, nói chưa dứt câu đã nghe tiếng thằng Amara cười hô hố:

- Láo toét. Tụi mày đã học được bữa nào đâu mà tạm tạm với chẳng tạm tạm.

Lúc này tụi bạn vừa trò chuyện vừa kéo nhau qua cánh cổng nhỏ ở bên hông các dãy lớp để vào khoảng sân bên trong.

Kăply chẳng buồn để ý đến lời châm chọc của Amara, vì ngay lúc đó nó nhác thấy Mua đang đứng thơ thẩn đằng trước hiên chỗ lớp Cao cấp 1.

- Chào Mua... - Kăply tiến lại chỗ nhỏ bạn, cất tiếng chào, cố nặn một nụ cười duyên dáng. - Bạn đi học sớm thế?

Mua lúc lắc hai bím tóc và ánh mắt nó nhìn Kăply cho thấy nó vẫn còn áy náy ghê gớm về chuyện bữa trước:

- Tôi đứng đây để đợi K'Brêt.

Kăply nghe tai mình lùng bùng, trong một thoáng nó như muốn khụy chân xuống. Cái câu vừa lọt vào tai nó lạ lùng đến nỗi nó chưa bao giờ tưởng tượng ra, kể cả trong những giấc mơ táo bạo nhất.

- Mua đợi tôi thật á! - Kăply ngây ngô hỏi lại, mặt nghệt ra.

22. Chương 15 Phần 2

Mua gật đầu và nhoẻn miệng cười khiến Kăply trở mắt ngó sững hàm răng sún của nhỏ bạn, tìm động binh binh. Thậm chí có lúc không tự chủ được, nó quài tay ra sau lưng mò mẫm xem có lá bùa yêu nào dán trên đó hay không.

- Tôi muốn gặp bạn để xin lỗi về chuyện hôm trước ấy mà... - Mua nói.
- Chuyện nào há! - Kăply ngơ ngác hỏi lại, thấy đầu mình càng lúc càng giống y chang cục gạch.
- Bạn vờ vĩnh giỏi thế... - Mua lại cười. - Chuyện bạn rủ tôi đi chơi đó.
- Ờ, ờ, tôi nhớ rồi... - Kăply đập đập tay lên trán, rồi nó vội vàng nói thêm. - Chuyện đó Mua đã xin lỗi tôi rồi mà. Mà thiệt ra tôi cũng quên mất rồi.
- Như vậy là bạn hết giận tôi rồi phải không?

Kăply lắc đầu quây quây:

- Tôi có giận Mua hồi nào đâu.

Mua chớp chớp mắt. Nó nhìn Kăply một lúc rồi cắn môi, ngập ngừng hỏi:

- Trưa nay bạn có làm gì không?
- Ờ, ờ... không.

Kăply hoang mang đáp, cảm thấy sự việc đã bắt đầu đến hồi nghiêm trọng.

- Vậy lát nữa tan học, tôi với bạn đi chơi đi.
- Đi chơi! - Kăply hỏi lại, mồ hôi lấm tấm trên trán, hoàn toàn không tin bất cứ một cái tai nào trong hai cái của mình.
- Hôm trước bạn chẳng muốn rủ tôi đi chơi là gì! - Mua tỉnh quái nói. - Hay bây giờ bạn đã đổi ý rồi?
- Không, không... - Kăply cuống quýt vọt miệng, hết như một đứa bé sắp bị giật quà khỏi tay.

Mua lại cười (hôm nay nó cười nhiều ghê):

- Vậy lát nữa bạn chờ tôi ở trước cổng nhé.

Kăply chưa kịp lên tiếng đáp thì một bàn tay đã đặt lên vai nó, và tiếng Nguyên cất lên:

- Sao còn chàng ràng ở đây, mày? Vào lớp đi!

Nguyên ngược nhìn Mua “Chào Mua nhé” rồi không đợi Kăply có ý kiến, nó kéo thẳng nychay phăng phăng lại chỗ lớp Cao cấp 2.

Cũng như ngày đầu tiên, bữa đó rốt cuộc Nguyên và Kăply không học được chữ nào. Tụi nó không coi thời khóa biểu nên chun vào lớp nhằm giờ vợ thầy Haifai dạy môn Giải mộng.

Chui tuốt xuống bàn chót, ngồi kế bên thằng Tam, hai đứa ghềnh cổ dõm lên bảng, cố trưng ra bộ mặt say sưa như muốn nói với vợ thầy Haifai rằng mặc dù môn Giải mộng không phải là môn thầy N’Trang Long bắt tụi nó học, tụi nó học, tụi nó vẫn khoái ra phết, cô đừng có mà nổi hứng tổng tụi nó ra khỏi lớp.

Hôm đó cũng là hôm đầu tiên tụi nó nghe thầy Haifai giảng bài từ đầu tới cuối bằng giọng nữ:

- Các trò đã biết rồi đó, những giấc mơ của chúng ta là những cuộc phiêu lưu cá nhân, nó cũng là hình ảnh của tương lai được báo trước và được giấu chặt dưới đáy tâm linh, chỉ trong khi ngủ, tức là lúc ta không kiểm soát được thì nó trỗi lên như là biểu hiện bí mật nhất và trơ trẽn nhất của chính chúng ta. Ít nhất là hai giờ trong một đêm, chúng ta đã sống trong cái thế giới huyền bí và cà chớn đó...

Nguyên và Kăply ù ù cạc cạc, chẳng hiểu gì ráo, chỉ nghe động vào tai cái giọng eo éo trầm bổng nghe thiệt là quái đản không ngừng nói nhau tuôn ra khỏi đôi môi đỏ chót của thầy Haifai, cảm thấy buồn ngủ đến chết được.

Tụi nó chỉ tỉnh tỉnh được đôi chút khi thầy Haifai chỉ tay vào Amara, ra lệnh:

- Amara, trò hãy nói cho ta biết tối hôm qua trò mơ thấy những gì?

Amara dường như không chờ đợi điều gì tốt đẹp hơn thế, thậm chí xem cái cách nó đứng bật dậy như dưới mộng có gắn lò xo hoàn toàn có thể tin là nó đang rình cơ hội này từ nãy giờ. Nó nhướn cặp mắt hí, mặt mày tí tởn như thể thầy Haifai kêu nó lên nhận phần thưởng cuối năm:

- Thưa cô, con mơ thấy cá sấu ạ.

- Cá sấu hả! - Thầy Haifai nhúm mày.

- Dạ, - Amara ngập ngừng, - đúng là cá sấu. Mơ thấy cá sấu có sao không cô?

- Không sao, không sao! Tốt lắm. Rất tốt... - Thầy Haifai rồi rút trấn an đứa học trò cứng, vừa đảo mắt nhìn lên trần nhà như thể câu giải đáp nằm đâu trên đó. - Cá sấu, ờ, ờ... Trò có biết cá sấu là gì không? Cá sấu là một linh vật có khả năng khiêng vác vũ trụ, một thần linh của đêm và trăng, là chủ tể của nước nguyên thủy...

Trong khi cả lớp ngó ra vì vai trò oai hùng bất ngờ của cá sấu, Amara mặt nở ra từng khúc, tay không ngừng vò mái tóc xoắn một cách sung sướng.

- Cá sấu có thể nhảy từ nền văn minh này sang nền văn minh khác, từ thời đại này sang thời đại khác, có thể nuốt chửng cả mặt trời mỗi buổi hoàng hôn... - Thầy Haifai tiếp tục bài diễn văn ca ngợi cá sấu. - Nó là biểu tượng cơ bản của sức mạnh chi phối sự sống, cái chết và sự tái sinh.

Thầy Haifai thỉnh thoảng chọc một ngón tay về phía Amara, cao giọng như quát:

- Có đúng là trò mơ thấy cá sấu không?

Amara hí hửng:

- Dạ, đúng ạ.

- Thế thì ta có thể nói ngay với trò rằng sau này trò nhất định sẽ trở thành người thống trị tối cao ở xứ Lang Biang này. Tương lai của trò sẽ rạng rỡ hơn bất cứ Đại phù thủy lừng danh nào từ trước tới nay. Thôi, trò ngồi xuống được rồi.

Trước ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị của tụi bạn, Amara khuỳnh khuỳnh hai tay, khệnh khạng ngồi xuống, cũng không phải là ngồi xuống ngay mà trước đó nó quét mắt một vòng khắp lớp như các bậc vua chúa vẫn có cái nhìn khinh mạn và chiếu cố như thể với đám quần thần.

Đứa thứ hai bị kêu lên là Tam.

Thầy Haifai nhìn Tam bằng ánh mắt ác cảm không giấu giếm:

- Thế nào, Tam? Ngoài cái tài lăm bằm khốn kiếp của trò, trò có hay nằm mơ như những người lương thiện khác không?

Mặt tái nhợt, Tam lí nhí đáp, có vẻ gắng sức lắm nó mới mở miệng được:

- Thưa cô, có ạ.

- Thế tối hôm qua trò mơ thấy thứ quái vật gì! - Thầy Haifai gằn giọng và nhìn nó trừng trừng, điều hiếm có với đôi mắt sâu và tối như thầy, trán dô ra như sẵn sàng cụng lủng sọ tên học trò đáng ghét nếu như nó đại dốt đứng gần thầy.

Thái độ thù địch của thầy Haifai khiến thằng Tam như sắp sụm bà chè tới nơi. Nó run rẩy đáp, hai tay nắm chặt mép bàn:

- Thưa cô... thưa cô... em mơ thấy... một con basilic...

- Một con basilic! - Thầy Haifai la hoảng. - Làm sao mà trò mơ thấy con vật kinh tởm này nếu con vật đó không phải là chính trò?

Tụi học trò lập tức nhao nhao:

- Con basilic là con gì vậy, cô?

- Các trò không biết con basilic sao! - Thầy Haifai chành miệng và hàm răng thầy bày hết ra ngoài gây cảm giác như thầy đang nhe nanh. - Ta nghĩ hồi ở lớp Trung cấp 2, khi dạy môn Quái vật học, thầy Đi Pri đã giảng qua cho các trò rồi chứ?

- Dạ, chưa ạ. Thầy Đi Pri không nói gì về con basilic hết, cô ơi... - Tụi học trò lại đồng thanh.

- Con basilic. Chính ta cũng chưa thấy qua con quái vật tởm lợm này... - Thầy Haifai thở phì phò. - Và hình như cũng chưa ai còn sống mà đã thấy qua.

- Ủa, sao kỳ vậy cô! - Amara láu táu hỏi, giành là đưa đầu tiên mở miệng, và câu hỏi của nó rõ ràng cố tình đưa đẩy để lấy lòng vợ thầy Haifai.

- Bởi vì, hừm, basilic chính là con rắn vipe... - Thầy Haifai vừa đáp vừa dùng những ngón tay khoằm khoằm xoa cái mũi gãy, làm như cái mũi của thầy bị như vậy là do con basilic vừa đớp ột miếng. - Basilic là một loài rắn nở ra từ trứng của một con gà trống già, được vùi trong một đồng phân và được một con cóc hay một con ếch ấp. Nó là một con rắn nhưng có cánh của gà trống...

- Ôi, ghê quá! - Tiếng một đứa con gái kêu lên từ dưới các dãy bàn, Kăply ngó qua thấy Bolobala đang hai tay bưng lấy mặt.

- Mới chừng đó thì đã có gì gọi là ghê! - Thầy Haifai bĩu môi, một động tác mà có lẽ chỉ có vợ thầy mới hay làm. - Điều khủng khiếp nhất ở con basilic là cái nhìn chết chóc của nó. Chỉ với một ánh mắt của mình, con basilic có thể giết chết tươi bất cứ ai nhìn thấy nó bằng cách biến nạn nhân của nó vĩnh viễn thành đá.

Kăply rùng mình nghĩ đến con Gorgone hay con yêu Méduse trong thần thoại Hy Lạp với những khả năng tương tự. Thậm chí, chỉ cái đầu của con Méduse khắc trên khiên của nữ thần Athéna cũng đủ sức tiêu diệt những ai đến gần.

Ý nghĩ của Kăply bị cắt ngang bởi tiếng nạt đột ngột của thầy Haifai:

- Thế mà trò lại dám nằm mơ thấy con vật ghê tởm này hả Tam? Phải chăng nó chính là hình ảnh của trò? Là sự ao ước ngấm ngấm và bẩn thỉu của trò lâu nay?

Tam run bắn trước sự nổi khùng bất thần của thầy Haifai. Nó lắp bắp:

- Dạ thưa cô... thưa cô...

Như không nghe thấy Tam, thầy Haifai điên cuồng quát thét, nước bọt văng tứ tung lên đầu lên mặt những đứa ngồi bàn đầu:

- Giấc mơ của trò báo hiệu trong tương lai trò sẽ là hóa thân của thần chết, là thủ lĩnh chắc nụi của phe Hắc Ám, những lời nguyện thì thầm của trò chính là ánh mắt rắn độc, là lưỡi hái sáng loáng của tử thần đối với cư dân Lang Biang.

- Thưa cô... con không có...

Khó khăn lắm Tam mới thốt được vài ba tiếng vô nghĩa, đôi mắt đầy khiếp sợ của nó nhìn trân trân vô mặt thầy Haifai như bị thôi miên.

- Ngồi xuống! - Thầy Haifai xẵng giọng. - Có hay không thì tự trò biết lấy!

Tụi học trò lớp Cao cấp 2 tỉnh bơ ngó thẳng Tam bị thầy Haifai hành hạ, cứ như thể tụi nó đã chứng kiến cái cảnh này hằng trăm lần rồi nên không còn cảm xúc gì nữa. Trong khi đó, nhìn Tam khụy xuống trên ghế như sau một cuộc tra tấn, Nguyên và Kăply nghe dâng lên trong lòng một thứ gì đó như là niềm trắc ẩn.

- Tội nó quá mày... - Nguyên nói khẽ vào tai bạn.

- Ừ.

- Hồng biết có đúng nó là quái nhân không há! - Nguyên chép miệng, bần khoản.

- Nó chứ ai.

Nguyên chưa kịp hỏi lại Kăply xem tại sao thằng này dám quả quyết như vậy, bỗng nghe tiếng Amara vang lên đầy hách dịch:

- Đồ quái vật thối tha kia. Đã có kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang đây rồi thì dù mày có...

Cả lớp quay đầu dòm Amara, sững sờ khi thấy thằng này đang bô bô đột nhiên ngưng bặt, cái miệng đang há ra không ngậm lại được, y chang một diễn giả thành linh bị hóa đá.

- Con basilic! - Một đứa nào đó khiếp hãi rú lên. - Con basilic đang bò trong phòng.

Tiếng thét làm lớp học trở nên nhốn nháo, hỗn loạn không thể tả, cả chục cái đầu ngoảnh tới ngoảnh lui nhặng xị, cố tìm xem con basilic đang ở đâu, quên phắt rằng đó là cách tốt nhất để hóa đá, tiếng bàn ghế va vào nhau, ngã đổ ầm ầm, có chiếc ngã chổng kèn lại lật gọng thêm lần nữa do những bàn chân luống cuống chen nhau đạp lên.

Giữa sự bát nháo ghê hồn đó, Kăply vẫn ngồi im, thò tay nắm chặt tay Nguyên không cho thằng này vùng chạy. Nó lao vào bộ mặt hoang mang của bạn:

- Không có con basilic nào hết. Chính thằng Tam ra tay đó.

- Thằng Tam á! - Nguyên há hốc miệng.

Kăply gật đầu, sức nhớ mình quên kể cho bạn nghe những lời nguyên bí mật nó từng nghe thấy. Vừa rồi cũng vậy, trước khi thằng Amara trơ ra như cột nhà, nó đã nghe văng vẳng bên tai một giọng nói mơ hồ “Cho mày cứng họng luôn”. Rõ ràng thằng Tam có thể nín nhịn trước những lời mạt sát của thầy Haifai nhưng nhất quyết không chịu để yên cho thằng Amara a dua kia, Kăply nhủ bụng và buông tay bạn ra, toét miệng cười khoái trá:

- Ai biểu thằng Amara nhiều chuyện chi! Tao cũng thấy đáng đời!

Ở trên bâng, thầy Haifai như cũng nhanh chóng nhìn ra mấu chốt của vấn đề. Thầy đập đập hai tay vào nhau theo thói quen, đầu lắc lư, nanh chìa cả ra:

- Im nào!

Rồi thấy mệnh lệnh cụt ngắn của mình không trấn áp được những cái đầu bấn loạn kia, thầy liền hét vang như sấm, lần này nghe rõ là giọng đàn ông (có lẽ là thầy Haifai muốn giúp vợ một tay):

- Không có con basilic nào trong phòng hết! Các trò bình tĩnh lại đi!

Lần này ý nghĩa rõ ràng của lời quát phát huy tác dụng ngay lập tức. Tiếng ồn lắng xuống và bọn học trò đã thôi giúi giúi vào nhau, mấy chục cặp mắt cùng trở lên dõi theo từng động tác của thầy Haifai, lúc này đang chìa thẳng tay vào người Amara, miệng lầm rầm niệm chú.

Trong nháy mắt, y như trong một cuốn phim vừa qua khỏi chỗ kẹt băng, Amara đột nhiên ngúc ngoắc đầu, vịn vẹo thân mình và đưa tay xoa xoa nơi cổ, miệng không ngừng rên rĩ:

- Ui da, mỗi quá!

Chẳng thèm liếc Amara thêm một giây, giải nguyên xong, thầy Haifai quay phắt sang Tam, và từ trong hốc mắt của thầy một thứ ánh sáng rùng rợn chiếu ra và như một lần roi, cái tia nhìn khủng bố đó quát thẳng vào bộ mặt rúm ró của đứa học trò đang run bần bật trong chỗ ngồi.

- Đứng lên, đồ rần độc! - Thầy Haifai không nói, mà rít lên. - Đây không phải là lần đầu tiên trò giở trò trước mặt ta.

Tam xiêu vẹo đứng lên, mặt xanh lét xanh lét và lí nhí thốt ra câu nói quen thuộc:

- Thưa cô... con không có...

- Ta không thềm nói với trò. Trò đứng đó đi, ta sẽ đi gặp thầy hiệu trưởng và xem ngài có cách nào giữ trò lại ngôi trường này không.

Tuôn một tràng, thầy Haifai dùng dùng đi ra cửa, và cho đến khi thầy đi một đỗi xa tụi học trò vẫn còn nghe những tiếng khò khè giận dữ không ngừng phát ra từ cổ họng của thầy.

Nếu như ai cũng có ngày xấu của mình thì hôm nay chắc chắn là ngày xấu của thầy Haifai. Trong khi tụi học trò bắt đầu nghĩ đến chuyện thằng Tam bị đuổi bằng cánh thì rốt cuộc chẳng có cái quái gì xảy ra với nó hết.

Thầy Haifai quàu quạu đi ra, một lát sau lại quàu quạu đi vô. Chẳng thềm nhìn ai, kể cả thằng Tam đang đứng đực tại chỗ và gương cặp mắt lo lắng ra nhìn mình, thầy cúi gằm gom mấy cuốn sách trên bàn nhét vào túi áo, hậm hực ra lệnh:

- Về! Về hết cả lũ! Hôm nay học thế đủ rồi.

Tụi học trò ùn ùn xô nhau ra cửa, biết thằng Tam một lần nữa lại thoát nạn.

- Mà có bà con gì với thầy N'Trang Long thế hở Tam?

Tiếng thằng Amara cất lên the thé giữa mớ đầu cổ hỗn độn chỗ cửa lớp và Kăply nhìn thấy Tam cố hạ thấp cái thân hình dong dong của nó xuống như để cho Amara không nhìn thấy nó đâu.

Nhưng Kăply chẳng quan tâm đến cái trò mèo của Amara quá một giây. Nó đang nghĩ đến cái hẹn với Mua và mừng rỡ vì buổi học kết thúc trước khi vợ thầy Haifai kịp kêu đến nó. Nếu vợ thầy Haifai hỏi đêm qua nó mơ thấy gì, và nghe nó trả lời là nó mơ thấy nhỏ Mua, chắc bà sẽ tuyên bố cái thứ người như nó lớn lên chỉ có nước đi theo xách dép cho tụi con gái, mà một tương lai như thế thì ảm đạm ơ là ảm đạm!

23. Chương 16 Phần 1

Chương 16: Tiệm những dấu hỏi

Nguyên từng nhận xét cái đầu của thằng Kăply chẳng khác gì một cục gạch, tuy gần đây có khá hơn cục gạch một chút xíu. Chính Kăply cũng thừa nhận so sánh của Nguyên nếu không hoàn toàn là sự thật thì cũng chẳng xê xích là mấy.

Bây giờ bắt cái cục gạch đó nghĩ cách đánh lừa thằng Nguyên để ở lại chỗ hẹn với nhỏ Mua thì quả là khó khăn cho Kăply quá. Kăply nghĩ mãi, nghĩ mãi và cuối cùng, lúc chuẩn bị chạy ra cửa theo tụi bạn, đầu nó mới nảy ra một sáng kiến hết sảy là nhét cái cặp sách thật sâu trong ngăn bàn.

Nguyên chẳng hay biết gì, đi khỏi cổng trường một quãng xa, nghe Kăply rú lên: “Chết rồi. Tao để quên cặp sách trong lớp,” nó tỉnh queo hất đầu:

- Mà quay lại lấy đi. Tao đứng đây đợi.

- Thôi, khỏi đợi... - Kăply hấp tấp nói. - Mà về trước đi, lát tao về với Êmê, Păng Ting và K'Tub.

Nói xong Kăply co giò vọt mất, không để cho thằng bạn nó kịp có ý kiến ý cò gì ráo.

Lúc quay trở ra, dòm quanh quất không thấy Nguyên đâu, Kăply khoái chí toét miệng cười một mình rồi hí hửng chui vô quầy bột chiên cạnh cổng ngồi đợi. Bữa nay thầy Haifai nổi khùng đuổi cổ tụi nó ra khỏi lớp ngang xương, chứ các lớp khác phải mười lăm phút nữa mới ra về.

Một lão phù thủy đầu quấn khăn, cỡi trần trụi, đang phơi cái bụng to như thùng nước lèo trước một chiếc bàn dài chất lủ khủ các đồng bột nhồi. Lão dích từng nhúm bột nhào, lăn chúng trên mặt bàn rồi vo lại thành từng viên tròn tròn thả vào cái chảo mỡ sôi sùng sục trước mặt.

- Ngồi đi con... - Thấy Kăply bước vào, lão híp mắt cười và gại gại cái mũi nhọn hoắt vào cánh tay chắc là cho đỡ ngứa, miệng niêm nở. - Chắc là con đói bụng rồi há.

- Đây là thứ gì vậy, ông! - Kăply tò mò dòm mấy viên bột nổi lều bều trong chảo. - Giống bánh Nhớ dai quá hả?

- Đừng nói bá láp chứ con! - Lão chủ quầy nhăn mặt về phật ý. - Bánh Nhớ dai của mụ Gian ăn vô chỉ tổ quên sạch cả bài vở, cả tên cha mẹ cũng quên tuốt luôn. Còn đây là bột chiên Yêu đời nổi tiếng mấy trăm năm nay ở Lang Biang đó.

Kăply không có vẻ gì tin tưởng vào lời quảng cáo bốc trời của lão chủ quầy lắm, nhưng đã chui vô đây ngồi đợi Mua, nó không thể không gọi món bột chiên của lão. Nó lục túi, từ dạo bà Êmô quay về lâu đài K'Rahlan, sáng nào bà cũng nhét vào túi áo chùng của nó, Nguyên, Êmê và K'Tub mỗi đứa năm năpken để ăn sáng.

- Ông bán cho con một năpken.

- Chỉ có một năpken thôi ư! - Lão chủ quầy tròn xoe mắt. - Một năpken chỉ mua được ba viên à, con trai. Ta bán cho con năm năpken nhé.

Kăply đặt đồng một năpken lên chiếc bàn dài:

- Dạ thôi ạ. Con mua ba viên đủ rồi.

- Chẳng ai ăn bột chiên Yêu đời chỉ với một năpken. Ăn nhấm nháp thế chỉ tổ chán đời thêm.

Lão chủ quầy lăm bằm trong miệng, nhặt chiếc muống dài trước mặt vung lên một cách bực tức.

Kăply kinh ngạc nhận ra đó là đồ dùng pháp thuật. Cái muống vừa hất một cái, một chiếc đĩa bạc từ trên nóc tủ phía sau bay vèo xuống và đáp ngay chóc trước mặt Kăply như một chiếc đĩa bay chính hiệu. Lão chủ quầy vung tay một cái nữa, ba viên bột chiên từ trong chảo mỡ đang sôi sùng sục nhảy tót ra và rơi ngay ngắn vào chiếc đĩa, y như được một bàn tay vô hình sắp xếp.

- Ăn đi, nhóc... - Lão chủ quầy hất đầu, giọng lạnh nhạt và không còn kêu Kăply bằng con trai.

Chẳng buồn để ý đến thái độ bất lịch sự của lão, Kăply nhón một viên bột vàng rộm cho vào miệng và đảo mắt nhìn ra ngoài.

Chỗ cổng trường, học trò các lớp bắt đầu túa ra ngay khi hồi chuông ra về vừa reo dứt, thấp thoáng cả bọn trẻ lâu đài K'Rahlan trong số đó. Kăply hấp tấp quay mặt vào phía trong khi thấy thằng Steng lò dò ra khỏi cổng, mắt nhìn dáo dác như đang tìm kiếm những nạn nhân quen thuộc của nó.

Có cả đồng lứa tỏ vào các ki-ốt hai bên cổng để ăn vặt. May mà quầy bột chiên Kăply đang ngồi chỉ lác đác khách nên nó không đụng đầu tụi bạn quen. Kăply tọng thêm một cục bột nữa vô họng, lần này nó để tâm lắng nghe mùi vị của món Yêu đời và lập tức hiểu ngay tại sao chẳng mấy ai đặt chân vào quầy bột chiên: vì nếu thấy cuộc đời quả thật đáng yêu và muốn giữ mãi tâm trạng lạc quan đó thì cách hay nhất là đừng bao giờ ngu ngốc nuốt cái thứ bột nhạt thêch như làm từ rong biển và thoang thoang mùi lá bủ xít này.

Lão chủ quầy có vẻ khó chịu khi thấy Kăply ngồi lâu lắc mà vẫn chưa ăn hết ba viên bột chiên trong đĩa. Lão không nói gì nhưng cái ánh mắt gườm gườm của lão y như một nhát chổi đang muốn quét Kăply ra đường quách cho rồi.

Kăply nhận ra ngay cái vẻ mặt khó coi của lão nhưng nó tảng lờ, ra vẻ ta đây là thằng nhóc vô tâm nhất trên đời. Chỉ đến khi tụi học trò từ trong các ki-ốt lục tục kéo nhau ra về và hai cái bím tóc quen thuộc của nhỏ Mua hiện ra chỗ cổng trường, Kăply mới bỏ viên bột cuối cùng vào miệng, nhăn mặt nuốt vội nuốt vàng và lật đặt đứng lên.

- Bây giờ tụi mình đi đâu hở K'Brêt?

Mua cất tiếng hỏi, khi hai đứa rẽ sang con đường nhỏ cắt ngang đại lộ Brabun để tránh ánh mắt tọc mạch của tụi bạn.

- Tôi cũng không biết nữa.

Kăply bối rối đáp, vẻ lúng túng của nó làm Mua trở mắt:

- Hôm trước bạn rủ tôi đi chơi mà.

- Ừ.

- Ừ là sao?

- Là tôi có rủ Mua đi chơi nhưng thiệt tình thì tôi cũng... hông biết đi đâu.

- Ra vậy.

Mua bật cười khúc khích, nhưng lần này Kăply không đủ can đảm quay nhìn hàm răng sún của nhỏ bạn. Hai đứa lặng lẽ đi bên nhau và khi cảm thấy cái nắng trên đầu đã dịu bớt, tụi nó chợt nhận ra cả hai đang đi dưới những tàng cây. Chỉ mới rời đại lộ Brabun chừng vài trăm mét mà cả Kăply lẫn Mua đều có cảm giác được vây bọc giữa một sự yên lặng đầy đặn và ấm áp, y như vừa đặt chân vào một thế giới khác.

Trong khi hai đứa đang bắt đầu tin rằng không có một sinh vật nào hiện diện trên con đường tịch mịch này, một ngôi nhà đột ngột hiện ra sau lùm cây bên trái.

Kăply và Mua khẽ đưa mắt nhìn nhau và từ từ đến gần, ngạc nhiên nhận ra đó là một cửa hiệu đồ sộ nhưng trống rỗng.

Một cửa hiệu mọc lên giữa nơi vắng vẻ, hầu như không có người qua lại đã là một chuyện lạ. Nhưng tấm bảng hiệu treo phía trước kẻ hàng chữ còn lạ lẫm hơn: “TIỆM NHỮNG DẤU HỎI”, và hàng phụ chú chạy bên dưới phải nói là quá sức kỳ quái “Hãy đổi trí thông minh để lấy những đồng vàng”.

Mua mỉm cười nhìn Kăply:

- Vô đây coi thử không, K’Brêt?

Nhìn thấy cái cửa hiệu vắng tanh vắng ngắt, hông có hàng hóa, cũng hông có ai trông coi gì ráo trọi, Kăply đã thấy chần chừ, muốn bỏ đi lẹ cho rồi. Nhưng nụ cười của Mua không cho phép nó lắc đầu. Nó đáp, ngoảnh mặt đi để Mua không nhìn thấy vẻ gượng gạo trong mắt nó:

- Vô thì vô.

Hai cánh cửa mở toác hoác như mời chào những bước chân rón rén của Kăply và Mua.

Hai đứa bước lên những bậc cấp, băng qua một căn phòng trống để đến một cái sân lát đá xanh nằm liền theo đó, vẫn không thấy một người nào. Sự hoang vắng khác thường của ngôi nhà khiến Kăply nghe ruột gan như quặn từng cơn, nhưng thấy Mua không tỏ thái độ gì, nó đành cắn răng lết bệt đi theo, bụng không ngừng nguyên rủa cái cửa hiệu khốn kiếp không biết ở đâu mọc ra ngay trong buổi hẹn hò đầu tiên và được khởi đầu rất hứa hẹn của mình.

Đi hết khoảng sân, Kăply và Mua gặp một hành lang sâu hút, gió thổi lồng lộng và không ngừng kêu u u như một tiếng rên bất tận. Chân nặng như chì, Kăply nặng nề lê bước theo Mua đi hết hành lang, xuyên qua một dãy những gian phòng đóng cửa im ỉm, trèo lên những bậc thang rồi lại tiếp tục đi miết, đi miết cho đến khi cả hai giật mình nhận thấy một cánh cửa xám xịt như lông chuột chắn mất lối đi của tụi nó.

- Hết đường đi rồi! - Kăply mừng rỡ lên tiếng, phải cố lắm nó mới không nhảy cẫng lên. - Quay lại thôi, Mua ơi.

Nhưng Mua làm như không nghe thấy Kăply, nó đứng ngậy ra, nghển cổ nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ vắn vắn gắn trên cửa, loại mặt nạ mà Kăply nhớ ra nó đã thấy hàng mớ trong căn nhà kho ở lâu đài K’Rahlan.

- Mặt nạ này có gì lạ đâu, Mua... - Kăply nhún vai, và nói bằng giọng của một kẻ biết quá nhiều. - Ở nhà tôi có hàng đống những thứ nhảm nhí như thế này.

- Có khác đấy!

Một giọng nói trầm trầm cất lên và Kăply điếng hồn nhận ra không phải là giọng của Mua. Tóc gáy dựng đứng, Kăply thấp thỏm ngoái đầu nhìn lại phía sau nhưng dãy hành lang mà tụi nó vừa vượt qua vẫn lặng như tờ, không hề có một bóng người thấp thoáng.

Kăply hoang mang quay lại, chưa kịp hỏi Mua, ánh mắt nó chợt chạm phải cái mặt nạ dính trên cánh cửa và lập tức dính cứng luôn ở đó.

- Hãy trả lời đi! Con gì buổi sáng đi bốn chân, buổi trưa đi hai chân và buổi chiều đi ba chân?

Lần này, khi nghe rõ tiếng nói phát ra từ đôi môi đang mấp máy của chiếc mặt nạ quái dị kia, Kăply run bắn người, trái tim vắng xa đi đâu cả thuốc, chân bắt giắc thối lui ba, bốn bước; ngay trong khoảnh khắc đó, nó đột nhiên thấy phần bụng dưới của nó từng tức khủng khiếp. Hai đầu gối lập cập khấp chặt vào nhau, nó cố dừng để xổ tung hết mọi thứ trong người ra trước mặt Mua.

- Đừng sợ, K'Brê! Đây chỉ là thủ tục vào cửa thôi... - Mua lật đật lên tiếng trấn an, nó đã kịp hiểu ra vai trò của chiếc mặt nạ, phần khác có lẽ nó không muốn nhìn thấy thằng Kăply tè vãi ra quần trước mặt nó.

- Chỉ là thủ tục vào cửa thôi ư! - Kăply ngơ ngác hỏi lại, mặt vẫn còn tái nhợt.

- Ủ... - Mua gật đầu. - Giải được câu đố này, chắc chúng ta sẽ vào được bên trong. Đây là cách trắc nghiệm trí thông minh của khách hàng, xem chúng ta có đủ trình độ để tham gia cuộc chơi hay không vậy mà.

- Nếu vậy thì dễ thôi... - Kăply áp tay lên ngực, đầu óc dần dần trấn tĩnh. - Đó là con người.

Tất nhiên Mua không biết hồi còn ở làng Ke, Nguyên đã từng đem câu này ra đố Kăply và cuối cùng chính Nguyên đành nói toạc ra luôn lời giải đáp sau một tuần chờ đợi Kăply trong vô vọng. Mua đang định lên tiếng khen bạn thì cánh cửa trước mặt đã xịch mở.

Hoàn toàn tương phản với không khí lạnh ngắt bên ngoài, đập vào mắt hai đứa trẻ là một khung cảnh náo nhiệt ì xèo đến nỗi cả Mua lẫn Kăply lập tức đưa tay lên dụi mắt lia lịa.

Sau thoáng ngỡ ngàng, Mua cầm tay Kăply lôi tuột vào bên trong. Hai đứa đứng lấp ló sau lưng những dãy ghế đầy nghẹt người, khe nhãn mặt khi không ngừng xộc vào mũi tụi nó mùi mồ hôi phù thủy và mùi khói thuốc lá khét lẹt tỏa ra mù mịt từ bốn, năm chiếc ống điếu trên môi những lão pháp sư già ngồi ở hàng ghế trên cùng. Nhưng dù sao Mua và Kăply cũng có chút mừng rỡ khi thấy chẳng ai thèm chú ý đến tụi nó giữa màn khói dày đặc và hơi rình đó.

Trên chiếc bục cao ở cuối phòng, đứng chình ình chính giữa là một phù thủy mặc chiếc áo chùng màu mè, bên ngoài khoác thêm chiếc áo ngắn đen lóng lánh như làm từ một loại vải chống thấm. Mặt mày rất hoạt kê, ông ta liên tục ngoẹo cổ sang hai bên, làm lắc lư chiếc nón chóp dựng đứng như có lót các-tông bên trong, và trong khi ông nói những ngón tay phụ họa theo bằng cách bật vào nhau làm xẹt ra những tia lửa nhỏ và những tiếng lép bép như pháo nổ:

- Ngài Lonton đã lãnh giải của ngài Mit rồi, bây giờ xin mời các vị khác!

Kăply đảo mắt ngó quanh, thấy một bà phù thủy già sạm, mặt mày nhăn nheo đứng lên khỏi hàng ghế thứ ba và lồm cồm tiến lên phía trước với chiếc gậy đầu khỉ trên tay.

- À, xin mời bà Homhem... - Ông phù thủy đứng trên bục hét lên bằng giọng phấn khích, điệu bộ rất kịch, ngó y chang người điều khiển chương trình trao giải Oscar.

Bà Homhem đi lâu thiệt lâu mới tới được chỗ chiếc bục và mất thêm một lúc nữa mới lê được tới chỗ người phù thủy điều khiển chương trình.

Sau khi đứng thở dốc một hồi, bà chậm chạp quay mặt xuống khán phòng, khe động cây gậy làm phát ra những tiếng "lộp cộp" và nặng nhọc cất tiếng:

- È... ta có chín mươi chín viên ngọc bích, muốn chia cho chín đứa con ta. Nếu ta chia đều thì mỗi đứa sẽ được... è... è... mười một viên, có phải vậy không các nhà thông thái?

- Phải! Phải!

Hàng chục cái miệng ngồi bên dưới ứng tiếng đáp, không biết vì câu hỏi quá dễ hay vì ai cũng muốn chứng tỏ mình là nhà thông thái.

- Nhưng bà già này lại không muốn chia đều, vì như vậy có điều gì đó... ề... không được công bằng với công sức của từng đứa con... - Bà Homhem nói, ngừng lại một lúc rồi khò khè tiếp, vẫn đệm lung tung tiếng “ề” vào câu nói không biết do thói quen hay do dễ lấy hơi. - Ta muốn mỗi đứa anh phải được nhiều hơn đứa em kể... ề... ề... một viên ngọc nhưng thiệt tình là cho đến hôm nay ta vẫn chưa nghĩ ra cách chia như thế nào... ề... cho chắn.

Bà Homhem lại động cây gậy xuống bực:

- Như thông lệ ở đây, 20.000 năpken cho vị nào chỉ dẫn cho đầu óc ngu muội của bà già này... ề... ề...

24. Chương 16 Phần 2

Không khí trong phòng lập tức ồn lên khi bà Homhem dứt lời và lập cập bước sang bên cạnh, ngồi xuống chiếc ghế đã được ban tổ chức đặt sẵn ở góc trái.

Kăply tin chắc là Nguyên đã từng đồ nó bài toán này rồi, nếu không giống hẵn thì cũng na ná như thế nhưng lúc này quả tình là nó không nhớ cách giải như thế nào. Nhưng Kăply chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều, vì nó biết giá như nó nhớ được cách giải, có cho nó gấp mười lần số tiền thưởng kia nó cũng không dám lên tiếng giữa một khung cảnh lạ hoắc và kỳ bí như thế này.

Kăply nhìn băng quơ qua chỗ bà Homhem ngồi, thấy bà mệt mỏi tựa chiếc cằm nhon lên cánh tay lúc này đang gác chéo bên trên chiếc gậy, đôi mắt nhỏ như mắt chim sâu của bà không ngừng lảo liên và chồm tới trước khiến lưng bà còng xuống như chực ngã bổ về phía trước. “Bà để tới chín đứa phù thủy nhóc, hèn gì ngó bà hom hem thiệt!” Kăply cười thầm trong bụng, rồi không biết làm gì trong khi mọi người chung quanh đang bóp đầu tính toán, nó tiếp tục vắn vơ đưa mắt nhìn quanh, thỉnh thoảng lại giật nảy khi phát giác một phù thủy lạ mặt đột ngột xuất hiện bên cạnh nó như bước ra từ không khí, nhưng rồi Kăply hiểu ngay là họ đến đây bằng phép độn thổ. “Hèn gì bên ngoài vắng tanh mà trong này lại đầy nhóc người!” Kăply cực kỳ khoái chí khi tự mình giải đáp được thắc mắc này giờ trong đầu, nhưng ngay lập tức một thắc mắc khác lại mọc ra trong óc nó, thế vào chỗ thắc mắc trước: tại sao họ lại đi đứng bí mật như thế, hổng biết họ là khách có thể ưu tiên hay đây là hoạt động kinh doanh bất hợp pháp ở xứ Lang Biang?

Mua giật giật tay áo Kăply, hào hứng nói:

- Số tiền thưởng hấp dẫn quá, K’Brêt. Bạn có biết cách chia những viên ngọc bích không?

Kăply lắc đầu, sung sướng vì đã quên bég cách chia. Bởi nó biết nếu nó có thể trả lời được thì chỉ cần Mua xúi một tiếng, nó sẽ đứng lên ngoác miệng bỏ bô mà không cần biết có tai họa nào đổ ụp lên đầu nó hay không.

- Tôi tính ra rồi!

Một giọng nói, đúng hơn là một tiếng reo, bật ra khiến ai nấy đồng loạt dồn mắt về chỗ phát ra tiếng nói. Kăply và Mua cũng kịp nhìn thấy một phù thủy đứng bật dậy từ một chỗ ngồi sát vách tường bên phải. Lão hươ hươ chiếc ống điều nghi ngút khói trên tay, và nói oang oang với vẻ đắc ý không giấu giếm:

- Bà Homhem ơi, thế là bà mất đứt 20.000 năpken vào tay London thông thái này rồi.

Mở xương xẩu của bà Homhem bật tung lên khỏi mặt ghế như có một quả mìn vừa nổ dưới mông. Bà hân hoan hỏi lại, phần khởi đến mức đánh rơi mất chữ “ề” lúc nào không hay:

- Ông London ơi, có thật là ông đã tính giúp được bà già tội nghiệp này rồi không?

Lão London đáp lời thân chủ bằng cách xòe bàn tay to tổ chẳng ra trước mặt rồi nheo nheo mắt:

- Bà nghe cho kỹ nhé. Thằng con lớn nhất của bà sẽ được chia mười lăm viên ngọc bích. Đứa kế tiếp sẽ nhận được mười bốn viên. Đứa tiếp theo nữa nhận mười ba viên. Cứ thế giảm dần, cho tới đứa út là bảy viên. Bà tính xem, có phải tổng cộng là chín mươi chín viên bảo bối của bà không?

Không đợi nhắc đến lần thứ hai, bà Homhem vội vã bấm đốt ngón tay, mấp máy môi nhắm đếm, và cùng với bà, cả mớ phù thủy ngồi bên dưới cũng lẩm nhẩm đếm theo, tất nhiên là với một tâm trạng hoàn toàn khác. Trong khi bà Homhem hy vọng lão London đừng bịp mình thì những người kia chỉ mong sao đáp số của lão trật lất bù chừa quách cho rồi.

- Khỏi cần đếm nữa! Cách chia của ngài London hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của bà Homhem.

Người điều khiển chương trình cao giọng tuyên bố và theo thói quen ông búng tay một cái “chóc”, lần này quá hưng phấn nên lửa xẹt thành từng luồng văng tùm lum, sém tí nữa cháy bém mó râu ria của đám phù thủy ngồi ở hàng ghế đầu.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi hơi mạnh tay! - Ông nhìn các vị khách đang quỳnh quáng phải mở râu rậm vừa bốc khói, rồi rít nói. Rồi lắc lư cái đầu một cách khô hài, ông giơ hai tay lên trời. - Tôi chính thức tuyên bố ngài London đã trúng giải của bà Homhem. Tới lượt các vị khác. Xin mời!

- Khi này lão Lonton, bây giờ lại tới lão London, hai anh em lão bữa nay quơ sạch hết giải thưởng rồi còn gì!

Những tiếng xì xào ghen tị nổi lên râm ran bên tai Kăply nhưng nó không chú ý lắm. Lúc này nó đang nướng mắt dòm bà Homhem nín cứng chiếc gậy đầu khỉ, dọ dẫm từng bước lần xuống khỏi chiếc bục, ngó kỳ cục y như thể chiếc gậy đang dắt bà đi chứ không phải bà đang tựa vào chiếc gậy.

Kăply nhìn theo bà Homhem, bụng thon thót cứ sợ bà thành linh ngã lăn ra. Cho tới tận khi bà đã ngồi vào chỗ và ung dung gác chiếc gậy lên thành ghế rồi, Kăply mới quay mặt nhìn lên chiếc bục.

Và khi nhác thấy vị khách tiếp theo xuất hiện bên cạnh người dẫn chương trình, thốt nhiên nó cảm thấy hết muốn thở, cảm thấy như căn phòng đột ngột không còn chút xíu không khí nào. Như không tự chủ được, nó khụy xuống trên đôi chân lúc này đã không còn cảm giác gì ráo.

- Gì thế, K’Brê! - Mua ngạc nhiên hỏi.

- Không, không có gì!

Kăply run run đáp, bụng phân vân không rõ có nên cho Mua biết người vừa trèo lên bục kia là pháp sư K’Tul, người quản gia trung thành và mờ ám của lâu đài K’Rahlan hay không.

Quả thật, có nằm mơ Kăply cũng không nghĩ pháp sư K’Tul mò tới cái tiệm quái đản này, lại đứng vào lúc nó đang thập thò một cách khả nghi bên dưới. Nếu ông thấy mình thì sao há? Kăply lo lắng nghĩ, tin rằng nếu điều đó xảy ra sẽ có cả đồng bất lợi đến với nó.

Cố thu mình cho nhỏ hơn nữa, Kăply thẩn thẩn nhìn qua khe hở của những chiếc đầu phía trước, thấy bộ ria con kiến trên mặt ông K’Tul bắt đầu nhúc nhích, liền đó ông cất cao giọng:

- Các vị nghe cho kỹ hai câu thơ này nhé: Ai vui ta sẽ vui cùng, ai buồn ta sẽ buồn chung với người...

Ông K’Tul đọc rõ ràng, chậm rãi, như thể đang nhai từng tiếng, cốt để cho ai nấy đều nghe rõ. Rồi dừng lại một chút để âm hưởng của câu thơ có đủ thời gian ngấm vào tâm trí người nghe, ông quét tia nhìn lấp lánh suốt bề ngang căn phòng khiến Kăply một lần nữa phải khụy chân xuống, sang sảng tiếp:

- Hôm nay tôi tuyên bố phá lệ: 40.000 năpken cho vị nào nói ra được ẩn ý của câu thơ: “Ta là ai?”.

Số tiền thưởng ông K’Tul ném ra gây chấn động y chang một quả bom. Căn phòng như bị nổ tung bởi những tiếng kêu kích động, những tiếng xuýt xoa bàn tán, và y như một đám trẻ con, có cả đồng phù thủy lớn tuổi đua nhau giậm chân thành thịch xuống nền nhà, thô bạo đến mức Kăply có cảm giác những viên đá lát sàn đang rung bần bật dưới chân nó và sắp sửa nảy tung lên.

Mua bấm những ngón tay vào cánh tay Kăply, giọng lạc đi:

- Trời đất, 40.000 năpken lận, K’Brê.

- Ừ.

Kăply thờ ơ đáp, một phần vì nó không muốn dính dáng vô chuyện này, phần khác cái đầu mít đặc của nó cũng chẳng nghĩ ra được chữ “ta” trong câu thơ là ai. Nó nhớ là thằng Nguyên chưa từng đọc nó câu này.

- Ráng nghĩ đi, K’Brê!

Mua lại giục, lay lay cánh tay bạn, không hề biết Kăply đang mải nghĩ cách làm sao cho Mua cầm tay nó lâu lâu hơn một chút chứ nó có tha thiết quái gì thơ với thần. Nói đúng ra thì Kăply cũng có nghĩ đến hai câu thơ vừa rồi chút đỉnh. Nhưng nó nghĩ theo cái kiểu lôm côm của nó, nghĩ không phải để tìm cách giải đáp mà để tiếc hùi hụi “Mấy câu thơ nghe tình ác! Phải chi mình cũng làm được mấy câu thơ như vậy để tặng Mua há!”

Căn phòng lúc này như bị nén chặt bởi những tiếng rì rầm y như trong một buổi cầu nguyện. Các phù thủy trần nhãn tít, có người bứt muồn sắt cả tai, cau có lẩm nhẩm “Ai vui ta sẽ vui cùng...”.

- Tôi tăng giải thưởng lên 60.000 năpken. Các vị không nên bỏ qua dịp may này.

Pháp sư K’Tul sốt ruột tuyên bố, thân người lỏng khỏng của ông dù đã ngồi xuống ghế vẫn còn thừa chiều cao để lướt mắt khắp phòng.

Nhưng câu nói của ông cũng chỉ làm căn phòng xôn xao lên một lúc rồi tất cả lại chìm vào bầu không khí bế tắc như cũ. Kăply thấy rõ những nắm tay xoa vào nhau, vắn vẹo một cách tuyệt vọng.

- 100.000 năpken!

Pháp sư K’Tul đứng bật khỏi chỗ ngồi, rống lên bằng cái giọng nếu như không ai giải được câu đố thì ông sẽ ngã lăn ra chết ngay tại chỗ.

Nhưng trong lúc này nếu có ai thiệt sự phải chết thì chắc chắn đó là người điều khiển chương trình. Ông này tròn mắt ra nhìn pháp sư K’Tul như nhìn một kẻ phát rồ, quên cả thói quen búng tay và cứ theo cái miệng há hốc của ông mãi không làm sao ngậm lại được, có thể tin là ông sắp sửa hóa đá tới nơi.

Đám phù thủy bên dưới cũng bắt đầu mất bình tĩnh. Con số tiền thưởng ông K’Tul vừa tung ra khiến ai nấy vẻ như đã diễn ra cảnh hỗn loạn.

Kăply sợ hãi kéo tay Mua, lúc này đang chờ người ra vì số tiền quá lớn:

- Về thôi, Mua.

- Về ư? 100.000 năpken mà về ư! - Mua để mặc cho Kăply lôi đi, miệng lẩm nhẩm như người mộng du.

Kăply không đáp, cúi lom khom điu nhỏ bạn về phía cửa, bụng nơm nớp sợ pháp sư K’Tul phát hiện ra mình.

May làm sao, lúc hai đứa đi trở ra, cánh cửa không làm khó dễ. Tụi nó vừa rờ tới, cánh cửa tự động mở ra và đợt tụi nó thoát ra ngoài hành lang, lại tự động đóng sập lại, kèm theo lời tạm biệt của chiếc mặt nạ quái dị “Sẵn sàng đón chào quý khách trở lại”.

Hai đứa lững thững trở về theo đường cũ.

Kăply nhẹ nhõm đi bên cạnh Mua, hứ vía vì khung cảnh ồn ào, náo loạn đã ở lại sau lưng, và điều làm nó đặc biệt dễ thở là cuối cùng pháp sư K’Tul đã không nhận ra nó trong căn phòng lúc nhúc người đó. Kăply không biết pháp sư K’Tul moi câu thơ kia ở đâu ra và tại sao ông phải tốn một số tiền lớn như thế để tìm hiểu ý nghĩa của chữ “ta” trong đó, nhưng nó linh cảm việc ông mò đến tiệm Những Dấu Hỏi là một hành vi cực kỳ bí mật. Trừ bà Êmô ra, có lẽ không đứa trẻ nào trong lâu đài K’Rahlan được phép biết đến chuyện này và nếu như lúc này pháp sư K’Tul phát hiện ra sự có mặt của nó chắc là nó khó mà trở về an toàn. Ý nghĩ trong đầu làm Kăply phát run. Nó chạm khẽ vào tay Mua:

- Cái tiệm Những Dấu Hỏi gì gì đó có kỳ quái quá hử Mua?

- Nó là như vậy mà... - Mua sáng mắt lên, có vẻ vẫn còn bị ám ảnh bởi món tiền thưởng 100.000 năpken. - Tôi có nghe nói đến cái tiệm này, chỉ không ngờ nó lại nằm ở đây.

Quay sang Kăply, Mua tỉnh queo rủ, làm như thảng nào nó cũng đến đó bốn, năm lần:

- Tuần sau tụi mình đến đây nữa không?
- Đến tiệm Những Dấu Hối này á?
- Ủ.

Kăply thót bụng lại, vừa khoai khoái vì lại được đi chơi với Mua nhưng lại vừa ớn ớn khi nhớ đến ánh mắt lấp lánh nguy hiểm của pháp sư K'Tul. Như đọc được sự phân vân trong mắt Kăply, Mua lúc lắc hai bím tóc, mỉm cười:

- Bạn không muốn đến chỗ này thì thôi. Tụi mình sẽ đi chơi chỗ khác. Nghe nói công viên Các Thứ Kẹo cũng hay lắm.
- Ủ, hay đấy. Tụi mình đi công viên Các Thứ Kẹo đi!

Như cất được gánh nặng khỏi vai, Kăply reo lên hí hửng, nhưng rồi sức nhớ đến cái hạn bảy ngày của Baltalon, mặt nó lại xịu ngay xuống.

- Ô, nhưng mà... tuần sau tôi không đi được rồi...
- Sao thế! - Mua kêu lên bằng giọng ngạc nhiên, vì bộ mặt ủ ê của Kăply hơn là vì câu nói của bạn.
- Bảy ngày sau... bảy ngày sau... - Kăply ấp a ấp úng, không biết phải giải thích như thế nào.
- Bảy ngày sau sao hở K'Brêt! - Mua dán mắt vào mặt Kăply, cảm thấy thắc mắc quá sức về thái độ của thằng này.
- Có thể tôi chỉ còn sống đúng bảy ngày nữa thôi, Mua à... - Dù không có ai nghe lỏm, Kăply vẫn hạ giọng thì thào.
- Cái gì! - Mua bật kêu thất thanh, suýt chút nữa nó đã bắn vọt người lên. - Tại sao lại như thế được?
- Ủ. Như thế đấy... - Kăply đáp xui xẻo.

Mua nhìn Kăply chằm chằm:

- Bạn lại nghe những lời bố láo của thằng Steng hả?

Kăply ngo nguậy đầu trong cổ áo chùng:

- Chuyện này không liên quan gì tới Steng hết.
- Thế thì tại sao! - Mua nhăn nhó hỏi gặng, cái kiểu nói năng lấp lửng của Kăply làm nó sốt ruột quá xá cỡ.
- Tôi không nói được đâu, Mua à... - Kăply khổ sở nhìn nhỏ bạn, nghĩ đến giờ phút chia tay đã gần kề giọng nó tự dưng rưng rưng. - Chỉ biết... đến ngày thứ bảy...

Đại lộ Brabun hiện ra ngay trước mặt cắt ngang những lời Kăply sắp sửa thổ lộ. Nói chính xác thì cái làm cho Kăply ghen hòng không phải là con đường mà chính những đứa đang đứng lơ nhố ở ngay trên con đường đó.

Nguyên, Êmê, Păng Ting và K'Tub như đợi sẵn chỗ khúc ngoặt từ lâu, vừa thấy Kăply và Mua đi tới, tám con mắt liền mở thao láo và bốn cái miệng lập tức chành ra rập ràng như tập tành từ trước:

- Xin chào Mua - cái cặp sách biết đi!

Trong khi mặt Kăply đỏ lên như gạch nung thì Mua tròn mắt ngơ ngác:

- Mấy bạn gọi mình là cái cặp sách á?
- Tụi này đâu có gọi... - Êmê tùm tùm. - Chính K'Brêt gọi như thế đó chứ!

Không phải ngày nào một cô gái thông minh như Mua cũng há hốc miệng ra. Nhưng lúc này thì đúng là đôi môi nó đang vẽ thành hình chữ O:

- K'Brêt gọi á?

Mua lắc lắc hai bím tóc vẻ không hiểu rồi quay sang Kăply định hỏi, nhưng một lần nữa nó lại ngăn người ra.

Không biết Kăply có giò chạy từ lúc nào mà khi Mua ngoảnh lại, nó đã là một cái chấm títt đằng xa.

Kăply chạy bán sống bán chết, bụng nguyên rửa thẳng Nguyên tới bởi hoa lá. Thực ra Kăply chẳng ngăn chỉ chuyện nó đi chơi với Mua bữa nay, dẫu sao nó cũng đâu có sống được mấy ngày nữa, thậm chí nó đã định bụng sẽ kể cho tụi bạn nghe về cái tiệm Những Dấu Hối quý quái mà nó và Mua đã tình cờ chui vô trông. Nhưng để cho Nguyên và một đám lũ khủ rình rập tóm cổ và trêu cợt như vừa rồi thì đúng là chỉ có cắt cái mặt liệng đi mới hết xấu hổ.

Mãi lằm bằm tức tối, Kăply đâm sầm một cú quá mạng vào một đứa cũng đang nhắm mắt nhắm mũi phóng vèo vèo theo chiều ngược lại khiến cả hai ngã lăn ra.

- Anh K'Brét! Trời đất, anh chạy đi đâu mà vất giò lên cổ thế?

Nghe tiếng kêu quen thuộc, Kăply ngược lên, thấy thằng Suku đang ngồi dưới đất và thò tay xoa mông với bộ tịch rất chi là thảnh thơi.

- Ồ, anh vội về nhà có chút việc... - Kăply méo xệch miệng, vừa nói nó vừa lóp ngóp bò dậy. - Thế còn em, em làm gì mà phóng thực mạng vậy?

- Em đi tìm anh... - Suku đáp, lúc này nó đã đứng lên được và bước lại đỡ Kăply. Suku nói tiếp bằng giọng lo lắng. - Em vừa phát hiện ra cái em đưa cho anh hôm trước không phải là bùa yêu mà là bùa gây gỗ. Thế là em chạy cuống cuống...

Suku moi trong túi ra một lá bùa vuông vuông, be bé, chung quanh lấm tấm mớ bột vàng tỏa ra mùi hương thảo:

- Đây mới là bùa yêu nè.

Kăply xua tay lia lịa:

- Thôi, thôi, em cắt vô đi! Anh không cần bùa yêu!

Suku chưa hết ngạc nhiên, đã thấy Kăply hí hửng phán tiếp một câu khiến nó nghe đầu mình kêu ong ong như có ai vừa đánh rơi một đồng chong chóng trong đó:

- Anh xài bùa gây gỗ cũng hiệu nghiệm chán rồi. Em còn thứ đó không, cho anh thêm vài miếng.

25. Chương 17 Phần 1

Chương 17: Hiệu trưởng N'Trang Long

Sáng nay, cả Nguyên lẫn Kăply đều muốn bình khi vừa mở mắt ra đã thấy con số 3 nằm đe dọa ngay trên trần nhà. Y chang một con mắt lân tinh, con số quái gở kia chiếu xuống mặt hai đứa nhóc những tia nhìn lạnh lẽo khiến tụi nó muốn nín thở.

Như một kẻ bị thôi miên, Kăply cố không nhìn con số nhưng lại không sao ngo ngoáy đầu được. Nó nằm đó, mở thao láo mắt, người trơ ra, gần như tê liệt.

Nguyên khá hơn một chút, cố chỏi tay ngồi dậy, ngoái cổ ra sau.

- Trời, ngó pho tượng kìa!

Tiếng kêu thất thanh của Nguyên kịp thời lôi Kăply ra ngoài rìa của cơn mụ mị. Nó bật người lên khỏi chiếc nệm lông chim, quay phắt về phía chiếc bàn học và lập tức phát hoảng khi thấy pho tượng báo tử bữa nay không còn lấp lánh nữa mà đỏ rực lên như thỏi thép trong lò rèn, đến nỗi mở sách vở, bút thước, ly tách trên bàn, cả chiếc gương đồng treo trên vách cũng bị nhuộm đỏ theo.

- Sao thế hở mày! - Kăply nhìn bạn, run run hỏi.

- Cái này gọi là báo động đỏ! - Nguyên trầm ngâm nói, và dù không cố ý câu nói tiếp theo của nó vẫn nghe như một tiếng thở dài. - Chỉ còn ba ngày nữa thôi mà.

Kăply nhận ra ngay sự tuyệt vọng trong hơi hướm của bạn. Điều đó cũng dễ hiểu, vì chính nó, nó cũng thấy mình bất lực thâm trọng trước mối đe dọa ngày càng tới gần của Baltalon. Kăply biết lối thoát duy nhất của tụi nó trong tình huống này là phải tìm cho ra chiếc ghế ngựa vằn. Nhưng kể từ hôm suýt bị pháp sư K'Tul bắt gặp trong nhà kho trên lầu hai, tụi nó vẫn còn chưa hoàn hồn nên chưa đưa nào nghĩ đến chuyện mò lên đó một lần nữa. Chưa kể, theo như nhận định của Nguyên thì có lẽ người ta không cất hai chiếc ghế ngựa vằn trong nhà kho, mặc dù cất ở đâu thì tụi nó hổng biết.

Hôm trước, sau khi chửi thề Nguyên một trận quá mạng về cái tội nhiều chuyện, Kăply liền đem những điều tai nghe mắt thấy về tiệm Những Dấu Hối ra kể cho thằng này nghe. Nghe xong, Nguyên dùng dùng đòi nó dẫn ngay tới đó khiến nó phát hoảng.

- Tới đó làm chi! - Kăply ngập ngừng hỏi lại, không nghĩ thằng bạn của nó lại liều mạng dữ vậy.

- Tới coi cho biết.

Kăply lo lắng:

- Bộ mày không sợ đụng đầu ông K'Tul hả?

- Sợ cóc gì! Tao không nghĩ là ổng tới đó mỗi ngày.

Nguyên tỉnh queo đáp, và Kăply không có cách nào khác hơn là chiều theo ý bạn.

Nhưng chuyến đi bữa đó rất cuộc công cốc. Kăply dẫn Nguyên đi trên con đường mà nó và Mua đã đi hôm trước nhưng lần này không hiểu sao nó đi hoài, đi hoài mà chẳng thấy cái tiệm quỷ quái đó đâu.

Thấy Kăply vừa đi vừa dáo da dáo dác như thằng trộm gà, Nguyên đâm sốt ruột:

- Gần tới chưa hở mày?

- Lẽ ra thì phải tới rồi.

Câu trả lời lạ lùng của Kăply khiến Nguyên cất chân hết muốn nổi:

- Mày nói gì thế, thằng ngốc? Tại sao lại có chữ lẽ ra ở đây?

Kăply cũng dùng chân theo bạn. Nó đưa tay quẹt mồ hôi trán:

- Hôm qua tao và Mua đâu có đi xa dữ vậy.

- Quay lại xem! - Nguyên khoát tay, nóng nảy. - Có thể khi nãy tụi mình không quan sát kỹ.

Kăply không nói gì, chỉ nhún vai một cái và lèo đèo theo Nguyên quay lại đường cũ, trong bụng biết chắc là không làm gì có chuyện bỏ sót. Tiệm Những Dấu Hối là một ngôi nhà đồ sộ chứ có phải một túp lều con con đâu mà không nhìn thấy. Chắc chắn là cái tiệm bí ẩn này đã đột ngột biến mất vào sáng nay, Kăply nghĩ vậy và bất giác buột miệng:

- Đừng tìm nữa. Cái tiệm đó đã biến mất rồi.

- Biến mất á?

- Không còn ở chỗ cũ nữa tức là biến mất chứ sao.

Nguyên nhìn Kăply qua khóe mắt:

- Thú thật là tao rất nghi ngờ về sự tồn tại của cái tiệm con khỉ đó.

- Ý của mày là...

Nguyên nói huych toẹt:

- Là hồng có cái tiệm nào như vậy. Chẳng lẽ mày và Mua vất vả hẹn hò nhau chỉ để chui vô cái chỗ chật ních và bát nháo như vậy rồi chui trở ra?

Giọng điệu châm biếm của Nguyên làm Kăply muốn khóc quá chừng.

- Tao nói thiệt mà... - Kăply méo xệch miệng. - Cửa tiệm này lớn lắm. Hôm qua tụi tao phải băng qua một cái sân rộng, đến một cái hành lang sâu hút rồi trèo lên những bậc thang...

- Đừng bốc phét nữa! - Nguyên cắt ngang, giọng đã có vẻ bắt đầu nổi quạu. - Bộ mày tưởng trên đời này ai cũng đàn như mày hở Kăply?

Phải cố lắm Kăply mới không phun ra một tiếng bậy bạ. Nó giận thằng bạn mình hết sức nhưng lại không có cách gì chứng minh được sự thành thật của mình. Nó biết trong hoàn cảnh này dù có tới mười cái miệng nó cũng chẳng thể nào thanh minh nổi, trừ phi cái tiệm Những Dấu Hối chết tiệt đó hiện ra trở lại.

Cũng may trên đời còn có một thằng nhai tên là Suku. Nghe Kăply ám ức thuật chuyện, Suku nheo mắt nhìn Nguyên:

- Anh K'Brêt không phịa đâu, anh K'Brăk.

- Cái gì! - Nguyên chưng hửng. - Em cũng tin rằng có một cái tiệm như thế sao, Suku?

- Tin chứ. Đây là cửa tiệm nổi tiếng của lão Luclac mà. Tiệm của lão mới ra đời chừng một, hai năm nay thôi, nhưng bị đóng cửa hoài. Đóng rồi mở, mở rồi đóng. Tại lão kinh doanh bất hợp pháp, hồng đóng thuế má gì ráo trọi. Nghe nói lão mới khai trương lại cái tiệm chừng hai tháng nay.

Lão Luclac? Cái tên đó ngay lập tức khiến Kăply nhớ tới gã phù thủy điều khiển chương trình ăn mặc màu mè với bộ mặt tếu táo và chiếc nón chóp không ngừng lắc lư một cách khoái trá. Căn cứ vào những gì Suku vừa tiết lộ, Kăply đoán gã này phải hưởng ít nhất là 30-40 % khoản tiền thưởng của các khách hàng may mắn, nếu không trông gã không phồn như thế.

- Nhưng tại sao anh hồng thấy cái tiệm đó đâu, Suku! - Nguyên nhú mày. - Trong khi K'Brêt khoe là...

- Tại anh không biết đó thôi... - Suku mỉm cười ngắt lời. - Tiệm Những Dấu Hối chỉ hoạt động vào ngày thứ sáu. Và mỗi lần như vậy nó lại hiện ra ở một chỗ mới. Đại khái không bao giờ nó xuất hiện hai lần ở cùng một địa điểm. Lão Luclac muốn tránh tai mắt của pháp luật mà.

- Thấy chưa, K'Brăk! - Kăply reo lên đắc thắng. - Tao đâu phải là đứa ba hoa, đúng không?

Suku hất mấy lọn tóc xanh rêu để những ngọn tóc khỏi chọc vào mắt và tặc tặc lưỡi:

- Nhưng anh tìm đến cái tiệm nhí nhố đó làm gì, anh K'Brăk? Theo em, tốt nhất là chúng ta nên tránh xa lão Luclac ra.

- Tránh xa ư! - Nguyên nhướng mắt. - Tại sao em không nghĩ các nhà thông thái ở đó có thể chỉ ra ình một cách thức...

- Cách thức? Cách thức gì cơ! - Tia nhìn của Suku đóng đinh vào mặt Nguyên, rõ ràng nó không hiểu thằng này muốn nói gì.

Nguyên đáp bằng giọng chậm và rõ, cứ như thể nó đang đếm từng tiếng, không thềm tránh ánh mắt của Suku:

- Còn cách gì nữa ngoài cách chống lại Baltalon.

- Anh đánh giá bọn phù thủy ở tiệm Những Dấu Hối quá cao rồi đó, anh K'Brăk... - Suku nhún vai. - Nếu anh hỏi bọn họ làm thế nào để chống lại Baltalon, chắc chắn bọn họ chỉ có một câu trả lời thôi.

- Câu gì?

- Không có cách nào.

Suku thốt ra câu đó nhẹ tưng nhưng lại làm cho lồng ngực hai đứa bạn nó nặng như chì. Kăply hải hùng với ý nghĩ là rốt cuộc nó và Nguyên chỉ còn sống được sáu hôm nữa thôi, mặc dù nếu thằng Suku không hé môi thì nó cũng đã nghĩ đến chuyện đó suốt ngày rồi.

Nguyên lặng người đi một lúc rồi thở một hơi thườn thượt:

- Em nói thiệt đi, Suku. Theo em thì Tam phù thủy Bạch kỳ lân có bảo vệ được anh không?

- Khó nói lắm, anh K'Brăk... - Suku gại gại một ngón tay lên chót mũi, giọng ngần ngừ. - Những chuyện như thế này không thể nào nói trước được.

Đưa ánh mắt thăm dò sang Nguyên, Suku chép miệng:

- Dù sao anh cũng nên đặt niềm tin vào họ. Theo em biết thì xưa nay bọn Tam phù thủy luôn luôn làm hết sức mình để bảo vệ uy tín nghề nghiệp.

Rồi thấy Nguyên vẫn chẳng có vẻ gì phấn khởi sau lời động viên của mình, Suku bèn đập hai tay vào nhau, giọng quả quyết:

- Nhưng anh chẳng việc quái gì phải lo. Tới hôm đó em sẽ tặng anh một siêu sản phẩm pháp thuật. Đây là phát minh mới nhất của em. Có nó, Baltalon sẽ chẳng làm gì anh được!

Bây giờ nhớ lại lời hứa và nhất là vẻ mặt bưng bưng của Suku lúc đó, Kăply thấy hơi yên tâm được một chút. Nó lồm cồm bò xuống khỏi giường, miệng lẩm bẩm:

- Hồng biết thằng Suku sẽ đem tới cho tụi mình thứ gì há?

Kăply nói trống không nhưng Nguyên nhận ra ngay niềm hy vọng lấp lánh trong câu nói làm ra vẻ băng quơ của bạn. Nó hừ mũi, và thốt ra một câu mà Kăply chắc chắn không muốn nghe chút nào:

- Hy vọng đó không phải là thứ lôm côm như thuốc lột da hay bùa Tóc mây thiên thần.

Kăply, Nguyên, Êmê, K'Tub và Păng Ting vừa đun dầu qua khỏi cổng trường, Mua đã chạy xô lại, miệng tía lia:

- Chào mọi người.

K'Tub toét miệng cười:

- Chào chị Cặp Sách.

Câu chào của thằng nhóc làm Mua hơi khựng lại một thoáng (cho đến lúc này Mua vẫn chưa biết tại sao tụi bạn gọi nó bằng cái biệt danh kỳ quặc đó) nhưng đang băn khoăn về tiết lộ úp mở của Kăply hôm trước, nó chỉ nhìn lướt K'Tub, nhún vai một cái rồi hối hả quay sang Kăply:

- Này, K'Brêt. Có phải tính từ bữa nay, bạn thiệt sự chỉ còn sống có ba ngày nữa không?

Bất thần bị hỏi đột một phát ngay giữa đám đông, Kăply bẽn lèn đưa mắt nhìn tụi bạn, càng bẽn lèn hơn khi thấy tụi bạn cũng đang giương mắt ra nhìn lại nó, mặt đờn nào đờn nấy ngơ ngác ngác làm như chuyện nó tâm sự với Mua là một điều gì đó hết sức bậy bạ. Lúng túng một thoáng, Kăply nhìn Mua, nói giọng đắn đo:

- Ờ, ờ... cũng có thể cho là như vậy.

- Tại sao lại cho là! - Mua như không kèm được mình. - Bạn nói cho tôi biết đi. Điều gì sắp xảy ra với bạn vậy?

- Điều gì sắp xảy ra ư! - Kăply ngớ ngẩn lặp lại câu hỏi của Mua và lần thứ hai đưa mắt nhìn tụi bạn, lần này lộ rõ vẻ cầu cứu vì thiệt tình thì nó cũng không biết có nên nói tuột mọi chuyện ra với Mua không.

- Chị Mua ơi... - K'Tub vọt miệng. - Anh K'Brêt nói đùa mà chị cũng tin sao.

- Nói đùa á! - Mua tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi nó lắc đầu ngay. - Không phải đâu. Chị biết anh K'Brêt không đùa đâu, K'Tub.

Kăply nhìn hai bím tóc lúc lắc hai bên vai Mua, thở dài:

- Mua ơi, tôi nói đùa thiệt mà...

Mua vẫn khẳng khăng, giọng bắt đầu xẵng đến mức không thể coi là tự nhiên với một cô bé xưa nay vẫn rất dịu dàng:

- Không. Tôi không tin. Không tin chút xíu nào.

- Tôi thì ngược lại... - Một giọng nói thành linh chen vào. - Thành K'Brêt chỉ còn sống được ba ngày là điều không có gì phải nghi ngờ.

Cả bọn ngoảnh lại, bắt gặp bộ mặt tươi hơn hớn của Steng lấp ló ngay sau lưng, cứ như thể nó rình rập cuộc trò chuyện này từ lâu.

- Cút đi, Steng! - Nguyên gầm lên. - Tụi tao không nói chuyện với mày.

- Ngay cả mày cũng không thoát khỏi đâu, K'Brăk à... - Steng tỉnh bơ đáp, có vẻ nó đã quá quen với chuyện bị bạn bè xua đuổi. - Sau thằng K'Brêt là tới lượt mày...

Steng không bao giờ có thể kết thúc được câu nói của mình. Vì ngay lúc đó, tụi bạn nó lập tức tản ra mỗi người một hướng, như thể cả đám đều ngầm nhất trí rằng đó là cách tốt nhất để làm cho bộ mặt đầy mụn của thằng Steng đục ra ngay giữa sân trường.

Lúc đi ngang qua lớp Cao cấp 1, Kăply không ngăn được mình ngoảnh cổ dòm vô. Nhưng nó chẳng thấy hai bím tóc quen thuộc của Mua đâu, chỉ thấy đằng trước bảng chiếc áo chùng đỏ đang gói chặt thầy Hailixiro, chôn cứng thầy trong chiếc ghế bành.

Bất chợt thầy Hailixiro nhìn ra và toét miệng cười khi trông thấy Kăply. Nó chưa kịp gật đầu chào bỗng chới với khi nghe giọng nói quen thuộc của thầy vang lên ong ong trong đầu “Chào K'Brêt! Trò và trò K'Brăk học hành thế nào rồi?” Chắc, ổng lại chơi trò thần giao cách cảm, Kăply giật mình nhủ bụng, sao ổng có vẻ khoái cái trò này quá há? Nó chưa kịp nghĩ tiếp đã lại nghe tiếng thầy Hailixiro lung bùng trong óc: “Ta quên là trò không trả lời được. Dù sao ta vẫn rất muốn nhắc lại là Lớp Cao cấp 1 của ta sẵn sàng đón trò và trò K'Brăk trở về bất cứ lúc nào.”

Nếu có thể trả lời được bằng ý nghĩ thì chắc chắn Kăply sẽ không ngại ngần gì mà không nói thẳng với thầy là tụi nó cũng rất muốn quay về lớp cũ, rằng cho đến bữa nay thì tụi nó đã ớn thầy giáo Haifai, nhất là bà vợ thầy, quá sức rồi. Nhưng Kăply quên bém mắt câu thần chú đã học bữa trước nên nó chỉ biết gật gật đầu trước khi đi khuất khỏi cửa lớp, cảm thấy muốn nổi khùng lên với mình đến mức nếu không sợ đau thì nó đã dang tay nện cho cái đầu bả đậu của nó một cú rồi.

- Gì thế mày! - Nguyên ngạc nhiên hỏi, không hiểu thằng bạn mình đang quạu quọ chuyện chi.

- Thầy Hailixiro.

- Thầy Hailixiro sao?

- Khi nãy ổng mới nói chuyện với tao. Ổng kêu ổng rất nhớ tụi mình, tóm lại là ổng dụ tụi mình quay về học với ổng.

Nguyên lộ vẻ ngờ vực:

- Sao tao hổng nghe gì hết vậy?

- Ổng nói bằng ý nghĩ mà...

Lớp Cao cấp 2 hiện ra trước mặt làm Kăply bất thần im bật. Nó nghiêng đầu dòm qua cửa sổ rồi quay ngay lại:

- Bỏ xừ rồi! Bả đang eo éo ở trống.

Nguyên gõ tay lên trán một cái “cốp”:

- Tao nhớ rồi. Bữa nay là ngày của môn Nghệ thuật nguyên rửa.

Kăply nhăn mặt:

- Tao cá với mày thế nào bả cũng lôi thằng Tam ra hành cho bõ ghét. Tao rành bả quá mà, hể đụng tới hai chữ nguyên rửa là bả nổi điên.

- Tụi mình chuẩn quách! - Nguyên nín tay Kăply. - Tao với mày...

- Hai trò làm gì mà đứng xó rớ ở đây?

Tiếng thầy N'Trang Long như vọng xuống từ trên cao, đột ngột đến mức Nguyên và Kăply giật bắn người. Hai đứa hoảng hồn ngoảnh lại, ngược nhìn chòm râu quai nón loăn xoăn viền quanh gương mặt thầy hiệu trưởng, ấp úng:

- Thưa thầy... thưa thầy...

- Sao hai trò không vô lớp! - Đôi mắt to ơi là to của thầy N'Trang Long chiếu xuống hai đứa học trò tia nhìn dò hỏi, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng.

Nguyên cảm thấy dạn dĩ hơn một chút:

- Bữa nay không có giờ Thần chú chiến đấu, thưa thầy.

- Vậy sao hai trò không ở nhà mà mò đến đây?

- Dạ, tụi con quên mất.

Thầy N'Trang Long đưa tay vân vê hàng ria đen rậm, mắt nheo lại, vẻ nghĩ ngợi. Rồi thầy lại nhìn xuống hai đứa trẻ, cất giọng khàn khàn:

- Nếu không có chuyện gì làm thì hai trò đi theo ta!

Nói xong, không đợi Nguyên và Kăply trả lời, thầy quay mình đi trước. Đôi chân không giày dép của thầy rải những bước dài làm vạt áo chùng lòa xòa bay tung lên như một đám mây màu tím.

Nguyên và Kăply leo đèo bám theo sát gót, đôi khi phải co giò chạy mới đuổi kịp thầy, bụng thắc mắc quá sức nhưng không dám hỏi. Ba thầy trò đi hết dãy hành lang đã đến ngọn tháp nằm ngay góc sân. Chắc văn phòng hiệu trưởng ở trong này! Kăply nhủ bụng khi cả ba đi xuyên qua những căn nhà thấp nằm cạnh chân tháp trước khi trèo lên những bậc thang lát đá xanh, cùng một loại với thứ đá lát mặt ngoài bức tường thành bao quanh trường.

26. Chương 17 Phần 2

Nhìn bên ngoài, ngọn tháp không cao lắm nhưng lúc này Nguyên và Kăply có cảm giác không bao giờ leo hết được các tầng lầu. Hai đứa cứ leo hết một cầu thang đá là tới một tầng lầu, rồi lại tiếp tục trèo lên một cầu thang khác để tới một tầng lầu cao hơn, cả chục lần như vậy khiến đôi chân mỗi đến mức làm như hổng muốn nghe lời tụi nó nữa. Đôi khi Nguyên và Kăply định ninh đã tới tầng lầu cuối cùng nơi thầy hiệu trưởng làm việc và sung sướng nghĩ đến giây phút được buông mình xuống ghế và duỗi chân một cú cho đã, nhưng cứ mỗi lần như vậy một cầu thang khác lại hiện ra khiến tụi nó choáng váng thiệt tình.

Cho đến lúc cả hai tin chắc là tụi nó sẽ xui lẫn đùng ra giữa lối đi trước khi kịp đến nơi thì thầy N'Trang Long đột ngột dừng bước trước một cái cầu thang:

- Vô đây, mấy trò!

Trong khi Nguyên và Kăply dáo dác nhìn quanh, hổng biết thầy hiệu trưởng kêu tụi nó vô đâu thì chiếc cầu thang bỗng tự nhắc mình lên, để lộ ra một cánh cửa bí mật.

Thầy N'Trang Long bước vô trước, hai đứa nhóc ngẩn ngơ lếch thếch theo sau.

- Hai trò chắc mỗi giò dữ rồi há?

Thầy N'Trang Long mỉm cười dưới hàng ria rồi chỉ tay vào chiếc ghế to đùng ngay trước chiếc bàn cũng to không kém, giọng ân cần:

- Hai trò ngồi đó đi!

Nguyên và Kăply rón rén ngồi xuống và lăm lét nhìn quanh, ngạc nhiên thấy phòng làm việc của thầy hiệu trưởng ngổn ngang y chang nhà kho ở lâu đài K'Rahlan. Những loại hũ sành có quai, các thứ chai lọ đủ màu sắc xếp đầy trên dãy kệ sát tường và các pho tượng thì nhiều vô số kể, đủ mọi hình thù. Mấy chiếc mặt nạ trên tường thấy Nguyên và Kăply đưa mắt nhìn, liền nhe răng cười, chắc là có ý chào hỏi thân thiện nhưng đường nét vẫn vằn vện trên những bộ mặt làm hai đứa phát ớn lật đật ngoảnh đầu đi chỗ khác.

- Các trò học với thầy Haifai thấy thế nào! - Thầy N'Trang Long cất tiếng hỏi, đã ngồi xuống chiếc ghế đẩu sau bàn, đối diện với bọn trẻ.

- Dạ, cũng được, thưa thầy... - Nguyên lễ phép đáp, tự thấy phải nói như thế mặc dù nó biết là nó không khoái vợ chồng thầy Haifai chút nào.

- Nhưng bộ dạng ổng thấy ghê quá, thầy! Ổng lại bán nam bán nữ nữa! - Kăply vừa nói vừa rụt cổ, nó vọt miệng nhanh đến mức Nguyên không kịp ngăn cản.

- Thầy Haifai coi ghê vậy chứ tốt lắm đó, mấy trò... - Thầy N'Trang Long bênh vực thầy giáo lớp Cao cấp 2.

- Ổng mà tốt hả thầy! - Kăply tỉnh bơ nói. - Ngó ổng y chang trùm Hắc Ám mà!

- Trò không nên đánh giá con người qua bề ngoài, K'Brê à... - Thầy N'Trang Long giương đôi mắt to cò cò nhìn xoáy vào mặt Kăply. - Bởi nếu như vậy con sẽ đi hết sai lầm này đến sai lầm khác.

Thầy N'Trang Long ngả người vào lưng ghế, thở phì một tiếng:

- Mà việc con so sánh thầy Haifai với trùm Hắc Ám là sai lầm lớn nhất trong những sai lầm mà con có thể mắc phải. Ta khuyên con đừng bao giờ để cho thầy Haifai biết được ý nghĩ bá láp đó của con.

Thầy hiệu trưởng không hề lên giọng, thậm chí còn gọi Kăply bằng tiếng "con" ngọt xớt, nhưng Nguyên cảm nhận ngay thái độ nghiêm khắc trong giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc của thầy.

Nó ngằm huých khuỷu tay vào hông Kăply, và lên tiếng vớt vát:

- Nói thiệt thì thầy Haifai dạy rất hay và ổng cũng... chẳng làm gì tội con.

Kăply lại ngửa miệng đến mức hổng thềm ý tứ gì ráo. Nó nói vung, cổ tình phớt lờ cú huých của thằng bạn nó:

- Nhưng vợ chồng ổng hành thằng Tam thấy sợ luôn đó thầy. Phải chi mà thầy chứng kiến...

- Ờ, đó là cái dở của vợ chồng thầy Haifai... - Thầy N'Trang Long gật đầu một cách miễn cưỡng. - Ta nói hoài mà họ đâu có chịu nghe. Thiệt tình!

Rồi như không muốn Kăply tiếp tục tố cáo tội lỗi của thầy Haifai thêm nữa, thầy lái câu chuyện sang hướng khác:

- Hôm nay ta muốn hai con làm cho ta một chuyện quan trọng.

- Chuyện gì vậy thầy! - Kăply láu táu.

- Chuyện này không cần phải làm ngay bây giờ. Nhưng trong vòng một tháng nữa... - Thầy N'Trang Long ngừng lời, vẻ mặt đột ngột trở nên nghiêm nghị như đang khuất dưới một trong những chiếc mặt nạ bày nhan nhản trong phòng làm việc của thầy khiến hai đứa trẻ bất giác nín thở nghe ngóng. - Trong vòng một tháng nữa các con phải hái cho được hai quả táo vàng ở núi Lưng Chừng đem về đây.

- Táo vàng? Hái chi vậy thầy! - Nguyên há hốc miệng, sững sốt đến mức quên băng những gì thằng nhóc Suku vừa nói với tụi nó cách đây mấy bữa.

Kăply ngược lại, hớn hở reo lên:

- Con biết rồi. Thầy muốn đào tạo tụi con thành chiến binh giữ đền phải không thầy?

Lần này đến lượt thầy N'Trang Long há hốc miệng. Thầy nhìn Kăply bằng ánh mắt kinh ngạc như thể đầu nó vừa mọc ra tám cái sừng, cặp lông mày nhú lại thành một hàng thẳng tắp và giọng thầy lúng búng như thể cái lưỡi thụt đi đâu mất:

- Sao mà... mà con biết... hở K'Brêt?

Kăply khoái chí đến nỗi chưa buồn trả lời ngay. Như để kéo dài sự hào hứng, nó tít mắt hỏi lại:

- Đúng vậy không thầy?

- Theo ta thì có lẽ con đã đoán đúng, K'Brêt à... - Thầy N'Trang Long dè dặt gật đầu, ánh mắt kỳ dị vẫn bám cứng lấy khuôn mặt đặc ý của thằng nhóc. - Nhưng ta vẫn chưa hiểu bằng cách nào mà con...

- Thầy ngạc nhiên lắm hả! - Kăply toét miệng cười, sung sướng tiết lộ. - Thằng Suku nói cho tụi con biết đó thầy.

- Suku! - Ngón tay trở của thầy N'Trang Long không ngừng xoắn lấy lọn râu xoắn trong khi mắt thầy nhìn lên trần nhà. - À, ta nhớ rồi. Thằng khỉ con nhà Pi Năng Súp!

- Thầy lộn rồi... - Kăply vội vàng đính chính. - Con khỉ nhà Pi Năng Súp là con Chacha. Còn Suku là...

- Ta biết mà, K'Brêt... - Thầy N'Trang Long giơ tay lên, mỉm cười cắt ngang lời Kăply. - Chính là ta đang muốn nói đến Suku đó. Nó cũng là một con khỉ. Một con khỉ tinh quái nhất mà ta được biết. Thiệt là đáng mừng cho Pi Năng Súp.

Câu cuối cùng thầy N'Trang Long nói bằng giọng trù mến và tự hào đến mức Kăply có cảm tưởng Suku là đứa học trò xuất sắc nhất của trường Đămri qua mọi thời đại.

Nguyên như cũng nhận ra điều đó, nên dù giỏi kèm chế đến mấy nó cũng không thể nào không xì ra thắc mắc:

- Tại sao thầy không nhận Suku vào trường hả thầy?

- Ta không nhận á! - Có vẻ như câu hỏi của Nguyên cù trúng vào chỗ nhạy cảm nhất trên người thầy N'Trang Long. Thầy cựa quậy người trên ghế, da mặt rúm lại như thể vừa bị kết tội một cách oan ức. - Ta muốn thằng khỉ con đó nhập học đến chết được ấy chứ. Nhưng cái lão Pi Năng Súp gần đó ấy có chịu đâu. Lão khoái chôn thằng nhóc trong cái thư viện nhà lão cho nó chết ngộp chơi vậy mà.

Kăply chưa thấy ai nói về Đại tiên ông Pi Năng Súp bằng cái giọng thiếu tôn kính như thầy N'Trang Long. Nó vốn chẳng có cảm tình gì mấy với Tam tiên, sau cái vụ bị Đại tiên ông Mackeno trừng phạt đến méo miệng nó càng không ưa bọn họ chút xíu nào, cho nên khi nghe thầy N'Trang Long gọi Pi Năng Súp là lão già gần đó, trông nó hể hả ra mặt.

- Ủa, nhưng dựa vào đâu mà thằng khỉ con đó khẳng định là ta định biến các con thành chiến binh giữ đền! - Đang cảm khái, sực nhớ đến câu chuyện nói dở, ánh mắt lang thang trên cao của thầy N'Trang Long một lần nữa lật đặt đáp ngay chóc xuống bộ mặt tí tởn của Kăply.

Lần này, Kăply chưa kịp mở miệng, Nguyên đã lên tiếng đáp:

- Dựa vào cuốn Lịch sử Lang Biang - những trang trắng của sử gia Ama Pô, thưa thầy.

- Suku bảo có hai dấu hiệu cho thấy một phù thủy sắp trở thành chiến binh giữ đền... - Kăply sốt sắng chen lời. - Một là người đó chỉ chuyên tâm luyện môn Thần chú chiến đấu, hai là người đó ăn được một quả táo vàng ở núi Lưng Chùng. Đúng vậy không thầy?

Thầy N'Trang Long xoa xoa vầng trán thông thái, càu nhàu:

- Đúng là đồ con khỉ!

Kăply giật nảy mình, nhưng rất nhanh nó biết ngay là thầy N'Trang Long đang mắng thằng Suku chứ không phải rủa tụi nó, liền toét miệng ra cười:

- Vậy là đúng hả thầy?

- Ồ, - thầy N'Trang Long buông một tiếng thở dài. - Ta thấy không có lý do gì để phủ nhận lời phỏng đoán cả chồn của thằng oắt Suku. Đúng là ta muốn các con trở thành những chiến binh giữ đền xứ Lang Biang.

Dù đã biết trước câu trả lời, Nguyên và Kăply vẫn nghe tim mình đập thình thịch trước sự xác nhận của thầy hiệu trưởng. Trở thành chiến binh giữ đền đời thứ ba sau chủ nhân núi Lưng Chùng và Đại tiên ông

Mackeno, một chuyện thiệt sự là rất khó tin, ngay cả trong trường hợp đó chỉ là một giấc mơ. Khó tin đến mức cả Êmê, K'Tub, Păng Tìng, cả ông K'Tul lẫn bà Êmô đều coi đó là chuyện hoang đường. Ủ, Kăply nghĩ, làm sao mà tụi nó có thể gánh vác cái sứ mệnh trọng đại đó được khi chỉ nghĩ đến việc phải trực tiếp đương đầu với trùm Hắc Ám Bastu thôi, tụi nó đã muốn tè ra quần rồi.

Kăply lập tức thu ngay nụ cười:

- Không được đâu, thầy ơi.

- Sao không được hở con! - Thầy N'Trang Long dịu dàng hỏi lại.

- Trình độ của tụi con...

- Không ai biết rõ trình độ của tụi con bằng ta... - Thầy N'Trang Long không để Kăply nói hết câu. - Hiện nay thì đúng là tụi con chỉ đủ sức đuổi một con ruồi. Nhưng có một điều chắc chắn tụi con chưa biết: khi hai đứa con đã ăn được mỗi đứa một quả táo ở núi Lưng Chùng rồi, năng lực pháp thuật của tụi con sẽ tăng tiến vượt bậc.

Kăply nhăn nhó:

- Cái quả táo vàng gì gì đó, nghe nói cả ngàn năm nay chỉ có một người hái được...

- Ta biết... - Thầy N'Trang Long nheo nheo mắt và nói bằng cái giọng như thể nếu nói sai thầy sẽ xin từ chức hiệu trưởng quách cho rồi. - Và lần này chính là đến lượt tụi con.

Kăply và Nguyên thộn mắt ra ngó trân trân bộ mặt tỉnh bơ của thầy hiệu trưởng, không hiểu thầy căn cứ vào đâu mà khẳng định chắc nụi như thế. Có lúc, tụi nó bắt đầu nghĩ thầy không hề tỉnh táo.

Thầy N'Trang Long cũng mở to mắt nhìn lại tụi nó:

- Bộ các con tưởng ta vừa va đầu phải gổc cây sao?

- Thưa thầy, tại tụi con nghe đồn đường lên núi Lưng Chùng còn khó hơn cả đường lên trời... - Nguyên gãi đầu ấp úng, cố chọn cách nói vòng vèo nhất để khỏi làm mất lòng thầy hiệu trưởng. - Hồng lẽ người ta nói sai sao thầy?

- Lời đồn đó không sai, các con à... - Thầy N'Trang Long tắc lưỡi và đưa mắt nhìn qua cửa sổ, gương mặt nom dữ tợn của thầy bỗng chốc trở nên mơ màng như phủ một màn sương. - Xưa nay người Lang Biang vẫn gọi núi Lưng Chùng là “ngọn núi không tùy ý muốn” mà.

- Là sao hả thầy! - Kăply nhấp nhúm hỏi.

- Có nghĩa là khi ta không có ý định tìm nó bỗng nhiên thấy nó hiện ra, ngược lại khi ta cố tình đi tìm nó thì lại chẳng thấy nó đâu.

- Con hiểu rồi! - Kăply chột liên tưởng tới tiệm Những Dấu Hỏi, phát hiện đó làm nó phấn khích đến mức phải chà tay lên chóp mũi để nén một tiếng khịt sổ sàng. - Tức là nó không ở yên một chỗ trên mặt đất phải không thầy?

- Nó chưa bao giờ ở trên mặt đất... - Thầy N'Trang Long khề nhún vai. - Từ trước đến nay nó vẫn lơ lửng giữa không trung, vì thế nó mới có tên là núi Lưng Chùng.

Giải thích của thầy N'Trang Long về ngọn núi bí ẩn kia khiến hai đứa trẻ há hốc miệng. Chưa bao giờ chúng nghe nói tới một hòn núi không nằm trên mặt đất, thậm chí bây giờ đã biết có một hòn núi như thế rồi chúng cũng không tài nào hình dung ra nổi. “Hèn gì mà mỗi lần nhắc tới việc đi hái những quả táo vàng để chữa trị cho Nguyên và mình, ánh mắt thằng K'Tub luôn hiện ra vẻ bất lực, đau khổ và tuyệt vọng,” Kăply thầm nghĩ và ngược cặp mắt hoang mang nhìn thầy hiệu trưởng.

- Vậy làm sao tụi con tới đó được hả thầy?

- Thầy tin các con sẽ tới được... - Thầy N'Trang Long gục gặc đầu, và nói bằng giọng rất là chắc cú, y như thể ngày nào thầy cũng tới núi Lưng Chùng vài ba lần. - Có cách, các con à. Thế nào cũng có cách.

- Nhưng thầy ơi, - Nguyên đột ngột kêu lên, - tụi con không thể nào trở thành chiến binh giữ đền xứ Lang Biang được đâu.

Nguyên hơi không khí, rồi không đợi thầy N'Trang Long hỏi lại, nó vội vã nói tiếp như sợ nếu chần chừ nó sẽ không bao giờ đủ can đảm dốc ra những dồn nén tận đáy lòng:

- Tại thầy không biết đó thôi, chứ tụi con thực ra không phải là thằng K'Brăk và thằng K'Brêt nhà K'Rahlan...

Trái ngược với sự chờ đợi của hai đứa trẻ, rõ ràng thầy N'Trang Long không có vẻ gì quan tâm đến sự giải bày của Nguyên, kể cả sự kích động lộ lộ trên mặt nó. Có vẻ như thầy cho đó là trò khùng khùng của kẻ từng ăn đòn của Buriăk.

- Con có thể nghĩ con là bất cứ ai nếu con muốn, K'Brăk à... - Thầy giơ bàn tay to tướng lên khỏi đầu, giọng tỉnh khô. - Tụi con là K'Brăk và K'Brêt cũng được, mà không phải là K'Brăk và K'Brêt cũng được. Vấn đề là số phận đã định đoạt như thế rồi. Sự tình cờ đã chọn tụi con, và lịch sử đã trao vào tay tụi con cái sứ mạng cao cả là đương đầu và đánh bại phe Hắc Ám để đem lại thanh bình cho xứ Lang Biang...

Kăply khẽ đánh mắt sang Nguyên, thấy thằng bạn mình méo xệch miệng trước vẻ phớt tỉnh của thầy hiệu trưởng. Liếc bộ mặt rúm ró ngó y chang vừa húc phải tường đó, Kăply hiểu rằng mọi nỗ lực chứng minh tụi nó không phải là K'Brăk và K'Brêt là hoàn toàn vô ích trong lúc này. Thiệt tình thì cái sứ mạng “đem lại thanh bình cho xứ Lang Biang” làm Kăply hơi khoai khoai nhưng nghĩ đến chuyện phải “đương đầu và đánh bại phe Hắc Ám” thì tóc gáy nó lại đồng loạt dựng đứng lên. Và nó nhớ ngay tới kỳ hạn báo tử đã gần kề.

- Không được, thầy ơi! - Kăply cất giọng rên rỉ. - Tụi con không có đủ thời gian để đến núi Lưng Chùng...

- Con nói gì thế, K'Brêt! - Thầy N'Trang Long nhìn Kăply với vẻ ngạc nhiên, đôi mày rậm cau lại.

- Cách đây gần một tháng, Baltalon, sứ giả thứ ba của trùm Bastu đã gửi cho K'Brăk một pho tượng báo tử... - Kăply thông báo bằng giọng thảm thiết. - Chỉ còn ba ngày nữa là đến kỳ hạn rồi.

Bọn trẻ chờ một tiếng thét, ít ra cũng là một cái giật nảy của thầy hiệu trưởng trước tin tức sốt dẻo đó, nhưng rồi cuộc không có gì giống như thế. Thầy N'Trang Long thản nhiên nói, hoàn toàn nằm ngoài tiên liệu của tụi nó:

- Ta có biết chuyện này.

Câu trả lời của thầy khiến cả Nguyên lẫn Kăply như không tin vào tai mình. Đôi môi Kăply lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Ủa, thầy cũng biết hả thầy?

Thầy N'Trang Long lim dim mắt:

- Dĩ nhiên rồi.

Kăply định hỏi làm cách sao mà thầy biết được nhưng rồi nó thấy có chuyện khác cần hỏi hơn:

- Vậy thầy có biết Baltalon trước nay chưa bao giờ thất bại một khi đã ra tay không?

- Điều đó ta cũng biết... - Đột ngột thầy N'Trang Long mở bừng mắt ra và từ trong đó bọn trẻ thấy chiếu ra những tia sáng lóng lánh. - Nhưng lần này chưa chắc Baltalon đã làm gì được tụi con đâu.

- Sao vậy hả thầy?

Kăply reo lên, phần khởi thấy rõ, trong khi Nguyên nhìn chằm chằm thầy N'Trang Long, không hiểu có phải thầy cố tính nói vậy là để trấn an tụi nó hay không.

- Hồng lẽ bữa đó thầy tới cứu tụi con! - Thầy N'Trang Long chưa kịp đáp, Kăply đã vội vấp hỏi tiếp.

- Không... - Thầy N'Trang Long lắc đầu. - Xưa nay trường Đămri chưa bao giờ chủ động gây hấn với bất cứ ai, trừ phi rắc rối xảy ra trong khuôn viên nhà trường, con à.

- Vậy chứ ai hả thầy? Ai mà có khả năng chặn tay được Baltalon?

Có vẻ cái lối truy bức riết róng và vô cùng bất lịch sự của Kăply đang dồn thầy N'Trang Long vào sát chân tường. Mặt thầy thoáng lộ vẻ trầm ngâm, hàng ria sâu róm liên tục nhúc nhích, nửa như muốn nói nửa như cho rằng nói ra làm cái quái gì, đôi mắt thầy nheo lại như chói nắng mặc dù còn lâu ánh mặt trời mới rọi được vào căn phòng kín mít của thầy.

Hai đứa trẻ dán mắt vào dáng ngồi bất động của thầy như đang ngắm nghía một ngọn tháp, tai động lên và rõ ràng tụi nó chắc mẩm những gì thầy sắp tiết lộ sẽ không ra ngoài một trong hai cái tên tụi nó đã biết trước: hoặc Bạch kỳ lân hoặc là Suku.

Hồng ngờ câu trả lời của thầy N'Trang Long ra ngoài sự phỏng đoán của bọn trẻ quá xa, xa đến mức sau khi nghe xong tụi nó cứ hả hê ra cả buổi, không làm sao ngậm lại được:

- Có thể là một người nào đó... trong lâu đài K'Rahlan.

27. Chương 18 Phần 1

Chương 18: Ngày thứ ba mươi

Đối với Nguyên và Kăply, rõ ràng buổi sáng hôm nay không giống với bất cứ buổi sáng nào trước đó trong đời. Chẳng có con số lần tinh nào nữa để tụi nó sợ sệt tìm kiếm, và điều đó càng khiến tụi nó sợ sệt hơn. Trên chiếc bàn kê tấm gương đồng, pho tượng báo tử đã đỏ rực đến độ chói, như muốn nung chảy hết mọi thứ chung quanh.

Hai đứa thức dậy từ lâu, bồn chồn đi tới đi lui trong phòng, chẳng biết làm gì ngoài việc chốc chốc lại giương cặp mắt đỏ kè ra nhìn nhau rồi lại lật đật ngoảnh đi chỗ khác như không muốn thú nhận qua ánh mắt của mình nỗi lo lắng không sao che giấu được.

Suốt đêm hôm qua hai đứa gần như không chợp mắt, và có lẽ không ai trên đời này có thể ngủ được khi ngày hôm sau rất có thể sẽ là ngày cuối cùng trong đời mình. Mặc dù thầy N'Trang Long không ngừng nhắc đi nhắc lại là sứ giả thứ ba của trù Bastu sẽ không làm gì được tụi nó nhưng trong thâm tâm Nguyên và Kăply thấy sự khẳng định của thầy mơ hồ đến mức chẳng đáng tin một chút xíu nào, thậm chí tụi nó còn cho rằng khi nói ra những lời hoang đường đó trông thầy hơi khùng khùng. Thầy bảo: một người nào đó trong lâu đài K'Rahlan. Nhưng lâu đài K'Rahlan đâu có mấy người, Nguyên và Kăply không cần nghĩ ngợi nhiều, chỉ nhắm sơ đã có thể điểm danh đầy đủ: pháp sư K'Tul, bà Êmô, Êmê, K'Tub, và hai đứa nhóc ở dưới bếp - thằng Đam Pao và con Choleng, và thiệt sự thì chẳng ai trong số họ đáng là đối thủ của Baltalon.

Hồi hôm, Êmê, K'Tub, Păng Ting và Suku ở chơi trong phòng Nguyên và Kăply đến khuya lơ khuya lắc, hy vọng sự kề vai sát cánh trong lúc hiểm nghèo sẽ làm cho bạn mình thêm ấm lòng nhưng khổ nỗi khi nhìn bộ mặt tang tóc của tụi nó, thiệt tình là Nguyên và Kăply thêm rầu rui ruột.

Êmê ngồi cạnh Nguyên, ôm cứng cánh tay nó và nhìn nó bằng ánh mắt ngập nước:

- Đừng sợ, anh K'Brăk. Ngày mai tất cả bọn em sẽ ở cạnh anh và anh K'Brêt.

- Ồ, nếu chết chúng ta sẽ chết chung! - K'Tub đập hai tay vào nhau chan chát với vẻ quyết tâm của một người sắp nhảy vào lửa.

Suku nhìn bộ tịch hung hăng của K'Tub, lắc lắc mớ tóc lòa xòa trước trán:

- Muốn chết chung không phải dễ đâu, K'Tub. Xưa nay Baltalon không bao giờ hạ thủ với những ai không nhận được pho tượng báo tử của hắn.

- Tại sao cứ nói chuyện chết chóc ở đây! - Păng Ting phản đối bằng giọng bức bối. - Chẳng lẽ các bạn không tin tưởng vào khả năng của Tam phù thủy Bạch kỳ lân?

- Tin chứ, Păng Ting... - Nguyên nói, không muốn Păng Ting mất vui, nhưng nó bảo tin mà cái giọng xui xẻo của nó rõ ràng đang nói điều ngược lại.

Pằng Ting nhìn bộ mặt chảy dài của Nguyên, thở đánh thượt một cái, trông nó ngán ngẩm thấy rõ.

- Không có gì phải sợ hãi, anh K'Brăk à... - Suku xoay đôi mắt sáng vào mặt Nguyên. - Anh có nhớ em đã nói gì với anh không?

- Nhớ... - Nguyên đáp giọng yếu xìu. - Em hứa sẽ tặng anh một siêu sản phẩm pháp thuật để chống lại Baltalon.

- Ngày mai em sẽ hoàn tất nó... - Suku lập tức chuyển sang giọng chào hàng. - Rồi anh sẽ thấy nó hiệu nghiệm như thế nào.

K'Tub nhìn Suku qua khóe mắt, môi dài ra:

- Cần gì đợi tới ngày mai. Ngay từ bây giờ tao đã có thể đoán ra sản phẩm của mày hiệu nghiệm như thế nào rồi, Suku à.

Cuộc cãi cọ chỉ chốc sau đó giữa K'Tub và Suku chẳng đem lại một chút ích lợi gì, ngoài việc làm cho tâm trạng của Nguyên và Kăply thêm rối bời. Bây giờ nhớ lại không khí nặng nề và vẻ mặt căng thẳng của cả bọn tối hôm qua, rồi nhớ đến cái cảnh bà Êmô và pháp sư K'Tul nhìn chăm chăm vào mắt nhau như sắp òa ra khóc ngay giữa bàn ăn hôm trước, Nguyên mới cảm nhận hết tính chất khủng bố của cái tên Baltalon.

Tối hôm qua, trước khi Nguyên và Kăply đi nằm, bà Êmô và ông K'Tul đã vào phòng rảo tới rảo lui, kiểm tra cẩn thận mọi cửa nẻo, góc ngách.

- Kể từ giờ phút này trở đi, tụi con không được ra khỏi phòng, dù nửa bước. Nhớ chưa! - Bà Êmô đặt tay lên vai Nguyên, thận trọng dặn.

- Các con nhớ đấy! - Ông K'Tul lạnh lùng nói thêm. - Phải tuyệt đối ở yên trong phòng dù bên ngoài có xảy ra bất cứ động tĩnh gì!

Trước khi ra khỏi phòng, bà Êmô còn lui cui ở chỗ cửa một hồi, Nguyên và Kăply trở mắt dòm, thấy bà hí hoáy nạy ván lát sàn lên và chôn vật gì tròn tròn vào sâu bên dưới.

- Cái gì thế hở dì! - Kăply buột miệng hỏi.

- Đây là chiếc bát ma thuật giáo chủ Ama Êban tặng ta! - Bà Êmô đưa tay quẹt mồ hôi trán. - Hy vọng những lời nguyện khắc trên bát sẽ cản được Baltalon nếu hắn đột nhập vào đây!

Chôn một trái mìn coi bộ chắc cú hơn! Kăply chán nản nghĩ thầm và giương cặp mắt hoang mang nhìn ông K'Tul và bà Êmô chậm chạp lê bước ra cửa, bụng nghĩ chắc bọn họ cũng chẳng tin tưởng gì vào chiếc bát lôm côm kia.

- Nhìn kìa!

Tiếng Nguyên kêu lên hốt hải khiến Kăply giật bắn người, những hình ảnh trong đầu tan biến ngay tút xút.

- Gì thế! - Nó quay phắt lại, mặt xám xanh.

- Một bóng người vừa lướt ngang cửa sổ! - Nguyên run rẩy đáp, mắt vẫn nhìn trừng trừng vào cửa sổ như muốn soi thấu tấm kính dày. Hôm trước, chỗ đó gắn một tấm kính trong suốt, đứng trong phòng có thể nhìn rõ khung cảnh bên ngoài nhưng cách đây ba ngày, bà Êmô đã thay bằng tấm kính đục, ý chừng muốn chặn tầm quan sát của Baltalon.

- Chắc là bà Êmô hoặc pháp sư K'Tul đi tuần! - Kăply nói, cố giữ giọng đừng run. Nó cũng tự biết là nó chẳng tin chút xíu nào vào nhận định của mình.

Hai đứa dán mắt vào tấm kính một lúc, lại thấy một bóng đen vụt qua.

- Không phải người! - Nguyên thở phào.

- Ủ, không phải người! - Kăply nhẹ nhõm hòa theo. - Người gì mà nhỏ thó thế!

Kăply liếc bạn, chờ một lời khen về nhận xét tinh tường của mình, nhưng ngay lập tức nó ngớ ra. Cặp lông mày trên trán Nguyên đang dính thành một đường thẳng khiến nó bất giác nín thở.

Nguyên trầm ngâm lâu thật lâu, rồi thở hắt ra, giọng khản đặc:

- Tao hiểu rồi! Đó là con Boumboum!

- Trời đất, con chim cắt của Baltalon hả?

Kăply ré lên, lớn đến mức nó vội đưa tay lên bịt miệng.

Nhưng đã quá muộn, tiếng thét kinh hoàng của nó đã kịp luồn qua các khe cửa, báo hiệu nó đang chết khiếp ở trong này. Một tiếng “ầm” rền rĩ phát ra từ phía hành lang và cánh cửa đột ngột bung ra. Kăply khiếp đảm khụy chân xuống, hoàn toàn không tự chủ.

- Anh K’Brăk, anh K’Brêt! Có chuyện gì thế! - Tiếng thằng K’Tub hốt hoảng vang lên.

Trái tim Kăply đang rơi xuống như một hòn đá bồng dừng phắt lại và tiếng ù ù như xay lúa trong đầu nó lập tức loăng đi. Nó cố nhấc mình lên và quay mặt ra phía cửa, mừng quỳnh khi thấy K’Tub đi trước, Êmê, Păng Ting và Suku nguyên một đám lũ khủ phía sau.

- Con Boumboum... - Nguyên lắp bắp đáp, chỉ đủ sức thều thào ba tiếng.

Đám nhóc mới vào cả bốn cái đầu cùng ngoáy quanh.

- Đâu?

- Nó đâu?

- Nó ở ngoài kia... - Nguyên chỉ tay ra cửa sổ. - Nó vừa lướt ngang qua.

Êmê méo máo, mắt đã bắt đầu ầng ậc:

- Như vậy là Baltalon sắp đến rồi.

- Chúng ta lên trường đi, anh K’Brăk! - K’Tub nhảy tưng tưng như đang đứng trên một miếng sắt nóng. - Có thầy N’Trang Long và một đồng giáo sư bên cạnh, Baltalon sẽ chẳng làm gì được anh đâu!

- Đúng rồi đó! - Êmê khịt mũi rột rột, hăng hái phụ họa. - Nếu sự cố xảy ra trong khuôn viên nhà trường, thầy N’Trang Long bắt buộc phải can thiệp.

Êmê chớp lấy tay Nguyên:

- Nhanh lên, anh K’Brăk!

- Không được đâu, Êmê! - Nguyên nhẹ nhàng gỡ tay nhỏ bạn.

- Tại sao không được?

Êmê nhìn sững Nguyên, vẻ mặt đau khổ như thể Nguyên vừa giẫm lên trái tim nó một cách thô bạo.

- Nếu lên trường đúng là cách tốt nhất để thoát khỏi tai họa thì thầy N’Trang Long đã bảo bọn anh rồi... - Nguyên cố lấy giọng bình tĩnh. - Thầy đã biết về vụ này nhưng thầy không nói gì cả. Như vậy chớ dại mà dẫn xác tới đó.

- Hồng lẽ thầy N’Trang Long cũng sợ Baltalon đến sồn ra quần! - K’Tub buột miệng, giọng đã muốn đổ quạu.

Êmê thả người rơi bịch xuống giường, mặt đanh lại:

- Nếu anh không lên trường thì em cũng ở nhà luôn.

- Em cũng thế... - Hai tay thu lại thành nắm đấm, K’Tub chiếu đôi mắt sáng rực vào mặt Nguyên và Kăply, nói giọng kích động. - Em sẽ ở bên cạnh hai anh suốt ngày hôm nay.

Êmê khịt khịt mũi, ném cho Păng Ting một cái nhìn dò hỏi.

- Cho đến giờ này mà em còn ở đây có nghĩa là em chấp nhận bỏ học bữa nay rồi, chị Êmê à... - Păng Ting nhanh nhẩu lên tiếng, rồi nó vội vàng nói thêm. - Nhưng chúng ta không thể ở mãi trong lâu đài K’Rahlan được, nếu không muốn cậu K’Tul phát hiện ra sự có mặt của Tam phù thủy Bạch kỳ lân...

Thằng K'Tub chạy ra ngoài một lát rồi chạy vô, hỗn hển thông báo:

- Ba em đi đâu rồi, chỉ còn mỗi dì Êmô ngồi gác ở cửa...

- Ổn rồi! - Êmê đứng bật lên khỏi giường. - Chúng ta sẽ chuồn ra cổng sau.

Bọn trẻ nối đuôi nhau, lặng lẽ bước dọc hành lang, hơi đá từ các bức vách lạnh buốt như cần vào da thịt, thận trọng đặt chân lên từng bậc cầu thang dẫn xuống vườn. Những tán lá trên đầu rung rinh trong gió mai, phát ra điệu nhạc rì rào êm dịu, nhưng lúc này Kăply chẳng lòng dạ nào thưởng thức. Nó ngược nhìn lên, chỉ để lo âu tìm xem có con Boumboum đậu trên đó không.

- May quá! - K'Tub thì thào. - Thằng Đam Pao và con Choleng cũng chẳng thấy đâu.

Bọn trẻ lúp xúp luồn qua cổng rào rồi co cẳng chạy, cầu trời đừng đụng đầu pháp sư K'Tul dọc đường.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân đợi sẵn dưới đáy thung. Bọn trẻ vượt qua căn nhà gỗ của Đại tiên ông Mackeno, chưa kịp xuôi dốc, đã thấy ba chàng trai xinh đẹp đứng chờ bên tảng đá hôm nọ, vẫn lối ăn mặc đom đóm như đi dự hội, những vạt áo chùng đổ nhìn từ xa cháy rực như ba ngọn lửa. Thầy Hailixiro cũng thích màu đỏ nhưng chiếc áo của thầy không ẩn tượng bằng trang phục của các anh chàng này, Kăply thầm so sánh, cảm thấy trái núi nặng nề trên ngực mấy ngày nay như vừa được ai dỡ đi.

- Chào Păng Ting! Chào các em!

Thủ lĩnh Masari vung vẩy cây gậy sừng hươu, nhoẻn miệng khoe hàm răng trắng bóng khi bọn trẻ đến gần.

- Sao các anh ngó tỉnh queo vậy! - Păng Ting phụng phịu. - Con Boumboum xuất hiện này giờ rồi mà.

- Ồ, tụi anh đã nhìn thấy nó bay lượn lòng vòng... - Masari nheo mắt như chói nắng. - Nhưng em yên tâm, bao giờ Baltalon cũng đến sau con chim cắt của hần một lúc khá lâu.

- Khoảng hai tiếng đồng hồ... - Suku vọt miệng.

Ba chàng trai dồn mắt vào bộ mặt sáng sủa của Suku, không giấu vẻ ngạc nhiên.

- Pi Năng Suku, bạn em... - Păng Ting mỉm cười giới thiệu. - Nhóc này là cháu của Đại phù thủy Pi Năng Súp.

Tam phù thủy đồng loạt “ồ” lên như tiếng nước thi nhau bắn ra từ vòi phun. Pila gại gại đầu gậy vào cằm, giọng hóm hỉnh:

- Cháu của Nhị tiên đều ở cả đây, chắc Baltalon không dám mò đến gây sự đâu.

- Người nói sai rồi, Pila!

Một giọng nói ken két như hai miếng sắt cọ vào nhau vang lên ngay sau tảng đá khiến bọn trẻ bất giác nghe ớn ớn toàn thân, những cẳng chân hốt hoảng lùi lại, túm tụm vào nhau, chính xác là cố chống vào nhau cho khỏi sụm bà chè.

Ngay cả Tam phù thủy Bạch kỳ lân cũng có vẻ luống cuống. Cả ba xoay mình lại, và khi nhìn thấy một đứa nhỏ lạ mặt bất ngờ nhô lên bên kia tảng đá, sát rạt ngay sau lưng họ, vẻ tươi tỉnh trên mặt các chàng trai như bị ai lấy giẻ chùi mắt.

Trong chớp mắt, cả ba dàn thành một bức rào chắn trước mặt bọn trẻ, vai kề vai, mặt mày nghiêm trọng, ba chiếc gậy phép giơ lên, chĩa ra phía trước, rập ràng, ngay ngắn như trong một bài thể dục đồng diễn.

Kăply nấp sau lưng Păng Ting, tim đập như trống trận. Bây giờ nó mới nhìn rõ kẻ vừa đến là một gã đàn ông chứ không phải một đứa nhỏ. Nhưng hần ta nhỏ thó, chắc chắn là không cao hơn Kăply bao lắm, da dẻ mốc thếch như đã lâu không tắm gội, khuôn mặt nhẵn nhụi đến mức không thể đoán được hần bao nhiêu tuổi. Hần mặc một cái áo chùng màu cháo lòng, rách te tua, đội một cái nón bần không thua gì khuôn mặt.

Xem cách ăn mặc, gã phù thủy Hắc Ám không khác lắm một tên ăn mày, chỉ có đôi mắt cho biết hần là một sát thủ đáng sợ. Đôi mắt hần sáng rực, nhưng không phải thứ ánh sáng ám áp như đôi mắt của Suku, mà là thứ ánh sáng đỏ quạch báo hiệu chết chóc. Cái màu đỏ trong mắt hần với màu đỏ của pho tượng báo

tử trong phòng Kăply gần như cùng một nguồn gốc, đều toát ra một mối đe dọa khiến ai trông thấy phải rợn tóc gáy.

Kăply không dám nhìn lâu vào mắt Baltalon. Nó quay mặt đi, nghe tiếng Masari vang lên:

- Người muốn gì?

Baltalon cười hắc hắc:

- Cả trường Đămri đều dồn ăm về sự xuất hiện của ta. Lũ khốn bảo ta định lấy mạng thằng nhóc nhà K'Rahlan.

Câu cuối cùng, Baltalon gần như rít lên:

- Ta đến đây chẳng qua vì không muốn mang tiếng suông.

Nói vừa dứt câu, Baltalon đột ngột biến mất.

- Đứng sát vào tụi anh, các em!

Masari hét to, giọng cấp bách, và trong khi bọn trẻ quỳnh quỵu đến mức trông như chúng ngã nhào về phía trước, ba chiếc gậy sừng hươu trên tay Tam phù thủy đã kịp chìa xuống đất, ngoáy một vòng tròn.

Trong khi bọn trẻ nơm nớp nhìn quanh, Baltalon bất thần hiện ra cách đó một quãng.

- Giỏi! Đất rắn lắm, ta không chui lên được, Masari! - Baltalon cười khẩy, rồi hất ngó lên trời, giọng châm biếm. - Không ngờ cũng có ngày lâu đài K'Rahlan phải nhờ đến Tam phù thủy bảo vệ. Bệ rạc thiệt tình!

Pila nhìn bọn nhóc, cắn dạn:

- Mặc kệ hắn! Tụi em cứ đứng yên, đừng nhúc nhích!

Baltalon lấy trong người ra một cái lục lạc làm bằng một thứ tựa tựa như quả bầu khô, mép nhếch lên cay độc. Kăply hồi hộp căng mắt nhìn, thấy quả bầu khoét ba cái lỗ trông như mặt người, từ trong miệng và hai hốc mắt không ngừng bắn ra những luồng sáng thập thò như lưỡi rắn, trên chòm gấn lông chim sắc sỡ ngó y chang mái tóc nhuộm của bọn con gái khoải thời trang kinh dị.

Hoàn toàn không báo trước, Baltalon lắc nhẹ cái lục lạc trên tay, làm phát ra tiếng lạo xạo của những hạt đậu khô va vào nhau. Từ cái lục lạc, những lưỡi lửa bất thần vọt thẳng tới trước, ngoằn ngoèo, dài sọc như những cánh tay thường luồng, tỏa ra một luồng hơi nóng hừng hực như muốn thiêu chảy cả sắt thép.

Da bóng rât, bọn trẻ thét lên kinh hoàng, quay người định bỏ chạy.

- Ráng chịu đựng một chút! - Tam phù thủy túm vai tụi nhóc, quát giật. - Tất cả nhắm mắt lại!

Kăply nhắm tịt mắt, mồ hôi ướt đầm người, cảm giác như đang rơi tòm vào miệng núi lửa, phải cố lắm nó mới không vùng ra khỏi tay các chàng trai Bạch kỳ lân. Thiệt sự thì nó cũng không biết mình còn sống hay đã cháy thành tro.

Trải qua không biết bao lâu, hơi nóng dịu dần. Kăply từ từ hé mắt, thấy Tam phù thủy đang đồng loạt giơ gậy ngang ngực, từng chút một đẩy hơi nóng ra xa.

Kăply nhìn quanh, điếng hồn thấy cây cỏ cháy sém một vùng rộng, tàn lá bay lả tả, trong không khí bốc lên mùi chim chóc và côn trùng cháy khét, tảng đá cạnh dòng suối khi nãy màu xanh đã đen kịt như than, còn đám bạn nó đứa nào đứa nấy mồ hôi như tắm, mặt mày đen nhẻm như vừa chui ra từ ống khói.

- Trò mèo đó chẳng nhằm nhò gì đâu... - Masari nheo mắt. - Sao người không gỡ tuyệt chiêu của mình ra.

- Chẳng lẽ người muốn hôm nay sẽ không ai trong bọn người sống sót?

- Khó nói lắm! Ra tay đi!

Masari, Pila, Karăm lừa bọn trẻ ra sau lưng, rồi cùng chìa đầu gậy ra phía trước, trông như một bầy hươu đang xếp hàng sắp sửa chạy thi.

- Các em ngồi bệt xuống, nhắm mắt, bịt tai bằng cánh tay, hai bàn tay để lên đầu! Lẹ lên!

Trong bọn, chỉ có hai đứa kém ngoan ngoãn nhất là K'Tub và Kăply là nhìn thấy cảnh Baltalon nghiêng rặng tung cái lục lạc lên cao, miệng nhắm độc thần chú. Cái lục lạc bay đến đâu, các đầu gậy trên tay Tam phù thủy hướng theo đến đó, y như cảnh các nòng cao xạ rê theo máy bay Kăply từng xem trên tivi.

Thốt nhiên, Kăply và K'Tub nghe hơi thở nghẹn lại, ngực như bị kẹp chặt giữa hai quả núi, cả hai hoảng hồn nhắm nghiền mắt lại. Sức ép càng lúc càng tăng, nếu không ngồi dưới đất chắc chắn bọn trẻ đã ngã lăn ra.

Trong nháy mắt, không khí như đông đặc lại, áp lực khủng khiếp đến mức Kăply có cảm giác rõ rệt bầu trời đang sập xuống trên đầu mình. Kăply muốn đánh liều mở mắt ra nhưng mí mắt không sao nhúc nhích nổi. Giữa màn đen chết chóc đó, nó nghe rõ những âm thanh bùng bực vang lên trong đầu, máu dồn đặc sệt hai bên thái dương, cả người nhúc nhút như sắp sửa nổ tung thành trăm mảnh. Mẹ ơi, lần này con chết chắc! Phải rồi, mình ngu quá, nếu Tam phù thủy chống được Baltalon làm sao hẳn còn tung hoành đến hôm nay! Những ý nghĩ u ám lướt qua óc Kăply như một làn gió trước khi nó vật mình ra cỏ, ngất đi.

Trong cơn mê sảng, Kăply thấy mình chìm xuống tận đáy biển, người rúm lại, muốn đổ bệnh, vừa tè vãi ra quần vừa cố sống cố chết bơi ra xa bầy cá mập đang say máu rượt đuổi sau lưng. Trong khi Kăply định ninh mình sắp chui vào giữa những hàm răng lởm chởm to như những lưỡi dao kia thì mặt biển trên đầu nó đột ngột tách ra làm hai, người nó tự nhiên bắn vọt lên như có găng lò xo dưới chân.

Kăply sung sướng mở mắt ra, thấy mình đang nằm dãn lưng trên cỏ, dưới đáy một cái hố sâu, trước mặt nó là bầu trời trong vắt, xanh thăm thẳm, và đang nhảy múa trên đó là những chiếc gậy sừng hươu sắc sỡ.

Kăply chỗi tay ngồi dậy, lẩy bẩy leo lên khỏi hố, người vẫn còn đau như dầm. Chung quanh nó, bụi thừng K'Tub cũng đứa trước đứa sau ì ạch leo lên mặt đất, mặt mày ngơ ngác như đều chui ra từ những cơn ác mộng.

- Các em nghỉ ngơi đi! - Tiếng Masari trong trẻo cất lên. - Rất may là không ai bị gì.

Cùng với câu nói, những chiếc gậy nhẹ nhàng đáp xuống tay các chàng trai Bạch kỳ lân.

Kăply lắp bắp:

- Cái hố này...

Karăm nhún vai:

- Chính cái lục lạc quý quái kia tạo ra đó.

Kăply tái mặt nghiêng ngó, thấy chiếc hố có đường kính khoảng hai chục mét và tất cả những gì trong diện tích đó đều bị sức ép khủng khiếp phát ra từ cái lục lạc đè dẹp lép. Tầng đá to cạnh dòng suối lún ngang mặt đất, phẳng phiu như ván lát sàn. Những thân cây lớn hai ba người ôm bị ấn lút xuống đất, nếu không còn sót lại những ngọn cây nhú trên mặt cỏ như đám cây con, có thể nghĩ đó là một bãi cỏ hoang.

Không chỉ Kăply, những đứa khác tay chân đều bủn rủn khi tận mắt nhìn thấy sức hủy diệt ghê hồn của Baltalon.

Trong khi Êmê và Păng Ting mếu máo xoa nắn hai bả sườn thì K'Tub rờ rẫm đỉnh đầu:

- Hình như thủng mấy lỗ rồi hay sao ấy.

Kăply đảo mắt nhìn quanh:

- Tên ác ôn đó đâu rồi hở anh Masari?

- Hắn bỏ chạy rồi... - Pila đáp thay bạn.

- May thiệt là may! - Nguyên đưa đôi mắt cảm kích nhìn Tam phù thủy, môi run run. - Thoát chết dưới tay Baltalon có lẽ em người đầu tiên...

Karăm lắc đầu:

- Hắn không phải là Baltalon.

- Anh nói sao?

Câu nói của Karãm làm cả đồng cái miệng há ra.

- Hẳn là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu... - Karãm thản nhiên đáp.

- Buriăk?

Kăply kêu lên kinh ngạc, nhớ ngay tới những gì pháp sư K'Tul vẫn bô bô. Theo pháp sư K'Tul, sở dĩ hai đứa nó mất sạch năng lượng pháp thuật lẫn trí nhớ là do trúng phải đòn của Buriăk. Thì ra gã phù thủy nhỏ thó đó là Buriăk.

- Như vậy vừa rồi hẳn đã sử dụng lời nguyện Tan xác phải không anh Masari! - Êmê mấp máy môi, mặt chưa hết hoảng sợ.

Masari chưa kịp trả lời, Suku đã lên tiếng, nó vẫn còn nằm bò dưới hố chưa leo lên nổi:

- Chỉ có lời nguyện Tan xác mới làm tanh bành mọi thứ trong tầm sát thương của nó như vậy thôi.

Êmê lại long lanh mắt nhìn Masari, khịt khịt mũi:

- Thật không ngờ Buriăk lại xuất hiện trong lúc này. Nếu không có mấy anh...

Păng Ting nheo mắt ngó các chàng trai Bạch kỳ lân, hấp tấp cắt ngang lời Êmê:

- Theo em thì vụ Buriăk nằm ngoài thỏa thuận...

- Em yên tâm đi, Păng Ting... - Masari mỉm cười nhìn cô bé. - Buriăk xuất hiện là chuyện ngoài dự tính, tụi anh không bắt em trả thêm tiền đâu.

Thiệt tình! Kăply lắc đầu. Lúc này mà con nhỏ này còn tâm trí để...

- Giờ này mà còn nghĩ đến chuyện tiền bạc! Thiệt vớ vẩn!

28. Chương 18 Phần 2

Một giọng nói thành linh vắng tới, nói tiếp ý nghĩ trong đầu Kăply. Giọng nói vô cùng lạnh lẽo và chắc chắn là Kăply chưa từng nghe qua.

Tam phù thủy và bọn trẻ giật mình ngó quanh, kinh ngạc khi không thấy ai gần đó.

Đang ngơ ngác, bất thần mọi người nghe kêu đánh “vù” một tiếng, một vật tròn tròn như quả bóng bay xẹt qua trước mặt, nhanh đến mức không ai nhìn rõ đó là thứ gì. Lúc liệng ngang qua chỗ đám người, vật đó phát ra tràng cười ghê rợn:

- Há... há... há... há... á... á... á... á... á...

- Cái đầu! - Êmê ôm mặt rú lên. - Một cái đầu... ầu... u...

- Trời đất cha mẹ ơi! Hồng lẽ Baltalon chỉ là một cái đầu?

Kăply gào lên theo, khuỵu chân xuống và té đánh “bịch” một cú như mít rụng.

Trước bộ mặt xanh lè xanh lét của cả đám, ba, bốn vật lạ liên tiếp bay xẹt qua như chim, có thứ tròn ửng, có thứ dài ngoằng. Vẫn chẳng rõ là vật chi.

Một loạt tiếng lộp bộp vang lên từ phía tay mặt. Cả bọn lật đật lia mắt sang, điếng hồn khi nhận ra những vật bay vun vút vừa rồi là những khúc tay, khúc chân, khúc mình, tất cả nhập vào với cái đầu bay đầu tiên, ráp lại thành một hình thù quái dị đứng sừng sững bên bờ suối.

- Gã này mới đúng là Baltalon.

Masari lên tiếng cảnh giác bọn trẻ, giọng khàn đi thấy rõ.

Ngộp trong nỗi sợ hãi, bọn trẻ rúm người vào nhau, hoàn toàn không tự chủ, lấm lét nhìn tên sát thủ khét tiếng của trùm Bastu. Kăply lồm cồm bò dậy, lén ra sau lưng mọi người và run rẩy quan sát Baltalon qua khe hở giữa K'Tub và Suku.

Phải nói hình dáng của Baltalon trông khủng khiếp đến mức thật khó mà tưởng tượng nổi, nếu như không tận mắt nhìn thấy. Đôi mắt của hắn trắng dã, không có lông mi lẫn lông mày, chung quanh bầm đen như vừa ăn phải mấy cú đấm của Mohamed Ali. Môi trên của hắn như được may dính vào mũi, lúc nào cũng nhếch lên bày ra cái lợi đỏ như máu từ đó mọc ra mớ răng lởm chởm như răng cưa. Nhưng nổi bật nhất trên mặt hắn là cái mũi khoằm và nhọn như mũi chim ưng. Cái mũi của Baltalon rất to, gần như choán hết cả khuôn mặt. Quái gở hơn nữa là đầu hắn mọc lên hai cái sừng màu đồng, cong vòng, nhọn hoắt, kẹp mớ tóc rối bù như mớ rơm ở giữa, nhưng chỉ một chốc sau Kăply phát giác ra hai cái sừng đó chỉ là cái nón đội đầu bằng kim loại. Tất cả được chống đỡ bởi một cặp giò xỏ trong bộ giáp đen sì, ngó y chang một đôi chân bằng sắt.

Diện mạo bọn Hắc tinh tinh đã ghê, nhưng thiệt tình chẳng thấm vào đâu nếu so với những gì Kăply đang nhìn thấy lúc này. Càng dán mắt vào Baltalon, Kăply càng thấy bụng thắt lại, và khi nghĩ đến cái cảnh tay chân bay một nơi, đầu cổ bay một nẻo khi nãy, phải kèm chế lăm Kăply mới không nôn thốc nôn tháo ra cổ. Bên cạnh nó, bọn Nguyên, Suku, K'Tub, Êmê và Păng Ting cũng đang nơm nớp quan sát và nghe ngóng, mặc dù rõ ràng là chúng chẳng nghe thấy gì.

Từ khi xuất hiện đến giờ, Baltalon chỉ nói đúng một câu, cười đúng một tiếng, sau đó không buồn nói thêm một tiếng nào. Hắn cũng không thèm nhúc nhích, kể cả khi ba cây gậy sừng hươu của Tam phù thủy Bạch kỳ lân giơ lên chĩa vào người hắn. Hắn cứ đứng trơ, im thít, chỉ có cặp mắt trắng dã lạnh lùng chuyển động và tia nhìn sắc lạnh của hắn khiến ai nấy như ngừng thở.

Sự yên lặng cứ thế kéo dài, mọi người như hóa đá trong một khung cảnh tịch mịch, chết chóc và trống rỗng. Mặt trời lúc này đã lên cao, những tia nắng trải xuống như dát vàng cây cỏ trong thung nhưng thiệt sự là bọn trẻ chẳng thấy ấm áp một chút nào. Có vẻ như cái nhìn của Baltalon đang tỏa ra một làn khí lạnh, càng lúc càng dày, càng lúc càng lan rộng đến mức Kăply ảm đạm nghĩ rằng chẳng mấy chốc nữa, Baltalon không cần giơ tay nhắc chân, những sinh vật chung quanh hắn cũng sẽ tự động đóng băng, và khi phát hiện hai hàm răng của mình đang va vào nhau lộp cộp, Kăply đau khổ cảm thấy điều nó phỏng đoán không xa sự thật là vậy.

Phải khó khăn lắm Kăply mới ra lệnh được cho cái cổ cứng đờ của mình quay sang bên cạnh, và khi bắt gặp vẻ tái mét trên mặt từng đứa bạn, nhìn từng cặp môi run run mím chặt vào nhau, Kăply biết tội nó cũng đang vất vả chống chọi lại áp lực vô hình của Baltalon chẳng khác gì mình. Vừa trải qua sự thiêu đốt của Buriäk lại chìm ngay vào hơi giá rét của Baltalon, Kăply nào ruột hiểu rằng nếu trước đây nó và tụi bạn đã từng trải qua đau đớn thì tất cả cũng chẳng thấm thía gì so với lúc này.

Masari đột nhiên nhận ra chuyện không hay. Anh ngoái đầu ra sau, lướt mắt qua bọn trẻ thật nhanh rồi hấp tấp quay sang Karăm và Pila, khe hắt đầu.

Ngay lập tức, một tiếng “bùm” thật lớn nổ ra, ba chiếc áo choàng đỏ trên người Tam phù thủy đột ngột bốc cháy dữ dội, vừa cháy vừa phát ra những tiếng lép bép làm xẹt ra bốn phía từng chùm tia sáng.

Bọn trẻ chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã sung sướng thấy hơi giá tan dần, tay chân đầu cổ đã có thể cựa quậy như ý muốn và hơi thở bắt đầu ra vào nhẹ nhõm trong lồng ngực.

Đằng trước, Tam phù thủy Bạch kỳ lân vẫn đứng bất động trong màn lửa đỏ tía, ba cây gậy phép vẫn chĩa thẳng ra phía trước, ánh mắt không ngừng xoáy chặt vào gương mặt vô cảm của Baltalon.

Khi hơi giá rét đã tan hẳn, ngọn lửa bao quanh các chàng trai Bạch kỳ lân lập tức tắt phụt. Kăply ngạc nhiên thấy những tấm áo chùng trên người Tam phù thủy vẫn y nguyên, vẫn đỏ rực rõ trong nắng mai, y như thể chưa hề có một trận cháy nào xảy ra, và cái ngọn lửa kỳ dị kia chỉ là do nó hoa mắt trông lầm.

- Giỏi lắm, Masari!

Đến lúc này Baltalon mới lại cất tiếng. Cái giọng lạnh buốt như ướp đá của hắn khiến Kăply có vẻ muốn đóng băng trở lại.

Tam phù thủy không hé môi, chỉ giương mắt nhìn Baltalon trừng trừng.

- Nhưng bọn người gặp phải ta coi như sập tiệm rồi!

Baltalon lại nhếch đôi môi đã nhếch sẵn, nói giọng độc địa, các cơ mặt co giật một cách kỳ dị. Khuôn mặt hắn không biểu lộ một tình cảm gì, không cả giận dữ, chỉ toát ra một sự nhạt nhẽo, âm u và lạnh lạnh y như thể hắn vừa chui lên từ hầm mộ.

Từ chiếc mũi khoằm của Baltalon phát ra một tiếng cười khẩy:

- Những chiếc gậy đuổi gà của bọn người không ngăn cản được ta đâu!

- Coi nè, Baltalon!

Như không nén nổi, Masari quát giạt. Kèm theo tiếng quát, ba luồng ánh sáng chói lọi từ đầu những chiếc gậy sừng hươu trên tay Tam phù thủy vọt ra như những tia chớp, bắn thốc vào sứ giả của trùm Bastu.

Kăply chớp mắt lia lịa, liên tưởng đến những khẩu đại liên khạc đạn, tiếng nổ điếc tai vang lên gần như ngay lập tức càng khiến nó tin chắc Baltalon ít nhất cũng tan làm ba mươi sáu mảnh.

Hàng loạt những âm thanh răng rắc, rào rào động vào tai Kăply, mặt đất rung rinh như trải qua một cơn địa chấn, bụi bay mù trời, những mảnh đất đá vụn bắn vào mặt đau rất khiến nó phải đưa tay ôm đầu và hoảng hồn nhắm tịt mắt lại.

Nếu không có ai đó va vào nó đánh “sầm” một tiếng khiến nó lão đảo suýt té, chắc Kăply cũng chưa dám mở mắt ra.

Người đập vào Kăply là Suku, đứa đứng ngay trước mặt nó, sở dĩ thằng oắt đập vào Kăply một cú quá mạnh là do nó bất thần bị một đám mây màu đỏ ối phải.

Kăply đưa tay dụi đôi mắt nhập nhèm, nhận ra ngay cái khối đồ rực đỏ là Masari, lúc này đang quỳnh quáng chọc cây gậy phép xuống cổ để giữ thăng bằng. Bụng thót lại, Kăply lật đật đánh mắt qua trái qua phải, miệng há hốc khi thấy Pila và Karăm cũng đang lão đảo ngã giúi giúi vào tụi bạn nó như vừa hứng trọn một cơn lốc xoáy. Ở phía sau, Păng Ting và thằng K'Tub mặt vàng như nghệ, đang bò lồm cồm dưới đất.

Kăply ngẩng đầu lên nhìn sang chỗ bờ suối, mừng rỡ thấy Baltalon dù sao cũng đã bị Tam phù thủy đánh tan từng mảnh thiết, y như nó phỏng đoán. Nhưng Kăply chưa kịp thở hơi ra đã vội lật đật hít hơi vào, nụ cười vừa vẽ ra trên môi bỗng cứng đờ. Trước đôi mắt sững sờ của nó, những mảnh vụn đang bay tung tóe trên dòng suối kia đột nhiên hạ xuống, nhập lại và trong tích tắc, một Baltalon nguyên vẹn hiện ra trước mắt mọi người. Rõ ràng là hắn chẳng hề hấn cóc khô gì! Kăply khiếp hãi nghĩ thầm, đầu choáng váng như vừa bị một nhát búa nện trúng.

- Phân... thân... - Masari lắp bắp khi cuối cùng đã gượng được trên chiếc gậy. - Quả thực là hắn đã học được... thần chú Phân thân... Những gì chúng ta nhìn thấy lúc này... không phải là... trò bịp...

Giọng anh đứt đoạn như bị chặt từng khúc, mái tóc đẹp xoắn tung, rối bù như búi cỏ khô. Bọn trẻ thấy anh mở to mắt nhưng thiết sự chúng chẳng biết anh nhìn đi đâu. Ở bên cạnh, Pila và Karăm thê thảm không kém. Tấm khăn choàng lông thú trên vai văng đầu mất, chuỗi cườm óng ánh trên cổ đứt tung, những hạt ngọc mắt mèo xoắn tung tóe trên cổ, và cũng như thủ lĩnh Masari, vẻ mặt người nào người nấy ngơ ngác, thất thần đến tột.

Baltalon nhìn Tam phù thủy Bạch kỳ lân với vẻ khinh khỉnh như nhìn ba củ cải thối:

- Masari, trong lúc này bọn người rút lui cũng còn kịp! Đến khi ta ra tay, bọn người sẽ hối hận đó.

Trước ánh mắt hoang mang của bọn trẻ, Masari gục đầu trên chiếc gậy, nhắm mắt một cách tuyệt vọng, giọng mỗi lúc một nhỏ dần như chiếc xe cạ xăng:

- Phân thân! Thần chú Phân thân!

Păng Ting bước lại gần thủ lĩnh Bạch kỳ lân, lo lắng hỏi:

- Anh Masari! Thế nào hả anh?

- Không xong, không xong rồi, Păng Ting à! - Masari ngược đôi mắt đau khổ nhìn cô gái. - Một khi Baltalon học được thần chú Phân thân, trừ chủ nhân núi Lưng Chừng và Nhị tiên ra, dưới gầm trời này có lẽ không còn ai không chế được hắn nữa.

Lời thú nhận của Masari như ngọn roi quất ngang người Păng Ting. Nó lấm lét liếc sang Nguyên, ruột gan đột nhiên cồn lên, kêu óc ách như có một bầy chuột đang quậy phá từng bưng trong đó.

Nguyên bắt gặp cái nhìn thương cảm của Păng Ting, đọc thấy mòn một trong đó bài điều văn viết sẵn cho nó như thể nó là con heo sắp sửa bị giết thịt. Thực ra ngay cả Nguyên, nó cũng không tin là mình có thể sống qua ngày hôm nay. Không cần đến cái đầu thông thái của Suku, nó cũng biết thần chú Phân thân ghê gớm như thế nào. Ở lớp Cao cấp 2, ngoài các môn Giải mộng và Nghệ thuật nguyên rửa, vợ thầy Haifai còn dạy tụi nó về Các loại thần chú bị cấm - những loại thần chú từ lâu đã bị Bộ giáo dục Lang Biang liệt vào nghệ thuật hắc ám đáng phỉ nhổ. Và một trong những tà thuật đáng phỉ nhổ nhất chính là thần chú Phân thân, còn đáng sợ hơn cả lời nguyên rửa thầm của quái nhân Tam. Ngoài phần lý thuyết, chính vợ thầy Haifai cũng không có khả năng thực hiện một câu thần chú hắc ám nào - những phù thủy chân chính không bao giờ thiếu tự trọng đến mức thử luyện qua các loại tà thuật ghê tởm này.

Ngay từ lúc Baltalon dùng thần chú Phân thân chịu một đòn của Tam phù thủy, cơ thể tan ra ráp lại dễ ợt, không những không chết mà còn làm cho đối phương bối nháo bối nhào, áo quần xóc xếch, mặt mày hoảng loạn, húc Păng Ting và K'Tub ngã lăn ra đất, Nguyên hãi hùng hiểu rằng số phận của nó đã được định đoạt. Nhưng chính nó lại lấy làm lạ là nó không cảm thấy đau buồn như nó tưởng, mặc dù bụng nó đang sợ chết khiếp. Có một lúc nó thấy cái chết của nó rất ám muội và hoàn toàn vô nghĩa vì nó thiệt ra đâu phải là thằng K'Brăk nhà K'Rahlan, một cái chết như vậy thì bất công và oan khuất quá, nhưng có một lúc khác nó lại nghĩ theo hướng ngược lại: nếu nó và Kăply chẳng may chết đi và nếu cái chết đó giúp thằng K'Brăk và thằng K'Brét thứ thiệt sống sót và tìm cách tiêu diệt được trùm Bastu và đám tay chân để trả thù cho ba mẹ, đem lại yên bình cho xứ Lang Biang thì sự hy sinh của nó và Kăply xét cho cùng cũng không đến nỗi vô nghĩa cho lắm. Hai ý nghĩ đó luân phiên thay chỗ trong đầu Nguyên, giành giật, giằng co, khi cái này trỗi lên thì cái kia lặn xuống và ngược lại, quyết liệt đến mức khi nó chớp chớp mắt định thần, đã thấy Tam phù thủy Bạch kỳ lân không biết từ lúc nào đang chuẩn bị thử sức với Baltalon lần thứ hai.

Lần này Tam phù thủy đứng tách ra thành hình tam giác, bao vây Baltalon vào giữa, ba cây gậy sừng hươu chìa vào đối phương từ ba hướng, thân gậy với những đường chỉ sắc sỡ chạy quanh rung rung trên tay. Trong cảnh hiểm nghèo, Tam phù thủy trông vẫn rất đẹp trai, chỉ có vẻ điệu dàng là hoàn toàn biến mất.

Nguyên lập cập nhích lại gần Suku:

- Anh tưởng bọn họ chuẩn rồi chứ.

- Làm gì có chuyện đó.

- Họ đâu có làm gì được trước thần chú Phân thân... - Giọng Nguyên lo lắng.

- Không làm được cũng phải làm... - Suku tắc lưỡi. - Sinh nghề tử nghiệp mà.

Nguyên nhìn ra phía trước, ngực nặng trĩu:

- Em nghĩ lần này kết quả thế nào?

Suku thở dài và đưa tay xoa xoa gò má trắng trẻo như vừa bị muỗi chích:

- Tam phù thủy đứng thế chân vạc để chia bớt sức mạnh của Baltalon nhưng có lẽ kết cục cũng như lần trước. Nếu Baltalon phát huy hết uy lực của thần chú Phân thân để phản đòn, chắc Tam phù thủy sẽ thảm.

- Chết banh xác! - Nguyên tròn mắt, líu lưỡi hỏi.

- Chết thì không chết, nhưng chắc là te tua... - Suku nhún vai. - Xưa nay Baltalon chỉ hạ sát những ai nhận được pho tượng bảo tử của hắn thôi.

Nguyên nhớ tối hôm qua Suku đã nói câu này một lần. Nhưng lúc này nhận xét vô tình của Suku khiến bụng Nguyên quặn lại, các cơ bụng giật giật, mồ hôi túa ra sau gáy. Cách đây một tháng, cái chết của nó đếm từng ngày, còn bây giờ chỉ đếm từng giây. Nó cảm giác rõ rệt những ngón tay của thần chết đang sờ vào người nó, những ngón tay mốc thối, lạnh buốt và nhờn nhớt như da lươn.

- Sản phẩm...

Nguyên tính hỏi Suku về lời hứa của thằng oắt nhưng những chùm tia sáng tím lóng lánh từ đầu gậy của Tam phù thủy đã phụt ra rục rờ, chói lòa, trong nháy mắt Baltalon như bị chôn giữa một đám mây khổng lồ màu hoa cà, và gần như đồng thời, một tiếng nổ lớn xé không gian đã cắt ngang câu nói của nó. So với lúc này, tiếng nổ lần này chẳng khác gì hơi thở. Nếu trước đây còn ở làng Ke, Nguyên đã từng nghe tiếng mìn phá núi thì cái âm thanh vang rền đang động điên cuồng vô tai nó bây giờ còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần.

Toàn bộ bọn trẻ ngã bật ra đất, lăn lông lốc như rơi dọc triền dốc, tiếng nổ ghê hồn không ngừng xoáy vô màng tang tụy nó như có hàng trăm mũi khoan đang hoạt động, vừa rú rít vừa kêu âm ỉ i không ngớt.

Mãi một lúc, không biết bao lâu, bọn trẻ mới dừng lại được, một tay chới xuống cỏ, một tay xoa xoa nơi thái dương cho đầu bớt nhức, đưa trước đưa sau lớp ngóp bỏ dẫy, tim đập bình bình, những cẳng chân run run như muốn khụy xuống lần nữa.

Tít đằng xa, những đầu cổ, mình mẩy, cẳng chân, cẳng tay của Baltalon vẫn đang xẹt ngang xẹt dọc một cách hung hãn giữa không trung, lần này kéo theo phía sau những tia chớp ngoằn ngoèo tạo thành một tấm lưới ánh sáng bao phủ một vùng rộng. Khi những vật thể đó bay đan chéo nhau, những luồng sáng như một lưới kéo cắt đứt phẳng bất cứ thứ gì chúng gặp phải.

Bay liệng một lát, những bộ phận tỉnh queo đáp xuống, tụ vào một chỗ và sứ giả thứ ba của trùm Bastu lập tức hiện ra ngạo nghễ như con trâu bằng đồng, đôi chân và cặp sừng bằng kim loại phản chiếu ánh mặt trời lóng la lóng lánh.

Mặt xạm như đất, bọn Kăply run lập cập nhìn những chiếc gậy sừng hươu bị tiện làm mười mấy khúc văng rải rác, chông chơ như gỗ vụn trên mặt cỏ, có cảm giác trái tim văng đi đâu mất.

Bên trên những tầng cây cao vợi, lẫn trong mây là ba chấm đỏ đang bay tán loạn như ba cánh chim bị bão đánh dạt. Bọn trẻ lại thêm một phen điếng hồn khi nhận ra đó chính là Tam phù thủy Bạch kỳ lân.

Nguyên đang chờ đợi nhìn theo các niềm hy vọng mỗi lúc một tan dần trong gió, chợt giật mình thấy ai đó nhét một vật mềm mềm vào tay.

- Mặc vào ngay, anh K'Brăk! - Tiếng Suku vang lên cấp bách. - Mặc vào và chạy trốn, nhanh lên!

Nguyên giơ vật đó lên dòm, nhận ra là một chiếc áo màu cánh gián, trong suốt y nhựa thông, mịn màng và nhẹ tựa như dệt bằng tơ nhện.

- Lẹ lên, anh K'Brăk! Chiếc áo tàng hình đó!

Đang lóng ngóng lật qua lật lại chiếc áo trên tay, nghe Suku vừa quát ầm vừa thụi vào lưng mình bình bịch, Nguyên lẹ chộp chụp vội chiếc áo lên người.

Nó liếc mắt ngó xuống, chỉ kịp thấy hai bờ vai, rồi hai cánh tay, ngực, bụng từ từ biến mất; không có thì giờ để ngạc nhiên hay thần phục, nó hối hả co giò phóng thục mạng lên đồi.

Nguyên chạy như bay trên cỏ, cảm giác chân không hề chạm đất. Nhưng nó vừa mới lướt đi một quãng ngắn, đã nghe tụi bạn phía sau rú lên lanh lảnh. Đoán là Baltalon rượt theo, Nguyên kinh hoàng lao hết tốc lực, tiếc là không mọc thêm chừng tám cái chân nữa.

Tiếng hò hét, la lối của đám bạn tiếp tục đuổi theo Nguyên càng làm nó hoảng loạn vất giơ lên cổ, có lúc muốn ngoảnh lại coi thử chuyện gì ở phía sau nhưng không dám.

- Đứng lại đi, chú bé!

Có tiếng nói vọng vào tai Nguyên. Nhận ra cái giọng lạnh lạnh đặc biệt của Baltalon, cặp chân Nguyên lập tức quỳ lại, dứt khoát không chịu nghe lời nó nữa. Nó khiếp đảm ngoảnh lại, ngạc nhiên chẳng thấy sứ giả của trùm Bastu đâu, chỉ có đám bạn nó đang dắt díu nhau chạy theo nó, vừa chạy vừa la hét và hoa tay múa chân như muốn thông báo với nó một điều gì cực kỳ hệ trọng.

- Ta đang ở đây này!

Lần này thì Nguyên nghe rõ ràng giọng nói buốt tai của Baltalon vang lên ngay bên cạnh. Nguyên quay đầu lại, run bắn khi thấy Baltalon đứng sát sau lưng, đang chìa bộ mặt gớm ghiếc vào mặt nó, khuôn mặt không rõ là đang cười, đang khóc hay đang giận dữ.

Một sức mạnh không biết từ đâu dâng lên sưởi ấm từng thớ thịt trong người Nguyên. Đôi chân nó đột nhiên tìm lại được cảm giác và ngay ở giây phút tỉnh đầu tiên, nó lạng người về bên phải, phóng đi như ma đuổi.

Nhưng rồi trong tích tắc, Nguyên kinh hãi nhận ra Baltalon đã lại đứng chắn ngay trước mặt, chìa chiếc mũi chim ưng to đùng như muốn mổ vào mắt nó.

- Thằng nhóc nhà K'Rahlan, đừng chạy nữa vô ích! Người nhìn xuống chân xem!

Nguyên hoang mang đưa mắt nhìn xuống, khẽ rên lên một tiếng khi nhận ra nó chỉ tàng hình được đến đầu gối. Từ đầu gối trở xuống, hai cẳng chân phơi ra như hai gốc cây cụt. Bây giờ thì Nguyên vỡ lẽ tại sao nó đã mặc chiếc áo siêu pháp thuật của Suku vào người rồi mà Baltalon vẫn có thể dễ dàng chặn đường nó. Nhìn hai gốc cây đang rung bần bật không ngừng trên cỏ như có ai lay, Nguyên nghe gai ốc nổi khắp người, tự nhiên muốn cắn thẳng nhóc Suku một miếng cho thằng ôn này sứt quách tai ra cho rồi.

29. Chương 19 Phần 1

Chương 19: Banh ta lông

Baltalon chỉ khẽ phẩy tay một cái, nhẹ nhàng như đuổi ruồi, chiếc áo pháp thuật đã trườn khỏi người Nguyên, bay phát phối trong không trung một lúc, rồi rơi bẹp trên cỏ, tư thế rất thảm hại.

Nguyên kinh hãi nhìn theo chiếc áo, bần thần tự nhủ: Chẳng lẽ thế là xong? Chẳng lẽ mình chết một cách đơn giản vậy sao? Bất giác Nguyên liếc mắt lên đỉnh đồi, bụng pháp phồng nhớ tới những gì thầy N'Trang Long đã nói với nó cách đây ba ngày.

- Đừng trông mong gì nữa! Lão K'Tul và con mụ Êmô đã bị ta ếm bùa Bất di bất dịch rồi! - Baltalon nói giọng nhạt nhẽo, cặp mắt trắng dã vẫn nhìn chòng chọc vào mặt Nguyên, có thể đoán ra hắn đang cực kỳ khoái trá đằng sau vẻ mặt vô hồn.

Thầy N'Trang Long chỉ an ủi mình thôi! Còn không thì chắc dây thần kinh của thầy bị trục trặc! Nguyên tuyệt vọng nghĩ, đã định cụp mắt xuống. Nhưng những vật nhòn nhọn giống như là chóp nón đột ngột nhô lên phía bên kia đỉnh đồi khiến nó vội vàng mở căng mắt. Đúng là người! Đúng là có người đến! "Ta được cứu rồi!", mặt Nguyên lộ vẻ hân hoan, những tiếng reo thầm bật lên trong đầu nó.

Trong thoáng mắt, những bóng người hiện ra lồ lộ trên đỉnh đồi. Một người, hai người, ba người, tất cả là bốn người. Cả bốn đang lao xuống thung lũng, chạy như bay lại chỗ Nguyên và Baltalon đang đứng.

Khi những bóng người phóng xuống đến lưng chừng đồi, Nguyên nhận ra ngay những gương mặt quen thuộc, niềm hy vọng vừa lóe lên vụt tắt ngóm, ngay trong khoảnh khắc đó thiệt tình là nó không quyết định được nên cười hay nên khóc.

Tụi bạn lúc này đã tới sau lưng Nguyên và đã kịp nhìn thấy những kẻ mới đến.

- Trời ơi, Mua! - Kăply bật kêu sững sốt.

- Quái nhân Tam nữa! - Êmê thẳng thốt. - Nó đến đây chi vậy kìa?

K'Tub và Păng Ting há hốc miệng nhìn những khách không mời. Mua chạy trước, mặt mày hốt hơ hốt hải, hai bím tóc đánh qua đánh lại lạch bạch, chiếc áo chùng bọc gió trông như một cánh diều đen khổng lồ. Sau một chút là dáng người dong dỏng của Tam, bộ mặt xanh xao của nó lúc này càng xanh lét vì phải chạy bộ một quãng xa. Hồn hển phía sau Tam là mái tóc bù xù của Kan Tô và con nhỏ Bolobala tròn quay như hột mít, tròn đến mức có cảm tưởng như nó đang lăn xuống từ trên đồi.

Bất chấp tiếng kêu réo um sùm của bọn trẻ, Baltalon chẳng buồn ngoái cổ ra sau, cũng chẳng thêm động đậy. Đôi mắt không lông mày của hắn vẫn đóng đinh vào mặt Nguyên, như thể trên đời này chỉ có Nguyên là mối quan tâm duy nhất của hắn, các thứ khác là đồ bỏ. Hắn đứng bất động, nhìn chăm chăm vào con mồi, như đang định xem chừng nào thì ra tay và ra tay như thế nào để đối phương phải chịu vô vàn đau đớn khổ sở.

Ngay từ xa, hình dáng kỳ dị của Baltalon đã khiến tụi thằng Tam chột dạ. Lúc đến gần, đọc thấy vẻ căng thẳng trên gương mặt của đám bạn đang xếp hàng ngang sau lưng Nguyên, tụi nó càng thêm rúng động, tim nẩy tung tung.

Cả bọn đánh một đường cung rộng, thận trọng đi vòng qua Baltalon, vừa đi vừa nhón nhác liếc hai chiếc sừng cong cong gớm ghiếc nhô lên trên chiếc đầu cũng không kém gớm ghiếc kia.

Trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng, Kăply đột ngột làm một chuyện mà lúc bình thường có dấn cả chục tấm bùa yêu trên lưng nó cũng không dám làm là đưa tay ra nắm lấy bàn tay ướt mồ hôi của Mua khi cô bé đến gần.

- Mua đi đâu đây! - Kăply hỏi giọng xúc động.

- Tôi đi tìm bạn.

Mua áp tay lên ngực, tay kia vẫn để trong tay Kăply, đáp qua hơi thở gấp.

- Tìm tôi! - Kăply trợn mắt hỏi dồn. - Tìm tôi làm chi? Mà sao lại đi tìm vào giờ này? Mua không đến lớp sao?

- Đến rồi! - Mua chớp đôi mắt đã có vẻ bắt đầu tối lại. - Hôm nay có môn Thần chú chiến đấu của thầy Haifai, nhưng tôi không thấy bạn và K'Brăk đâu. Tự nhiên tôi sực nhớ đến những lời bạn nói hôm trước. Rằng rất có thể hôm nay sẽ là ngày cuối cùng...

- Thế là Mua tức tốc lôi tụi này đến lâu đài K'Rahlan... - Kan Tô ngo ngoáy mái tóc rối như tổ quạ, lấu tấu để vào, Kăply để ý thấy mặt nó lúc này đã thoi lốm đốm.

- Nhưng làm sao các bạn biết tụi này đang ở đây?

- Có một thằng oắt ở nhà bạn nói cho tụi này biết.

Lại thằng Đam Pao nhiều chuyện! Mà làm sao nó biết tụi mình đang ở đây há? Nhưng Kăply không có thì giờ để thắc mắc. Giọng nói lo lắng của Mua đã run run chọc vào tai nó:

- Chuyện gì đang xảy ra thế K'Brê? Ai đang đứng đối diện với K'Brăk thế?

- Nhìn hắn trông ghê quá! - Bolobala thì thào.

- Baltalon đó... - K'Tub thiếu não lên tiếng đáp thay Kăply, giọng héo hắt như ngọn đèn sắp hết dầu.

- Cái gì? Sứ giả thứ ba của trùm Bastu! - Kan Tô nhảy dựng lên, đôi mắt gần như đứng tròn.

- Trời! - Mua rên rỉ. - Sát thủ ngày thứ ba mươi, hèn gì!

- Thực ra, chính K'Brăk là người nhận được pho tượng báo tử chứ không phải tôi! - Kăply chợt phát giác mình vẫn đang nắm chặt tay Mua, liền buông ra, khẽ nói.

- K'Brăk hay bất cứ ai cũng vậy thôi! - Mua cất giọng khào khào như thể mới đó đã bị vắt kiệt nước. - Tụi mình phải làm sao chứ?

Kan Tô bước lên đứng ngang với K'Tub, hùng hổ chìa tay về phía Baltalon, giọng kích động:

- Tất cả chúng ta cùng hợp sức đánh ra một đòn đi! Chẳng lẽ chừng này người...

Cái đầu của Baltalon đột nhiên rời khỏi cổ, bay lên cao, cười “há há há” rồi rơi trở xuống vị trí cũ khiến Kan Tô chết lặng, tiếng nói lạc đầu mất, còn bọn Mua, Tam và Bolobala mặt mày xám ngoét, lưng nổi đầy gai ốc.

- Có chết... cũng phải... cố, các... bạn... à!

Mua cắn chặt răng, lấp bấp hưởng ứng lời Kan Tô, lết tới một bước, lấy hết can đảm giơ thẳng tay ra trước mặt. Cánh tay nó và cánh tay Kan Tô duỗi song song và cả hai cánh tay rõ ràng là đang run lẩy bẩy.

Nhưng ngay tức khắc, Mua thộn mặt phát hiện ra chỉ có hai đứa nó là sẵn sàng. Tụi Êmê, K'Tub, Kăply và Păng Ting nom ử rử như bầy gà mắc mưa, trong khi Tam và Bolobala thì giương cặp mắt ngơ ngác ra nhìn những đứa này.

- Chẳng cứu vãn được gì đâu, Mua! - Êmê quay chiếc mũi hếch sang nhỏ bạn, rầu rĩ nói.

Tam giương cặp mắt lo âu nhìn sang chỗ Baltalon, cất giọng ảm đạm:

- Đúng vậy. Mình nghĩ gặp Baltalon coi như tới số rồi.

- Cái gan của bạn sao có một tí vậy hử Tam! - Bolobala nhìn Tam qua khóe mắt, cất giọng chì chiết.

- Mua nè...

Kăply máy môi nhưng nó mới thốt được hai tiếng bỗng giật mình nín luôn. Một giọng nói rì rầm quen thuộc thỉnh thoảng vang vào tai nó: “Cho mày té bặt ngứa ra đi!”

Quái nhân Tam! Kăply chỉ vừa kịp lóe lên ý nghĩ đã nghe bên cạnh kêu đánh “bịch” một tiếng, liền giật mình quay sang, thấy Bolobala ngã bặt gọng dưới đất, mặt tái nhợt, cổ bắm đầy máu.

- Sao thế, Bolobala?

Mua kêu lên và chạy bổ lại, thụp xuống nâng nhỏ bạn dậy, trọng lượng của Bolobala khiến nó ì ì ạch.

- Đừng sợ, chị Bolobala à... - Păng Ting bước tới, nhẹ nhàng gỡ những cọng cỏ bắm trên tóc bạn. - Baltalon sẽ không làm gì chị đâu.

Cách đó một quãng, K'Tub lau bầu:

- Đồ gan sữa mà cũng mò đến đây! Vậy mà còn bày đặt chê người khác!

Trong bọn, chỉ có Kăply nghe được lời nguyện rửa thắm của Tam. Chỉ có nó biết rõ Bolobala hoàn toàn không phải bị nỗi khiếp sợ đánh quỵ. Cách đây một tuần, trước mặt cả đồng bạn bè, thằng Steng từng lãnh đủ lời nguyện này của Tam ngay trong sân trường, động đầu xuống đất một cú quá mạng. Nhưng trong hoàn cảnh này, không đứa nào nghĩ cú ngã vừa rồi của Bolobala là do Tam gây ra. Nếu không có khả năng nghe được lời nguyện của quái nhân, chắc chắn Kăply cũng không tin thằng Tam lại nhỏ mọn đến mức lợi dụng tình thế này để hại bạn.

Kăply đánh mắt sang Tam, không thể nào không nhận thấy thái độ lúng túng của thằng này. Tam quay mặt đi ngay khi bắt gặp ánh mắt của Kăply, nhưng nó vẫn bối rối như thế hàng bao nhiêu lần mỗi khi lên lút gây chuyện. Hồng lẽ Bolobala mới trách nó một câu nhẹ hều như vậy, nó đã nổi quạu? Kăply tự hỏi, nhận ra mình bắt đầu ác cảm với thằng này. Đang lẩn thần nghĩ ngợi, Kăply bỗng chết điếng với ý nghĩ: Hay nó đích thị là người của trùm Bastu? Vợ chồng thầy Haifai chẳng đã bao nhiêu lần nói huych toẹt chuyện đó ra rồi sao? Đúng rồi, chính Suku cũng từng bảo quái nhân là những người có khuynh hướng hắc ám bẩm sinh và những lời nguyện rửa thắm từ lâu đã bị liệt vào danh mục pháp thuật bị cấm! Kăply từ từ nhớ lại, và càng nhớ nó càng hãi hùng. Chẳng lẽ hôm nay thằng Tam có mặt ở đây không phải do tình cờ, mà theo sự triệu tập bí mật của Baltalon?

Thằng Tam dường như đánh hơi được sự ngờ vực trong đầu Kăply. Nó rón rén đi vòng ra xa, đứng tuốt ngoài rìa, cạnh nhỏ Păng Ting, gục xuống cổ khuôn mặt như người mới ra khỏi một trận thương hàn.

Đằng trước mặt, cái đầu của Baltalon lại bay ra khỏi cổ một cách khoái chí, cười “há há há” rồi rơi xuống, hai ba lần như vậy, có vẻ như đối với hắn không có gì thích thú hơn là chứng kiến nỗi khiếp đảm và hoảng loạn của bọn nhóc, chiếc mũi khoằm trên mặt hắn có cảm tưởng mỗi lúc một to ra, đầy hăm dọa.

- Chừng nào... hần mới... ra tay... hở K'Tub! - Kăply lấp bắp hỏi.

- Em... không... biết... - K'Tub đáp trả cũng bằng giọng cà lăm không kém, tìm thất lại từng chút một.

- Khi nào con Boumboum quay trở lại và lượn vòng trên đầu hần, K'Brêt à... - Từ bên tay phải, Mua lên tiếng, vẫn thứ giọng khan cứng như đang viêm họng.

Lời giải thích của Mua khiến cả Kăply lẫn K'Tub hấp tấp ngược mắt lên trời, sợ sệt chờ một chấm đen rơi xuống từ trên mây.

- Hần chờ con Boumboum tới để ra tay giết K'Brăk, nhưng chúng ta thì chờ đợi cái gì chứ! - Mua liếc trộm về phía Baltalon, bồn chồn buột miệng. - Sao không nghe lời Kan Tô quyết chiến với hần một phen! Biết đâu...

Kăply đặt tay lên tay Mua, thì thào cắt ngang:

- Chúng ta chờ Suku.

Mua quay đầu ra bốn phía, lúc này nó mới nhận ra Suku không có trong bọn.

- Suku đi đâu vậy! - Mua hồi hộp hỏi, lòng dậy lên hy vọng.

- Nó đi cầu cứu ông nó. Ngay từ khi phát hiện chiếc áo tàng hình có vấn đề... - Đang nói, sức nhớ Mua không được chứng kiến cái cảnh thẳng Nguyên tàng hình dờ khóc dờ cười khi này, Kăply liền ngừng bật.

- Đại tiên ông Pi Năng Súp! - Mua bật kêu khê, bộ mặt chưa kịp tươi lên đã xịu ngay xuống. - Vô ích thôi! Hoàn toàn không có hy vọng gì đâu!

- Đó là cách duy nhất trong lúc này, Mua à... - Kăply trấn an bạn bằng cái giọng rầu rầu lẽ ra nên dùng vào việc đưa đám. - Biết đâu đến phút chót ngài Pi Năng Súp sẽ động lòng. Và ngài sẽ đến đây trước khi con Boumboum kịp quay trở lại...

- Nó đã quay lại rồi.

Mua kêu lên, mặt chết đếng.

Kăply, và cùng với nó, tất cả mọi người kể cả Baltalon đều ngửa mặt nhìn lên.

Một vệt đen bổ xuống từ trên cao, rơi vùn vụt như thiên thạch, cứ như sắp sửa đập đầu xuống đất nát bét đến nơi. Nhưng khi cách đầu Baltalon một quãng, vệt đen xòe cánh ra, đột ngột dừng lại giữa không trung như thẳng bằng tay, rồi bắt đầu đảo vòng bằng những cái vẩy cánh mềm mại, nom vô cùng uyển chuyển.

- Đã đến lúc rồi, nhóc!

Baltalon cất giọng, lần này ngoài hơi lạnh còn kèm theo tiếng rin rít như dao rạch lên đá khiến người nghe rợn cả cột sống. Cảm nhận được cái chết đã gần kề, Nguyên trở mắt nhìn Baltalon với nỗi khiếp hãi tận cùng, đầu óc hoàn toàn mù mịt. Bọn trẻ chung quanh đều run lên. Mặt Êmê tái nhợt đi vì đau đớn. K'Tub điên cuồng ngoảnh tới ngoảnh lui, nước mắt trào ra như suối khi không thấy bóng dáng ông cháu Suku đâu.

- Người chỉ có thể tự trách mình đã sinh vào nhà K'Rahlan! - Baltalon nhấc chiếc đầu ra khỏi cổ, chậm rãi tuyên án tử hình, rồi hạ xuống, cánh tay phải tách ra khỏi vai, từ từ dựng lên. - Người hãy nói lời vĩnh biệt với đám bạn trung thành của người đi!

Nguyên nghe tất cả những gì Baltalon nói nhưng gần như không hiểu một điều gì. Người nó đờ ra như con cá mắc cạn, chỗ là cái đầu thì bây giờ là một cục đá, giả như có hàng trăm điều muốn nói thì nó cũng không thể cử động được môi và lưỡi, huống gì lúc này cái đầu đặc cứng của nó không chứa bất cứ một ý nghĩ nào.

Ngay vào lúc Baltalon định ra tay, tức là ngay vào lúc Kăply, Mua, Kan Tô, Êmê, K'Tub, Păng Ting, Bolobala và dường như có cả Tam nữa cùng rú lên và chuẩn bị làm một điều vô vọng gì đó thì một âm thanh du dương thình lình vang tới.

- Tiếng sáo...

Êmê khê mấp máy môi, mắt nó sáng bừng lên như phản chiếu cùng lúc cả trăm ngọn nến.

Păng Ting mếu máo:

- Đến rồi... đến rồi...

Đột ngột cất được gánh nặng, bọn trẻ thấy gân cốt như nhũn đi, cố để đừng khuyu xuống. Mặt mày rạng rỡ, đứa nào đứa nấy cố nén một tiếng reo. K'Tub rất muốn nhảy lên nhưng kềm lại được, chỉ toét miệng cười trong nước mắt:

- Ôi, cuối cùng ngài đã ra khỏi nhà.

Bản lĩnh như Baltalon cũng bị tiếng sáo làm cho kích động. Hắn thông tay xuống, giật lùi hai ba bước, mặt biến sắc, lấm bầm:

- Đại phù thủy Pi Năng Súp...

Hắn đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn về hướng phát ra tiếng sáo nhưng chẳng thấy gì. Từ sau chiếc gò phía Tây, tiếng sáo tiếp tục theo gió diu dặt đưa tới, hòa với tiếng lá rì rào trên những nhánh cây. Ở trên đỉnh đầu, mặt trời thả xuống từng quầng sáng, con Boumboum vẫn bay vòng, cánh lấp lánh trong nắng, như múa theo điệu nhạc. Kăply thấy lòng phấn chấn, ruột nở từng khúc, nhớ lại Suku từng khoe ông nó là chủ nhân cây sáo thần kỳ diệu bậc nhất trong lịch sử Lang Biang. Khi ông nó phát huy tối đa uy lực, tiếng sáo có thể bắt đổi phương làm theo ý muốn, không ai có thể chống lại được.

Bây giờ không chỉ Baltalon mà cả bọn trẻ cũng hướng mắt về phía gò, nơi tiếng sáo không ngừng véo von, trong tâm trạng hoàn toàn ngược nhau. Bọn trẻ chờ đợi Baltalon bỏ đi. Còn Baltalon thì đang phập phồng chờ tiếng sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp chuyển qua sát phạt. Hắn biết tiếng sáo khởi đầu của Pi Năng Súp chỉ có ý nghĩa dọa nạt. Thực sự thì nếu không vướng phải lời nguyện Không tha thứ, Baltalon đã rút lui ngay từ khi nghe tiếng sáo đầu tiên. Hắn thừa biết chỉ có ai phát rõ mới dám chống lại Nhị tiên. Nhưng nếu hắn bỏ chạy, nếu hắn không hạ sát được Nguyên, người đã nhận pho tượng báo tử, hắn cũng sẽ chết dưới lời nguyện độc địa của chính mình.

Baltalon tiến thoái lưỡng nan, không ngờ chạm phải Đại tiên ông Pi Năng Súp trong tình huống này. Chưa bao giờ chiếc mũi to tướng của hắn rung rung dữ dội như vậy, cứ như có một bàn tay vô hình đang lay lay lay để. Vết bầm quanh hai con mắt của hắn như loang rộng ra và dưới chiếc nón kim loại, mồ hôi lúc này đang chảy thành dòng trên mặt hắn.

Tám đứa trẻ cộng với tên sứ giả lúc này trông y chang chín cái cây hay chín hòn đá, chân chôn chặt xuống cỏ, những ánh mắt chôn vào gò đất trước mặt, nín thở và bất động. Bên trên chín cái cây đó, hay chín hòn đá đó, con chim cất vãn nhịp nhàng chao những vòng ngoạn mục tạo nên một khung cảnh kỳ quái hết sức.

Thời gian trôi đi trong tiếng sáo trầm bổng và trong nỗi thấp thỏm của mọi người. Dưới ánh mặt trời gay gắt, Baltalon hoàn toàn câm nín, quay mặt về phía gò, vênh tai nghe ngóng, nhưng trong suốt một lúc lâu tất cả những gì hắn nghe thấy chỉ là tiếng sáo ôn hòa, ẻo lả. Bọn trẻ đã bắt đầu sốt ruột và có vẻ như tâm trạng của tụi nó và Baltalon đã dần dần đổi chỗ cho nhau.

Khi nỗi lo lắng dịu đi, Baltalon đưa tay chùi mồ hôi trán và bắt đầu cảm thấy nghi ngờ. Hắn nghĩ một siêu phù thủy như Pi Năng Súp không việc gì phải mất nhiều thì giờ với hắn như vậy.

Trong một thoáng, Baltalon không thể cưỡng lại được ý định buôn ra một câu liều lĩnh:

- Đại tiên ông Pi Năng Súp, ngài hiện thân ra đi! Ngài biết là ta không thể rời khỏi nơi đây mà.

Đáp lại lời khiêu khích của Baltalon vẫn là tiếng sáo vi vu, không những không mạnh lên, ngược lại thoáng có vẻ gì đó giống như là run rẩy.

Baltalon hừ mũi, cái đầu đột ngột tách ra khỏi thân mình bay vọt lên như một hòn đạn và từ tuốt trên cao cặp mắt trắng dã của hắn lảo liên quét ra sau gò đất.

Trước vẻ mặt kinh ngạc của bọn trẻ, cái đầu hạ nhanh xuống và khi vừa lấp khít vào cổ, Baltalon vẫy tay một cái. Như bị một sức hút vô hình, một bóng người nhỏ thó từ sau gò bay ra, vẽ một đường vòng trên không trước khi rơi đánh bịch xuống cỏ, lăn lông lốc như một hòn đất.

Phải đến mất mấy giây cả bọn mới bàng hoàng nhận ra cái hòn đất đỏ là thằng Suku đang nằm co quắp với chiếc ống sáo màu lá cây cầm chặt trên tay. Và khi tin chắc mắt mình không nhầm, đứa nào đứa nấy lập tức cảm thấy choáng váng, tuyệt vọng, hoảng hốt, tất cả cùng một lúc, tay chân hoàn toàn tê liệt và trái tim chín mươi chín phần trăm là không còn đập nữa.

- Thằng chết tiệt! - Baltalon thở phì phì vào mặt Suku lúc này đang lóp ngóp bò dậy. - Hừm, ngay từ đầu ta đã không tin ông người lại phá bỏ luật lệ của mình.

Chưa hết giận, hấn hất tay một cái, đẩy bắn Suku lăn thêm mấy vòng nữa.

Vội vàng ngược lên con Boumboum, Baltalon bắn xẹt tia nhìn sang Nguyên:

- Sắp hết giờ rồi! Vĩnh biệt hậu duệ nhà K'Rahlan!

Hấn nói chậm và rõ, giọng gai gai, gần từng tiếng như thả từng hòn sỏi xuống nước và cánh tay một lần nữa bay ra khỏi vai.

Trong khi Êmê sụm xuống như miếng giẻ ướt, những đứa khác chưa kịp phản ứng gì thì cặp mắt K'Tub bỗng lóe lên thứ ánh sáng điên dại của người mất trí. Gần như không kịp nghĩ ngợi, nó vọt người về phía Suku, giật phắt chiếc ống sáo khỏi tay thằng oắt, ném vụt về phía Nguyên, miệng rống lên như heo bị chọc tiết:

- Dừng cái này chống lại hấn, anh K'Brăk!

Nguyên như bừng tỉnh, hấp tấp cúi nhặt chiếc ống sáo rơi ngay trước mặt.

Ánh mắt Baltalon lộ vẻ kinh hoàng khi thấy Nguyên lượm được chiếc ống sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp.

Răng nghiến chặt, Nguyên vung ống sáo lên nhưng nó chưa kịp đọc câu thần chú nào, Baltalon đã khẽ phẩy tay. Chiếc ống sáo ngay lập tức tuột khỏi năm ngón tay Nguyên, rơi ngay xuống đất.

Nguyên lại quỳnh quýnh nhặt lên, nhưng một lần nữa nó chưa kịp cầm chặt, chiếc ống sáo lại bị đánh rơi.

Bọn trẻ như người trong mộng, ngạc nhiên xen lẫn lo sợ, không hiểu tại sao Baltalon không hạ thủ Nguyên mà chỉ lăm le đánh rớt chiếc ống sáo. Thoạt đầu Kăply nghĩ là Baltalon hơi điên điên, nhưng rồi nó toát mồ hôi khi đoán ra âm mưu thâm hiểm của tên sứ giả hắc ám: hấn muốn vờn Nguyên te tua trước khi xuống tay kết liễu mạng sống của bạn mình.

Baltalon đánh văng chiếc ống sáo trong tay Nguyên cả thấy ba lần và cứ mỗi lần Nguyên nhặt được chiếc ống sáo lên, về mặt hấn lại tái nhợt đi, ánh mắt hoảng loạn thấy rõ.

Cuối cùng, Baltalon không buồn tước vũ khí trên tay đối phương nữa. Hấn lăm bắm gì đó trong miệng, cánh tay lăm lăm lấy mạng Nguyên ráp trở vào người, thông xuống như một cành cây gãy. Nhìn gương mặt ngây ra như thất thần của Baltalon, bọn trẻ vô cùng sững sốt và liền sau đó là mừng khắp khi thấy hấn có vẻ như không còn lý trí nữa.

Không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng, Nguyên chìa chiếc ống sáo ngay mặt Baltalon, gân cổ hét lớn:

- Té xuống!

Chuyện hoàn toàn không hy vọng đã xảy ra: Một tiếng “bụp” khe khẽ vang lên và Baltalon ngã lăn ra cỏ.

Cùng lúc, Nguyên cũng đổ sập xuống theo.

Đám bạn lao tới, cuống cuồng:

- K'Brăk!

- Anh K'Brăk!

Nguyên mệt nhọc mở mắt, và như một người vừa trở về từ cõi chết, nó thấy lòng tràn ngập hạnh phúc, khi cúi xuống trên mặt nó là những gương mặt bè bạn thân yêu, cao cao phía bên trên là bầu trời xanh vời vời với những đám mây non như bông.

- Tôi chỉ căng thẳng thôi! - Nguyên nói giọng ào ào, cổ nhoeo một nụ cười thật tươi.

K'Tub ngoảnh đầu ra sau, hớn hở:

- Lại coi Baltalon thế nào rồi!

Bọn trẻ lập tức rời khỏi Nguyên, xô lại chỗ tên sứ giả của trùm Bastu.

Baltalon nằm ngửa mặt lên trời, tay chân đầu mình lìa hẳn ra, đôi mắt trắng dã của hắn vẫn mở trừng trừng như mắt cá chết, miệng há hốc như chưa hết sưng sốt. Nhìn chiếc mũi khoằm khoằm và to cổ cộ của hắn, bọn trẻ có cảm tưởng một con chim ưng vừa bị bắn rơi trên cỏ.

Suku đi lòng vòng quanh Baltalon. Tới vòng thứ ba, nó đứng khựng lại, thẳng thốt kêu lên:

- Hồng lẽ hắn chết rồi!

- Chết! - Păng Ting há hốc miệng. - Không thể có chuyện đó được! Hắn chỉ tạm thời phân thân thôi.

Mua lúc lắc hai bím tóc:

- Xưa nay thần chú Té xuống chỉ khiến nạn nhân mê man! Loại thần chú phổ thông đó làm gì giết được ai!

K'Tub ngồi xổm xuống, sờ tay vào mũi Baltalon một hồi rồi đứng lên co chân đá vào mông hắn bình bịch mấy cái, trợn mắt quay sang lũ bạn:

- Quả là hắn chết thật rồi!

Phải đến lần thứ hai cái câu nói vô lý đó mới lay động được đầu óc những đứa còn lại. Thế là hết Mua đến Kan Tô, hết Kăply đến Bolobala, bọn trẻ lần lượt cúi xuống đặt tay trước mũi Baltalon để rồi lần lượt ré lên, ngơ ngàng và nhẹ nhõm.

Như một con căng-gu-ru, K'Tub nhảy tưng tưng đến trước mặt Nguyên, khoái trá thông báo:

- Baltalon tiêu tưng rồi, anh K'Brăk!

Trong khi Nguyên ngẩn tò te, K'Tub giật chiếc ống sáo trên tay Nguyên, hươ một vòng, miệng xuýt xoa thán phục:

- Chiếc ống sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp ác liệt thiệt tình! Chỉ xài loại thần chú lôm côm như Té xuống cũng đủ làm Baltalon táng mạng!

Păng Ting mỉm cười nheo mắt nhìn K'Tub, không rõ thẳng oắt khen chiếc ống sáo thiệt hay cốt để khen cái chuyện nó đã kịp thời liệng chiếc ống sáo cho Nguyên trong lúc nguy cấp.

Păng Ting chưa kịp trêu thẳng nhóc đã nghe tiếng Kan Tô gọi lớn sau lưng:

- Làm gì với cái xác Baltalon đây hở K'Brăk?

- Tội mình chôn cất hắn cho tử tế đi! - Nguyên chưa biết đáp thế nào, Suku đã đỡ lời. - Dù sao hắn cũng là một trong mười sát thủ nổi tiếng nhất thời đại.

- Cũng may mà hắn chưa chế ra được thứ thuốc hủy diệt đáng sợ như thuốc lột da... - Kan Tô cười khẩy, giọng mỉa mai, rõ ràng khi đã qua cơn nguy hiểm việc đầu tiên của nó là nhớ ngay đến "tội ác" của "đại phù thủy" Suku.

30. Chương 19 Phần 2 (hết)

- Úy trời! - Mua ré lên, vô tình cứu Suku khỏi tình huống oái oăm. - Một cánh tay hắn biến đâu rồi?

Trong tích tắc, bọn trẻ bu quanh cái xác của Baltalon. Quả nhiên, Baltalon chỉ còn cánh tay trái. Cánh tay phải đã biến mất.

- Mới đây hắn vẫn còn đủ hai cánh tay mà! - Bolobala sững sốt nói.

Mười cái đầu ngọ nguyệt và hai chục ánh mắt xẹt ngang xẹt dọc như xoi thủng các lớp vỏ. Nhưng ngoài những đoạn gãy sừng hươu của Tam phù thủy Bạch kỳ lân nằm vương vãi, vẫn chẳng có một thứ gì trông tựa tựa như cánh tay.

Suku chợt ngừng đầu nhìn lên. Và bàng hoàng buột ra tiếng kêu:

- Con Boumboum!

Bọn trẻ lật đật ngửa cổ nhìn theo hướng nhìn của Suku. Và miệng đứa nào đứa nấy há hốc khi nhìn thấy tít bên trên những tàng cây xa xa về phía tay trái, con chim cắt của Baltalon đang tha một thứ gì đó rất giống cái mà cả bọn đang tìm kiếm.

Êmê liếc nhanh lên đỉnh đồi rồi quay sang các bộ mặt đang thộn ra của lũ bạn, tặc lưỡi:

- Kệ nó! Tụi mình mai táng những phần còn lại đi. Trưa rồi!

- Lạ ghê! - Kan Tô lẩm bẩm. - Chim cắt đâu phải là loại chim ăn thịt.

Kan Tô bảo lạ, nhưng thiệt ra lúc đó nó mới thấy lạ sơ sơ. Khi ngoái cổ dòm xuống đất, nó mới thấy lạ dữ.

- Trời đất cha mẹ ơi! - Kan Tô rú lên. - Xem kìa!

Ngay khi Kan Tô la thất thanh, những đứa còn lại cũng kịp nhận thấy thi thể của Baltalon đang teo dần lại. Trước vẻ mặt sững sờ của bọn trẻ, đầu, mình, tay, chân của Baltalon đang từ từ co rút, lúc đầu như một đứa trẻ lên mười, rồi như một đứa bé sơ sinh, trong khi đám trẻ lâu đài K'Rahlan nhớ đến cái lần Nguyên và Kăply bị một cú y chang như vậy thì các bộ phận của Baltalon vẫn không chịu dừng lại, cứ nhỏ hơn nữa, nhỏ dần, nhỏ mãi, cuối cùng cho đến khi không thể nhỏ hơn được nữa, tất cả liền biến mất.

- Thiệt là kinh khủng! - Ngẩn ngơ một hồi, Êmê nhẹ thở ra và cất giọng lo âu. - Hồng biết đây có phải là nghệ thuật hắc ám không há?

Câu hỏi của Êmê làm K'Tub giật thót. Mắt nó như đứng tròng:

- Chị nói gì, chị Êmê? Hồng lẽ chị cho rằng Baltalon chưa chết?

Thấy K'Tub có vẻ sấp sụm bà chề tới nơi, Suku vội vàng lên tiếng:

- Ngủ ngon đi, K'Tub! Baltalon đã tan vào hư không. Từ nay sẽ không còn sứ giả thứ ba của trù Bastu trên cõi đời nữa.

Sau lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của “nhà thông thái”, bọn trẻ lếch thếch kéo nhau leo ngược trở lên dốc.

Đứng trên đỉnh đồi, quay nhìn lại và thấy rõ mồn một cái hố rộng mà Buriăk đã tạo ra bởi lời nguyện Tan xác, Kăply không khỏi rùng mình ớn lạnh. Cho tới lúc này, nó vẫn không làm sao tin được trong một buổi sáng tụi nó có thể lần lượt đụng đầu cả hai sứ giả khét tiếng của phe Hắc Ám, vậy mà rốt cuộc không đứa nào trong tụi nó hề hấn gì hết.

Thiệt khó tin! Quá đối khó tin! Kăply thần thờ ngơ và cứ lơ mơ như vậy mà về tới nhà, ngay cả khi tụi thằng Tam chia tay, nó cũng ừ hử nhưng thiệt ra không nghe thấy gì hết trơn.

Kăply chỉ bừng tỉnh khi bà Êmô từ trong vườn đâm bổ ra ngoài cửa rào, suýt chút nữa lao thẳng vào tụi nó như một chiếc xe buýt đứt thắng.

Nhìn thoáng qua, Kăply biết ngay là bà Êmô đang cực kỳ bồn chồn. Một phụ nữ khoái ăn diện như bà mà chiếc áo thụng bữa nay ngó nhẵn nhúm y như có ai vò, cái mũ trắng tinh mọi ngày biến mất trên mái tóc đang rối bù, còn chiếc quạt lông chim trên tay thì đang run bần bật đầy kích động.

Mặt xanh rờn, bà gằn như tê liệt khi trông thấy bọn trẻ:

- Ủa... ủa...

Cái từ mà bà Êmô thốt ra chẳng có nghĩa gì hết, nó giống như một nỗi xúc động được đẩy từ trong lồng ngực ra ngoài và kêu lạo xạo khi đi qua cổ họng.

Như mọi lần, Êmê bay tới trước:

- Mẹ.

Bà Êmô chụp tay Êmê, rồi ôm lấy nó, rồi lắc lắc y như muốn kiểm tra cái mà bà đang ôm có thật là con gái của bà không. Rồi y chang một phù thủy mít ướt, bà khóc hu hu:

- Hic, hic, thiệt may quá... hic, hic...

Bà ngẩng bộ mặt nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn qua vai Êmê:

- Ôi, K'Brăk. K'Brêt. K'Tub. Suku. Păng Ting.

Bà kêu tên từng đứa trẻ, theo cái kiểu người ta đếm bò về chuồng. Tiếp theo đó, bà thở một hơi dài ới là dài:

- Trời, không thể tưởng tượng được. Đầy đủ hết. Không thiếu một đứa nào.

Nhưng ngay lập tức, bà ngừng ra:

- Ủa, vậy là Baltalon không tới sao? Không, không có lý nào. Nếu hần không xuất hiện thì ai đã ếm ta và pháp sư K'Tul chết cứng từ sáng tới giờ?

- Hần đã tới. Nhưng mẹ yên tâm đi, hần đã chết giấc rồi... - Êmê hơn hử thông báo, cố chọn cách nói thiệt khoa trương để làm cho bà Êmô lãng đi mà đừng nhớ tới cái tội lên ra ngoài cửa tui nó. - Mẹ cũng biết rồi đó, làm sao hần có thể chống lại Đại tiên ông Pi Năng Súp!

- Con nói gì! - Bà Êmô quay cái mũi hếch của bà đụng vào cái mũi hếch của con gái, mắt trợn lên, cái quạt sém tuột khỏi tay. - Nhị tiên xuất hiện? Con không nói chơi đó chứ?

- Thiệt ra thì Đại tiên ông Pi Năng Súp không hiện thân... - Êmê long lanh mắt. - Nhưng Baltalon đã chết dưới cây sáo thần của ngài, mẹ à.

K'Tub giật cây sáo trên tay Suku, hươ hươ trên đầu, hí hửng khoe:

- Cây sáo này nè, dì!

- Đó không phải là cây sáo thần của Đại phù thủy Pi Năng Súp!

Giọng ông K'Tul cất lên đột ngột đến mức mọi người đều quay phắt lại phía có tiếng nói. Ông đứng dưới chân cầu thang xoắn không biết tự lúc nào, quần áo nhàu nhò, chiếc khăn rằn vắt vẻo một bên vai, bộ ria con kiến cụp xuống, nói tóm lại bộ dạng của ông trông xốc xếch không thua gì bà Êmô. Nhưng điều khiến mọi người sửng sốt không phải là vẻ ngoài thảm não của ông mà chính là cái câu ông vừa thốt ra.

- Anh nói sao, anh K'Tul! - Bà Êmô kêu lên bằng cái giọng của người không tin chút xíu nào vào tai mình. - Cây sáo này không phải là cây sáo của ngài Pi Năng Súp?

- Không phải... - Ông K'Tul nhún vai, ánh mắt lấp lánh một cách đáng ngại.

- Phải mà ba! - K'Tub ré lên, vừa nói nó vừa quay tít cây sáo trên tay. - Nếu không phải thì tại sao Baltalon lại ngủm cù đeo?

- Im đi, K'Tub! - Ông K'Tul lừ mắt nhìn con trai và cất bước lại gần. - Những phù thủy cao tuổi ở Lang Biang đều biết cây sáo của Đại tiên ông Pi Năng Súp là cây sáo màu trắng.

Ông nhìn về phía Suku, neho mắt lại:

- Cây sáo nổi tiếng của ngài Pi Năng Súp vốn làm bằng bạch ngọc lấy từ đáy biển chứ đâu phải thứ sáo trúc đồ chơi trẻ con này, đúng không Suku?

Bọn trẻ, kể cả bà Êmô, lập tức dồn mắt vào "nhà thông thái" khiến Suku nghe da mặt nóng bỏng đến mức phải ngoảnh đi chỗ khác.

- Đúng ạ... - Quay lưng về mọi người, Suku lí nhí đáp.

Câu trả lời của Suku hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của mọi người. Đám Nguyên, Kăply, Êmê, K'Tub, Păng Ting bất giác đưa mắt nhìn nhau và ngay trong lúc đó thật khó mà nói chính xác bộ mặt nào trông ngổ hơn bộ mặt nào.

- Thiệt vô lý quá sức! - K'Tub đập “bốp” cây sáo vô lòng bàn tay. - Thế tại sao Baltalon lại tiêu tùng? Hồng lẽ hần làm bộ như vậy nhưng thiệt ra hần vẫn còn sống nhăn?

- Không! - Ông K'Tul lim dim mắt. - Cái vụ đó thì chắc chắn. Baltalon đã nghèo thiệt rồi. Nhưng tại sao hần lại banh ta lông bởi cái thứ đồ dỏm này thì quả tình ta cũng không hiểu nổi!

- Mày có hiểu không, Suku?

K'Tub vừa hỏi vừa nhìn chòng chọc vào mặt Suku khi cả bọn đã ở trong phòng Nguyên và Kăply.

Suku lúc lắc mớ tóc xanh rêu trước trán thay cho câu trả lời, trông nó có vẻ rất dăm chiêu.

- Thế mày không gặp ông mày à?

K'Tub lại hỏi và Suku lại lắc đầu.

Păng Ting nhún vai:

- Nếu Suku gặp được ngài Pi Năng Súp thì nó đâu có nấp sau gò giả dạng ông nó làm chi.

- Nhưng nếu đây không phải là cây sáo thần của Đại tiên ông Pi Năng Súp thì tại sao Baltalon lại chết! - Êmê chìa chiếc mũi hếch vô mặt mọi người y như nhà báo chìa micrô vô đám đông trong một cuộc phỏng vấn.

Và trong cái đám đông mít đặc đó, nếu có ai giải đáp được thắc mắc của Êmê, người đó chỉ có thể là Suku:

- Baltalon không chết vì cây sáo, càng không chết vì thần chú của anh K'Brăk.

Lời giải thích của Suku chỉ có mỗi tác dụng là khiến đầu óc tụi bạn nó thêm rối mù.

- Trời đất, mày không định làm tụi tao phát điên chứ hả, Suku! - K'Tub bứt tai, nhăn nhó. - Mày không thể nói rõ hơn được sao? Thế theo mày, Baltalon chết vì cái gì?

- Baltalon chết vì lời nguyện của chính hần! - Ánh sáng đã trở lại trong đôi mắt tinh anh của Suku và nó chiếu đôi mắt sáng như sao đó vào mặt bạn, tự tin đáp. - Chỉ những ai chết vì lời nguyện Không tha thứ, cơ thể mới co rút và tan biến như vậy thôi.

Kăply buột miệng “à” một tiếng:

- Anh nhớ rồi, Suku. Một khi pho tượng bảo tử đã được gửi đi, Baltalon phải hạ sát đối phương bằng mọi giá. Nếu không, hần sẽ tiêu tùng bởi lời nguyện độc địa của chính hần.

K'Tub nhấp nhồm như ngồi phải ổ kiến:

- Nhưng vấn đề là tại sao hần không giết được anh K'Brăk? Hần thừa sức làm điều đó, tại sao hần không làm để đến nỗi phải chết bởi lời nguyện?

K'Tub hỏi trống trống nhưng mọi cặp mắt đều nôn nao dán vào Suku, y chang cái cảnh ở trên lớp tụi nó vẫn có tia nhìn trông mong như vậy với các thầy cô giáo.

Và Suku lúc này trông giống thầy N'Trang Long thiệt, giọng từ tốn rất ra vẻ, chỉ khác là không có hàm râu dưới cằm để xoắn lấy:

- Nếu Baltalon không hạ sát được ai đó, chỉ có thể với hai lý do. Một là hần không đủ sức. Hai là pho tượng hần gửi đi và người nhận pho tượng đó không khớp với nhau.

- Nhưng trong trường hợp này, cả hai lý do đó đều không đúng... - Êmê lắc đầu. - Baltalon thừa sức đánh đuổi Bạch kỳ lân thì không có lý do nào lại không sát hại được anh K'Brăk. Lý do thứ hai càng không thể xảy ra: pho tượng trên bàn đúng là pho tượng anh K'Brăk.

K'Tub nhăn mũi:

- Pho tượng này mô phỏng theo bức chân dung tự họa của anh K'Brăk mà. Làm quái gì có chuyện không khớp!

- Tao chỉ nói thế thôi! - Suku hừ giọng. - Tao đã kết luận đầu.

Kăply đưa mắt nhìn pho tượng tuốt đằng xa, dè dặt lên tiếng:

- Tụi mình quan sát kỹ lần nữa xem sao.

Pho tượng báo tử bây giờ đã trở về tình trạng ban đầu. Nó đã thôi đổ rục lên như thép nung, cũng không còn phát ra những tia sáng lấp lánh. Nó trơ ra trên bàn, bất động giữa mớ sách tập, ấm chén, nom hiền lành như muôn ngàn pho tượng mà bọn trẻ đã từng thấy.

Cả đám châu đầu vô pho tượng, nghiêng ngó, thấy đúng là K'Brăk. K'Brăk một trăm phần trăm, không sai trật vô đâu được. Xưa nay, trừ Nguyên và Kăply, bọn trẻ vẫn thấy K'Brăk ngồi vẽ như thế, hàng bao nhiêu lần.

K'Tub đi qua đi lại trước chiếc bàn, mắt dán chặt vô pho tượng, miệng không ngớt lầm rầm:

- Giống y chang! Giống đến mức không thể giống hơn được nữa!

Păng Ting nhìn pho tượng rồi ngược lên dòm Nguyên, rồi lại nhú mày nhìn xuống pho tượng, tặc tặc lưỡi:

- Rõ ràng là anh K'Brăk chứ ai!

Êmê đưa tay cầm lấy pho tượng, thận trọng nhắc lên. Trước ánh mắt hồi hộp của cả bọn, pho tượng theo tay Êmê rời khỏi mặt bàn.

- Bùa Bất di bất dịch hết linh rồi... - K'Tub vỗ tay reo ầm. - Như vậy là Baltalon ngủm thiệt rồi.

K'Tub nhảy chồm chồm, ngoảnh sang Suku, tính khen “nhà thông thái” một câu, nhưng vừa ngoác miệng ra nó đột ngột á khẩu luôn.

Gương mặt Suku lúc này nom rất kỳ dị. Ánh mắt nó vẫn bám cứng pho tượng trên tay Êmê nhưng lại trông rất đổi xa xăm. Có vẻ như tâm trí của nó đã ra khỏi phòng và đang lang thang ở đâu đó.

Suku không trông thấy K'Tub nhìn mình, mơ màng lẩm bẩm:

- Cánh tay... cánh tay...

K'Tub đập “bốp” lên vai bạn:

- Trời đất, giờ này mà mày còn nhớ tới cánh tay của Baltalon làm chi vậy. Mặc kệ con Boumboum chết tiệt đó đi!

- Cánh tay... pho tượng... - Suku lại rì rầm như chưa ra khỏi cơn mơ, mặc dù cái vỗ của K'Tub không thể nói là nhẹ.

K'Tub, Êmê, Păng Ting, Nguyên và Kăply lập tức ngoảnh đầu nhìn pho tượng. Cả bọn căng mắt sẫm soi một hồi, vẫn chẳng thấy có gì đặc biệt. Cánh tay pho tượng cầm cọ giờ lên ngang mặt, rõ ràng đang chuẩn bị phết màu lên mặt giấy. K'Tub và Êmê nhớ rõ, đó chính là tư thế của K'Brăk trong bức chân dung treo ở phòng khách.

Păng Ting đá vào chân Suku:

- Thức dậy đi, nhóc!

So với cái vỗ vai của K'Tub, cú đá của Păng Ting mạnh hơn mười lần. Suku lão đảo một cái, đột nhiên tìm lại được sự tỉnh táo. Nhưng nó chưa kịp nói gì, Êmê đã ré lên:

- Đúng rồi! Tại sao pho tượng cầm cọ bằng tay trái?

K'Tub giật pho tượng trên tay Êmê, đưa lên sát mắt, ré theo:

-Ồ, ngộ quá! Anh K'Brăk xưa nay vẫn thuận tay mặt mà!

- Ra vậy! - Păng Ting nhìn Nguyên, “à” một tiếng. - Bây giờ em mới hiểu tại sao Baltalon biến sắc khi thấy anh nhặt lên cây sáo. Chẳng qua là do hấn thấy anh dùng tay mặt.

Nguyên ngờ ngàng:

- Thì ra hấn cố tình đánh rơi cây sáo trên tay anh tới ba lần là để kiểm tra chắc chắn điều đó?

- Chứ còn gì nữa! - Suku hất mớ tóc lòa xòa trước trán. - Và khi biết chính xác sự khác biệt giữa anh và pho tượng báo tử, hấn không thể xuống tay, đành chấp nhận chết dưới lời nguyện Không tha thứ!

- May thiệt tình! - Thò tay nắm chặt tay Nguyên, Kăply thốt lên đầy cảm khái.

- Tất cả vậy là rõ! - K'Tub tươi tỉnh xoa hai tay vào nhau, trông nó thỏa mãn như vừa vượt qua một kỳ thi hóc búa.

- Chưa phải tất cả đâu, K'Tub, nếu như mày vẫn muốn tìm hiểu tại sao pho tượng báo tử lại cầm cọ bằng tay trái! - Suku mỉm cười nhìn bạn.

- Quá dễ hiểu! - K'Tub bĩu môi. - Vì pho tượng của Baltalon mô phỏng theo bức chân dung tự họa của anh K'Brăk.

- Nhưng tại sao bức chân dung của anh K'Brăk lại cầm cọ bằng tay trái?

Câu hỏi vắn của Suku khiến cả đồng lứa thờ măt suy nghĩ. Đã thấy bức tranh đó nhiều lần, nhưng ngay cả Êmê và K'Tub cũng chưa bao giờ để ý đến chi tiết không bình thường đó.

-Ồ há! - K'Tub ngẩn ra như người đi lạc. - Tại sao vậy kìa?

Nó lơ măt nhìn Nguyên:

- Tại sao vậy, anh K'Brăk? Tại sao anh lại vẽ kỳ cục như vậy?

Sực nhớ Nguyên chẳng còn nhớ gì, nó quay sang Êmê:

- Tại sao vậy hả chị Êmê?

Êmê mân mê pho tượng trên tay, bối rối đáp:

- Chị cũng chẳng biết.

Suku đột nhiên toét miệng cười:

- Đơn giản thôi! Chắc chắn khi vẽ chân dung mình, anh K'Brăk phải nhìn vào gương thì tay trái sẽ biến thành tay mặt, tay mặt biến thành tay trái.

K'Tub cố kềm mình nhưng không được. Nó bắn vọt người lên theo thói quen, cười khanh khách:

- Thiệt không ngờ! Thiệt không thể nào tin được Baltalon tiêu tưng bởi một nguyên nhân lằng ờm như vậy.

K'Tub hưng phấn quá độ. Nó bay lên và té đánh “bịch”. Nhưng nó không hề thấy đau. Vừa lồm cồm bò dậy, nó một tay kéo Nguyên một tay lôi Kăply, hào hứng:

- Đi anh K'Brăk, anh K'Brêt!

- Đi đâu! - Nguyên chúí theo đà kéo của thằng nhóc, ngạc nhiên hỏi.

- Đi xuống phòng khách xem bức tranh... - K'Tub nói, tay vẫn lôi hai ông anh xềnh xệch. - Chúng ta phải cảm ơn bức tranh về chuyện nó đã tình cờ cứu anh thoát chết.

Nguyên và Kăply bắt đầu nghĩ thằng K'Tub đã hóa rồ nhưng vẫn lò dò đi theo thằng nhóc, ngay cả khi K'Tub đã buông tay tụi nó ra. Păng Ting, Êmê và Suku lẻo đẻo theo sau. Cả bọn vui vẻ kéo ra hành lang,

nổi đuôi nhau xuống cầu thang xoắn, cảm thấy cái vẻ hùng hùng của K'Tub dù sao cũng rất xứng đáng với những gì xảy ra trong ngày hôm nay.

Phòng khách nằm ở tầng trệt, kế khu vườn, ngay dưới phòng Nguyên và Kăply, cửa đóng im ỉm. Từ ngày ba mẹ của K'Brăk qua đời, lâu đài K'Rahlan hầu như không tiếp khách.

Êmê mở rộng cửa cho ánh sáng ủa vào phòng nhưng Kăply vẫn nghe xộc vào mũi mùi ẩm mốc khó thở. Bọn trẻ chen nhau đặt chân qua cửa làm bụi tung lên cả bệng, nhưng lúc này chẳng đứa nào buồn quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt đó.

K'Tub lao như sóc đến bức vách bên trái, nhưng rồi nó đứng khựng ngay lại, dù rõ ràng ai cũng thấy đầu nó không va phải cái gì hết.

Chưa đứa nào kịp thắc mắc, K'Tub đã quay phắt lại, trong tích tắc không ai nhận ra nó là thằng K'Tub tươi roi rói khi nãy.

Nó nhìn lũ bạn bằng bộ mặt chảy dài như thể vừa chui ra từ ống kem, và nói bằng cái giọng mà nhân viên hàng không vẫn dùng để thông báo một chuyến bay bị hủy:

- Bức tranh không còn ở chỗ cũ. Chắc ba em cất rồi, anh K'Brăk!

Kăply và Nguyên ngồi dựa lưng vào bờ rào phía sau lâu đài K'Rahlan, chân duỗi dài trên cỏ. Có thể nói kể từ ngày đặt chân đến xứ Lang Biang, bữa nay mới thiết sự là bữa đầu tiên tụi nó thấy tâm trí hoàn toàn rảnh rang, thơ thới. Gần một tháng qua, đầu óc của tụi nó y chang cái nhà kho trong đó nhét đủ thứ: lo lắng, bồn chồn, căng thẳng, sợ hãi, những cái giật mình, những cơn ác mộng, nói chung là những gì tồi tệ nhất trên đời đều tống hết vô đó. Bây giờ những thứ đó đã được khuân đi, đã được dọn sạch, cái nhà kho trở nên trống rỗng và tụi nó cũng trở nên lâng lâng khó tả.

Suốt một lúc lâu, hai đứa ngồi ngắm những tia nắng đầu ngày nhấp nhánh trên thảm cỏ xanh trải dài trước mắt và nghe tiếng ong vo ve mơ hồ bên tai, chẳng nói tiếng nào. Trong một buổi sáng hiếm hoi ấm áp và thông thả như thế này, tụi nó cảm nhận rõ sự thanh bình đang bao trùm chung quanh và không muốn phá vỡ cái cảm giác tuyệt vời đó. Trong khi Kăply nhai nhai một cọng cỏ, lẫn thẩn so sánh cái vị chan chát trong miệng với món bột chiên Yêu đời dở ẹc của lão phù thủy bụng bự trước cổng trường thì Nguyên lười nhác ngó mông lung lên những tàng cây xa xa trên đỉnh đồi, lười nhác tóm lấy bất cứ một thứ gì đó bắt chợt hiện ra trong đầu.

- Ngày mai có môn Thần chú chiến đấu đó, Kăply... - Thành linh Nguyên nói.

- Ờ... - Kăply đáp lại bằng giọng hờ hững hết biết, nó vẫn nửa ngồi nửa nằm với cọng cỏ trên môi.

- Mà không lo lắng gì sao?

- Lo lắng chuyện gì?

- Sáng nay chắc tụi thằng Tam đã đồn ầm trên trường cái chuyện tụi mình đã đụng đầu Baltalon. Nhất là cái miệng lách chách của con nhỏ Bolobala.

- Kệ tụi nó... - Kăply nhóm mông để kéo người lên, dựa hẳn lưng vô hàng rào. - Vậy càng khoái chứ sao. Dễ gì có ai gặp Baltalon mà còn sống nhăn như tụi mình.

Nguyên hít vô một hơi:

- Tao sợ trùm Bastu sẽ trả thù.

- Sợ làm quái gì! - Kăply cười mũi. - Đẳng nào hấn cũng không buông tha ày, dù Baltalon có nghèo hay không.

Lòng Nguyên chợt lạnh đi, cảm giác thư thả trước một buổi sáng trong trẻo và đầy nắng bay vèo đầu mắt. Nó ngoẹo cổ nhìn Kăply chăm chăm y như thể mới thấy thằng này lần đầu, giọng không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Cái đầu mày hình như bớt giống cục gạch rồi đó, Kăply.

Kăply khoái chí tiếp, như để chứng minh lời khen vừa rồi của bạn không có gì là quá đáng:

- Muốn thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm hiện nay, tao nghĩ tụi mình phải nghe lời thầy N'Trang Long, nhanh chóng đến núi Lưng Chùng.

- Ồ, ổng hay thiệt... - Nghe nhắc đến thầy hiệu trưởng, Nguyên sáng mắt lên và thấy lòng ấm áp trở lại. - Ổng tiên đoán trúng chóc là Baltalon không làm gì được tụi mình.

- Nhưng ông K'Tul gỡ bức tranh đó cất đi làm chi vậy há! - Kăply vừa nói vừa cựa quậy người, y như có một con kiến vừa chui vô ống quần nó. - Thằng K'Tub nói đúng, cứ treo bức tranh ở đó làm kỷ niệm coi bộ hay hơn!

- Bộ mày tin là ông K'Tul cất bức tranh đó thiệt sao! - Nguyên lừ mắt nhìn bạn, cong môi “xì” một tiếng. - Bức tranh đó hiện nay làm quái gì còn trong lầu đài K'Rahlan!

- Mày nói gì?

Kăply há hốc miệng, trông bộ tịch của nó lúc này nếu có một con ruồi chui tọt vô cuống họng chắc nó cũng chẳng biết.

Nguyên thở dài:

- Hóa ra mày vẫn khoái làm cục gạch hơn là làm một người thông minh.

Nó nhún vai:

- Mày bắt cái đầu của mày suy nghĩ chút đi! - Nguyên chỉ nói cho có nói, không đợi Kăply suy nghĩ, nó làm luôn một tràng. - Thầy N'Trang Long đã nói gì với tụi mình? Ổng bảo một người nào đó trong lầu đài K'Rahlan sẽ chặn tay Baltalon, đúng không? Vậy người đó là ai? Dĩ nhiên là pháp sư K'Tul. Còn ai nữa ngoài ổng. Chính ổng đã bằng cách nào đó chuyển bức chân dung của thằng K'Brăk cho Baltalon để lừa sứ giả của trùm Bastu vào tròng. Trước nay mình luôn nghi ngờ ổng nhưng thực ra chính ổng là người âm thầm bảo vệ cho tụi mình.

- Nhỡ đó là bà Êmô thì sao! - Kăply phản đối một cách yếu ớt.

- Làm sao mà bà Êmô có đủ bản lĩnh làm chuyện đó... - Nguyên nheo mắt nhìn Kăply như nhìn một quả táo bị sâu. - Bộ mày không thấy hôm qua bà khóc bù lu bù loa hay sao. Nếu là bà, đương nhiên bà phải biết trước là chẳng có gì nguy hiểm xảy ra cho bọn mình, chuyện gì bà phải nhào nhè nhào nhệch trước mặt cả đồng người như vậy!

- Ờ há!

Kăply thốt lên hai tiếng quen thuộc, hai tiếng mà từ ngày chơi với thằng bạn đại ca của nó, nó đã thốt lên không biết bao nhiêu là lần.

Và khi đã lại thốt lên hai tiếng đó, có nghĩa Kăply một lần nữa tin rằng suy nghĩ bằng cái đầu của bạn nó vẫn tốt hơn là suy nghĩ bằng cái đầu của chính nó.

Kăply chẳng buồn suy nghĩ nữa. Nó lại tụt người xuống thấp, trở lại tư thế nửa nằm nửa ngồi ban đầu và mơ màng thả hồn bay xa.

Gọi là bay xa nhưng thực ra cũng chẳng xa lắm. Tâm trí của Kăply chỉ bay tới trường Đămri, đáp xuống, chui qua hai lượt cổng, rồi lật đặt băng ngang sân trường, tới ngay lớp học có gắn tấm bảng “LỚP CAO CẤP 1”.

Lúc này, Mua đang ở đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xu-lang-biang-tap-1-pho-tuong-cua-baltalon>